JULIE GARWOOD
Johanna

JULIE GARWOOD

Johanna

„Familia mea m-a considerat întotdeauna o oaie rătăcită. Mama zicea că am imaginaţie, iar maicile de la o şcoală particulară că sunt un drac împieliţat”, povesteşte despre sine Julie Garwood, una dintre cele mai îndrăgite autoare americane de romane de dragoste. Deşi şi-a început cariera literară relativ târziu (când ultimul dintre cei trei copii ai săi intra în clasa I), Julie Garwood a dovedit o prolificitate remarcabilă, fiind autoarea a nu mai puţin de zece romane: Gentle Warrior, Rebellions Deşire, Honofs Splendour, The Lion’s Lady, The Bride, Guardian Angel, The Gift, The Prize, The Secret, Castles, Saving Grace (Johanna). În ultimii patru ani, ea s-a numărat de cinci ori printre autorii de bestseller-uri nominalizaţi de ziarul „New

York Times”.

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company
S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMANIA

JULIE GARWOOD
Saving Grace
Copyright © Julie Garwood, 1993
All rights reserved

Traducere din limba engleză
TEODORA CARABAŞ
Ediţia I
Copyright © 1994
By RAO International Publishing Company
S.A. Pentru versiunea în limba română

Coperta ANAMARIA SMIGELSCHI
Septembrie 1994

ISBN 973-9164-47-1

PROLOG
Mănăstirea Bamslay, Anglia, 1200

— Sfinţia ta, spune-ne te rugăm, care este ierarhia în cer şi pe pământ? Cine este cel mai preţuit în ochii Domnului? întrebă unul dintre novici.

— Nu se bucură apostolii primii de harul lui Dumnezeu? vru să ştie un altul.

— Nu, răspunse episcopul. Arhanghelul Gavriil, protectorul femeilor şi copiilor, ocrotitorul celor nevinovaţi, se află deasupra tuturor.

— Cine urmează?

— Toţi ceilalţi îngeri, apoi apostolii, cu Sfântul Petru în frunte, profeţii, făcătorii de minuni şi toţi propovăduitorii cuvântului lui Dumnezeu pe pământ. Ceilalţi sfinţi vin abia

după aceea, răspunse preaînţeleptul episcop.

— Dar aici, pe pământ, cine este cel dintâi, cel binecuvântat în ochii Domnului?

— Bărbatul, veni răspunsul. Şi primul între bărbaţi este sfântul Papă.

Cei doi novici dădură aprobator din cap auzind aceste cuvinte.

— Iar următorii în iubirea lui Dumnezeu sunt cardinalii, apoi vin ceilalţi preoţi, adăugă Thomas, cel mai în vârstă dintre cei doi novici, rezemându-se îngândurat de zidul mănăstirii.

— Adevărat, îl aprobă episcopul, mulţumit de cuvintele novicelui.

— Apoi cine urmează? întrebă al doilea tânăr.

— Regii, conducătorii popoarelor aici, pe pământ, spuse episcopul Haliwick aşezându-se pe o bancă de lemn. Iar cei care se îngrijesc de bunurile bisericii sunt mai preţuiţi de Domnul decât cei care adună pentru plăcerile trupurilor lor, adăugă el.

Alţi trei tineri li se alăturară pentru a asculta cuvintele preaînţeleptului părinte. Se aşezară în semicerc la picioarele episcopului.

— Cei însuraţi sunt mai preţuiţi decât cei neînsuraţi? întrebă Thomas.

— Desigur, răspunse episcopul. Şi sunt egali cu neguţătorii şi ispravnicii, fiind doar cu puţin deasupra iobagilor legaţi de pământ.

— Cine urmează, sfinţia ta? întrebă al doilea novice.

— Animalele, începând cu câinele, cel mai credincios omului, şi sfârșind cu boul cel greu de cap. Iată, aceasta este ierarhia pe care va trebui să o repetaţi novicilor voştri o dată ce veţi depune jurământul de credinţă şi veţi fi hirotonisiţi slujitori ai Domnului.

Thomas clătină din cap:

— Dar aţi uitat femeia, părinte. Ce loc ocupă ea în iubirea Domnului?

Episcopul îşi duse mâna la frunte gânditor.

— N-am uitat femeia, spuse într-un târziu. Este ultima în ochii lui Dumnezeu.

— După animale?

— Da, după animale.

Tinerii dădură din cap aprobator. Singur Thomas părea puţin nedumerit.

— Părinte… începu el.

— Ce e, fiule?

— Asta e ierarhia dată de Dumnezeu sau

de biserică?

Episcopul îl privi uluit. Întrebarea îi părea o blasfemie.

— Te îndoieşti cumva că ar fi acelaşi lucru?

Majoritatea celor ce trăiau în acele vremuri credeau cu adevărat că biserica era singura care înţelege cuvântul lui Dumnezeu. Dar multe femei se îndoiau de asta. Iată istoria uneia dintre ele.

CAPITOLUL I

Anglia, 1206

Vestea îi va frânge inima. Kelmet, intendentul căruia baronul Raulf Williamson îi încredinţase toate grijile moşiei când, mânat fiind de interesele regelui, fusese nevoit să părăsească în grabă Anglia, a fost cel care a trebuit să-i dea doamnei groaznica veste. Slujitorul se hotărî să nu amâne neplăcuta îndatorire, gândindu-se că, probabil, lady Johanna ar fi dorit să pună câteva întrebări celor doi trimişi ai regelui, înainte ca aceştia să se fi întors la Londra, desigur în cazul în care doamna va mai fi fost în stare să mai discute cu cineva după ce va fi aflat vestea despre multiubitul ei

soţ.

Da, trebuia să-i spună bunei doamne cât mai curând posibil. Kelmet ştia că asta era îndatorirea lui şi, deşi îşi spunea că e nerăbdător s-o ducă la bun sfârşit, îndreptându-se spre capela unde lady Johanna era cufundată în rugăciunile de după-amiază, îşi simţea picioarele ca de plumb, ca şi când ar fi fost înglodat în noroi până la genunchi.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe părintele MacKechnie, un preot venit din Highlands[1], din ţinutul clanului Maclaurin. Intendentul răsuflă uşurat.

— Aş vrea să vă rog ceva, urlă Kelmet pentru a se face auzit în vântul care se înteţea.

Preotul dădu din cap încruntat. Nu-i iertase încă intendentului purtarea jignitoare din urmă cu două zile.

— Vrei să te spovedesc? întrebă batjocoritor.

— Nu, părinte.

— Ai un suflet tare negru, Kelmet, clătină din cap preotul.

---

1 Highlands – regiune muntoasă din nordul Scoţiei, cu relief tipic glaciar – văi înguste, lacuri interioare cu apă dulce, fiorduri înguste –, străbătută de numeroase cursuri de apă.

Intendentul nu răspunse provocării aşteptând răbdător ca scoţianul să i se alăture. Văzu zâmbetul din ochii preotului şi-şi dădu seama că acesta îl lua peste picior.

— E ceva mult mai important decât spovedania mea, începu Kelmet. Tocmai am primit o veste…

Dar preotul nu-l lăsă să termine:

— Azi e Vinerea Mare şi nimic nu poate fi mai important ca spovedania. Nu te împărtăşesc în dimineaţa de Paşti, dacă nu-ţi mărturiseşti păcatele azi şi nu ceri iertare Domnului. Poţi să începi cu îngrozitorul păcat al grosolăniei, Kelmet. Ar fi cel mai bun început.

Kelmet încercă să se stăpânească.

— V-am cerut iertare, părinte, dar se pare că nu mi-aţi acordat-o încă.

— Adevărat, tot nu te-am iertat.

Intendentul se încruntă.

— V-am spus şi ieri şi alaltăieri că nu puteam permite intrarea dumneavoastră în castel, deoarece stăpânul mi-a dat ordine stricte să nu las pe nimeni înăuntru câtă vreme domnia sa este plecat. Mi-a poruncit ca nici măcar pe fratele doamnei, Nicholas, să nu-l las să intre în caz că vine să-şi vadă

sora. Înţelegeţi-mă, părinte, sunt al treilea intendent aici în mai puţin de un an şi încerc să mă menţin în slujba asta ceva mai mult decât au făcut-o ceilalţi.

— Dacă nu era lady Johanna aş fi stat încă în cort în faţa castelului, nu-i aşa? pufni preotul încă dornic să-i pună intendentului răbdarea la încercare.

— Da, aţi fi stat, admise Kelmet dând din cap. Sau aţi fi renunţat la aşteptare şi v-aţi fi întors acasă.

— Nu mă întorc până când nu-i dau de ştire stăpânului tău de prăpădul făcut de vasalul lui pe pământul Maclaurin. Ucide oameni făr' de vină, Kelmet, şi mă rog lui Dumnezeu ca stăpânul tău să nu ştie ce ticălos şi lacom de putere s-a dovedit a fi Marshall. Am auzit spunându-se că nobilul ar fi un om drept şi sper că lauda nu e vorbă-n vânt, căci trebuie să pun capăt fără zăbavă acelor cruzimi Câţiva soldaţi Maclaurin s-au dus deja să ceară ajutor bastardului MacBain. O dată ce-i vor jura credinţă şi-l vor alege laird[2], va fi prăpăd. MacBain va porni război împotriva lui Marshall şi a tuturor celorlalţi englezi care au jefuit pământul Maclaurin. Războinicul

2 Laird (scoţiană) proprietar de pământ, moşier

ăsta sălbatic ştie ce înseamnă furia şi răzbunarea şi, pe sufletul meu, dacă însuşi stăpânul tău, acolo unde s-a ascuns, nu va fi în primejdie de îndată ce MacBain va pomi la luptă împotriva necredincioşilor cărora stăpânul tău le-a dat puteri depline.

Pe Kelmet conflictul scoţienilor îl captiva, deşi nu era amestecat personal. Mai era şi faptul că preotul îl ajută fără să-şi dea seama să-şi ducă la îndeplinire sarcina neplăcută pe care o avea. „Ce mai contează câteva minute în plus sau în minus”, se gândi Kelmet.

— Credeţi că războinicul MacBain are de gând să vină în Anglia?

— Nu cred, sunt sigur. Stăpânul tău nu va avea nici cea mai mică bănuială până când nu va simţi tăişul săbiei lui MacBain pe beregată. Dar atunci va fi prea târziu.

Intendentul clătină neîncrezător din cap:

— Soldaţii stăpânului meu îl vor ucide înainte chiar de a ajunge lângă zidurile castelului.

— Asta s-o crezi tu, spuse MacKechnie cu hotărâre.

— Ei, că doar n-o fi MacBain ăsta de neînvins!

— Ba eu cred că e. N-am mai întâlni

niciodată un asemenea om. Nu vreau să te sperii cu poveştile pe care le-am auzit despre el. Doar atât îţi spun: să nu-ţi doreşti niciodată să-i vezi mânia abătându-se asupra acestui castel.

— Oricum nu mai contează, părinte, murmură Kelmet obosit.

— Ba contează, spuse tăios preotul. Am de gând să-l aştept oricât pe stăpânul tău. Situaţia e prea gravă ca să mă las cuprins de nerăbdare.

Părintele MacKechnie tăcu pentru a-şi redobândi calmul. Ştia că pe intendent nu-l interesează problemele clanului Maclaurin dar, o dată ce începuse să vorbească despre asta, mânia pe care şi-o ţinuse în Mu până atunci ţâşnise nestăpânită şi nu-şi mai putuse controla furia din voce. Schimbă subiectul, silindu-se să vorbească mult mai calm.

— Eşti încă plin de păcate, Kelmet, dar eşti un om cinstit care încearcă să-şi facă datoria. Dumnezeu va ţine seama de asta când vei sta în faţa Lui la Judecata de Apoi. Dacă nu vrei să te spovedesc, atunci ce altceva vrei să mă rogi?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru lady Johanna, părinte. A sosit un

mesaj de la Londra, din partea regelui John.

— Şi? îl îndemnă MacKechnie văzându-l că ezită.

— Stăpânul meu e mort.

— Doamne Dumnezeule, nu poate fi adevărat!

— E adevărat, părinte.

MacKechnie oftă din greu. Îşi făcu iute semnul crucii, apoi îşi plecă fruntea şi-şi împreună mâinile, începând să murmure o rugăciune pentru sufletul baronului. Vântul îi flutură sutana dar el era prea adâncit în rugăciune pentru a da vreo atenţie acestui fapt. Kelmet îşi ridică privirile spre cer. Nori mari şi negri apăruseră deasupra lor, aduşi de vântul care se înteţea. Zgomotele ce prevesteau furtuna deveneau din ce în ce mai cumplite, mai ameninţătoare, mai potrivite zbuciumului din sufletele lor.

Preotul se închină din nou după ce termină rugăciunea, apoi se întoarse către intendent:

— De ce nu mi-ai spus imediat? De ce m-ai lăsat să vorbesc? Trebuia să mă fi oprit. Îndură-se Domnul acum de clanul Maclaurin, căci cine ştie ce se va mai abate asupra lui!

Kelmet dădu neputincios din cap:

— Nu ştiu ce se va întâmpla, părinte, cu pământurile din Highlands ale stăpânului meu.

— Trebuia să-mi fi spus imediat, repetă preotul încă zguduit de cumplita veste. — Ce mai contează câteva minute în plus sau în minus? răspunse Kelmet. Poate că voiam să amân îndatorirea mea, ţinându-vă de vorbă. Trebuie să-i spun doamnei şi, vedeţi, v-aş rămâne îndatorat dacă m-aţi ajuta. E atât de tânără şi nu ştie încă ce-i durerea. Vestea îi va frânge inima.

— O cunosc pe stăpâna ta de numai două zile, dar am văzut deja că are o inimă bună şi curată, spuse preotul dând încet din cap. Nu sunt prea sigur însă că te pot ajuta. Stăpâna ta pare să se teamă de mine.

— E înfricoşată de preoţi, părinte, şi are temeiurile ei.

— Ce temeiuri?

— Duhovnicul ei este episcopul Haliwick.

Preotul se încruntă.

— Nu mai e nevoie să adaugi nimic, murmură el dezgustat. Proasta reputaţie a lui Haliwick e cunoscută până şi-n Highlands. Nu-i de mirare că biata copilă se teme de toţi cei care poartă sutană. Chiar mă mir că a pus o vorbă bună să mă lași să

intru, Kelmet. Acum văd cât de curajoasă a fost, biata copilă, oftă preotul Nu-i drept să sufere pentru pierderea unui soţ iubit la vârsta ei fragedă. De câtă vreme e măritată cu baronul?

— De mai bine de trei ani. Era aproape un copil când s-a logodit. Părinte, vino te rog, cu mine la capelă.

— Desigur.

Cei doi se-ndreptară spre capelă mergând unul lângă celălalt.

— Sunt sigur că nu-mi voi găsi cuvintele. Nici nu ştiu cum să-i spun… zise Kelmet şovăitor.

— Spune-i direct, îl sfătui preotul îţi va fi recunoscătoare că nu o chinuieşti lăsând-o să ghicească ce s-a întâmplat Poate că ar fi mai bine să trimitem după o femeie, căci cu siguranţă Lady Johanna va avea nevoie de puţină mângâiere şi de câteva vorbe bune când va afla vestea.

— Nu ştiu pe cine să chem, spuse Kelmet Cu o zi înainte de a pleca, stăpânul a schimbat din nou toate slugile. Doamna nici nu le ştie numele, căci s-au perindat mulţi slujitori pe aici. Preferă să stea mai mult singură. E foarte bună, părinte, dar rece şi niciodată nu se sfătuieşte cu nimeni.

Adevărul e că n-are pe nimeni de încredere după care să putem trimite acum.

— De cât timp e plecat baronul?

— De aproape şase luni.

— Şi în tot acest răstimp lady Johanna nu s-a apropiat de nimeni?

— Nu, părinte. N-are încredere în nimeni, nici măcar în intendentul ei. Stăpânul ne-a spus că va pleca numai pentru două săptămâni şi l-am tot aşteptat să se întoarcă.

— Cum a murit?

— A alunecat şi a căzut de pe o stâncă, spuse intendentul clătinând din cap. Sunt sigur că nu mi s-a spus chiar tot, căci stăpânul meu nu era un om neîndemânatic. Poate că trimişii regelui îi vor spune ceva mai mult doamnei.

— O întâmplare greu de crezut, dar facă-se voia Domnului, adăugă preotul.

— Sau a diavolului, murmură Kelmet.

Dar MacKechnie nu luă în seamă vorbele lui.

— Lady Johanna se va mărita din nou, cu siguranţă. Va moşteni o avere mare, nu-i aşa?

— O treime din averea soţului ei şi, după câte-am auzit, e destul de mult.

— Se poate să moştenească şi pământurile clanului Maclaurin pe care regele John le-a luat de la regele Scoţiei şi le-a dăruit lui Raulf Williamson?

— Se poate, admise Kelmet.

MacKechnie se gândi să ţină minte informaţia aceea, căci s-ar fi putut să-i folosească mai târziu.

— Cu părul ei blond şi ochii aceia albaştri cred că nu va exista un nobil liber care să nu o dorească. E foarte frumoasă şi, deşi e un păcat să recunosc, îţi spun totuşi că şi pe mine m-a impresionat chipul ei. Cu înfăţişarea asta ar putea fermeca pe oricine, fără a avea măcar nevoie de avere.

Ajunseseră la treptele înguste ce duceau la uşa capelei.

— E foarte frumoasă, într-adevăr, admise Kelmet, şi am văzut mulţi bărbaţi pierzându-se cu firea în faţa ei. Cu siguranţă că mai toţi şi-ar dori-o, dar nu ca soţie, adăugă el.

— Ce nerozie mai e şi asta?

— E stearpă, spuse Kelmet.

Preotul îl privi surprins.

— Doamne, şopti el.

Îşi plecă fruntea, făcându-şi semnul crucii, şi începu o nouă rugăciune pentru lady Johanna.

Înăuntrul capelei, doamna se ruga şi ea. Stătea în spatele altarului, cerând îndrumarea Domnului. Era hotărâtă să facă ceea ce se cuvenea. Ţinea în mână un pergament şi, terminându-şi rugăciunea, înfăşură sulul într-o pânză ce se afla întinsă pe dalele de marmură. Se mai gândi o dată dacă n-ar trebui să distrugă dovada îngrozitoare împotriva regelui ei, apoi clătină hotărâtă din cap. Poate că într-o zi cineva va găsi pergamentul şi, dacă măcar un singur om va afla adevărul despre ticălosul rege ce a cârmuit odată Anglia, atunci poate se va face puţină dreptate.

Johanna puse pergamentul între două lespezi de marmură, sub altar. Se asigură că era ascuns vederii şi că nu se putea deteriora. Îngenunche pentru a mai spune o rugăciune, apoi se ridică, îndreptându-se spre ieşire. Deschise uşa şi imediat părintele MacKechnie şi intendentul întrerupseră discuţia.

Preotul era încă impresionat de înfăţişarea ei şi recunoştea aceasta fără vreo remuşcare. MacKechnie nu se considera vinovat de păcatul poftelor trupeşti doar pentru că observase lucirea părului ei blond sau pentru că privise puţin

cam prea mult, poate, chipul acela încântător. Pentru el, Johanna era pur şi simplu una din făpturile lui Dumnezeu, un exemplu minunat al puterii Lui de a crea lucruri desăvârşite.

Înfăţişarea Johannei era tipic saxonă; avea părul blond şi pometii proeminenţi şi, deşi era mică de înălţime, părea mult mai înaltă datorită ţinutei ei maiestuoase. Da, preotului îi plăcea înfăţişarea ei şi era sigur că ea îi plăcea şi Domnului, căci era blândă şi avea o inimă bună. MacKechnie era un om milostiv. Îl durea lovitura crudă pe care o primise deja buna doamnă. O femeie stearpă nu era de niciun folos pe lumea asta. Îi fusese refuzat însuşi sensul existenţei ei. Trebuia să-şi poarte crucea şi povara aceea era cu siguranţă motivul pentru care nu o văzuse niciodată zâmbind. Şi acum trebuia să primească încă o lovitură nemiloasă.

— Putem vorbi o clipă cu dumneavoastră, my lady[3]? o întrebă Kelmet.

Vocea intendentului o avertiză că se întâmplase ceva. Îi privi cu precauţie şi mâinile i se încleştară în vreme ce le făcu semn cu capul să intre în capelă. Cei doi

3 Stăpână.

bărbaţi o urmară înăuntru. Lady Johanna se întoarse către ei, oprindu-se în mijlocul culoarului dintre cele două şiruri de bănci de lemn. Altarul era exact în spatele ei şi întreaga capelă era luminată doar de patru luminări. Flăcările ce pâlpâiau în globurile rotunde de sticlă, aşezate la o palmă unele de celelalte, îşi întindeau umbrele pe placa lungă de marmură ce acoperea altarul.

Lady Johanna îşi îndreptă umerii, îşi împreună mâinile şi-şi aţinti hotărâtă privirea asupra intendentului. Părea că-şi adunase toate puterile pentru a primi crunta veste.

— S-a-ntors cumva soţul meu?

Vocea ei, lipsită de orice emoţie, păru şi mai stinsă.

— Nu, doamnă, răspunse Kelmet.

Îi aruncă o privire preotului şi, primind încuviinţarea tăcută a acestuia, continuă:

— Au sosit doi trimişi de la Londra aducând o veste cumplită. Soţul dumneavoastră e mort.

O tăcere apăsătoare se aşternu după aceste vorbe. Kelmet începu să-şi strângă şi să-şi desfacă pumnii, aşteptând efectul vestii.

Pe chipul stăpânei lui, însă, nu se putea

citi nimic şi intendentul începu să creadă că nu-i înţelesese bine vorbele.

— E adevărat, doamnă. Soţul dumneavoastră e mort, repetă el răguşit.

Şi din nou, nicio reacţie. Preotul şi intendentul schimbară o privire îngrijorată, apoi se uitară din nou la lady Johanna. Lacrimi se iviră dintr-o dată în ochii ei. Părintele MacKechnie aproape că răsuflă uşurat. Johanna înţelesese ceea ce i se spusese. Aştepta refuzul ei de a crede vestea, căci, de-a lungul anilor, tot consolându-i pe cei îndureraţi,

Văzuse că majoritatea oamenilor refuza la început să creadă moartea unei persoane dragi pentru a mai înşela o clipă adevărul.

Reacţia Johannei fu rapidă şi violentă.

— Nu, ţipă ea scuturând cu putere din cap. Nu pot să cred minciuna asta, nu pot.

— Kelmet a rostit adevărul, adăugă părintele MacKechnie cu voce joasă şi blândă.

— Trebuie să fie o minciună. Nu poate fi mort, Kelmet, trebuie să afli adevărul. Cine ar fi în stare să-ţi spună o asemenea minciună?

Preotul făcu un pas înainte pentru a o sprijini. Suferinţa din vocea ei îl făcea şi pe

el să plângă. Dar lady Johanna nu-l lăsă s-o consoleze.

— Ce glumă crudă, spuse dându-se înapoi şi împreunându-şi mâinile.

— Nu, doamnă, îi răspunse Kelmet. Trimişii vin din partea Mariei Sale. Soţul dumneavoastră a murit. Există şi un martor.

— Odihnească-se în pace, spuse preotul.

Lady Johanna izbucni în lacrimi. Amândoi bărbaţii se grăbiră spre ea, dar din nou femeia îi îndepărtă. Cei doi se opriră neştiind ce să facă. Lady Johanna se întoarse cu spatele, căzu în genunchi, îşi încrucişă mâinile pe pântec şi se aplecă de parcă ar fi primit o lovitură puternică. Suspinele ei erau sfâşietoare. Bărbaţii o lăsară să-şi dea frâu liber durerii şi, când în cele din urmă îşi mai reveni puţin, preotul puse mâna pe umărul ei, şoptindu-i cuvinte de alinare. Femeia nu-i îndepărtă mâna. MacKechnie o urmări cum încet-încet îşi recapătă înfăţişarea demnă de mai înainte. Lady Johanna începu să respire mai calm, îşi şterse ochii cu batista pe care i-o întinsese preotul, apoi îi permise acestuia s-o ajute să se ridice.

— Aş dori să rămân singură. Trebuie… să mă rog, le spuse ea cu capul plecat.

Nu aşteptă răspunsul lor. Se întoarse şi se îndreptă către primul rând de bănci. Îngenunche pe un scaun de piele şi se închină, dându-le a înţelege că dorea să-şi înceapă rugăciunea.

Preotul se îndreptă spre ieşire urmat de Kelmet, care tocmai se pregătea să închidă uşa când auzi vocea stăpânei sale:

— Jură, Kelmet! Jură pe mormântul tatălui tău că soţul meu este mort cu adevărat.

— Jur, stăpână!

Intendentul mai aşteptă câteva clipe pentru a vedea dacă stăpâna mai dorea să-i spună ceva, apoi ieşi închizând uşa. Johanna se uită îndelung la altar. O stăpâneau gânduri şi sentimente contradictorii şi era prea copleşită pentru a se putea linişti.

— Trebuie să mă rog, spuse în şoaptă. Soţul meu e mort şi eu trebuie să mă rog.

Închise ochii, îşi împreună mâinile şi începu în cele din urmă să se roage, o rugăciune simplă, spusă din adâncul inimii:

— Îţi mulţumesc, Doamne, îţi mulţumesc, Doamne, îţi mulţumesc!

CAPITOLUL II

Highlands, Nordul Scoţiei, 1207

Era limpede că baronul căuta moartea şi

laird-ul avea de gând să-l ajute. MacBain auzise în urmă cu patru zile că baronul Nicholas Sanders se îndrepta spre dealurile înzăpezite ale ţinutului Maclaurin. Îl cunoştea bine pe englez. De fapt, acesta chiar luptase alături de ei în bătălia înverşunată împotriva ticăloşilor care se făcuseră stăpâni pe pământul Maclaurin.

După terminarea luptei, MacBain devenise laird al ambelor clanuri MacBain şi Maclaurin; ca nou conducător luase hotărârea de a-i permite lui Nicholas să rămână la ei până ce îşi va reveni după rănile serioase primite.

MacBain socotea că fusese foarte binevoitor, chiar milostiv, fir-ar să fie, dar din motive întemeiate. Nu prea-i convenea, dar trebuia să admită că englezul li salvase viaţa în timpul luptei MacBain era un om mândru. Îi era foarte greu, aproape imposibil să-i mulţumească, dar îi îngăduise lui Nicholas să rămână pentru a-i fi îngrijite rănile, ca semn de recunoştinţă pentru faptul că-l salvase atunci când o sabie căutase să-l lovească pe la spate. Şi, deoarece nu aveau pe nimeni care să se priceapă la îngrijirea bolnavilor, MacBain curăţase şi legase cu mâna lui rănile

englezului. Şi îngăduinţa lui nu se oprise aici, deşi în sinea lui considera că-şi plătise datoria. Totuşi, merse până acolo încât, atunci când Nicholas se simţi în sfârşit în stare să călătorească, îi îngăduise să-şi păstreze calul straşnic pe care-l avea; ba îi dădu chiar unul din pledurile lui pentru a fi astfel ocrotit la întoarcerea în Anglia, căci ştia că nici un alt clan n-ar îndrăzni să se atingă de un MacBain. Pledul îl proteja astfel mai mult decât o platoşă de oţel.

Da, fusese milostiv şi acum englezul voia să profite de bunătatea lui. Să-l ia dracu', acum chiar că trebuia să-l ucidă. Un gând plăcut îi redase buna dispoziţie; de data asta va păstra calul lui Nicholas.

— Întinde unui englez un deget, MacBain, şi-ţi va cere toată mina, zise batjocoritor Calum, mâna dreaptă a laird-ului, un războinic cu umeri largi şi părul blond, care avea sub comanda sa toţi luptătorii din clanul MacBain. Zâmbise ironic rostind vorbele acelea dar, după lucirea ochilor arăta că de fapt îl amuza venirea englezului.

— Vrei să-l ucizi?

MacBain se gândi o clipă înainte de a răspunde:

— Poate. Se silise să pară indiferent.

— E curajos englezul că se-ntoarce, râse Calum.

— Prost, nu curajos, îi răspunse MacBain.

Keith, cel mai în vârstă dintre luptătorii Maclaurin, intră ţanţoş vestind venirea englezului.

— Să-l aduc înăuntru? întrebă Calum.

— Înăuntru? pufni Keith. Suntem mai degrabă afară decât înăuntru, Calum. Acoperişul a ars şi numai trei pereţi mai sunt în picioare. Aş zice că suntem deja afară.

— Englezii au făcut asta, îi mai spuse Calum laird-ului. Nicholas…

— A venit aici să lupte împotriva nelegiuiţilor, alături de clanul Maclaurin, îi tăie vorba MacBain. Nicholas n-are nimic de-a face cu prăpădul de aici.

— Da’ tot englez e!

— N-am uitat.

Se îndepărtă de căminul de care stătuse rezemat până atunci, mormăind o înjurătură când o stinghie de lemn căzu cu zgomot pe podea. Ieşi, apoi, urmat de Keith şi Calum, care îşi ocupară locurile de o parte şi de alta a stăpânului lor.

MacBain îşi domina în înălţime toţi luptătorii. Era un uriaş cu înfăţişare

fioroasă şi aprig la mânie, cu păr negru şi ochi cenuşii ca de diavol. Părea a fi gata de luptă cum stătea aşa cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate pe pieptul masiv, privind înaintea lui încruntat.

Nicholas îl văzu pe laird imediat ce trecu de vârful dealului. MacBain părea într-adevăr mânios, dar Nicholas îşi aminti că asta era înfăţişarea lui obişnuită. Totuşi, privirea încruntată a scoţianului îi dădea de gândit.

— Cred că mi-am pierdut minţile să vin aici, murmură el. Începu să fluiere ascuţit în semn de salut, arborând în acelaşi timp un zâmbet prevăzător.

MacBain nu era prea impresionat de curtenia englezului. Aşteptă ca Nicholas să ajungă în mijlocul curţii pustii, şi ridică o mână făcându-i semn să se oprească.

— Ţi-am spus să nu te mai întorci aici, englezule.

— Da, mi-ai spus şi-mi amintesc foarte bine.

— Îţi aminteşti şi că ţi-am spus că va trebui să te ucid, dacă vei mai pune vreodată piciorul pe pământul meu?

— Ţin minte toate amănuntele, MacBain, inclusiv ameninţarea ta, dădu din cap

Nicholas.

— Aşadar, mă sfidezi?

— S-ar putea spune şi aşa, ridică nepăsător din umeri englezul.

Zâmbetul lui calm îl cam puse în încurcătură pe MacBain. „Ce dracu', Nicholas nu vedea că vorbeşte serios?"

— Dă pledul jos, Nicholas, spuse resemnat MacBain.

— De ce?

— Nu vreau ca sângele tău să-mi păteze culorile. Vocea îi tremura de furie şi Nicholas se rugă lui Dumnezeu ca scoţianul să fi vorbit în glumă. Nu că nu s-ar fi crezut la fel de puternic ca laird-ul sau că i-ar fi fost cumva teamă. Aveau amândoi aceeaşi înălţime şi erau la fel de îndemânatici; totuşi, nu voia să se lupte cu el, căci, dacă-l ucidea, planul lui ar fi eşuat, iar dacă era ucis, scoţianul va afla prea târziu de ce dracului venise acolo. Pe lângă asta, MacBain era mult mai iute şi nici nu lupta cinstit, ceea ce îl impresionase pe Nicholas.

— Da, e pledul tău, îi strigă scoţianului. Dar pământul, MacBain, aparţine surorii mele.

Războinicul se încruntă şi mai tare. Nu-i plăcea să audă adevărul. Făcu un pas

înainte şi-şi scoase sabia din teacă.

— La dracu', murmură Nicholas descălecând. Altceva nu mai ştii, MacBain?

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu primi vreunul. Îşi scoase pledul pe care-l purta ca un stindard pe umăr şi-l aruncă pe şaua calului, trăgându-şi în acelaşi timp sabia. Unul din luptătorii Maclaurin alergă să-şi ia calul. Nicholas nu-i dădu nicio atenţie, încercând să nu privească mulţimea care se adunase în cerc în jurul curţii. Ochii îi erau aţintiţi asupra adversarului său.

— Cumnatul tău a distrus castelul ăsta şi jumătate din clanul Maclaurin, tună MacBain. Iar eu ţi-am suportat destul prezenţa.

Cei doi uriaşi schimbară o privire înverşunată.

— Spune întreg adevărul, MacBain. Soţul surorii mele, Raulf Williamson, i-a trimis pe nelegiuitul de Marshall şi pe ticăloşii lui să aibă grijă de moşia asta; dar când Raulf a murit şi sora mea a fost liberă să decidă, m-a trimis să-l gonesc pe trădătorul acela. Pământul e al ei, MacBain. Regele vostru, William, a uitat să-l răscumpere de la Richard pe vremea când regele nostru avea nevoie disperată de bani pentru cruciadele

sale şi John n-a uitat nimic din ceea ce i-a revenit de drept. A dăruit pământul ăsta slujitorului său credincios, Raulf, şi Johanna moşteneşte totul acum că soţul ei e mort. E pământul ei fie că-ţi place sau nu.

Dezaprobarea acestor lucruri îi înfurie pe amândoi. Se năpustiră unul asupra celuilalt ca doi tauri şi săbiile lor grele de oţel se loviră scoţând scântei şi făcând un zgomot asurzitor. Ecoul larmei ce se auzi până jos în vale smulse murmure de aprobare mulţimii.

Niciunul din cei doi luptători nu scoase vreo vorbă vreme de aproape o jumătate de oră. Lupta le solicita toată forţa şi atenția de care erau în stare. MacBain era cel care ataca tot timpul, iar Nicholas se apăra parându-i fiecare lovitură.

Luptătorii ambelor clanuri erau pe deplin mulţumiţi de spectacol. Ba chiar câțiva murmurară aprobator văzând iuţeala englezului, căci pentru ei, Nicholas îşi dovedise îndeajuns îndemânarea prin faptul că mai era încă în viaţă.

MacBain se răsuci pe neaşteptate şi-i puse piedică adversarului său. Nicholas căzu pe spate, se răsuci şi se ridică în picioare iute ca pisica, înainte ca laird-ul să aibă timp să

profite de avantajul astfel dobândit.

— Îţi primeşti al dracului de bine oaspeţii, gâfâii Nicholas.

MacBain zâmbi. Ar fi putut să pună capăt luptei când Nicholas fusese la pământ, dar trebuia să recunoască faptul că nu voia să-l omoare.

— Curiozitatea mea e singurul lucru care te mai ţine în viaţă, englezule, îi strigă MacBain gâfâind la rândul lui. Fruntea îi era acoperită de sudoare, dar îşi ridică sabia, învârtind-o în aer şi atacându-l iarăşi pe Nicholas, care se văzu nevoit să pareze din nou lovitura puternică a scoţianului.

— Vom fi în curând rude, MacBain, chiar dacă ţie nu prea-ţi convine.

Laird-ului îi trebuiră câteva minute ca să priceapă vorbele nobilului.

— Cum vine asta, englezule? îl întrebă el fără a se opri din luptă.

— Îţi voi fi cumnat.

MacBain nu încercă să-şi ascundă uimirea auzind asemenea vorbe de ocară. Se dădu un pas înapoi, coborându-şi sabia.

— Arăţi de parcă tocmai ţi-ai fi înghiţit spada, MacBain.

Spunând vorbele acestea, Nicholas se năpusti cu capul înainte spre pieptul

scoţianului. Parcă s-ar fi izbit de o stâncă. Lovitura îl duru al dracului, dar se dovedi eficientă. MacBain icni şi amândoi luptătorii se prăbuşiră; scoţianul scăpă spada. Nicholas îl culcă la pământ, dar era prea ostenit, la rândul lui, pentru a se mişca. Îl durea întreg corpul şi nici nu-şi mai dorea să se ridice. MacBain îl împinse în lături, se ridică în genunchi şi întinse mâna după sabie, dar se răzgândi imediat. Se întoarse către Nicholas:

— Să mă însor cu o englezoaică? Părea îngrozit şi respiră cu greutate, ceea ce-l încântă pe Nicholas. Imediat ce-şi va recăpăta suflul se va mândri cu faptul că-l storsese de puteri pe laird.

MacBain se ridică şi-l trase după sine şi pe englez. Apoi îl împinse îndărăt pentru a nu-l lăsa să creadă că fusese un gest de prietenie.

— Şi cu cine crezi că o să mă însor? îl întrebă încrucişându-şi mâinile la piept.

— Cu sora mea.

— Eşti nebun!

— Dacă nu te însori tu cu ea, regele John o va da lui Williams, spuse Nicholas clătinând din cap. E un ticălos nenorocit. Domnul să te aibă în pază atunci, MacBain! Marshall îţi

va părea un om drept şi bun ca pâinea caldă, când vei vedea ce ticăloşi va trimite Williams aici.

Laird-ul nu părea prea impresionat. Nicholas îşi apăsă mâna pe tâmplă pentru a-şi domoli durerea, apoi continuă:

— Probabil că-i vei ucide pe toţi cei pe care-i va trimite el.

— Să fii sigur de asta, îi tăie vorba MacBain.

— Dar Williams îţi va răspunde trimiţând alţi oameni… şi alţii… şi alţii… din ce în ce mai mulţi. Îţi poţi permite să rişti un război neîncetat cu Anglia? câţi dintre luptătorii Maclaurin vor muri înainte de a se termina totul? Priveşte în jurul tău, MacBain. Marshall şi oamenii lui aproape că au distrus totul. Clanul Maclaurin a venit la tine să-ţi ceară ajutor şi ai fost ales laird-ul lor. Ei se bizuie pe tine; dacă te însori cu Johanna, pământul va deveni al tău în mod legal şi regele te va lăsa în pace.

— Regele John e de acord cu căsătoria asta?

— Da, îi răspunse Nicholas apăsat.

— De ce?

— Nu ştiu prea bine. Ştiu doar că vrea ca Johanna să plece din Anglia. L-am auzit

spunând asta de câteva ori. Se pare că e dornic să vadă căsătoria asta înfăptuită şi s-a învoit să-ţi dea pământul Maclaurin în ziua nunţii. Eu voi primi pământurile Johannei din Anglia.

— De ce? întrebă din nou MacBain.

— Cred că sora mea ştie de ce vrea John ca ea să plece atât de departe – regele spune că locul ăsta e la capătul lumii –, dar Johanna n-a vrut să-mi mărturisească motivele ei.

— Aşadar, şi tu ai să profiţi din căsătoria asta.

— Nu vreau pământurile acelea, spuse Nicholas. Ar însemna să plătesc şi mai multe biruri pe an şi-mi ajunge că trebui să-mi refac moşiile pe care le am deja.

— Atunci, de ce ai cerut…

— John înţelege numai graiul lăcomiei, îl întrerupse Nicholas. Dacă şi-ar fi dat seama că vreau numai să-mi apăr sora de Williams, mi-ar fi respins cu siguranţă propunerea ca Johanna să se căsătorească cu tine. Bineînţeles că a cerut o sumă mare de bani şi eu am plătit totul.

— Te contrazici, englezule! Dacă John vrea ca sora ta să plece din Anglia, atunci de ce ţine morţiş s-o mărite cu Williams?

— Pentru că Williams este câinele credincios al regelui. Ar supraveghea-o foarte îndeaproape pe Johanna, clătină din cap Nicholas. Apoi adăugă în şoaptă. Sora mea ştie ceva ce-l sperie al dracului pe rege. John nu vrea ca păcatele să iasă la iveală şi să-i tulbure liniştea. Sigur că ea n-ar putea depune mărturie în faţa curţii împotriva vreunui bărbat, cu atât mai puţin a regelui, căci e femeie şi n-are niciun drept. Dar sunt mulţi nobili gata să se răscoale împotriva regelui şi Johanna i-ar putea aţâţa, dacă le-ar spune ce ştie. E o taină ia mijloc, MacBain, şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că regelui îi e teamă de ceea ce ştie Johanna.

— Dacă e adevărat ce-mi spui, mă mir că n-a ucis-o încă. Regele vostru e în stare de o asemenea ticăloşie.

Nicholas ştia că numai spunându-i tot adevărul îl va putea câştiga pe MacBain de partea sa.

— Da, e în stare s-o ucidă. Eram cu ea când a primit poruncă să plece la Londra, şi i-am văzut chipul. Cred că şi ea se gândea că merge la moarte.

— Şi totuşi e încă în viață.

— Regele o ţine sub pază. Are odăile ei,

dar nu i se îngăduie să primească pe nimeni şi trăieşte tot timpul cu frica-n sân. Vreau să plece cât mai repede din Anglia şi singura cale e să se mărite cu tine.

Scoţianului îi plăcea sinceritatea englezului. Îi făcu semn să-l urmeze şi se îndreptă spre zidurile pe jumătate năruite ale castelului pe care el u numea casa lui. Nicholas se grăbi să-l urmeze.

— Deci tu ai născocit vicleşugul ăsta, spuse MacBain mai potolit.

— Da. Şi exact la timp, căci John era hotărât s-o mărite cu Williams încă de acum şase luni, dar ea a reuşit să mai câștige timp.

— Cum?

— A cerut mai întâi o anulare a primei căsătorii, rânji Nicholas.

MacBain nu-şi ascunse uimirea.

— De ce să ceară o anulare? Doar soţul ei e mort, nu?

— A fost doar un vicleşug pentru a amâna nunta, îl lămuri Nicholas. A existat un martor la moartea soţului ei dar cadavrul lui n-a fost găsit. Sora mea i-a spus regelui că nu se mărită cu nimeni câtă vreme mai e o urmă de nădejde ca soţul ei să mai fie în viaţă. Ştii că Raulf n-a murit în Anglia, ci

într-un oraş înconjurat de apă, unde fusese trimis de regele însuşi ca sol al lui. Sigur că Johanna trebuia să îndeplinească voinţa regelui, dar, deoarece el are acum probleme cu biserica, John s-a hotărât să mai aştepte puţin. Johanna tocmai a primit scrisoarea de anulare.

— Cine e cel care l-a văzut murind pe soţul ei?

— De ce mă întrebi?

— Sunt doar curios. Știi cine e?

— Da, Williams.

Gabriel se hotărî să reţină amănuntul acela, care i-ar fi putut folosi cândva.

— De ce mă preferi pe mine englezului?

— Williams e o brută şi nu pot suferi gândul că sora mea va fi sub puterea lui. Dintre două rele l-am ales pe cel mai mic. Ştiu că te vei purta frumos cu ea… dacă se va hotărî să se mărite cu tine.

— Ce neghiobie mai e şi asta? Nu ea hotărăşte.

— Ba mi-e teamă că da, spuse Nicholas. Johanna va trebui mai întâi să te vadă, apoi va lua o hotărâre. A fost tot ce-am putut face. De fapt, ea nu s-ar mai fi măritat deloc, dacă ar fi putut plăti regelui banii pe care el i-i pretindea pentru a-i acorda

permisiunea de a rămâne nemăritată. Ea aşa crede, dar eu ştiu că John ar fi scăpat de ea într-un fel sau altul.

— Regele vostru e tare lacom, spuse MacBain. Sau se poartă aşa numai cu sora ta?

— În privinţa banilor?

MacBain dădu din cap.

— Nu, spuse Nicholas. John poate sili pe oricare din văduvele sfetnicilor lui să se recăsătorească. Dacă ele nu vor sau îşi aleg singure soţii, atunci sunt obligate să-i plătească o sumă mare de bani în fiecare an.

— Ai spus că ai plătit deja banii. Crezi că Johanna mă va accepta?

Nicholas clătină din cap.

— Sora mea nu ştie nimic de bani şi ţi-aş rămâne îndatorat, dacă nu i-ai pomeni de asta.

MacBain îşi împreună mâinile la spate şi intră în castel. Nicholas îl urmă.

— Va trebui să mă gândesc la propunerea ta, îi spuse laird-ul. Gândul că mă voi însura cu o englezoaică îmi cade greu la stomac; şi unde mai pui că e şi sora ta!

Nicholas simţi insulta, dar nu-i răspunse. MacBain tei arătase firea în lupta împotriva

lui Marshall şi a oamenilor lui. Era el cam necioplit, dar era un om drept.

— Mai trebuie să ştii ceva înainte de a lua o hotărâre, MacBain.

— Ce?

— Johanna e stearpă.

MacBain dădu din cap în semn că îl auzise, dar nu-i răspunse pe dată. Apoi, ridică din umeri:

— Am deja un fiu.

— Cine? Alex?

— Da.

— Am auzit că ar mai fi cel puţin vreo trei bărbaţi care i-ar putea fi tată.

— Aşa e. Maică-sa era cam rea de muscă. Nici ea n-a putut spune exact cine e tatăl copilului; credea că sunt eu. A murit la naşterea băiatului, iar eu l-am recunoscut.

— Şi ceilalţi îl recunosc?

— Nu.

— Johanna nu-ţi poate da copii şi Alex e nelegitim. Crezi că va conta mai târziu?

— Nu va conta, spuse MacBain aspru. Şi eu sunt nelegitim.

Nicholas începu să râdă.

— Vrei să spui că atunci când te-am făcut „fecior de târfă” în timpul luptei cu Marshall, nu te-am insultat, ci am spus doar

adevărul.

— Pe alţii i-am ucis când i-am auzit spunându-mi aşa. Socoteşte-te norocos.

— Tu vei fi cel norocos, dacă Johanna hotărăşte să se mărite cu tine.

MacBain clătină din cap.

— Vreau ceea ce este de drept al meu şi dacă însurându-mă cu scorpia capăt pământul, atunci aşa am să fac.

— De unde-ai scos-o că e scorpie? întrebă Nicholas uimit de concluzia scoţianului.

— Mi-ai spus destule despre firea ei. E încăpăţânată, căci a refuzat să se încreadă în fratele ei, şi să-i spună tot ceea ce ştie despre rege. Are nevoie de un bărbat s-o ţină în frâu. Astea-s cuvintele tale, Nicholas, nu te uita aşa la mine, şi apoi mai e şi stearpă. Foarte atrăgător, n-am ce spune.

— E atrăgătoare, să ştii.

MacBain râse batjocoritor.

— Nu-mi surâde câtuşi de puţin să-mi fie soţie, dar ai dreptate, o să mă port bine cu ea. Găsim noi un mod să nu ne stăm prea des în cale.

Laird-ul turnă vin în două pocale de argint şi-i întinse unul lui Nicholas. Ridicară cupele în semn de salut şi le goliră dintr-o suflare. Nicholas ştia care e obiceiul în

Highlands, aşa că râgâi imediat. MacBain dădu aprobator din cap.

— Şi asta înseamnă că vei veni aici când ţi se va năzări?

Nicholas începu să râdă. Scoţianul părea tare supărat gândindu-se la posibilitatea aceea.

— Va trebui să-mi dai câteva pleduri, MacBain. N-ai vrea să i se întâmple ceva miresei tale pe drum, nu-i aşa?

— Îţi voi da mai multe, Nicholas. Vreau cel puţin treizeci de oameni s-o însoţească şi toţi vor purta culorile mele. Le vei da drumul când veţi ajunge la Rush Creek. Numai tu şi sora ta veţi fi îngăduiţi pe pământul nostru, ai înţeles?

— Glumeam când ţi-am spus de pleduri, MacBain. Pot să am şi singur grijă de sora mea.

— Vei face cum ţi-am poruncit, se răsti MacBain.

Nicholas se lăsă păgubaş şi laird-ul schimbă subiectul.

— Cât timp a fost Johanna măritată?

— Mai bine de trei ani. Şi ar fi dorit să rămână nemăritată, dar pe John nu-l interesează sentimentele ei. A ţinut-o sub cheie la Londra şi nu mi-a îngăduit decât

mie s-o văd. A fost o vizită scurtă şi John a stat tot timpul cu noi. După cum ţi-am mai spus, MacBain, sora mea e ca un ghimpe în coastele lui.

MacBain se încruntă.

— Cum te simţi ştiind că eşti răspunsul la rugăciunile regelui John? îl luă peste picior Nicholas.

Laird-ul nu era deloc amuzat.

— Voi căpăta pământul şi asta e tot ce contează pentru mine, spuse MacBain.

Nicholas nu mai avu timp să-i răspundă. Atenţia îi fu atrasă de un uriaş câine-lup care tocmai intrase în holul castelului. Lupul îl zări imediat pe Nicholas şi începu să mârâie ameninţător. MacBain îi dădu câteva comenzi scurte în scoţiană şi imediat animalul se duse într-un colţ al încăperii încetând să mai mârâie.

— Îţi dau un sfat, MacBain. Ascunde monstrul ăsta când va veni Johanna. După ce o să se uite la voi nu-şi va mai dori decât să se întoarcă înapoi în Anglia.

MacBain izbucni în râs.

— Ascultă ce-ţi spun, Nicholas. Nu accept un refuz. O să se mărite cu mine!

CAPITOLUL III

— Nu-l iau, Nicholas. Ţi-ai pierdut minţile dacă îţi închipui că o să mă mărit cu el.

— Aparenţele înşală, Johanna, spuse fratele ei. Aşteaptă să ajungem mai aproape şi-ai să vezi ce ochi blânzi are. MacBain se va purta foarte frumos cu tine.

Johanna clătină din cap. Mâinile îi tremurau cu putere şi aproape că scăpă frâiele. Îşi încleştă mâinile pe chingi încercând să nu privească spre scoţianul acela uriaş şi fiara ce-i stătea alături.

Se apropiau de curtea castelului. Laird-ul stătea pe scările ce duceau în turnul pe jumătate ars. Nu prea părea încântat de înfăţişarea ei. Iar Johanna era îngrozită de înfăţişarea lui. Respiră adânc pentru a se linişti, apoi întrebă în şoaptă:

— Ce culoare au ochii lui, Nicholas?

Fratele său habar n-avea.

— Ai văzut că sunt blânzi şi n-ai observat ce culoare au?

Îl prinsese.

— Bărbaţii nu se gândesc la prostiile astea, se apără el.

— Mi-ai spus că e un om bun, cu voce dulce şi faţă zâmbitoare. De ce nu zâmbeşte acum, Nicholas?

— Ei, şi tu, Johanna…

— M-ai mințit!

— Nu te-am mințit. MacBain mi-a salvat viața nu o dată, ci de două ori în timpul luptei cu Marshall şi oamenii lui şi nici măcar nu vrea să recunoască asta. E un om mândru, dar drept, crede-mă. Nici nu ţi-aş fi pomenit de el, dacă n-aş fi fost convins că e un om în care poţi avea încredere.

Johanna nu-i răspunse. O cuprinsese panica tot privindu-l pe scoţianul acela uriaş şi animalul de lângă el. Nicholas crezu că sora lui va leşina şi se grăbi să găsească ceva amuzant să-i spună pentru a o ajuta să se liniştească.

— MacBain e cel din stânga, Johanna.

Dar ea nu era deloc amuzată.

— E cât un munte!

— E la fel de înalt ca mine, îi răspunse fratele ei mângâind-o pe braţ.

Ea îi dădu mâna în lături; nu voia să se lase consolată şi nici nu voia ca el s-o simtă cum tremură de frică.

— Multe neveste îşi doresc să aibă bărbaţi puternici să le apere. Statura lui ar trebui să te facă să te simţi în siguranţă; ar trebui să fie un punct în favoarea lui.

— E în defavoarea lui, clătină ea din cap.

Continuă să-l privească pe laird şi i se

părea că devine din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropiau.

— E chipeş, spuse ea pe un ton acuzator.

— Dacă spui tu, se hotărî Nicholas să n-o contrazică.

— E un alt punct în defavoarea lui. Nu vreau să mă mărit cu un bărbat chipeş!

— Nu prea are sens ce spui, Johanna.

— Nici nu trebuie. M-am hotărât, Nicholas. Nu-l iau! Du-mă acasă! Acum!

Nicholas apucă frâiele calului ei pentru a-l opri, apoi o sili să se uite la el. Îl duru inima văzând groaza din ochii ei; numai el ştia iadul prin care trecuse sora lui în prima căsătorie şi, deşi ea nu voia să vorbească despre asta, el ştia ce o înfricoşa atât de tare acum.

— Ascultă-mă, Johanna. MacBain nu-ţi va face niciun rău, îi spuse pe o voce joasă şi rugătoare.

Johanna nici nu-şi dădea seama dacă-l credea sau nu.

— Nu-l voi lăsa niciodată să-mi facă vreun rău.

Dârzenia din vocea ei îl Seu să zâmbească mulţumit.

Raulf nu reuşise să-i înfrângă spiritul şi asta era o adevărată binecuvântare, se

gândi el.

— Gândeşte-te la motivele pe care le ai ca să te măriţi cu el. Vei fi departe de rege şi oamenii lui, în deplină siguranţă căci ei nu te pot urmări aici.

— Da, e adevărat.

— MacBain urăşte Anglia şi pe regele nostru.

Johanna îşi muşcă buza de jos.

— Un alt punct în favoarea lui, recunoscu ea.

— Şi locul ăsta, aşa mohorât cum ţi se pare acum, va fi într-o zi un adevărat rai. Tu va trebui să-i ajuţi să refacă totul. Au nevoie de tine aici.

— Da, îi voi ajuta să-l refacă, spuse ea. Şi tânjesc după vremea lor călduroasă; adevărul e că m-am învoit să vin aici doar pentru că mi-ai spus că în Highlands soarele e mult mai aproape de pământ. Nu ştiu cum de nu m-am gândit la asta până acum. Trebuie să recunosc că mă încântă gândul că nu va trebui să port o mantie groasă mai mult de o lună pe an. Mi-ai spus că e neobişnuit de frig pentru perioada asta a anului.

Dumnezeule, uitase de minciuna aceea! Johanna nu putea suferi frigul şi nu ştia

absolut nimic despre Highlands. O minţise cu bună ştiinţă în dorinţa lui de a o scoate teafără din Anglia şi acum se simţea vinovat. Şi, pe deasupra, îl mai atrăsese de partea sa şi pe părintele MacKechnie, un om al bisericii, care se învoise să-l susţină în minciuna lui. Preotul avea motivele lui pentru a dori ca Johanna să se mărite cu laird-ul şi tăcuse de fiecare dată când ea pomenise de vremea însorită ce o atrăgea cel mai mult în Highlands. Şi, de fiecare dată când venea vorba de asta, se uita stăruitor la fratele ei.

Nicholas lăsă să-i scape un oftat. Se gândea că atunci când Johanna se va trezi în zăpadă până la genunchi, îşi va da singură seama că o minţise. Spera că până atunci îşi va schimba şi părerea despre MacBain.

— Mă va lăsa în pace, Nicholas?

— Da.

— Şi nu i-ai spus nimic despre felul cum s-a purtat Raulf cu mine?

— Nu, desigur. Nu mi-aş încălca niciodată cuvântul faţă de tine.

Ea dădu din cap.

— Şi ştie sigur că nu pot avea copii?

Discutaseră subiectul acesta de cel puţin

zece ori pe drum. Nicholas nici nu ştia ce putea să-i mai spună ca s-o convingă.

— Ştie, Johanna.

— Şi de ce nu-i pasă?

— Vrea pământul. E laird acum şi trebuie să pună interesele clanului mai presus de ale sale. Căsătoria cu tine este singura cale prin care îşi poate vedea dorinţa împlinită.

MacBain se plictisise tot aşteptându-şi mireasa. Începuse să coboare scările exact în momentul în care Johanna îşi înghiontise calul să intre în curte. Purta o mantie neagră cu glugă şi MacBain încă nu-i văzuse chipul. Fu uimit să vadă cât de mică era. Judecând după statura lui Nicholas, se aşteptase ca soră-sa să fie mult mai înaltă. Ei, dar ce-i păsa lui cum arăta. Se însura cu ea din interes şi atâta tot. Totuşi, credea că, fiind sora lui Nicholas va avea acelaşi păr roşcat. Se înşelase, însă.

Nicholas descălecă primul şi, aruncând frâiele unuia dintre soldaţi, se grăbi s-o ajute şi pe Johanna să coboare de pe cal.

Era atât de mică! Abia dacă-i ajungea fratelui ei până la umeri. Nicholas îşi pusese mâinile pe braţele ei şi-i spunea ceva zâmbind.

Era limpede că-şi iubea mult sora.

MacBain se gândi că dragostea lui frăţească era puţin cam exagerată.

Când Johanna îşi dezlegă mantia, soldaţii se aliniară toţi în spatele comandantului lor; luptătorii Maclaurin se îngrămădiră în partea stângă a scărilor iar cei din clanul MacBain în partea dreaptă. Cele şase trepte se umplură în câteva clipe de curioşi. Toţi voiau s-o vadă pe mireasa laird-ului lor.

MacBain auzi murmure aprobatoare imediat ce Johanna îşi scoase mantia şi o întinse fratelui ei. Nu credea că scosese şi el vreun sunet, dar nu era prea sigur; i se tăiase respiraţia văzând-o.

Nicholas nu-i pomenise nimic de înfăţişarea ei şi nici el nu fusese prea curios pentru a întreba. Îl privi pe englez şi văzu zâmbetul din ochii lui. „Ştie că sunt năucit”, îşi zise el. MacBain îşi ascunse uimirea, îndreptându-şi din nou ochii către femeia aceea frumoasă ce venea spre el. Doamne, ce fată frumoasă era! Părul blond îi venea până la mijloc şi buclele îi săltau la fiecare pas. N-avea niciun cusur.

Îi plăceau pistruii ei aurii şi ochii de un albastru aprins, pielea aceea albă şi buzele… Doamne, buzele ei ar putea vârî şi un sfânt în păcat! îi plăcea şi asta.

Câţiva dintre soldaţii Maclaurin nu reuşiră să se stăpânească aşa cum făcuse MacBain. Doi dintre luptătorii ce stăteau în spatele laird-ului lor scoaseră un fluierat de apreciere. Pe MacBain îl deranjă grosolănia lor. Se întoarse, îi ridică pe fiecare de guler şi-i aruncă dincolo de scări. Ceilalţi soldaţi se dădură la o parte pentru a se feri din calea lor.

Johanna se opri imediat, îi privi pe cei doi trântiţi la pământ, apoi se uită la laird-ul lor. Scoţianul parcă nici nu se clintise.

— Un om blând ziceai, Nicholas? Era o glumă, nu?

— Dă-i o şansă, Johanna. Măcar atât să faci pentru noi.

Johanna îşi privi nemulţumită fratele, apoi se întoarse din nou către laird.

MacBain făcu un pas înainte şi lupul îl urmă, culcându-se din nou la picioarele stăpânului său. Johanna se rugă să aibă destul curaj pentru a continua să meargă. Se opri la câţiva paşi de scoţian şi făcu o reverenţă fără cusur. Genunchii, îi tremurau însă, atât de tare, încât mulţumi Cerului că nu căzuse. Auzi câteva mormăieli în vreme ce stătea cu capul plecat şi nu ştia dacă să le considere dovezi de aprobare sau

dimpotrivă.

Laird-ul purta pledul cu culorile sale; avea picioare foarte puternice şi Johanna se sili să privească în altă parte.

— Bună ziua, laird MacBain!

Vocea îi tremura. Îi era teamă de el şi asta nu era ceva nou pentru MacBain. Înfăţişarea lui trimisese multe fete înapoi la părinţii lor. Nu încercase să le schimbe impresia, pentru că nu-i păsase în mod deosebit de niciuna dintre ele. Acum însă îi păsa. Ştia că n-o va convinge niciodată pe femeia asta să se mărite cu el dacă nu făcea ceva s-o liniştească. Johanna se uita înspăimântată la câinele lui şi îşi dădu seama că şi lupul o înfricoşa la fel de tare.

Nicholas nu-l ajuta prea mult. Stătea acolo rânjind ca un netot. MacBain îi ceru ajutorul din priviri, dar îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să facă asta când o văzu pe Johanna dându-se repede un pas înapoi.

— Ştie scoţiana? îl întrebă el pe Nicholas.

— Am început să învăţ limba voastră, îi răspunse Johanna în engleză.

Mâinile îi erau împreunate şi pumnii încleştaţi atât de tare încât încheieturile i se albiseră. MacBain se gândi că poate întrebând-o ceva ar mai liniști-o.

— Şi de când înveţi limba noastră?

Mintea i se golise de gânduri şi asta numai din vina lui. Privirea lui o tulbura şi nu se putea gândi la nimic. Doamne, nici nu-şi mai amintea ce o întrebase. El îi repetă răbdător.

— De aproape patru săptămâni, îi răspunse ea scurt.

MacBain se stăpâni să nu zâmbească, dar unul din soldaţii lui începu să râdă amuzat. Privirea laird-ului îl făcu să amuţească.

Nicholas îşi privi încruntat sora, întrebându-se de ce nu-i mărturisise scoţianului adevărul. Erau mai bine de patru luni de când începuse să înveţe scoţiana cu părintele MacKechnie. Prinse privirea speriată a surorii sale şi înţelese. Johanna era pur şi simplu prea înfricoşată pentru a-şi aduna gândurile.

MacBain se gândi c-ar fi mai bine să rămână singur cu ea în timpul acelei întâlniri atât de importante.

— Aşteaptă aici, Nicholas. Eu şi sora ta vom intra să stăm puţin de vorbă.

Spunând acestea, MacBain se întoarse către Johanna şi-i întinse mâna. Câinele veni după el şi Johanna se trase instinctiv un pas înapoi. Dându-şi seama de gestul ei şi

închipuindu-şi cât de fricoasă trebuie să o creadă scoţianul, făcu iute un pas înainte. Fiara începu să mârâie către ea. MacBain îi strigă un ordin în scoţiană şi mârâitul ameninţător încetă pe dată.

Johanna arăta de parcă ar fi fost din nou gata să leşine şi Nicholas înţelese că avea nevoie de timp pentru a-şi reveni.

— De ce n-ai îngăduit ca oamenii mei şi părintele MacKechnie să ne însoţească şi dincolo de Rush Creek? îl întrebă el pe scoţian.

— Sora ta şi cu mine trebuie să ajungem la o înţelegere înainte ca preotul să vină aici; iar oamenii tăi nu vor fi niciodată îngăduiţi pe pământul nostru, Nicholas. Ai uitat cum ne-am înţeles când ai venit ultima dată aici?

Nicholas dădu încet din cap, nemaiştiind ce să spună.

— Părintele MacKechnie s-a supărat foarte tare pentru că ai poruncit ca şi el să rămână la Rush Creek, interveni Johanna.

MacBain nu păru prea îngrijorat că supărase un om al bisericii. Ridică nepăsător din umeri şi Johanna ÎI privi uluită. În cei trei ani cât fusese măritată cu Raulf învăţase să se teamă de preoţi; ştia că

sunt oameni puternici şi necruţători. Dar MacKechnie era altfel; avea o fire blândă şi îşi primejduise viaţa venind în Anglia pentru a apăra clanul Maclaurin. Nu va permite acum să fie insultat.

— Părintele MacKechnie este obosit după lunga călătorie făcută şi i-ar prinde bine puţină mâncare şi băutură. Vă rog, arătaţi-i ospitalitatea dumneavoastră.

MacBain dădu din cap şi, întorcându-se către Calum, îi porunci:

— Ocupă-te de asta!

Se gândea că ar mai linişti-o puţin, dacă i-ar îndeplini rugămintea. Voia să-i arate că putea fi un om înţelegător. Şi totuşi, Johanna îl privea atât de speriată de parcă ar fi vrut s-o rupă la fugă chiar atunci. Doamne, că tare sfioasă mai era!

Şi câinele lui nu uşura deloc situaţia. Johanna continua să-i arunce priviri îngrijorate şi lupul mârâia de fiecare dată când ea se uita la el.

MacBain se gândi s-o înşface, s-o arunce peste umăr şi s-o ducă înăuntru, apoi se răzgândi. Gândul, însă îl amuză. Îşi stăpâni nerăbdarea, îi întinse din nou mâna şi aşteptă pur şi simplu să vadă care va fi reacţia ei.

Johanna citi în privirea lui că ştia că se teme de el şi îşi dădu seama că timiditatea ei îl amuza. Trase adânc aer în piept, silindu-se să se liniştească, apoi îşi puse mâna într-a lui.

Doamne, totul la el era uriaş! Mâna lui era de două ori cât a ei şi cu siguranţă că o simţise că tremura. Totuşi, era un laird şi Johanna se gândi că n-ar fi putut ajunge şeful clanului, dacă nu şi-ar fi însuşit nişte maniere, aşa că nu credea că el va pomeni ceva de neliniştea ei.

— De ce tremuri?

Johanna încercă să-şi retragă mâna, dar el nu-i dădu drumul. Acum era a lui şi n-avea de gând s-o mai lase să plece.

Înainte ca ea să aibă timp să găsească un răspuns potrivit la întrebarea lui, MacBain se întoarse şi o trase în sus pe scări spre intrarea castelului.

— Din cauza vremii neobişnuite de aici, reuşi ea în sfârşit să îngaime.

— Din ce cauză? o privi el nedumerit.

— N-are nicio importanţă.

— Explică-mi ce-ai vrut să spui, îi porunci MacBain.

— Nicholas mi-a spus că aici vremea e foarte caldă tot timpul anului. Credeam că

v-a spus de…

Voise să spună „minciuna lui” dar se răzgândi. S-ar putea ca laird-ul să nu înţeleagă de ce o amuzase atât scornirea fratelui ei despre vremea caldă din Highlands.

— Ce să-mi spună? întrebă MacBain curios să ştie ce o făcuse să roșească aşa.

— Mi-a spus că astfel de ierni reci sunt neobişnuite aici, zise ea.

MacBain se stăpâni să nu izbucnească în râs. Vremea era de fapt neobişnuit de caldă pentru perioada aceea a anului, înţelesese însă ce delicată era femeia aceea şi îşi dădu seama că nu râzând de naivitatea ei ar face-o să-şi mai domolească teama de el.

— Şi tu crezi tot ce-ţi spune fratele tău? o întrebă.

— Da, sigur, răspunse ea pentru a-i arăta că avea deplină încredere în fratele ei.

— Aha! înţeleg.

— Din cauza frigului tremur aşa, spuse ea negăsind ceva mai potrivit.

— Nu e adevărat.

— Nu e adevărat?

— Ţi-e teamă de mine.

Aşteptă ca ea să mintă din nou dezminţindu-i vorbele, dar răspunsul

Johannei ÎI surprinse.

— Da, mi-e teamă de dumneavoastră. Mi-e teamă şi de câinele dumneavoastră.

— Îmi place răspunsul tău.

Îi dădu în sfârşit drumul, dar Johanna era atât de uimită de remarca lui încât uită să-şi retragă mâna.

— Vă place să ştiţi că mă tem de dumneavoastră?

MacBain zâmbi.

— Ştiam deja că te temi de mine, Johanna. Îmi place că ai recunoscut adevărul. Puteai să mă minţi.

— Aţi fi ştiut că vă mint.

— Da, aş fi ştiut.

Doamne, ce arogant era! Dar ea nu se simţea jignită – se aştepta la aroganţă din partea unui războinic cu statura lui înspăimântătoare.

Îşi dădu seama că-l ţinea ea acum de mână şi-i dădu drumul imediat. Apoi se întoarse pentru a privi în jur. În dreapta era o scară largă cu balustrada din lemn sculptat; în spatele scării se afla un coridor, iar în stânga intrării principale era un hol mare pe de-a-ntregul în ruine. Johanna stătea pe ultima treaptă privind prăpădul din jurul ei. Pereţii erau pe jumătate arşi şi

abia mai puteau susţine bârnele înnegrite ale tavanului. În aer, încă mai stăruia parcă mirosul de fum.

Johanna coborî scările şi traversă încăperea. O întristă să vadă prăpădul acela şi aproape că-i venea să plângă. MacBain îi urmări chipul schimbându-se în vreme ce privea încăperea.

— Oamenii soţului meu au făcut asta, nu-i aşa?

— Da.

Johanna se întoarse să-l privească. Îl mişcă tristeţea din ochii ei. Avea într-adevăr un suflet bun.

— S-a făcut o mare nedreptate aici.

— Aşa e. Dar tu n-ai avut nicio vină.

— As fi putut să-l conving pe soţul meu.

— Nu cred că te-ar fi ascultat. Spune-mi, Johanna, el ştia ce făcea vasalul lui aici?

— Ştia de ce era în stare Marshall.

MacBain dădu din cap. Îşi împreună mâinile la spate şi continuă s-o privească.

— Tu ai încercat să îndrepţi lucrurile trimiţându-l pe fratele tău după Marshall.

— Vasalul soţului meu se făcuse stăpân aici. Nu voia să înţeleagă că Raulf e mort şi că nu mai era nevoie de el.

— N-a fost niciodată nevoie de el aici, îi

răspunse MacBain aspru.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Nu, n-a fost niciodată nevoie de el aici.

— Marshall dobândise puterea. Puţini oameni pot renunţa la ea.

— Dumneavoastră aţi putea?

MacBain o privi surprins, căci nu se aştepta la o asemenea întrebare.

Dădu să-i răspundă că da, ar putea renunţa, dar adevărul era că, acum, o dată ce fusese ales laird, nu ştia dacă ar putea accepta să renunţe la poziţia lui.

— Urmează să fiu pus la încercare, admise el. Sper că voi putea renunţa, dacă asta ar fi spre binele clanului meu, dar nu ştiu sigur ce voi face până n-am să ajung în situaţia aceea.

Sinceritatea lui o impresionă şi Johanna zâmbi.

— Nicholas era supărat pe dumneavoastră pentru că Marshall reuşise să scape şi nu voiaţi să-l lăsaţi să se ducă după el. Mi-a spus că v-aţi certat şi că l-aţi lovit, iar când şi-a revenit, Marshall zăcea într-o baltă de sânge la picioarele lui.

MacBain zâmbi. Nicholas îndulcise mult povestea.

— Ai să te măriţi cu mine, Johanna.

Vocea îi era aproape poruncitoare şi MacBain nu mai zâmbea acum. Johanna îşi adună toate puterile pentru a-l înfrunta, apoi clătină încet din cap.

— De ce dai îndărăt? o întrebă el la fel de poruncitor.

Johanna clătină din nou din cap. MacBain nu era obişnuit să fie înfruntat, dar încercă să-şi stăpânească firea. Nu era el prea priceput în conversaţie şi ştia asta. Şi nici să peţească nu prea ştia cum. De ce dracului i se dăduse Johannei posibilitatea să aleagă dintru început? Nicholas ar fi trebuit pur şi simplu s-o anunţe că trebuie să se mărite şi cu asta basta. Discuţia asta nici n-ar fi trebuit să mai aibă loc. La naiba, acum ar fi trebuit să fie în mijlocul ceremoniei de nuntă, jurându-şi credinţă unul altuia.

— Nu-mi plac femeile sfioase.

Johanna îşi îndreptă umerii.

— Nu sunt sfioasă, my lord[4], dar am învăţat să fiu prudentă. Sfioasă n-am fost niciodată.

— Ah, da?

Se vedea că n-o crede.

— Nu-mi plac bărbaţii solizi, chiar dacă

4 Stăpâne

sunt chipeşi.

— Mă găseşti chipeş?

Cum de reuşise să-i întoarcă vorbele într-un compliment? Şi apoi, părea aşa de surprins de parcă nici nu şi-ar fi dat seama până atunci de propriul lui farmec.

— M-aţi înţeles greşit, sir. Faptul că sunteţi chipeş e împotriva dumneavoastră. Apoi îi repetă fără să acorde atenţie privirii lui neîncrezătoare. Şi în special nu-mi plac bărbaţii solizi.

Ştia că e ridicolă, dar nu-i păsa. N-avea de gând să dea înapoi tocmai acum. Îl privi direct în ochi, încruntată; începuse să o doară gâtul tot uitându-se în sus la el.

— Ce credeţi de părerea mea, sir?

Îl provoca prin tonul vocii ei, prin atitudinea ei. Îl înfrunta curajoasă şi lui MacBain îi veni să râdă. Dar se abţinu.

— E o neghiobie, îi spuse, încercând să pară cât mai aspru.

— Poate, dar asta nu schimbă ceea ce simt.

MacBain se gândi că pierduse deja destul timp cu discuţia aceea. Trebuia s-o facă o dată să înţeleagă.

— Nu vei mai pleca de aici şi cu asta basta. Vei rămâne cu mine, Johanna şi

mâine ne vom căsători. Şi să ştii că asta nu e o părere; ţi-am spus ce se va întâmpla.

— Vă veţi căsători cu mine împotriva voinţei mele?

— Da.

La dracu! Părea de-a dreptul îngrozită acum. Nu-i plăcea s-o vadă atât de înspăimântată. Încercă din nou s-o ia cu binişorul pentru a o face să se învoiască. Că doar nu era un monstru. O putea face să înţeleagă.

— Sper că nu te-ai răzgândit deodată şi vrei să te întorci înapoi? Nicholas mi-a spus că voiai neapărat să părăseşti Anglia.

— Nu, nu m-am răzgândit, dar…

— Sau poate n-ai de unde să plăteşti banii pe care ţi-i cere regele pentru a rămâne nemăritată?

— Nu, n-am de unde.

— Atunci să fie baronul Williams? Nicholas mi-a spus că englezul voia să se însoare cu tine.

Nu-i lăsă răgaz să-i răspundă.

— Nu contează, oricum. Nu te voi lăsa să pleci. Nu vei fi a altuia.

— Nu-l prefer pe baronul Williams.

— Dezgustul din vocea ta mă face să cred că şi Williams e tot un uriaş chipeş.

— E chipeş dacă într-adevăr găsiţi că porcii sunt chipeşi, sir; apoi, e puţin de stat şi e încă şi mai puţin la minte. Mi-ar fi cu neputinţă să-l accept.

— Pricep, rosti MacBain lungind fiecare silabă. Deci nu-ţi plac bărbaţii înalţi, nici cei scunzi. Am înţeles bine?

— Râdeţi de mine.

— Nu, râd de vorbele tale prosteşti. Nicholas e la fel de înalt şi de solid ca mine.

— Da, dar fratele meu nu mi-ar face niciodată vreun rău.

Adevărul ieșise la iveală. Johanna rostise vorbele acelea înainte de a-şi da seama ce spune. MacBain înţelese şi o privi încruntat. O văzu roşindu-se şi plecându-şi repede ochii în podea.

— Vă rog să încercaţi să înţelegeţi. Dacă m-ar muşca un căţeluş, aş supravieţui, dar dacă m-ar muşca un lup, nu cred să mai am vreo şansă.

Încerca din toate puterile să pară curajoasă, dar nu reuşea deloc. Îi era cu adevărat frică, se gândi MacBain, şi frica asta îi venea probabil din ceea ce trăise.

Se așternură câteva clipe lungi de tăcere. MacBain nu-şi lua ochii de la ea şi Johanna continua să privească în jos.

— Soţul tău…

— Nu vreau să vorbesc despre el.

Îi dăduse fără să vrea răspunsul. MacBain făcu un pas către ea şi Johanna se dădu înapoi. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi îi porunci să-l privească. În cele din urmă Johanna îşi ridică ochii.

— Johanna? îi şopti el răguşit.

— Da, domnule.

— Eu nu muşc.

CAPITOLUL IV

Se căsătoriră în după-amiaza următoare. MacBain se învoise să mai aştepte până atunci pentru ca părintele MacKechnie să aibă timp să pregătească totul pentru ceremonie. Dar acesta era singurul punct asupra căruia era dispus să cedeze. Johanna voise să se întoarcă în tabără pentru a-şi petrece noaptea în cortul ei, alături de Nicholas, de preot şi de oamenii care-i erau credincioşi, dar laird-ul nici nu vru s-audă. Îi porunci să doarmă într-una din căsuţele de pe coama dealului, ce fusese reclădită de curând. Căsuţa avea o singură cameră, destul de mică, o singură fereastră şi un cămin de piatră.

Johanna nu-l mai văzu pe laird şi nici pe

fratele ei până la ceremonie. MacBain pusese doi străjeri în faţa uşii ei, dar Johanna nu îndrăzni să-l întrebe dacă cei doi oameni erau aşezaţi acolo pentru a o păzi sau pentru a o împiedica să plece.

Nu reuşi aproape deloc să doarmă. Era copleşită de tot felul de griji. Dacă MacBain se dovedea a fi ca Raulf? Doamne, oare va putea suporta să treacă din nou prin tot iadul acela? Gândul că s-ar putea să se mărite cu un alt monstru o făcu să izbucnească în plâns. I se făcu însă imediat ruşine. Era oare aşa de laşă? Avusese oare dreptate Raulf să-și râdă de ea?

Nu, nu, era o femeie puternică. Va reuşi să înfrunte toate furtunile ce se vor abate asupra ei; nu se va înfricoşa şi nu se va mai lăsa tulburată de astfel de gânduri nevrednice despre ea. La naiba, doar şi ea însemna ceva pe lumea asta… nu?

Johanna crezuse că încrederea în sine îi revenise după moartea lui Raulf. Pentru prima dată după trei ani trăia fără teamă. Zilele îi erau pline de o pace binecuvântată. Chiar şi atunci când regele John îi poruncise să se ducă la curte, fusese lăsată în pace în odăile ei particulare. Nimeni nu o deranja şi exact în faţa ferestrelor ei era o grădină

unde-şi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Dar acum liniştea ei trebuia să ia sfârșit. Era silită să se mărite din nou şi ştia că-l va dezamăgi pe laird. Oare ce va face el atunci? Va încerca s-o umilească şi s-o facă să simtă că n-are niciun folos pe lumea asta?

Nu, nu putea îngădui ca aşa ceva să se mai întâmple. Atacurile lui Raulf fuseseră atât de viclean ascunse, iar ea era o copilă atât de naivă, încât nu-şi dăduse seama de ceea ce se întâmplă decât când era deja prea târziu. Acel atac neîndurător, sufocant, asupra personalităţii ei aproape că o secase de viaţă. Şi când încercase să se opună începuseră bătăile.

Johanna se sili să nu-şi mai aducă aminte şi adormi rugându-se să se întâmple un miracol.

Nicholas veni s-o ia pe la amiază. Îi privi chipul palid şi clătină din cap.

— N-ai niciun pic de încredere în judecata fratelui tău? Ţi-am spus că MacBain e un om de onoare şi n-ai de ce să te temi de el.

Johanna se apropie de fratele ei şi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Am încredere în judecata ta, îi şopti.

Dar vocea îi era lipsită de convingere. Totuşi Nicholas nu se simţi jignit, căci îi înţelegea teama. Îl cuprinse mânia amintindu-şi de chipul ei bătut, de halul în care o găsise când se oprise să-i facă o vizită şi Raulf n-avusese destul timp s-o ascundă.

— Nu te mai încrunta aşa, Nicholas, te rog. Încerc să-mi stăpânesc teama şi sunt sigură că totul va fi bine.

Nicholas zâmbi. Nu-i venea să creadă că acum ea era cea care încerca să-l liniştească.

— Da, totul va fi bine. Uite, dacă priveşti în jurul tău ai să-ţi dai seama ce fel de om e viitorul tău soţ. Unde-ai dormit aseară?

— Ştii foarte bine unde-am dormit.

— Era o căsuţă de curând ridicată, nu-i aşa? Nu-i dădu răgaz să răspundă. Şi mai văd încă trei acolo, tot de curând ridicate. Lemnul nici nu s-a uscat încă.

— Ce tot încerci să-mi spui?

— Un egoist s-ar gândi mai întâi să-i fie lui bine, nu-i aşa?

— Da.

— Vezi vreun castel nou pe aici?

— Nu.

— Calum, comandantul luptătorilor

MacBain mi-a spus că toate casele refăcute sunt pentru bătrânii clanului. La ei s-a gândit prima dată, căci ei au cel mai mult nevoie de căldură, de un acoperiş deasupra capului în timpul nopţii. MacBain se pune pe sine în rând cu ceilalţi; gândeşte-te şi la asta, Johanna. Am aflat că sunt două dormitoare neatinse de flăcări în aripa de est a castelului, şi totuşi MacBain n-a petrecut nicio noapte acolo. Doarme afară cu soldaţii. Asta nu-ţi spune nimic despre firea lui?

Johanna zâmbi, ceea ce îl mulţumi pe deplin pe Nicholas. Dădu satisfăcut din cap văzând că obrajii ei îşi recapătă culoarea. Ajunseră aproape de intrarea curţii şi se opriră să privească grupurile de bărbaţi şi femei ce zoreau să pregătească ceremonia. Deoarece capela fusese arsă, pregătirile pentru cununie se făceau în curte.

Un altar improvizat dintr-o scândură lată de lemn era aşezat pe două butoaie goale şi acoperit cu o pânză albă. Părintele MacKechnie aşează deasupra un potir şi un taler din aur. Alte două femei îngenuncheaseră în faţa butoaielor, aranjând buchete de flori.

Johanna porni din nou către altar, dar

Nicholas o prinse de mână vrând să-i mai spună ceva.

— Mai este un lucru pe care cred că ar trebui să-l ştii.

— Ce lucru?

— Vezi copilul de colo, de pe ultima treaptă?

Johanna se întoarse spre scară; un băieţel de vreo patru, cinci ani stătea singur pe o treaptă, cu coatele pe genunchi şi capul rezemat în mâini. Urmărea atent pregătirile, dar părea tare nefericit.

— Îl văd, spuse Johanna. Pare tare abătut.

— Da, şi mie mi se pare, o aprobă zâmbind Nicholas.

— Cinee?

— Fiul lui MacBain.

Johanna simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Cine?

— Vorbeşte mai încet, Johanna. Nu vreau să ne audă toţi. Băiatul e al lui MacBain, deşi mulţi spun că s-ar putea să nu fie fiul lui. Dar MacBain a declarat hotărât că-l recunoaşte.

Johanna era prea uluită pentru a putea vorbi.

— Îl cheamă Alex, mai adăugă Nicholas, neştiind ce altceva să mai spună. Văd că eşti tare uimită, Johanna.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? Nu-i dădu timp să-i răspundă. Cât timp a fost MacBain însurat?

— N-a fost însurat.

— Nu înţeleg…

— Ba înţelegi. Alex e nelegitim.

— Ah.

Nu ştia ce să mai creadă.

— Mama copilului a murit la naştere, mai adăugă Nicholas. Acum pot să-ţi spun totul. Femeia era cam rea de muscă. Mai sunt cel puţin vreo trei bărbaţi care ar putea revendica băiatul.

Inima Johannei se înduioşă pentru copil. Se întoarse pentru a-l privi din nou. Era un băieţel încântător, cu păr negru şi creţ. De la distanţa aceea nu-şi putea da seama ce culoare aveau ochii lui. Bănuia că erau cenuşii ca ai tatălui său.

— Johanna, trebuie să ştii că MacBain îl recunoaşte ca fiu.

— Mi-ai mai spus asta de două ori şi te-am auzit de fiecare dată, îi răspunse Johanna întorcându-se către el.

— Şi?

— Şi ce, Nicholas?

— Tu îl accepţi?

— O, Nicholas, cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Bineînţeles că-l accept, cum aş putea face altfel?

Nicholas lăsă să-i scape un oftat. Sora lui nu putea înţelege lumea dură în care trăiau.

— E un măr al discordiei în clanul Maclaurin, îi spuse el. Tatăl lui MacBain, care era laird-ul Maclaurin, a murit fără a-şi recunoaşte fiul.

— Asta înseamnă că şi viitorul meu soţ e un fiu nelegitim?

— Da.

— Şi totuşi, clanul Maclaurin l-a ales ca laird.

Nicholas clătină din cap.

— E mai greu de explicat. Aveau nevoie de un om puternic şi prin vinele lui MacBain curge sângele tatălui său. Aşa că au uitat, când s-au văzut la ananghie, că e de fapt fiu nelegitim. Totuşi, băiatul…

Nicholas se opri. Voia s-o lase pe ea să tragă concluziile. Johanna clătină din cap.

— Crezi că micuţul e supărat din cauza nunţii?

— Pare să fie supărat de ceva.

Părintele MacKechnie le făcu semn cu

mâna să se apropie. Nicholas o luă din nou de braţ, conducând-o spre altar. Johanna însă nu-şi putea dezlipi ochii de copil. Doamne, cât o înduioşa să-l vadă stând singur şi pierdut acolo.

— Gata, îl auzi pe Nicholas spunându-i. Vine şi MacBain.

Laird-ul traversă curtea şi îşi ocupă locul în faţa altarului.

Preotul veni lângă el şi-i făcu semn din nou Johannei să se apropie.

— Nu pot. Nu înainte ca…

— Totul va fi bine, Johanna.

— Nu, nu m-ai înţeles, îi şopti ea cu un zâmbet. Aşteaptă-mă aici, Nicholas, mă întorc imediat.

Preotul le făcu din nou semn să avanseze. Johanna îi zâmbi, apoi se întoarse către scări, îndepărtându-se de Nicholas.

— Johanna, pentru numele lui Dumnezeu…

Dar ea nu-l mai auzea. O urmări trecând prin mulţime şi, când o văzu îndreptându-se către trepte, înţelese ce voia să facă. Îl privi pe MacBain. Dar pe chipul laird-ului nu se putea citi nimic.

Preotul o urmări şi el cu privirea pe Johanna, apoi se întoarse către MacBain şi-i

făcu un semn discret cu cotul.

Ajungând lângă scări, Johanna îşi încetini mersul, căci nu voia ca micuţul să se sperie şi să fugă de ea.

Ştirea că MacBain avea un fiu o umpluse de fericire şi o făcuse să răsufle uşurată. În sfârşit avea răspunsul la întrebarea care o chinuise atât. Aşadar lui MacBain nu-i păsa că era stearpă, deoarece avea deja un moştenitor, fie el şi nelegitim. Simţi că i se ridicase o piatră de pe inimă.

MacBain o privea încruntat. Fir-ar al dracului, nu voise ca ea să afle de copil înainte de căsătorie, de teamă ca nu cumva să se răzgândească. Femeile sunt ciudate şi ştia că nu va înţelege niciodată ce e în capul lor. Se înfuriau din te miri ce; majoritatea nu acceptau amantele soţilor, iar unele dintre nevestele luptătorilor lui nu voiau să recunoască fii nelegitimi. MacBain voia s-o silească pe Johanna să-i recunoască băiatul, dar se gândise s-o lase mai întâi să se acomodeze cu noua ei viaţă.

Alex o văzu venind şi îşi îngropă imediat faţa în palme. Băiatul avea genunchii slăbănogi, îmbibaţi cu pământ.

O privi pe furiş şi Johanna îi văzu ochii. Nu erau cenuşii ca ai tatălui său, ci albaştri.

Johanna se opri în capul scărilor şi începu să-i vorbească. MacBain vru să se ducă după ea, dar apoi se răzgândi. Îşi încrucișă braţele pe piept şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla. Nu era singurul care privea cu atenţie scena. Tăcerea se aşternuse peste curte şi toţi îşi îndreptară privirile către cei doi.

— Băiatul înţelege engleza? întrebă părintele MacKechnie.

— Puţin, răspunse MacBain. Johanna mi-a spus că ai început s-o înveţi scoţiana. Crezi că ştie să vorbească destul de bine pentru a se înţelege cu Alex?

— Probabil că da, zise preotul ridicând din umeri.

Johanna vorbi câteva minute cu copilul. Apoi îi întinse mâna şi Alex sări în picioare, coborî în fugă scările şi-i dădu mâna. Johanna se aplecă, îi dădu părul la o parte din ochi, îi aranjă pledul care căzuse pe un umăr, apoi îl trase către sine și-l îmbrățișă.

— Asta înţelege cu siguranţă, şopti MacKechnie.

— Ce înţelege? întrebă Calum.

— Că e acceptat, zâmbi preotul.

MacBain dădu aprobator din cap. Johanna trecuse din nou alături de Nicholas, luându-l

de braţ.

— Acum sunt gata, îi spuse ea. Alex, du-te lângă tatăl tău. E datoria mea să vin către voi amândoi.

Băieţelul îi făcu semn din cap că a înţeles. Alergă către tatăl său şi îşi ocupă locul din stânga lui. MacBain îşi plecă privirea către fiul său. Expresia feţei îi era reţinută şi Johanna nu-şi putea da seama dacă era mulţumit sau enervat. Acum îşi aţintise privirile asupra ei şi când Johanna începu să se apropie de el, MacBain îşi plecă braţul mângâind creştetul băiatului.

Nicholas era cel care o ducea la altar şi era al naibii de mândru de sora lui. Ştia cât era de emoţionată şi, totuşi, observă că Johanna nu încercase să se agaţe de braţul lui. Stătea între cei doi războinici, având-i pe viitorul ei soţ în dreapta ei şi pe fratele ei în stânga. Îşi ţinea capul sus, umerii drepţi şi privea nemişcată înainte. Purta o rochie albă, lungă până la glezne şi o mantie până la genunchi. Marginea decolteului rochiei era brodată cu trandafiri roz; şi ea mirosea tot a trandafiri. Era un parfum delicat care-l înnebunea pe MacBain.

Părintele MacKechnie luă un bucheţel de flori din colţul altarului şi i-l întinse

Johannei, înainte de a se grăbi să treacă de partea cealaltă a altarului pentru a începe slujba.

MacBain nu-şi putea lua ochii de la mireasa lui. Era atât de gingaşă încât martor îi era Dumnezeu că nu ştia ce va face cu ea. Se temea mai ales că Johanna nu va avea destulă putere să înfrunte viaţa atât de aspră. Se sili să nu se mai gândească la toate acestea. Era de datoria lui să aibă grijă ca Johanna să poată înfrunta viaţa ce o aştepta. O va apăra de pericole şi, la naiba, dacă va fi nevoie, o va îndopa până va mai prinde ceva puteri. Nu ştia exact ce trebuia să facă, dar era un om inteligent; va găsi el ceva. N-o va lăsa să-şi murdărească mâinile sau să se spetească muncind şi-i va cere să se odihnească în fiecare zi. Cel puţin atâta lucru putea şi el să facă – să aibă grijă de ea drept mulţumire pentru pământul pe care i-l dăruise; căci, desigur, ăsta era singurul motiv pentru care-şi făcea atâtea griji pentru ea.

Johanna îşi retrase mâna dintr-a lui pentru a-şi putea aranja şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte. Era un gest plin de graţie şi atât de feminin! Claia de păr blond şi ondulat îi acoperea tot spatele şi mâna în cate ţinea

buchetul îi tremura atât de tare încât florile se scuturaseră aproape de tot.

Aştepta ca ea să-şi pună din nou mâna într-a lui, dar ea întârzie s-o facă; asta îl descurajă atât de mult încât se grăbi s-o prindă el de mână, trăgând-o către el în acelaşi timp.

Nicholas văzu gestul acela atât de posesiv şi zâmbi.

Slujba se desfăşură în mod firesc până când părintele MacKechnie îi ceru Johannei să jure că-şi va iubi, cinsti şi asculta soţul. Johanna stătu pe gânduri câteva clipe, apoi clătină din cap, întorcându-se către mire. Îi făcu semn să se aplece puţin, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i şopti la ureche:

— Voi încerca să vă iubesc, my lord, şi fireşte că vă voi cinsti, căci veţi fi soţul meu, dar nu cred că vă voi asculta prea mult. Mi-am dat seama că supunerea totală nu se potriveşte firii mele.

Mâinile ei smulgeau petalele florilor în vreme ce-i vorbea lui MacBain. Nu se putea uita în ochii lui, dar îi privea atent bărbia, aşteptând să-i audă răspunsul.

MacBain era prea uluit pentru a mai observa îngrijorarea ei. Se sili să nu izbucnească în râS.

— Îţi arde de glume? o întrebă cu voce tare.

Johanna îşi zise că din moment ce el nu părea prea îngrijorat să nu-l audă ceilalţi, nici ea n-avea de ce să fie.

— Să glumesc în mijlocul cununiei? îl întrebă ea la fel de tare. Nici gând, my lord. Sunt cât se poate de serioasă. Acestea sunt condiţiile mele. Le acceptaţi?

De data aceasta, MacBain izbucni în râs. Pur şi simplu nu se mai putea abţine. Johanna simţi că tot curajul o părăseşte. Era stânjenită, umilită, dar nu putea da înapoi tocmai acum. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Îşi îndreptă umerii, îşi trase mâna dintr-a lui şi îi întinse buchetul de flori. Apoi făcu o reverenţă preotului şi se întoarse să plece.

Era clar ce intenţiona să facă; totuşi câţiva soldaţi Maclaurin nu înţeleseră ce se petrecea.

— Ce face, pleacă? întrebă Keith, comandantul soldaţilor Maclaurin, destul de tare pentru a putea fi auzit de toţi.

— MacBain, vezi că pleacă! strigă un altul.

— Se pare că vrea să plece, zise şi părintele MacKechnie. Am spus eu ceva de s-a supărat?

Nicholas vru să se ducă după sora lui, dar MacBain îl prinse de braţ, făcându-i semn să rămână pe loc. Apoi îi întinse buchetul, mormăi ceva printre dinţi şi se duse după mireasă.

Johanna era aproape de ieşire, când MacBain o ajunse din urmă. O întoarse către el şi cum ea nu voia să-l privească, îi prinse bărbia, silind-o să se uite în ochii lui. Johanna îşi adună toate puterile pentru a-i înfrunta mânia.

— Măcar vei încerca să mă asculţi? o întrebă el la capătul răbdării.

Johanna era atât de uimită încât îi zâmbi. Aşadar, nu era chiar atât de slabă. Îl înfruntase pe laird, forţându-l să o asculte. Nu era sigură că şi câştigase, dar cu siguranţă că nu pierduse nimic.

— Da, voi încerca, promise ea. Din când în când, se grăbi să adauge.

MacBain îşi roti ochii spre cer. Se gândi că pierduseră deja destul timp cu discuţia aceea. O prinse de mână şi o sili să-l urmeze către altar. Johanna trebui să alerge ca să se poată ţine după el.

Nicholas îşi descreţi fruntea văzând zâmbetul de pe chipul surorii sale. Era, bineînţeles, foarte curios să afle ce se

întâmplase, dar îşi zise că va trebui să aştepte până după cununie pentru a afla.

Se înşela însă. Nu trebui să aştepte deloc. Johanna primi înapoi buchetul din mâinile fratelui său şi se întoarse către preot:

— Părinte, iertaţi-mă, vă rog, pentru întrerupere.

Preotul îi făcu semn din cap că nu se supărase, ceru din nou să jure că-şi va iubi, cinsti şi asculta soţul, adăugind şi un „te rog”, de data aceasta.

— Îmi voi iubi şi cinsti soţul şi voi încerca să-l şi ascult din când în când, răspunse ea.

Nicholas izbucni în râs. Acum ştia ce se întâmplase. Dar oamenii lui MacBain scoaseră un strigăt îngrozit auzind-o.

Laird-ul îi scrută cu privirea, silindu-i să tacă. Apoi se întoarse încruntat către mireasa lui:

— Ascultarea şi supunerea sunt două lucruri diferite, îi spuse tăios.

— Eu cred că sunt acelaşi lucru.

— Te înşeli.

Privirea lui încruntată o înspăimântă atât de tare încât simţi că-şi pierde din nou curajul. Doamne, credea că n-o să se mai termine niciodată slujba aceea. Simţea că o părăsesc puterile.

Întinse buchetul lui MacBain şi se întoarse să plece din nou. Dar laird-ul zvârli florile în braţele lui Nicholas şi se grăbi s-o prindă, silind-o să rămână pe loc.

— Nu, nu. N-o s-o luăm iar de la capăt.

Şi pentru a-i arăta că vorbeşte serios îi puse braţul în jurul umerilor ţintuind-o alături de el.

— Nu vreau să ne prindă noaptea aici, Johanna.

Se simţea ca o neghioabă. Preotul o privea convins că-şi pierduse minţile. Trase aer în piept, apoi luă florile din mâna fratelui ei şi-i spuse preotului:

— Iertaţi-mă, părinte, că v-am întrerupt din nou. Vă rog să continuaţi.

Preotul îşi şterse fruntea cu o batistă, apoi se întoarse către mire, începând să-i vorbească despre meritele de a fi un soţ bun.

Johanna nu-l mai asculta. Era prea preocupată să-şi înlăture stânjeneala. Se săturase să-şi tot facă atâtea griji. Doar luase o hotărâre, nu? spuse repede o rugăciune în gând; şi îşi zise că va lăsa toate grijile în seama Domnului. Să se îngrijoreze El pentru ea.

Era o hotărâre bună, dar parcă tot ar fi

vrut ca Dumnezeu să-i dea un semn că totul va fi bine. Gândul acesta o făcu să zâmbească. Doamne, ce visuri! Era femeie, aşadar ultima în iubirea lui Dumnezeu, cel puţin aşa îi spusese de mii de ori episcopul Haliwick. Cu siguranţă că El n-avea timp de grijile ei mărunte şi probabil că se făcea vinovată de păcatul mândriei, sperând că Domnul o să-i trimită un semn.

Lăsă să-i scape un oftat. MacBain o auzi şi se întoarse s-o privească. Johanna schiţă un zâmbet.

Acum era rândul lui să răspundă la întrebările preotului, începu prin a-şi spune numele şi titlul. Îl chema Gabriel. Dumnezeu îi dăduse un semn.

Johanna era atât de uimită încât rămăsese cu gura căscată. Dar îşi reveni destul de repede. Totuşi, gândurile o luară razna. În minte îi veneau tot felul de întrebări. Oare mama lui îl numise cu bună ştiinţă după cel mai de seamă dintre îngeri, cel mai iubit de Domnul? Johanna îşi amintea foarte bine lecţiile de religie despre arhanghelul Gavriil, protectorul femeilor şi copiilor. Îşi amintea poveştile minunate spuse copiilor din generaţie în generaţie despre cel mai strălucitor dintre îngeri.

Şi mama ei îi spunea că arhanghelul ei va veghea veşnic asupra sa. El era păzitorul ei şi pe el trebuia să-l cheme în ajutor când vise urâte îi tulburau somnul noaptea. Arhanghelul Gavriil era cel care-i ocrotea pe cei nevinovaţi şi îi pedepsea pe cei ticăloşi.

Johanna clătină din cap. Devenise prea romantică. Nu exista niciun înţeles ascuns în numele soţului ei. Probabil că fusese doar o toană a mamei lui. Sau poate că-l numise după vreo rudă.

Dar nu se putea convinge. Probabil că era prea obosită şi din cauza asta se lăsase pradă acelor gânduri neghioabe.

Dar noaptea trecută se rugase totuşi pentru o minune şi doar cu câteva minute înainte îşi dorise ca Dumnezeu să-i dea un semn că totul va fi bine.

Johanna văzuse odată un desen al arhanghelului, făcut în cărbune de un călugăr. Îşi amintea fiecare amănunt. Îngerul era înfăţişat ca un războinic uriaş, înaripat, având o sabie strălucitoare în mână.

Bărbatul de lângă ea n-avea aripi, dar era un războinic uriaş şi avea o sabie strălucitoare la şold. Şi numele lui era Gabriel.

Oare Dumnezeu răspunsese până la urmă rugăciunilor ei?

CAPITOLUL V

Maică-sa ar fi trebuit să-l numească Lucifer. La această concluzie ajunsese Johanna la sfârşitul zilei. Barbarul sau Sălbaticul i s-ar fi potrivit la fel de bine. Dădea tuturor ordine, atât de trufaş încât semăna mai degrabă cu un diavol decât cu un înger. Şi era cu desăvârşire lipsit de orice maniere. Nu-şi dădea seama că era o grosolănie să se bată în chiar ziua nuntii lor?

Şi totul începuse atât de bine! După ce părintele MacKechnie le dădu binecuvântarea şi slujba se încheie, Gabriel o întoarse către el şi-i puse pe umărul drept un pled identic cu cel pe care-l purta el. Apoi îi aşează altul, în culori diferite de primul, pe umărul stâng. Îi explică apoi că primul era pledul clanului MacBain, iar cel de-al doilea al clanului Maclaurin. Aşteptă până ce ea îi făcu semn din cap că a înţeles, apoi o trase la piept şi o sărută. Johanna simţi că i se taie respiraţia. Se aşteptase la un sărut dat în grabă pe obraz. Era complet năucită. Gura lui era fierbinte şi sărutul

acela pătimaş o făcu să se-nroşească până în vârful urechilor. Se gândi c-ar fi trebuit poate să-l oprească, dar renunţă la gândul acela. O sărută cu atâta patimă încât nu se simţea în stare şi nici nu-şi dorea să-l oprească.

În cele din urmă, râsetele celor din curte atraseră atenţia lui Gabriel. Se opri şi dădu din cap satisfăcut văzând chipul ameţit al soţiei sale. Apoi se întoarse din nou către preot. Johannei, însă, îi mai trebui ceva timp ca să-şi revină, sprijinindu-se de braţul soţului său.

Părintele MacKechnie se grăbi către ei să-i felicite.

— A fost o cununie tare frumoasă, le spuse el.

Alex se strecură între ea şi tatăl lui. Îl simţi trăgând-o de fustă şi-i zâmbi.

— Am crezut că n-o să mai terminăm, râse preotul. Zâmbi şi ea către cei doi bărbaţi care o priveau.

— Eu nu m-am îndoit deloc. Odată ce-mi pun ceva în gând nu mă las până nu foc ce mi-am dorit, spuse ea.

Dar nici preotul nici MacBain nu puteau să o creadă. Părintele îl luă pe Alex de lângă fustele Johannei şi-l puse din nou în stânga

lui MacBain.

— Să le spun oamenilor că pot veni să vă felicite?

Gabriel, însă, continua să-şi privească insistent mireasa.

Părea că voia să-i spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

— Vrei să-mi spui ceva, Gabriel?

— Nu-mi spune aşa. Nu-mi place numele ăsta.

— Dar e un nume frumos.

MacBain mârâi ceva nedesluşit. Johanna încercă să nu bage în seamă sunetele acelea sălbatice.

— Ar trebui să fii mândru că ai un nume atât de falnic.

MacBain mârâi din nou. Johanna se hotărî să renunţe.

— Şi cum să-ţi spun? întrebă ea nedorind să mai insiste.

— Laird, îi răspunse el.

Nu părea să glumească, dar Johanna nici nu se gândea să fie de acord cu el. Era ridicol ca între soţi să aibă loc asemenea formalităţi. Trebuia să folosească tot tactul de care era în stare pentru a-l face să înţeleagă, căci nu credea că ar câştiga ceva înfruntându-l făţiş.

— Şi când suntem singuri? Atunci pot să-ți spun Gabriel?

— Nu.

— Dar cum?

— Dacă va trebui neapărat să-mi vorbeşti, atunci spune-mi… spune-mi MacBain. Da, aşa e cel mai bine.

— Dacă va trebui neapărat să îţi vorbesc? îţi dai seama cât de trufaşe sunt vorbele tale?

MacBain ridică din umeri.

— Nu, dar îmi pare bine că-mi spui că sunt arogant.

— N-ar trebui să-ţi pară.

MacBain socoti însă discuţia încheiată.

— Ai făcut bine că te-ai dus la băiat.

Îi vorbise pe un ton aspru şi Johanna, care se mai gândea încă la ideea stupidă de a-i spune MacBain, avu nevoie de câteva clipe bune ca să-şi dea seama că de fapt el voise să-i mulţumească. Nu ştia ce să-i răspundă.

— S-ar fi cuvenit să facă şi el o baie înainte de cununie, spuse în cele din urmă, clătinând din cap.

MacBain se sili să nu zâmbească. N-ar fi trebuit să o lase să-i facă asemenea reproşuri pe faţă, dar Dumnezeu îi era martor că era atât de mulţumit s-o vadă

spunându-şi părerea încât nu putea s-o repeadă.

— Data viitoare o să am grijă să facă baie.

Johanna simţi imediat înţepătura aluziei la o altă căsătorie.

— Îţi place să ai tot timpul ultimul cuvânt, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunse MacBain cu un rânjet.

Alex o privea în extaz. Preotul îi spusese să stea lângă tatăl său câtă vreme primeau felicitările, dar băiatul se furişă din nou alături de Johanna.

Soţia lui câştigase iubirea băiatului în câteva minute. MacBain se surprinse întrebându-se oare cât timp ar fi trebuit să treacă pentru ca şi el să-i câştige iubirea. Ce neghiobie! Ce-i păsa lui ce simte ea pentru el? Căsătorindu-se, obţinuse pământul şi asta era tot ceea ce conta.

Luptătorii ambelor clanuri începuseră să se apropie pe rând pentru a se prezenta Johannei şi a-şi felicita laird-ul. Urmară femeile. O tânără roşcată ce-i spusese că o cheamă Leila, din clanul Maclaurin, îi dădu un buchet de flori albe şi liliachii. Johanna îi mulţumi femeii şi vru să prindă florile la bucheţelul dat de preot. Izbucni în râs când

văzu în ce hal arătau florile părintelui MacKechnie. Nu mai rămăsese nimic din ele. Doamne, oare în tot timpul slujbei ţinuse în mână doar nişte lujere?

Alex nu mai avea răbdare. După ce prezentările luară sfârşit, femeile începură să se zorească de colo colo prin curte cu tăvi de mâncare în mână pentru a le aşeza pe mesele rânduite de bărbaţi. Mai înainte.

Gabriel era adâncit în conversaţia cu doi soldaţi Maclaurin. Johanna se întoarse către Calum şi Keith.

— Sunt şase cai pe pajişte, începu ea.

— Unul a al meu, o întrerupse Alex.

MacBain îl auzi şi se întoarse către Johanna:

— Deci aşa l-ai câștigat!

Johanna nu-i răspunse, continuând să vorbească celor doi comandanţi.

— Sunt darul meu de nuntă pentru soţul meu şi pentru Alex, adăugă ea grăbită. Trimiteţi, vă rog, pe cineva să-i aducă.

Cei doi se înclinară şi se grăbiră să-i îndeplinească porunca. Alex o trase de mantia rochiei ca să-i atragă atenția.

— Tata ți-a dat vreun dar?

— Nu, Alex; nu i-am dat nimic, răspunse MacBain.

— Ba da, mi-a dat, interveni Johanna.

— Ce ţi-a dat? o întrebă copilul.

MacBain era şi el curios să afle răspunsul.

— Mi-a dat un fiu, spuse ea zâmbitoare.

MacBain era uluit de cuvintele ei.

— Dar eu sunt fiul lui, spuse Alex nedumerit.

Vorbind, îşi duse degetul la piept, pentru a o face să înţeleagă mai bine ce-i spunea.

— Da, răspunse Johanna.

Alex zâmbi.

— Şi un fiu e mai bun decât şase cai?

— Desigur.

— Mai bun şi decât o sută?

— Sigur că da.

Alex îşi umflă pieptul cu mândrie, convins de importanța lui.

— Câţi ani ai? îl întrebă Johanna.

Băieţelul deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise la loc. Din privirea lui încurcată înţelese că nu ştia. Se întoarse către soţul ei pentru a căpăta răspunsul, dar MacBain ridică din umeri. Era clar că habar n-avea.

— Nu știi ce vârstă are fiul tău? îl întrebă uluită.

— E mic, îi răspunse MacBain.

Alex dădu imediat din cap auzind vorbele

tatălui său.

— Sunt mic, repetă el. Tată, pot să mă duc să mă uit la cai?

Gabriel încuviinţă din cap. Alex dădu drumul rochiei Johannei şi o luă la fugă după Calum şi Keith. Părintele văzuse întreaga scenă dintre Johanna şi copil.

— Se pare că a câştigat încrederea băiatului, nu crezi? îi spuse laird-ului, urmărindu-l din ochi pe Alex cum alerga prin curte.

— L-a mituit, rosti apăsat MacBain.

— Da, l-am mituit, aprobă Johanna.

— Încrederea unui bărbat nu se câştigă la fel de uşor.

— Nu mă interesează încrederea nici unui bărbat, laird. Acum vă rog să mă scuzaţi. Aş dori să vorbesc cu fratele meu.

Gabriel o prinse de braţ şi o sili să rămână pe loc, făcând-o să rateze acea minunată ieşire din scenă.

Trebuia ca Nicholas să vină la ea. Era, desigur, înconjurat de femei atrase de farmecul lui înnăscut. Johanna trebui să aştepte câteva clipe până când fratele ei observă semnele pe care i le făcea şi se desprinse de lângă admiratoarele lui. Nicholas se îndreptă mai întâi către

MacBain.

— Voi trimite nişte oameni, să te ajute…

MacBain clătină din cap.

— Nu vei trimite niciun soldat aici. Îi vom ucide de îndată ce vor pune piciorul pe pământul nostru.

— Eşti tare încăpăţânat, MacBain.

— Cât i-ai plătit regelui?

— Să-i plătească? întrebă Johanna.

Dar nici Nicholas şi nici Gabriel nu luară în seamă întrebarea ei. Fratele ei îi comunică lui MacBain suma plătită şi Gabriel îi spuse că-i va restitui baronului toţi banii. Johanna pricepu în cele din urmă. Se întoarse către fratele ei:

— Vrei să spui că a trebuit să-i plăteşti regelui o sumă? De ce, Nicholas?

— Pentru că noi ţi-am ales soţul. Regele s-a învoit… în schimbul unei sume.

— Şi dacă aş fi acceptat să mă mărit cu cel ales de el?

— Cu Williams?

Johanna dădu din cap că da.

— Atunci n-am fi plătit nimic, fireşte.

— M-ai minţit. Mi-ai spus că n-ai bani să-mi împrumuţi pentru a plăti birul de a rămâne nemăritată măcar un an.

Nicholas oftă încet.

— Te-am minţit, recunoscu el. Nu făceai decât să amâni un lucru care oricum trebuia să se întâmple şi eram îngrijorat pentru viaţa ta. La naiba, doar ai fost ţinută prizonieră la Londra. Nu era deloc sigur că vei mai fi în siguranţă multă vreme şi mai era şi grija că John va da pământul... altcuiva.

Ştia că Nicholas avea dreptate. Şi ştia că ţinea mult la ea şi se gândea numai la binele ei.

— Te iert că m-ai minţit, Nicholas.

— Du-te acasă, englezule şi să nu te mai întorci aici niciodată. Ţi-ai făcut datoria şi Johanna e în grija mea acum.

Johanna rămase înlemnită de grosolănia soţului ei.

— Acum? izbucni ea. Vrei să plece acum?

— Acum, repetă MacBain.

— Fratele meu…

— Nu e fratele tău.

Era atât de înfuriată de purtarea lui încât îi venea să urle. Dar soţul ei nu-i mai acorda nicio atenţie. Îl privea ţintă pe Nicholas.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse MacBain. Nu semănaţi deloc şi când Johanna şi-a spus tot numele preotului, am înţeles că nu sunteţi rude. Sentimentele tale

pentru ea…

— Eşti foarte ager, îl întrerupse Nicholas. Dar Johanna n-are nici cea mai mică bănuială. Lasă lucrurile aşa cum sunt.

— Laird…

— Lasă-ne, Johanna. Discuţia asta nu te priveşte.

Tonul vocii lui îi dădea a înţelege că trebuie să se supună.

Johanna începu să smulgă petalele florilor pe care le primise, privind feţele încrâncenate ale celor doi luptători. N-avu timp să se hotărască dacă să plece sau nu, căci părintele MacKechnie auzise destul ca să-şi dea seama ce va urma. O luă de braţ şi, silindu-se să pară vesel, îi spuse:

— Le vei jigni pe femei dacă nu guşti mâncărurile pregătite de ele. Hai, vino. Sunt nerăbdătoare să audă o vorbă de laudă de la noua lor stăpână. Îţi aminteşti cum se spune „mulţumesc” în galeză?

Preotul aproape că o sili să-l urmeze. Johanna continua să privească peste umăr pentru a vedea ce se întâmplă. Nicholas părea tare mâniat. Şi MacBain la fel. Observă că soţul ei vorbea cel mai mult. Nicholas îi aruncă din întâmplare o privire, o văzu că se uita către ei şi-i spuse ceva lui

MacBain. Soţul ei dădu din cap aprobator şi cei doi se îndepărtară, dispărând curând în spatele dealului.

Nu-i mai văzu până la apusul soarelui. Răsuflă uşurată, când îi zări din nou urcând dealul. Din depărtare păreau două umbre cărora lumina din ce în ce mai slabă a zilei le dădea un aer tainic. Mersul le era atât de uşor şi de firesc, încât Johannei i se păru că răsăreau direct din pământ ca doi zei de neînvins.

Erau cei mai potriviţi războinici cu putinţă. Arhanghelul Gavriil cu siguranţă că-i privea de sus zâmbind, căci amândoi erau făcuţi după chipul şi înfăţişarea sa.

Zâmbi de propriile sale gânduri năstruşnice. Apoi le văzu mai bine feţele şi lăsă să-i scape un strigăt de groază. Nasul lui Nicholas era plin de sânge, iar ochiul drept îi era umflat. Nici MacBain nu arăta mai bine. Fruntea îi sângera din cauza unei tăieturi adânci şi o altă rană i se zărea în colţul gurii.

Nu ştia la cine să ţipe mai întâi. Primul imbold fu să alerge către Nicholas şi să-l ocărască, în vreme ce-i va îngriji rănile. Îşi ridică rochia şi începu să alerge către el, dar îşi aduse aminte că acum Gabriel era

soţul ei şi deci la el trebuia să se ducă mai întâi. Îşi spuse că, dacă va reuşi să-l mai domolească puţin, poate că-i va îngădui fratelui ei să mai rămână câteva zile.

— V-aţi bătut! îi strigă soţului ei când ajunse lângă el.

MacBain nu credea că mai era cazul să-i răspundă. Era clar că se bătuseră şi nu-i păsa de mânia din vocea ei.

Johanna îşi scoase batista din mâneca rochiei şi se înălţă pe vârfuri pentru a-i şterge sângele de pe frunte şi a vedea cât de serioasă era tăietura, li dădu uşor părul pe spate. MacBain tresări simţind atingerea ei. Nu era obişnuit ca cineva să-i îngrijească rănile şi nu ştia cum să se poarte.

— Staţi liniştit, my lord, îi porunci ea. Nu vă fac nimic.

MacBain stătu liniştit, lăsând-o să se învârtă în jurul lui.

La naiba, era mulţumit de ea. Dar nu pentru că se arăta îngrijorată pentru el, ci pentru că venise întâi la el.

— Aţi împărţit ce aveaţi de împărţit? îi întrebă.

— Da, răspunse posac, MacBain.

— Şi tu, Nicholas? îşi îndreptă ea privirea către fratele ei.

— Da. Vocea lui era la fel de mânioasă ca şi a soţului ei.

Se întoarse către MacBain.

— De ce l-aţi provocat cu bună ştiinţă pe Nicholas? E într-adevăr fratele meu, îi zise dând din cap pentru a-şi întări spusele. Părinţii mei l-au luat când avea numai opt ani şi era în casa noastră când m-am născut eu. I-am spus „frate” din clipa în care am început să vorbesc. Trebuie să-i cereţi iertare.

MacBain nu-i luă în seamă cuvintele. Îşi puse mâinile în jurul mijlocului ei pentru a o sili să stea locului şi să nu-i mai şteargă fruntea, apoi se întoarse către Nicholas.

— Acum, ia-ţi rămas bun îi porunci. N-o s-o mai vezi niciodată.

— Nu, ţipă Johanna fugind către fratele ei şi aruncându-se în braţele lui.

— M-ai minţit, şopti ea. Nu e un om bun. E rău şi nemilos. Nu pot să accept gândul că n-am să te mai văd. Te iubesc. Tu ai fost singurul care m-a apărat atunci când toţi m-au părăsit. Tu ai avut încredere în mine. Nicholas, te rog, ia-mă cu tine acasă. Nu vreau să rămân aici.

— Taci, Johanna. Totul va fi bine. MacBain are motive temeinice să-mi ceară să stau

departe de pământul lui. Învaţă să ai încredere în el.

Nicholas suportă privirea lui MacBain în vreme ce-i dădea aceste sfaturi Johannei.

— De ce nu vrea să mai vii pe-aici?

Nicholas clătină din cap. Tăcerea lui îi dădea a înţelege că nu voia să-i mai dea alte lămuriri.

— Ce vrei să-i spun mamei? Mă duc s-o văd luna viitoare.

— Vin cu tine acasă.

Nicholas îi zâmbi tandru.

— Acum eşti măritată şi asta e casa ta. Trebuie să rămâi aici cu soţul tău.

Dar Johanna nu voia să-i dea drumul. Nicholas se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi i se desprinse din braţe şi o împinse uşor către soţul ei.

— Poartă-te frumos cu ea, MacBain, sau pe ce-am mai sfânt, mă întorc şi te omor.

— Ai avea tot dreptul, îi răspunse MacBain.

Se duse lângă Johanna şi-i dădu mâna lui Nicholas. Avem o înţelegere şi m-am legat cu jurământ să o respect.

— Şi eu m-am legat cu jurământ, laird.

Cei doi bărbaţi dădură aprobator din cap. Johanna privea cu ochii plini de lacrimi cum

fratele ei se îndepărtează.

I se pregătise deja calul. Nicholas încălecă şi, fără a privi măcar o dată înapoi, o porni în jos pe deal, dispărând din vedere. Johanna se întoarse şi văzu că şi soţul ei plecase. Rămăsese dintr-o dată singură. Stătea în vârful dealului, simţindu-se la fel de părăsită şi de tristă ca împrejurimile acelea. Stătu aşa, încremenită, până ce soarele apuse complet. Frigul ce o pătrundea până la oase o făcu să iasă din amorţeală. Tremura. Îşi frecă braţele pentru a se mai încălzi, în vreme ce traversa încet curtea. Credea că nu era niciun scoţian pe aproape, dar, ajungând spre mijlocul curţii, îl văzu pe soţul ei sprijinindu-se de uşă şi urmărind-o cu privirea. Johanna îşi şterse lacrimile, îşi îndreptă umerii şi se grăbi către el. Sui scările mânată de o singură dorinţă. Poate că se purta ca un copil, dar avea de gând să-i spună cât de mult îl dispreţuia. Nu avu însă prilejul.

MacBain aşteptă până ce ajunse aproape de el, apoi o cuprinse în braţe, strângând-o cu putere la piept şi lăsându-şi bărbia să se odihnească pe creştetul ei. Nu voia decât să o mângâie şi gestul lui o năuci de tot. Doar el fusese cel care îi provocase toată

supărarea aceea şi acum încerca s-o consoleze. Johanna se gândi că era prea obosită după ziua aceea lungă şi grea şi desigur acesta era singurul motiv pentru care nu încerca să se desprindă de el. Era minunat de cald şi îşi spunea că avea nevoie de căldură pentru a-şi alunga frigul din oase. Dar tot o să-i spună ea vreo două, după ce se va mai încălzi puţin.

Gabriel o ţinu în braţe câteva minute, aşteptând răbdător ca ea să-şi revină. În cele din urmă, Johanna se desprinse de el.

— M-a întristat foarte tare brutalitatea voastră faţă de fratele meu, my lord.

Spera că el îşi va cere iertare, dar după câteva clipe de aşteptare, înţelese că nu va căpăta niciun fel de scuze.

— Aş dori să mă duc la culcare acum, îi spuse. Mi-e tare somn. Vă rog, arătaţi-mi drumul către casă. E întuneric şi nu cred s-o pot găsi.

— Casa în care ai dormit aseară e a unui MacBain. Nu vei mai dormi niciodată acolo.

— Atunci unde voi dormi?

— Înăuntru, îi răspunse el. Sunt două ca mere deasupra scărilor care au scăpat neatinse de flăcări.

Îi deschise larg poarta şi-i făcu semn să

intre. Johanna nu schiţă nicio mişcare.

— Pot să vă întreb ceva, my lord?

Aşteptă să primească îngăduinţa lui, apoi continuă.

— Îmi veţi spune vreodată de ce l-aţi gonit astfel pe fratele meu şi i-aţi poruncit să nu se mai întoarcă?

— Vei înţelege cu timpul, îi răspunse el. Şi dacă n-ai să înţelegi, voi fi bucuros să-ţi explic.

— Mulţumesc.

— Pot fi şi înţelegător, Johanna.

Johanna nu zâmbi, căci n-ar fi fost prea politicos, dar privirea ei îi spunea că nu-l credea.

— L-am eliberat pe fratele tău de o povară, femeie.

— Eu eram povara?

Gabriel clătină din cap.

— Nu, nu tu erai povara. Acum du-te înăuntru.

Johanna se hotărî să-i asculte porunca. La picioarele scărilor o zări pe femeia care-i dăduse bucheţelul de flori după cununie.

— Johanna, ea e…

— Leila, îl întrerupse Johanna. Mulţumesc încă o dată pentru florile acelea minunate. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— A fost o onoare, doamnă, îi răspunse femeia.

Avea o voce dulce, melodioasă şi un zâmbet încântător, iar părul roşu ca focul şi foarte seducător. Johanna bănuia că erau cam de aceeaşi vârstă.

— V-a fost greu să vă părăsiţi familia şi prietenii şi să veniţi aici? o întrebă.

— Nu prea aveam prieteni, răspunse Johanna.

— Dar servitorii? Laird-ul nostru cu siguranţă că v-ar fi îngăduit să vă aduceţi camerista.

Johanna nu ştiu ce să-i răspundă. Nici nu-şi cunoştea servitorii. Raulf îi schimba în fiecare lună. La început a crezut că era foarte pretenţios, dar mai târziu înţelese: voia s-o ţină în izolare, să nu aibă pe nimeni în care să se încreadă. Trebuia să depindă numai de el. După moartea lui, fusese silită să meargă la Londra şi nu se ataşase de nimeni câtă vreme fusese ţinută prizonieră la curtea regelui.

— N-aş fi îngăduit nicio altă englezoaică aici, răspunse MacBain observând ezitarea Johannei.

— Au dorit să rămână în Anglia, spuse ea.

Leila dădu din cap şi apoi se întoarse şi

începu să urce scările. Johanna o urmă.

— Credeţi că veţi fi fericită aici? o întrebă femeia întorcând capul.

— Da, sigur, răspunse Johanna, rugându-se să fie aşa. Voi fi în siguranţă aici.

MacBain se încruntă. Johanna nici nu-şi dădea seama cât de mult spuneau vorbele acelea despre trecutul ei. O urmări cu privirea de jos, de la picioarele scărilor. Dar Leila nu era la fel de ageră ca stăpânul ei.

— Dar eu v-am întrebat dacă veţi fi fericită, spuse râzând. Desigur că veţi fi în siguranţă. Doar laird-ul nostru vă va ocroti.

Putea să aibă şi singură grijă de ea, se gândi Johanna. Dar nu-i spuse asta Leilei, căci nu voia ca femeia să creadă că nu era bucuroasă să fie ocrotită de laird. Se întoarse să-şi privească soţul. Johanna urcă restul treptelor urmărind-o pe Leila.

Palierul era blocat în partea stângă de câteva lăzi de lemn pentru ca nimeni să nu poată intra pe hol sau pe culoarul din josul scărilor. În partea opusă, se vedea un hol îngust, luminat de câteva lumânări în sfeşnice de bronz fixate pe pereţi.

Leila începu să-i vorbească Johannei despre castel şi o rugă să-i spună dacă voia să mai ştie şi altceva. O altă femeie, pe

nume Megan, îi pregătise deja baia şi prima din cele două camere. Era brunetă cu ochi căprui şi purta de asemenea pledul Maclaurin. Îi zâmbea la fel de prietenos ca şi Leila şi asta o făcu să se simtă mai liniştită. Baia era minunată. Le spuse că-i părea bine că se gândiseră la asta.

— Stăpânul ne-a poruncit să pregătim baia, o lămuri Megan. Deoarece aţi dormit în casa unui MacBain ieri seară, era rândul celor din clanul Maclaurin să facă ceva pentru domnia voastră astăzi.

— Aşa e cinstit, adăugă Leila.

Înainte ca Johanna să o poată întreba ce voise să spună, Megan schimbă subiectul. Voia să-i vorbească de nuntă.

— Eraţi atât de frumoasă, doamnă. Şi broderia era minunată. Dumneavoastră aţi lucrat-o?

— Desigur că nu, îi răspunse Leila. Servitoarele.

— Nu, eu am brodat rochia, o întrerupse Johanna.

Discuţia continuă cât ţinu baia. Apoi Johanna le ură noapte bună şi se îndreptă de-a lungul holului către cea de-a doua cameră. Înăuntru era cald şi foarte plăcut. Într-o parte se afla patul, mare şi acoperit

cu un pled în culorile clanului MacBain, iar pe peretele opus era căminul şi o fereastră ce da spre pajişte. O blană groasă acoperea fereastra, împiedicând vântul să răzbată înăuntru şi, împreună cu lumina blândă a focului, făcea ca încăperea să fie mai îmbietoare. Patul o înghiţea cu totul. Era atât de mare încât probabil că puteau dormi patru oameni în el fără să se atingă. Picioarele îi erau îngheţate şi acesta era singurul neajuns pe care-l simţea. Se gândi să se ridice şi să caute o pereche de şosete de lână, dar efortul i se părea prea mare. Ar fi trebuit poate să-şi împletească părul, îşi spuse, căscând. Mâine va fi încâlcit tot. Dar era prea obosită ca să-i mai pese. Închise ochii, îşi spuse o rugăciune în gând şi adormi aproape imediat.

Auzi prin somn cum uşa se deschide uşor. Nu-şi dădu exact seama de ce se petrecea, până nu simţi patul mișcându-se. Îşi deschise încet ochii. Nu-i nimic, îşi spuse. E Gabriel. S-a aşezat pe marginea patului.

Îşi scotea acum cizmele. Johanna încercă să-şi păstreze cumpătul.

— Ce faceţi, my lord? şopti ameţită de somn.

— Mă pregătesc să mă culc, îi răspunse,

întorcându-se s-o privească.

Johanna închisese din nou ochii. MacBain crezu că adormise din nou şi rămase câteva minute privind-o cum stătea aşa, cu faţa la el. Arăta minunat, că părul blond învăluindu-i umerii. Părea atât de firavă şi de inocentă şi era cu mult mai tânără decât se aşteptase el. După ce încheiase pace cu Nicholas şi englezul se hotărâse în mod înţelept să-l asculte, îl întrebase ce vârstă avea sora lui. Nicholas nu-și mai amintea exact ziua ei de naştere, dar îi spuse că era aproape un copil când regele le poruncise părinţilor ei s-o mărite cu favoritul lui.

Johanna se ridică brusc în capul oaselor.

— Aici vreţi să dormiţi, my lord?

Se înecase punându-i întrebarea. MacBain dădu afirmativ din cap, întrebându-se de ce părea atât de îngrozită. Ea îl privea cu gura deschisă, era prea uimită pentru a mai putea vorbi. Gabriel se ridică, îşi desprinse cureaua ce-i ţinea pledul şi o aruncă pe un scaun. Pledul îi căzu pe podea şi el rămase gol puşcă. Johanna închise imediat ochii, strângându-i cu putere.

— Gabriel… reuşi să îngaime.

Apucă să-i vadă spatele înainte să închidă ochii şi asta aproape că o făcu să leşine.

Doamne, era bronzat din cap până în picioare! Cum de era posibil aşa ceva? Doar nu stătea la soare fără să aibă nimic pe el? N-avea de gând să-l întrebe, fireşte.

Simţi păturile date la o parte şi patul mișcându-se din nou, în vreme ce el se întindea alături de ea. Mâinile lui o căutau. Johanna se ridică brusc în genunchi şi se întoarse să-l privească. Stătea pe spate şi nu schiţase niciun gest să se acopere. Johanna trase pătura şi o aruncă peste el. Îşi simţea obrajii arzând de ruşine.

— Aţi fost înşelat, my lord. Aţi fost înşelat, izbucni deodată ţipând.

Gabriel nu înţelegea ce Dumnezeului o apucase de era atât de înspăimântată. Ochii îi erau plini de lacrimi şi se aştepta s-o vadă din clipă-n clipă izbucnind în plâns.

— Cum am fost înşelat?

Vocea îi era voit calmă. Îşi pusese braţele după cap şi se purtă ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume să-i aştepte răspunsul. Nepăsarea lui o ajută să-şi mai revină puţin. Respiră adânc pentru a se linişti, apoi începu:

— Înseamnă că fratele meu nu v-a spus? Mi-a zis că v-a explicat totul… Dumnezeule, îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să mă

asigur că ştiţi. Când am auzit că aveţi deja un fiu am crezut că aţi aflat despre mine, dar că nu vă mai pasă. Aveaţi un moştenitor şi aveaţi…

Gabriel se ridică şi-i acoperi gura. Faţa Johannei era scăldată în lacrimi.

— Fratele tău e un om de onoare, fi spuse cu o voce mângâietoare.

Johanna dădu din cap şi el o culcă înapoi pe pernă, alături de el.

— Da, Nicholas e un om de onoare, şopti Johanna.

Îşi odihnea capul pe umărul lui şi Gabriel îi simţea lacrimile căzându-i pe piept.

— Nicholas nu m-ar înşela.

— Nici nu m-am gândit la asta, îi răspunse uimită.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere, în vreme ce Gabriel aştepta ca ea să-i spună ce o neliniştea atât.

— Poate că a uitat doar să vă spună… sau a crezut că v-a spus.

— Ce-a uitat să-mi spună?

— Nu pot avea copii.

Gabriel se aştepta ca ea să continue.

— Şi? întrebă, văzând că ea nu mai scotea niciun cuvânt.

Johanna îşi ţinuse respiraţia aşteptând să

vadă ce reacţie va avea el. Credea că va fi furios, dar nu părea. Ba chiar îi mângâie uşor braţul. Un bărbat furios ar lovi, n-ar mângâia. Se gândi că poate nu înţelesese bine.

— Sunt stearpă, şopti. Credeam că Nicholas v-a spus. Dacă doriţi să anulaţi căsătoria, sunt sigură că părintele MacKechnie va fi de acord să se ocupe de asta.

— Johanna, Nicholas mi-a spus totul.

Johanna se ridică din nou, privindu-l complet buimăcită.

— V-a spus? Atunci de ce aţi venit la mine?

— Am venit pentru că sunt soţul tău şi asta e noaptea nunţii noastre. De obicei soţii dorm împreună în asemenea împrejurări.

— Vreţi să spuneţi că veţi dormi aici în noaptea asta?

— Exact asta vreau să spun.

Acum îl privea neîncrezătoare.

— Şi nu numai în noaptea asta. În toate nopţile, adăugă el.

— De ce?

— Pentru că sunt soţul tău.

O trase din nou lângă el, se răsuci într-o

parte, aplecându-se asupra ei. Îi dădu uşor la o parte părul ce-i acoperea faţa. Johanna îi simţi atingerea ca o mângâiere.

— Vreţi numai să dormiţi aici, my lord?

— Nu.

— Vreţi cumva să…

— Da, îi răspunse, puţin enervat de privirea ei înspăimântată.

— De ce?

Doamne, chiar nu înţelegea! Observaţia asta îi mai domoli puţin mândria, dar nu-şi putea stăpâni enervarea.

— Johanna, n-ai fost măritată trei ani?

Johanna încercă să nu se uite în ochii lui, dar îi venea foarte greu. Ochii aceia cenuşii erau cu adevărat frumoşi. Şi pometii obrajilor proeminenţi şi nasul drept îi plăceau mult. Era chipeş, şi deşi încerca să arate că nici nu-i pasă, inima îi bătea să-i spargă pieptul simţindu-l atât de aproape. Îi plăcea mirosul lui, un miros de trup curat, bărbătesc. Şi părul îi era umed. Făcuse baie înainte, li plăcea şi asta; n-ar fi trebuit. Mintea ei începuse s-o ia razna şi încerca să-şi pună ordine în gânduri. Ce-o interesa pe ea cum arăta el sau cum mirosea?

— Ai de gând să-mi răspunzi până la ziuă?

Îşi aminti întrebarea.

— Da, am fost măritată trei ani.

— Atunci cum de mă poţi întreba dacă vreau să mă culc cu tine?

Nu pricepea de ce era atât de uimit.

— Ce rost are? Nu pot avea copii.

— Mi-ai mai spus asta, îi răspunse tăios. Mai sunt şi alte motive pentru care vreau să mă culc cu tine.

— Ce motive? întrebă bănuitoare.

— Căsătoria înseamnă şi plăcere. N-ai auzit de asta până acum?

— Nu ştiu nimic de plăcere, my lord, dar am cunoscut dezamăgirea.

— Crezi că eu voi fi dezamăgit sau tu vei fi dezamăgită?

— Amândoi vom fi. Şi atunci vă veţi mânia. Mai bine lăsaţi-mă să dorm singură.

Gabriel nici nu vroia să audă de aşa ceva. Johanna se purta ca şi când ar fi ştiut totul dinainte. N-avea nevoie s-o întrebe cum de era atât de sigură de tot. Se vedea clar că fostul ei soţ se purtase rău cu ea. Şi era atât de inocentă şi de vulnerabilă. MacBain se gândi că era mare păcat că Raulf murise. I-ar fi plăcut să-l omoare cu mâna lui.

Dar nu putea să-i schimbe trecutul. Tot ce putea face era să aibă grijă de ea de-acum înainte. Se aplecă deasupra ei şi-i sărută

sprinceana. Observă cu plăcere că Johanna nu tresare şi nici nu-şi întoarce capul să se ferească.

— Acum e prima dată când…

Voia să spună că era prima lor noapte împreună şi că asta va însemna un nou început pentru amândoi, dar Johanna îl întrerupse.

— Dar nu sunt fecioară, my lord. Raulf a venit de multe ori la mine în primul an de căsătorie.

Vorbele ei îi stârniră curiozitatea. Se aplecă din nou ca s-o privească mai bine.

— Şi după primul an?

— Se ducea la alte femei. Era foarte dezamăgit de mine. Nu există alte femei la care v-aţi putea duce?

Părea foarte încântată de posibilitatea aceea şi el nu ştia dacă să râdă sau să se simtă insultat. Nevestelor nu prea le place să-şi împartă soţii, dar Johanna părea dornică să alerge să-i găsească o amantă. La naiba, probabil că ar renunţa şi la propriul pat.

— Nu vreau alte femei.

— De ce?

Ei, poftim! Acum îl privea nemulţumită. Nu-i venea să creadă că purtau o asemenea

discuţie. Zâmbi batjocoritor şi-i răspunse cu o clătinare a capului.

— Te vreau pe tine.

— Da, e dreptul vostru, oftă ea.

— Este, într-adevăr.

Gabriel dădu pătura la o parte, dar Johanna se acoperi din nou.

— O clipă numai, îl rugă ea. Aş vrea să vă întreb ceva foarte important pentru mine.

El se încruntă auzindu-i dorinţa. Johanna îşi plecă ochii către bărbia lui pentru a nu-l lăsa să-i ghicească teama ce o cuprinsese aşteptându-i îngăduinţa de a-i pune întrebarea.

— Ce vrei să mă întrebi?

— Aş vrea să ştiu ce se va-ntâmpla atunci când veţi fi dezamăgit.

Îndrăzni să-i privească o clipă ochii, apoi adăugă în grabă.

— Aş vrea să fiu pregătită.

— Nu voi fi dezamăgit.

Nu părea să-i dea crezare.

— Dar când veţi fi? insistă ea.

Gabriel încercă să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Atunci voi da vina numai pe mine.

Johanna îl privi fix câteva clipe, apoi îşi descleştă mâinile de pe pătură. Îşi împreună

braţele pe piept şi închise ochii.

Gabriel o privea. Clătină din cap nemulţumit văzând expresia de resemnare de pe chipul ei. Johanna se gândea că nu mai avea ce face. Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că Gabriel va obţine oricum ceea ce dorea. Nu intrase chiar de tot în panică. Îşi amintea durerea din momentul împreunării, dar, deşi îi era groază de clipa aceea, ştia că nu era chiar de nesuportat. N-o va ucide. Mai trecuse prin chinul acela şi va izbuti să treacă din nou. Va supravieţui.

— Bine, my lord, sunt gata.

Dumnezeule, ce femeie!

— Nu, Johanna, îi şopti răguşit. Îi dezlegă şiretul cămăşii. Nu eşti gata încă, dar vei fi. E datoria mea să te fac să mă doreşti şi numai atunci te voi avea.

Johanna părea că nici nu-l auzise. Dumnezeule, arăta ca şi când ar fi fost pusă deja între patru scânduri. Nu-i mai lipsea decât o floare prinsă între degetele rigide. Atunci ar fi ştiut cu siguranţă că era moartă şi bună de pus în pământ. Gabriel înţelese că va trebui s-o ia altfel. Soţia lui era îngrozitor de palidă şi de încordată. Se temea de el, dar asta nu-l neliniştea prea

tare, căci îi înţelegea motivele mai bine poate decât ea însăşi. Va aştepta puţin, până când Johanna se va mai linişti, apoi va încerca din nou, în alt mod. Nu era ceva prea complicat. O va copleşi pur şi simplu, nădăjduind că nu-şi va da seama ce se petrecea cu ea decât atunci când va fi prea târziu şi rezistenţa ei va fi învinsă. Odată pasiunea izbucnită, îşi va uita teama. Gabriel înţelesese că soţia lui avea o fire delicată. Expresia chipului ei când vorbise cu Alex după nuntă îi arătase că avea un suflet bun, milostiv. Nu ştia încă dacă era şi pătimaşă, dar era hotărât să afle înainte ca vreunul din ei să părăsească patul.

MacBain se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi se întoarse pe spate şi închise ochii. Trecură câteva minute lungi până când Johanna înţelese că soţul ei era pe cale să adoarmă. Se ridică să-l privească. Ce-l făcuse să-i acorde acest răgaz?

— V-am dezamăgit deja, my lord.

— Nu.

Continuă să-l privească, aşteptând ca el să-i dea o explicaţie. Dar Gabriel nu mai adăugă niciun cuvânt pentru a-i potoli curiozitatea. Faptul că nu-i înţelegea motivele o făcea să se îngrijoreze şi mai

tare.

— Ce-aţi dori să fac acum? îl întrebă.

— Să-ți scoţi cămaşa.

— Şi apoi?

— Să te culci. Nu te voi atinge azi.

Gabriel avea ochii închişi şi nu-i putea vedea chipul. O auzi însă oftând uşurată şi se enervă puţin. Pe toţi dracii, va avea mult de aşteptat până să-şi găsească satisfacţia în noaptea aceea. Johanna nu mai înţelegea nimic. Dacă voia într-adevăr să o lase în pace, ce-i mai păsa dacă avea sau nu cămaşa pe ea? Poate că-i poruncise s-o scoată doar aşa... N-avea de gând să-i mai pună întrebări, cel puţin nu acum, când îi făcuse un cadou atât de frumos. Gabriel avea ochii închişi, aşa că n-avea de ce să-i fie ruşine. Se dădu jos din pat, îşi scoase cămaşa, o împături cu grijă şi o aşeză pe un scaun lângă pat. Văzu pledul lui aruncat pe podea. Îl ridică, îl împături şi-l aşeză deasupra cămăşii ei.

În cameră începuse să se facă frig şi picioarele îi îngheţaseră. Se grăbi să se vâre din nou în pat pentru a se încălzi. Trupul lui cald o făcu să se tragă mai către el, dar era foarte atentă să nu-l atingă. Se întoarse cu spatele la Gabriel şi se mai apropie puţin de

el. Îi trebui mult timp să se liniştească. Se temea să se încreadă în el, dar se temea şi mai tare să nu se încreadă, pentru că el era acum soţul ei şi trebuia să-i acorde toată încrederea până când s-ar dovedi că n-o merită. Nicholas avea încredere în el şi fratele ei era omul cel mai de onoare pe care-l cunoscuse, în afară de tatăl său. Şi Nicholas se pricepea foarte bine la oameni. Nici nu i-ar fi sugerat să se mărite cu laird-ul, dacă n-ar fi crezut cu adevărat că Gabriel era un om bun. Şi apoi, mai era şi faptul grăitor că nu o silise în seara aceea. Fusese într-adevăr foarte înţelegător.

Căldura trupului lui îi încălzea spatele şi o făcea să se simtă minunat. Se trase încă puţin către el până când îi atinse şoldul cu pulpele. După câteva minute dormea dusă.

Gabriel se gândi că probabil va căpăta un loc înalt în Ceruri, indiferent de păcatele lui de până atunci, doar pentru înţelegerea pe care i-o arătase soţiei lui în noaptea aceea. Gândul la ce va urma îl făcea să transpire. Dacă ar fi dormit pe cărbuni aprinşi, nu s-ar fi chinuit atât cât se chinuia aşteptând culcat lângă ea, cu gânduri păcătoase în minte. Era o încercare al dracului de grea şi ar fi putut îndura orice pedeapsă fizică în

afară de aceasta. Iar ea nu-l ajuta deloc. Îşi lipise pulpele de şoldul lui, apăsându-l uşor – cea mai dulce povară pe care o simţise vreodată. Trebui să strângă din dinţi cu putere pentru a rezista ispitei.

În vatră mai rămăseseră câţiva tăciuni aprinşi şi era trecut de miezul nopţii când Gabriel se hotărî că aşteptase destul, îşi puse braţul în jurul mijlocului ei şi se aplecă s-o sărute pe gât. Johanna tresări, încordându-se imediat. Încercă să-i îndepărteze mâna de sub sâni, însă nu reuşi. Era ameţită de somn şi sărutările lui umede o făceau să se-nfioare de căldură. Era o senzaţie prea plăcută pentru a-şi face griji. Dar ca să-i dea de înţeles că nu i se va mai permite nici o altă libertate, îşi împleti degetele într-ale lui pentru a-i împiedica mâna să se mişte. Gabriel îi ghici gândul, dar nu se opri. Îi sărută urechea muşcând-o uşor, apoi îşi desprinse mâna din mâna ei şi începu să-i mângâie sânii plini. Johanna simţi o senzaţie surprinzător de plăcută înfiorându-i întreg trupul. Ciudat, dar mângâierile lui o tulburau din ce în ce mai mult. Îi simţi respiraţia dulce şi caldă pe piele. Încerca instinctiv să se îndepărteze de el, dar, în acelaşi timp, dorea să se apropie

mai mult. Trupul nu o mai asculta.

Simţi însă dovada grea a excitării lui şi o cuprinse un tremur de spaimă. Se întoarse către el hotărâtă să-i ceară să-şi ţină cuvântul. Îi promisese că n-o va atinge în seara aceea şi nu se putea să fi uitat.

— Mi-ai promis că nu mă atingi în seara asta.

El îi atinse cu buzele fruntea încruntată.

— Ştiu.

— Atunci…

Gabriel îi sărută vârful nasului şi dintr-o dată Johanna se simţi înconjurată de căldura lui. Trupul lui o ţintuia, acoperind-o toată. Pulpele lui grele se odihneau între ale ei. Simţi ceva tare apăsând-o, dându-i fiori de teamă şi plăcere.

— Gabriel? …

El îşi trecu degetele prin părul ei şi-i cuprinse faţa în palme. Se aplecă până când gura i se uni aproape cu a ei.

— E trecut de miezul nopţii, Johanna. Mi-am ţinut cuvântul.

Nu-i dădu timp să-i răspundă sau să se lase cuprinsă de teamă. Îi astupă gura cu gura lui grea şi fierbinte. Sărutul lui voia să-i şteargă din minte protestele. Gabriel încerca s-o facă să-şi uite vechile temeri

înainte ca ele să-i controleze din nou gândurile. Indiferent de cât de mult o dorea, ştia că niciodată n-ar încerca s-o sileaască. Dacă Johanna nu va putea trece peste temerile ei în seara aceea, atunci va aştepta şi va încerca din nou mâine… şi apoi iar mâine, şi iar mâine. Cu timpul va învăţa, cu siguranţă, să aibă încredere în el şi atunci probabil că va uita toate neliniştile de până atunci.

Sărutul lui nu era tandru, ci înfometat, carnal. Johanna nu se opunea, ba chiar îl săruta la fel de pătimaş. Gabriel scoase un geamăt de plăcere când îi simţi limba atingând-o timid pe a lui. Sunetul acela voluptuos o fileu şi mai îndrăzneaţă. Era atât de copleşită de propria ei reacţie la sărutările şi mângâierile lui, încât nu-şi mai putea aduna gândurile. Îşi frecă tălpile de picioarele lui, încercând să nu uite să respire.

Gura lui se aplecă din nou asupra gurii ei, sărutând-o îndelung şi pătimaş şi silind-o să-i răspundă. Voise s-o copleşească şi era într-adevăr copleşită. În câteva minute tremura de dorinţă. Când mâinile lui coborâră spre sânii ei şi degetele începură să-i mângâie sfârcurile gingaşe, Johanna lăsă să-i scape

un geamăt de plăcere. Nu se putea stăpâni să nu se arcuiască sub mâinile lui, încercând să prelungească acel dulce chin al mângâierilor.

Gabriel voia s-o facă să-şi pună braţele în jurul lui. Johanna îşi ţinea mâinile în lături, cu pumnii strânşi şi el îşi desprinse gura de a ei, spunându-i care-i era dorinţa. Şi totuşi, nu-l ajuta. Gabriel îşi înălţă capul pentru a o privi şi zâmbi cu satisfacţie văzându-i privirea ameţită de ceea ce se petrecea în ea. Ochii ei erau plini de patimă. Îşi plecă din nou capul, dându-i încă un sărut umed şi carnal, pentru a-i arăta că era pe deplin mulţumit de ea, apoi îi luă mâinile şi i le încolăci în jurul gâtului.

— Îmbrăţişează-mă, îi şopti poruncitor. Ţine-mă strâns.

Îl îmbrăţişă cu forţa unui luptător. Buzele lui coborâră acum înspre pieptul ei. Îi mângâie sânii, apoi se aplecă să-i sărute un sfârc. Gemu de plăcere simţindu-i unghiile zgâriindu-i umerii. Gabriel avusese control deplin asupra sa până atunci; dar când mâna îi alunecă pe pielea fină şi mătăsoasă a pântecului ei şi coborî pentru a o mângâia intim, se pierdu complet cu firea. Îi atinse miezul gingaş de carne ascuns sub buzele

umede şi fierbinţi şi degetele lui se strecurară pentru a o cerceta din ce în ce mai adânc. Johanna scoase un ţipăt de teamă, căci intensitatea plăcerii pe care i-o producea el era nouă, mult prea înspăimântătoare pentru a o pricepe sau ţine sub control. Încercă să-i dea mâna la o parte, dar trupul ei o contrazicea tot timpul, fremătând alături de al lui. Doamne, nu mai ştia de sine.

— Gabriel, ce se-ntâmplă cu mine?

Unghiile ei săpau urme adânci în umerii lui şi capul i se plecă într-o parte în vreme ce el continua s-o mângâie. Gabriel îşi schimbă poziţia pentru a o putea linişti cu un alt sărut.

— Nu te speria, îi spuse cu o Voce întretăiată. Îţi place, nu-i aşa?

Nu-i dădu timp să răspundă. Gura lui îi invadă din nou gura, în vreme ce degetele o pătrundeau din nou tot mai adânc.

Era învinsă. O senzaţie cum numai cunoscuse niciodată înainte îi ardea în pântec, învăluindu-i întreg corpul. Se agăţă de Gabriel gemând şi arcuindu-se sub el, cerându-i cu mişcările ei încete şi erotice să sfârşească acea fericire împovărătoare. Şi totuşi, el se abţinu. Apăsarea dinăuntrul lui

devenea insuportabilă şi nu se gândea decât la clipa când se va cufunda în căldura care-l tot chema. Se luptă cu dorinţa aceea înnebunitoare şi continuă să o sărute, să o mângâie. Johanna se lipi strâns de el şi atunci îşi dădu seama că îşi căuta singură izbăvirea.

Îşi schimbă din nou poziţia, astfel încât să stea deasupra inimii ei fierbinţi, apăsând-o uşor. Se ridică pe coate şi-i prinse bărbia silind-o să-l privească.

— Rostește-mi numele, Johanna.

Vocea îi era dură şi tăioasă, iar intensitatea privirii lui trăda greutatea cu care se înfrânase până atunci.

— Gabriel, şopti ea.

El o sărută din nou, scurt şi apăsat, apoi îşi desprinse gura de a ei, o privi în ochi şi-i spuse poruncitor.

— Acum şi pentru totdeauna. Spune, femeie!

Fiecare nerv din trupul ei ţipa izbăvire. Gabriel îi cuprinse umerii strângându-i cu putere şi aşteptându-i vorbele.

— Acum şi pentru totdeauna, Gabriel.

El îşi lăsă capul pe umărul ei şi cu o singură mişcare se implântă tot în ea, înconjurat de un lichid fierbinte.

Dumnezeule, era atât de încordată şi de caldă, încât simţea că nu mai suportă acea agonie dulce. Nu putea sta liniştit în ea, dându-i timp să se obişnuiască cu el, şi deşi în mintea lui încă mai stăruia grija de a nu-i face vreun rău, se lăsă pradă dorinţei mistuitoare. Nu se mai putea controla, simţea nevoia să se împingă tot mai adânc în ea. Johanna îşi ridică picioarele şi-l încolăci, apăsându-l tot mai înăuntru. Gabriel gemu în agonia dată de plăcerea carnală. Ea devenise nestăpânită în braţele lui; se agăţa de el, arcuindu-se în întâmpinarea dorinţei lui. Pulpele ei îl strângeau cu putere şi gemetele slabe şi incredibil de erotice îl înnebuneau. Gabriel nu mai cunoscuse niciodată o asemenea izbucnire de pasiune. Johanna nu păstra nimic pentru ea; se abandonă complet în mâinile lui, silindu-l şi pe el să dea totul. Ar fi vrut să nu se mai sfârşească. Se retrase până când ieşi aproape complet din ea, apoi se cufundă din nou.

Gabriel nu mai voia decât să-şi afle împlinirea şi să-i ofere şi ei această bucurie. Gâfâia şi nu se mai putu stăpâni deloc când îi simţi trupul tremurând în orgasm şi o auzi strigându-l cu un amestec de teamă şi

uimire. Îşi revărsă sămânţa în ea, gemând tare şi înfometat. Johanna se simţea ca şi când ar fi murit. Nici în cele mai nebune vise ale ei nu-şi închipuise că ar fi fost posibilă o asemenea binecuvântare. Era cea mai copleşitoare şi mai frumoasă trăire din viaţa ei. Avusese curajul să se abandoneze lui şi, Doamne, era pe deplin răsplătită. Soţul ei o ţinuse aproape de el şi o protejase în timpul descătuşării pasiunii şi-i dădură lacrimile gândindu-se la cât de frumos fusese totul. Era prea obosită pentru a putea plânge. O storsese de vlagă şi când Gabriel se prăbuşi peste ea, se gândi că probabil şi ea îl vlăguise de tot.

Totuşi, nu se simţea zdrobită de greutatea lui. Îşi dădu seama că se sprijinea pe coate; aşa epuizat cum era tot se mai gândea s-o protejeze. Parfumul trupurilor lor umplu încăperea. Inimile le băteau nebuneşte. Gabriel îşi reveni cel dintâi şi imediat se gândi la ea. Oare o duruse?

— Johanna?

Îşi adună puterile pentru a se ridica în coate şi a o putea privi. Chipul îi era îngrijorat.

— Spune-mi, te-am…

Râsul ei îl întrerupse. Era atâta bucurie în

râsul acela încât nu putu să nu zâmbească la rându-i.

— Da, m-ai… şopti ea.

Femeia asta era o continuă uimire pentru el.

— Cum poţi să râzi şi să plângi în acelaşi timp?

— Nu plâng.

El îi mângâie obrazul umed, ştergându-i lacrimile cu vârful degetelor.

— Ba da, plângi. Te-am făcut să suferi? Te-a durut?

Johanna clătină din cap.

— N-am ştiut că poate fi atât de frumos între un bărbat şi o femeie.

Vorbele ei îl făcură să zâmbească satisfăcut.

— Eşti foarte pătimaşă, Johanna.

— Nici n-am ştiut asta… până acum. Gabriel, mi-a plăcut. M-ai făcut să…

Nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i spune ce simţea. Gabriel era fericit s-o ajute.

— Să arzi?

Ea dădu din cap aprobator.

— N-am ştiut că există bărbaţi cărora le place să sărute şi să mângâie înainte, spuse.

El se aplecă şi o sărută, apoi se întoarse

pe spate, îndepărtându-se de ea.

— E partea de pregătire, nevastă.

— E frumos, oftă ea.

Pentru Raulf pregătirea însemna să tragă păturile.

Johanna îşi stăvili amintirile. Nu voia să strice frumuseţea acelei nopţi cu imagini urâte din trecut. Nu voia ca el să adoarmă. Doamne, ar fi vrut să facă din nou dragoste şi nu putea crede că asemenea gânduri desfrânate îi reveneau în minte.

Se înveli cu pătura şi închise ochii. O neliniştea un lucru. Acum, că făcuseră dragoste, n-ar fi trebuit ca unul din ei să plece? Raulf venea la ea şi, după ce termina, pleca imediat. Dar Gabriel părea că voia deja să adoarmă şi asta îi spunea că era de datoria ei să plece.

Ar fi vrut să rămână, dar gândul că i se va porunci să plece îi rănea mândria. Era mai bine să nu-i dea prilejul de a-i porunci aşa ceva, încercă ea să se convingă.

Gabriel era şi el la fel de năucit. Se gândise să-şi copleşească soţia când ea se aştepta mai puţin, dar căzuse şi el în capcană. La dracu', îl copleşise ea pe el. Nu i se mai întâmplase niciodată să-şi piardă controlul, nicio altă femeie nu-l mai făcuse

să se simtă atât de vulnerabil şi începu să se întrebe ce-ar face ea dacă ar bănui că avea o asemenea putere asupra lui. Gândul îl făcu să se încrunte.

Johanna întinse mâna după cămaşa de noapte şi se ridică din pat. Se îmbrăcă stând cu spatele la el. Îşi aminti că-şi lăsase pantofii lângă uşă. Tot mai ezita dacă să plece sau nu. Nu înţelegea ce se întâmpla cu ea. Se simţea tristă şi singură acum şi nu ştia de ce dar îi venea să plângă. Totul fusese minunat, dar acum începea să se îndoiască din nou. Nu, nu înţelegea schimbarea ce se petrecuse în ea, dar îşi spuse că va avea tot restul nopţii pentru a se gândi la asta. Se îndoia că va putea dormi şi cu siguranţă dimineaţă va fi frântă de oboseală.

Gabriel părea că adormise deja. Johanna se îndreptă către uşă încercând să nu facă zgomot. Tocmai găsise clanţa când vocea lui o opri:

— Unde vrei să te duci?

Se întoarse să-l privească.

— În cealaltă cameră, my lord. Cred că aceea era pregătită pentru mine.

— Vino încoace, Johanna.

Se îndreptă din nou către pat.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu dormeam.

O prinse de cordonul rochiei.

— De ce vrei să dormi singură? o întrebă curios.

— Nu vreau, îi răspunse ea simplu.

Îi scoase rochia, trăgând-o uşor de mâneci şi lăsând-o să alunece pe podea. Johanna tremura de frig şi asta îl făcu să zâmbească. Pentru el era îngrozitor de cald în cameră. Trase pătura şi aşteptă ca ea să se vâre din nou în pat. Johanna nu mai stătu pe gânduri. Gabriel o cuprinse din nou în braţe, trăgând-o către sine şi învelind-o cu pătura. Căscă, apoi îi zise:

— Vei dormi în patul ăsta cu mine în fiecare noapte. Ai înţeles, Johanna?

Ea dădu din cap, lovindu-i uşor bărbia.

— Aşa se obişnuieşte în Scoţia, ca soţii şi soţiile să doarmă împreună?

El îi dădu un răspuns ocolit.

— Aşa va fi pentru noi.

— Da, my lord.

Răspunsul ei, dat atât de iute, îl încântă. O strânse şi mai tare la piept şi închise ochii.

— Gabriel?

El mormăi ceva în loc de răspuns.

— Îţi pare bine că te-ai însurat cu mine?

Îi păru rău că rostise întrebarea aceea chiar în momentul în care vorbele îi ieşiră din gură. Acum el va şti cât era de vulnerabilă şi cât de nesigură se simţea.

— Acum am pământul şi de asta îmi pare bine.

Sinceritatea lui era brutală şi Johanna se gândi că ar trebui, poate, să-l admire pentru că spusese adevărul. Dar nu-l admira, cel puţin nu în noaptea aceea. Aproape că voise s-o mintă, să-i spună că da, era fericit că se-nsurase cu ea. Doamne, ce proastă era! Doar nu voia să fie căsătorită cu un om care ar fi minţit-o cu neruşinare. Nu-şi mai înţelegea propriile gânduri. Probabil că oboseala era motivul pentru care începuse să aibă asemenea idei neroade. Ce-i păsa ei dacă lui îi părea bine sau nu că se căsătorise cu ea? Obţinuse exact ceea ce-şi dorise; scăpase de regele John; era liberă şi… în siguranţă.

Avea tot ce ceruse de la început şi el la fel. Pământul era al lui acum.

— Eşti prea firavă. Mi-aş fi dorit o femeie mai puternică şi cu o piele aspră.

Johanna era prea adormită când el rosti vorbele acelea. Neştiind ce să-i spună, nu-i răspunse nimic. După câteva minute, el

adăugă:

— Eşti prea delicată pentru viaţa de aici. Cred că nu vei rezista nici măcar un an. Mi-aş fi dorit o femeie voinică şi fără sentimente. Da, da, nici măcar un an n-ai să rezişti.

Nu părea cine ştie ce neliniştit de faptul acela. Johanna îşi spuse că de fapt nici n-o interesa. N-avea de gând să-i spună că se-nşală. N-avea rost să-i explice că era o femeie puternică, la fel de răbdătoare ca oricare scoţiancă. Gabriel îşi formase deja o părere şi numai timpul îl va putea face să şi-o schimbe. Îşi dovedise deja sieşi că era o supravieţuitoare şi cu timpul i-o va dovedi şi lui.

— Eşti sfioasă. Mi-aş fi dorit o femeie mai îndrăzneaţă.

Johanna se sili să rămână tăcută. Îi pusese o simplă întrebare şi un „da” sau „nu” ar fi fost de-ajuns. Părea că-i place tare mult să-i înşire defectele. Simţise batjocura din vocea lui şi se gândea că soţul ei era cam grosolan.

— Şi ai idei neghioabe. Aş fi preferat o femeie care să fie tot timpul de acord cu mine.

Degetele ei se plimbau nervoase pe

pieptul lui. Gabriel îşi puse mâna peste a ei. Johanna căscă zgomotos, dându-i de înţeles că voia să doarmă. Un soţ îndatoritor ar fi încetat imediat să-i mai înşire defectele. Dar Gabriel nu era chiar atât de îndatoritor.

— Te sperie şi cel mai neînsemnat lucru, îi spuse, amintindu-şi clipa când îi văzuse lupul. Mi-aş fi dorit o femeie care să nu se sperie de câinele meu, adăugă.

Căldura trupului lui o adormea. Îşi puse un picior peste picioarele lui şi se lipi şi mai strâns de el.

— Eşti prea slabă. Te suflă vântul. Mi-aş fi dorit o femeie zdravănă.

Johanna era prea somnoroasă pentru a-i răspunde. Era un efort prea mare să se înfurie acum. Adormise ascultându-l cum îi înşiră defectele.

— Şi eşti tare naivă, nevastă, adăugă el, aducându-şi aminte de remarca ei despre vremea călduroasă ce dura tot timpul anului în Highlands. Crezuse minciuna strigătoare la cer a fratelui ei.

— Da, tare naivă.

Trecu mult până când Gabriel se decise să răspundă, în sfârșit, întrebării ei.

— Johanna?

Nu-i răspunse. El se aplecă, o sărută pe

creştet şi-i şopti:

— De fapt, îmi pare bine că m-am însurat cu tine.

CAPITOLUL VI

Johanna se trezi în zgomotul loviturilor de ciocan. Urmă un sunet asurzitor şi crezu că se prăvălise tavanul. Se ridică speriată din pat în timp ce uşa se deschidea şi Gabriel intră în cameră. Johanna trase repede pătura şi se acoperi până la bărbie. Probabil că arăta îngrozitor cu părul acela care-i cădea peste ochi. Ţinu pătura cu o mână în vreme ce cu cealaltă încercă să-şi aranjeze părul.

— Bună dimineaţa, laird MacBain.

Îl amuza stânjeneala ei, ce naiba, doar îi mângâiase tot trupul în noaptea trecută. Şi se mai şi înroşise toată.

— După tot ce s-a petrecut noaptea trecută, nu cred că mai e cazul să te fereşti de mine.

— Voi încerca să nu mă feresc, îi răspunse ea dând din cap.

Gabriel veni la marginea patului, îşi împreună mâinile la spate, şi o privi încruntat. Ea îi zâmbi ca răspuns.

— E după-amiază, nu dimineaţă, îi spuse

el.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Eram foarte obosită, spuse repede, încercând să găsească o scuză pentru că dormise atât de mult. De obicei mă trezesc în zori, my lord, dar drumul până aici a fost foarte obositor. Ce-i cu loviturile acelea de ciocan? îi pusese întrebarea aceea, încercând să schimbe subiectul.

— Se lucrează la acoperiş deasupra holului.

Îi privea cearcănele şi chipul palid. Îi părea rău că o trezise. Apoi auzi din nou loviturile de ciocan şi îşi dădu seama că zgomotele ar fi trezit-o oricum. N-ar fi trebuit să lase oamenii să înceapă deja lucrul. Soţia lui avea nevoie de odihnă.

— Voiai să-mi spui ceva, my lord.

— Voiam să-ţi spun ce trebuie să faci.

Ea îi zâmbi pentru a-i arăta că era dornică să-şi ia în primire îndatoririle.

— Astăzi vei purta pledul MacBain, iar mâine pe cel Maclaurin.

— Da?

— Da.

— De ce?

— Eşti stăpâna ambelor clanuri şi nu trebuie să jigneşti niciuna din părţi. S-ar

simţi insultaţi, dacă ai purta culorile mele două zile la rând. Ai înţeles? Credea că se exprimase destul de clar.

— Nu, îi răspunse ea. Nu înţeleg. Nu eşti laird-ul ambelor clanuri?

— Ba da.

— Deci eşti considerat căpetenia tuturor.

— Aşa e.

Vocea îi era teribil de arogantă. Şi o privea la fel de arogant. Prezenţa lui era… poruncitoare, o domina pur şi simplu. Şi totuşi, aseară fusese atât de tandru. Îşi aduse aminte cum făcuseră dragoste şi oftă uşor.

— Acum ai înţeles? o întrebă nedumerit de privirea ei uimită.

Ea clătină din cap, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

— Nu, tot nu înţeleg, îi mărturisi. Dacă eşti…

— Nici nu trebuie să înţelegi.

Johanna îşi ascunse enervarea. Îi cerea să fie de acord, dar ea n-avea de ce să facă aşa ceva. Continua să-l privească fix, aşteptând ca el să mai spună ceva la fel de arogant.

— Şi mai e ceva. Nu vreau să te ocupi de nimic. Odihneşte-te.

Johanna crezu că n-auzea bine.

— Să mă odihnesc?

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

El se încruntă văzând-o atât de nedumerită. Pentru el era evident de ce trebuia să se odihnească. Dar dacă insista să-i explice motivele, n-avea nimic împotrivă.

— Îţi trebuie timp să-ţi revii.

— Să-mi revin după ce?

— După călătoria până aici.

— Dar nu mi-am revenit deja, my lord? Am dormit toată dimineaţa şi sunt complet odihnită acum.

El se întoarse să plece.

— Gabriel?

— Ţi-am zis să nu-mi spui aşa.

— Aseară mi-ai cerut să-ți spun numele.

— Când?

— Când… ne sărutam, roşi ea.

— Aia era altceva, îi răspunse el tăios.

— Ce era altceva? Că ne sărutam sau că ţi-am spus pe nume?

El nu-i răspunse.

— Gabriel e un nume frumos.

— Am încheiat discuţia.

Johanna nu mai ştia ce să creadă. Se hotărî să lase problema numelui său

deoparte pentru moment. El se îndreptă spre uşă, însă Johanna voia să-l mai întrebe ceva înainte de a pleca.

— Pot să merg la vânătoare astăzi?

— Ţi-am spus că vreau să te odihneşti. Vrei să-ţi mai spun o dată?

— Dar nu mai înţeleg nimic.

Soţul ei se întoarse şi se apropie din nou de pat. Arăta puţin enervat, dar nu reuşea s-o sperie. Johanna zâmbi, dându-şi seama de asta. Nu-şi înţelegea propriile sentimente, dar n-avea ce face dacă aşa simţea. Spunea pe faţă ceea ce gândea şi pentru prima oară după mulţi ani se simţea din nou mulțumită de ea însăși. Se simţea… liberă.

— Ţi-am mai spus că mi-am revenit după călătorie.

El îi prinse bărbia, ridicându-i capul şi silind-o să-l privească.

Aproape că-i yeni să râdă, văzându-i chipul nemulţumit.

— Mai e un motiv pentru care vreau să te odihneşti.

Ea îi dădu mâna la o parte. Simţea că-i înţepenise gâtul privindu-l.

— Ce motiv, my lord?

— Eşti prea firavă.

— Mi-ai spus asta aseară, bărbate, clătină

ea din cap. Nu e adevărat.

— Eşti firavă Johanna, repetă el, neluând-o în seamă. Îţi trebuie timp să te mai întăreşti. Se pare că tu nu-ţi dai seama de asta, dar eu ştiu mai bine.

Nu-i dădu timp să-i răspundă. Se aplecă s-o sărute şi ieşi din cameră. De îndată ce uşa se închise în urma lui, Johanna azvârli păturile şi se ridică din pat Cum de putuse să-şi formeze el o părere de neclintit despre ea atât de repede? De unde să ştie cum era ea de fapt când de-abia o cunoscuse? Nu era drept să tragă concluzii atât de repede.

Johanna continua să se gândească la el în vreme ce se spălă şi se îmbrăcă. Părintele MacKechnie îi spusese ce trebuie să poarte sub pled. Se îmbrăcă după obiceiul din Highlands într-o bluză albă cu mâneci lungi şi o fustă, apoi îşi puse pledul MacBain. Îşi împleti cordonul la mijloc, trecând unul din capete peste umărul drept şi legând deasupra o curea cafenie, subţire, din piele. Îi veni în minte să-şi ia arcul şi săgeţile, trecând peste porunca soţului ei, apoi se răzgândi. Lui Gabriel nu i-ar plăcea să-l înfrunte pe faţă. Înţelesese cât era de mândru şi nu credea că ar putea rezolva ceva nesocotindu-i hotărârile.

Fiecare castel îşi avea intrările lui secrete, aşa îi spunea mama ei de fiecare dată când nu era de acord cu ce spunea tatăl ei. Mama Johannei era o femeie înţeleaptă. Îşi cinstise întotdeauna soţul, dar de-a lungul anilor învăţase cum să-i biruie firea încăpăţânată. Johanna învăţase multe de la mama ei. Nu încercase niciodată să-şi manevreze soţul, căci asta nu i-ar fi făcut cinste; nu întotdeauna scopul scuză mijloacele. Dar mama ei era foarte înţelegătoare şi ştiuse întotdeauna cum să vorbească cu oamenii. Fără ca mama el să ştie, tatăl ei o lua deoparte adeseori, după ce era dojenită, şi o sfătuia cum să se poarte când mama ei era într-o toană mai rea.

Totuşi, sfaturile mamei erau mult mai de preţ, deşi învăţase ceva şi de la tatăl ei. Ştia că-şi iubise mult soţia şi ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă pentru a o face fericită. Doar că nu voia ca soţia lui să ştie asta. Se prefăceau indiferenţi şi jucau un joc din care amândoi ieşeau câştigători. Căsătoria lor i se păruse întotdeauna puţin ciudată, dar ştia că fuseseră foarte fericiţi împreună şi asta era tot ce conta.

Johanna voia numai să ducă o viaţă liniştită, să fie lăsată în pace. Şi pentru asta

trebuia să aibă grijă să nu stea în calea soţului ei. Nu trebuia să se amestece în problemele lui pentru a se putea obişnui mai uşor unul cu celălalt. După anii petrecuţi cu Raulf, Johanna era ferm convinsă că ar fi foarte fericită dacă ar fi lăsată în pace.

Începu să deretice prin cameră, făcu patul, mătură podeaua, îşi despachetă lucrurile şi le puse într-un scrin, apoi vârî cele trei raniţe ale ei sub pat. Se grăbea să iasă din cameră, căci afară era o zi minunată. Dădu la o parte blana de la fereastră şi soarele invadă încăperea. Miresmele văii umplură aerul, iar priveliştea îţi tăia respiraţia. Pajiştea era înverzită iar dealurile erau în întregime acoperite de pini şi stejari uriaşi. Totul era desenat în culori vii, roşul, movul, rozul florilor se îmbinau de-a lungul unei poteci şerpuitoare ce părea să urce către cer.

După ce luă o masă frugală, Johanna se hotărî să-l ia pe micuţul Alex la o plimbare pe pajişte, să adune împreună flori pe care să le pună în vaze.

Dar nu reuşea să-l găsească. Se duse jos la intrare, aşteptând ca unul dintre soldaţi s-o observe. Patru oameni lucrau la zidul

din faţă şi alţi trei pe acoperiş. O observară imediat şi ciocănitul încetă. Văzându-i că o privesc fix, Johanna le făcu o reverenţă şi-i întrebă dacă ştiau unde putea fi Alex. Nimeni nu-i răspunse. Ea repetă întrebarea privind ţintă la soldatul care stătea în faţa căminului. El îi zâmbi, se scărpină în barbă şi ridică din umeri. În cele din urmă, comandantul soldaţilor MacBain şi mâna dreaptă a lui Gabriel explică:

— Nu vă înţeleg, my lady.

Johanna se întoarse către soldat şi-i zâmbi.

— Vorbesc numai scoţiana, my lord?

— Da, numai scoţiana, răspunse el. Vă rog, nu-mi spuneţi „my lord”. Sunt un simplu soldat şi ajunge dacă-mi spuneţi Calum.

— Cum doreşti, Calum.

— Sunteţi tare drăguţă că purtaţi pledul nostru.

Johanna păru stânjenită de complimentul lui.

— Mulţumesc.

Se întoarse apoi către oamenii care încă o mai priveau şi le puse aceeaşi întrebare în galeză. Chipul îi era încruntat din cauza concentrării. Scoţiana i se părea grea şi mai

ales când se emoţiona nu reuşea să pronunţe cum trebuie cuvintele acelea încâlcite. Niciunul nu-i răspunse, însă; toţi îi priveau tivul rochiei. Johanna se uită şi ea ca să se asigure că totul era în ordine cu rochia ei, apoi se întoarse către Calum aşteptând o explicaţie. Observă că şi ochii lui sclipeau amuzaţi.

— I-aţi întrebat dacă v-au văzut tălpile, doamnă.

— Voiam să-i întreb dacă l-au văzut pe fiul lui Gabriel, îi explică ea.

Calum îi spuse care era cuvântul corect, iar ea se întoarse din nou către oameni şi repetă întrebarea. Toţi clătinară din cap în semn că nu-l văzuseră. Johanna le mulţumi şi se îndepărtă. Calum se grăbi înaintea ei să-i deschidă uşa.

— Trebuie să-mi îmbunătăţesc accentul. După chipul lor mi-am dat seama că am stâlcit îngrozitor cuvintele.

„Puţin zis”, îşi spuse Calum. Totuşi, nu-i putea spune asta în faţă, căci nu voia s-o jignească.

— Oamenii apreciază faptul că vă străduiţi, my lady.

— Nu m-am deprins cu „r”-ul vostru puternic, Calum. Scoţiana e destul de grea.

Vrei să mă ajuţi?

— Cum? întrebă el.

— Din clipa asta vorbeşte-mi numai în scoţiană. Cred că o s-o învăţ mult mai repede, dacă o s-o aud tot timpul.

— Desigur, răspunse Calum în galeză.

— Poftim?

— Am spus „desigur”, my lady.

Johanna zâmbi.

— L-ai văzut pe Alex?

Calum clătină din cap.

— Poate e la grajduri, spuse, vorbindu-i din nou în scoţiană şi indicându-i cu degetul grajdurile ca s-o ajute să înţeleagă ce spusese.

Johanna se concentrase prea mult ca să-l înţeleagă pentru a mai da vreo atenţie celor ce se petreceau în curte. Peste tot erau soldaţi, dar nu băgase de seamă ce făceau. În cele din urmă, înţelese ce-i spusese Calum, rosti un „mulţumesc” scurt şi o luă la fugă prin curte. Se trezi deodată în mijlocul exerciţiilor militare. Calum o apucă repede de umeri, trăgând-o înspre el în ultimul moment. O lance căzu lângă ea, cât pe ce s-o nimerească.

Unul din soldaţii Maclaurin înjură cu voce tare. Gabriel urmărise lupta din celălalt

capăt al curţii şi văzu pericolul prin care trecuse soţia lui. Ordonă imediat soldaţilor să se oprească. Johannei îi era ruşine de neatenţia ei. Ridică lancea şi i-o dădu soldatului, care se-nroşise tot la fată. Nu ştia dacă de furie sau de stânjeneală.

— Vă rog să mă iertaţi. Nu mă uitam pe unde merg.

Soldatul dădu din cap în loc de răspuns. Calum îşi mai ţinea încă mâinile pe umerii ei. Johanna se întoarse să-i mulţumească pentru rapiditatea cu care-i venise în ajutor. Îl văzu însă venind şi zâmbetu-i păli, când îi observă expresia fetei.

Toţi soldaţii se uitau fix la ea. Cei din clanul MacBain zâmbeau, cei din clanul Maclaurin erau toţi încruntaţi. Reacţia lor contrară o nedumeri. Gabriel stătea acum în faţa ei, împiedicând-o să mai vadă ceva. Îl privea încruntat pe Calum fără a scoate un cuvânt. Johanna îşi dădu seama că soldatul mai avea încă mâinile pe umerii ei. Calum îşi luă mâinile de pe ea şi Gabriel îşi întoarse imediat chipul încruntat către Johanna. Ei i se făcu fiică, dar încercă să se stăpânească. Nu voia să-i arate că se temea de el. Se hotărî să nu-i lase timp să vorbească.

— N-am fost atentă, my lord. E vina mea, puteam să fiu ucisă.

El clătină din cap.

— Nu puteai fi ucisă. Nu-l jigni pe Calum insinuând că ar fi permis să ţi se-ntâmple ceva.

Johanna n-avea de gând să-l contrazică.

— N-am vrut să te jignesc, spuse întorcându-se către Calum. Iartă-mă, te rog, voiam doar să mai domolesc furia soţului meu, recunoscându-mi vina.

— Ai probleme cu vederea? o întrebă Gabriel.

— Nu!

— Atunci de ce naiba n-ai văzut că oamenii mei se luptau cu lăncile?

Era exasperat, dar Johanna îl crezu mânios.

— V-am spus, my lord. N-am fost atentă.

Soţul ei nu-i răspunse. Continua s-o privească fix. Se speriase îngrozitor văzându-şi soţia la un pas de moarte şi se gândea că-i va trebui mult timp să se calmeze. Se aşternu o tăcere apăsătoare. Johanna crezu că soţul ei se gândea cum s-o pedepsească.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt. Dacă doriţi să mă loviţi, vă rog s-o faceţi acum.

Aşteptarea devine de nesuportat.

Calum crezu că n-aude bine.

— My lord…

Gabriel îi făcu semn cu mâna să tacă. Îşi ridică cealaltă mână şi Johanna se dădu instinctiv înapoi. Era o măsură de protecţie pe care o învăţase pe propria piele. Îşi dădu seama de gestul ei şi făcu din nou un pas înainte. Ar fi mai bine să-l facă să înţeleagă că nu va mai lăsa să se repete trecutul.

— Vă previn, my lord! Nu vă pot opri să mă loviţi, dar voi părăsi acest castel în momentul în care o veţi face.

— Doar nu puteţi crede că laird-ul nostru ar…

— Nu te băga, Calum, îi porunci Gabriel.

Îl înfuriase insulta soţiei lui, dar vedea că teama ei era reală. Trebui să-şi aducă aminte că Johanna nu-l cunoştea încă şi, de aceea, îl judeca greşit. O luă de mână şi se îndreptă către scări, apoi se întoarse auzind zgomotul ciocanelor. Voia să fie singur cu ea pentru discuţia aceea importantă. Johanna se poticni de o treaptă, când soţul ei se întoarse brusc, apoi se redresă şi se grăbi să ţină pasul cu el. Calum clătină din cap, urmărindu-i cu privirea. Era încruntat, dar nu din cauza stângăciei Johannei, ci din

cauza chipului ei palid. Credea oare că laird-ul o ducea într-un loc ascuns ca s-o bată, fără să-l vadă nimeni?

Roşcovanul Keith, comandantul soldaţilor Maclaurin, se apropie de Calum.

— De ce eşti aşa de încruntat?

— Se pare că cineva i-a băgat în cap doamnei tot felul de minciuni în legătură cu laird-ul nostru. Cred că-i e teamă de el.

Keith râse zgomotos.

— Femeile au şi început să spună că-i e teamă şi de propria-i umbră. I-au dat o poreclă. De cum au văzut-o i-au zis Curajoasa. E păcat că o judecă fără să-i dea o şansă.

Calum era furios. Poreclind-o „Curajoasa” voiau să spună exact invers – o credeau laşă.

— Ar fi mai bine ca MacBain să nu afle, îl avertiză el. Cine a scornit blasfemia asta?

Keith n-avea de gând să-i dea vreun nume. Era o femeie din clanul Maclaurin.

— N-are importanţă cine a fost. Dar porecla a prins. Femeile au început să râdă văzând-o pe lady Johanna tremurând în fata câinelui laird-ului şi când au mai văzut şi ce privire înspăimântată are de fiecare dată când MacBain îi vorbeşte, au tras concluzia

că…

— Poate că e timidă, dar cu siguranţă nu e o laşă. Mai bine le-ai face pe femei să-şi ţină gura, Keith. Se cred tare deştepte cu jocul lor, dar dacă aud vreodată vreo femeie Maclaurin spunându-i doamnei aşa, pe legea mea că o s-o plătească scump.

Keith dădu din cap.

— Vouă vă e uşor s-o acceptaţi, dar noi nu suntem la fel de iertători. Adu-ţi aminte că primul ei soţ a distrus tot ce-am construit din greu. Va trebui să treacă multă vreme până să putem uita toate astea.

Calum clătină din cap.

— Un highlander[5] nu uită niciodată. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Atunci să iertăm, spuse Keith.

— Ea n-are nimic de-a face cu cruzimile înfăptuite aici şi n-are nevoie de iertarea nimănui. Aşa să le spui femeilor tale.

Keith dădu din cap aprobator, deşi nu credea că ar fi schimbat ceva dacă le-ar fi spus femeilor. Erau pornite contra ei şi nu ştia ce-ar fi putut spune pentru a le face să-şi schimbe părerea.

Amândoi luptătorii îşi urmăriră cu privirea laird-ul până ce el şi soţia lui dispărură în

5 Locuitor al regiunii Highiands.

josul dealului. Gabriel şi Johanna rămăseseră complet singuri acum, dar el tot nu se oprea. Continua să meargă până ajunseră pe pajişte. Voia să se calmeze înainte de a începe să-i vorbească.

În cele din urmă, se opri şi se întoarse s-o privească. Johanna încercă să-şi retragă mâna dintr-a lui, dar el nu-i dădu drumul.

— M-ai insultat foarte tare spunând că aş fi în stare să te lovesc.

Ochii ei se măriră de uimire. După cât de mânios vorbea, părea că e în stare să şi ucidă pe cineva. Şi totuşi, se simţea insultat fiindcă ea crezuse că o va lovi.

— N-ai să-mi spui nimic, femeie?

— Am întrerupt exerciţiile militare.

— Da!

— Şi era să fiu ucisă de un soldat.

— Da!

— Şi tu păreai să fii foarte furios.

— Eram foarte furios!

— Gabriel, de ce ţipi?

— Pentru că aşa-mi place, îi spuse exasperat.

— Aha!

— Am crezut că vei învăţa cu timpul să ai încredere în mine, dar acum m-am răzgândit. Din această clipă îţi poruncesc să

ai încredere în mine!

Ce simplu părea!

— Nu cred că e cu putinţă, my lord. Încrederea trebuie câştigată.

— Atunci consideră că am câștigat-o. Spune-mi sincer că ai încredere în mine.

Ştia că-i cere imposibilul. Oftă din nou. Aici nici unui bărbat nu-i este îngăduit să-şi bată soţia. Numai un laş ar da într-o femeie, Johanna, şi niciunul din oamenii mei nu este laş. N-ai de ce te teme de mine sau de oricine altcineva. Te iert că m-ai insultat pentru că nu ţi-ai dat seama, dar pe viitor nu voi mai fi la fel de îngăduitor. Ai face bine să ţii minte asta.

Johanna îl privi fix.

— Şi ce se va întâmpla dacă te jignesc pe viitor?

Gabriel habar n-avea ce să-i răspundă, dar n-avea de gând să recunoască acest lucru.

— Nu se va mai repeta.

Johanna dădu din cap că a înţeles. Se întoarse să plece, apoi se răzgândi. Soţul ei merita să-i primească scuzele.

— Înţelegi, câteodată fac câte ceva înainte de a mă gândi prea bine. Cred că e instinctiv. Însă voi încerca să mă-ncred în tine şi îţi mulţumesc că ai avut atâta

răbdare cu mine.

Gabriel îşi dădu seama din modul în care-şi frângea mâinile că-i venea foarte greu să-i mărturisească asta. Îşi ţinea capul plecat şi vocea îi era foarte nedumerită, când încercă să vorbească din nou.

— Nu înţeleg de ce mă aştept la ce-i mai rău. Nu m-aş fi măritat cu tine niciodată, dacă aş fi crezut că te vei purta urât cu mine, dar se pare că ceva din mine refuză să creadă asta.

— Sunt mulţumit de tine, Johanna.

— Eşti mulţumit?

Gabriel zâmbi văzând-o atât de nedumerită.

— Da, îi repetă. Ştiu cât de greu e să-mi mărturiseşti toate astea. Dar unde voiai să te duci, când ai încercat să treci printr-o lance?

Îi pusese întrebarea încercând să schimbe subiectul. Soţia lui părea gata să izbucnească în plâns şi voia s-o ajute să se calmeze.

— Să-l găsesc pe Alex. M-am gândit să facem o plimbare prin împrejurimi.

— Ţi-am poruncit să te odihneşti.

— Voiam să fac o plimbare odihnitoare. Gabriel, în spatele tău e un om care merge

în patru labe, şopti Johanna, apropiindu-se de soţul ei.

Gabriel nici nu se întoarse. Ştia dinainte cine era.

— E Auggie, îi spuse.

Johanna veni lângă soţul ei pentru a-l putea privi mai bine pe omul acela.

— Dar ce face?

— Sapă gropi.

— De ce?

— Ca să arunce pietre în ele. E un joc care-i place foarte mult.

— E nebun? şopti Johanna pentru a nu fi auzită de bătrân.

— Nu-ţi face nimic. Lasă-l! Şi-a câştigat dreptul de a fi lăsat în pace.

Gabriel o luă de mână şi începu să urce din nou dealul. Johanna continuă să privească peste umăr la omul acela care umbla în genunchi pe pajişte.

— E un MacBain, poartă pledul tău.

— Pledul nostru, o corectă el. Auggie e unul de-ai noştri. Johanna, Alex nu e aici. Azi dimineaţă a fost dus înapoi la familia fratelui mamei lui.

— Şi cât o să stea acolo?

— Până când se va termina zidul castelului. Când totul va fi gata, Alex va fi

adus acasă.

— Şi cât durează asta? Un băiat are nevoie de tatăl lui, Gabriel.

— Îmi cunosc îndatoririle, nevastă. N-am nevoie de sfaturile tale.

— Dar pot să-mi spun şi eu părerea, nu?

Gabriel ridică din umeri.

— Aţi început lucrul la zidul castelului?

— Suntem la jumătate.

— Atunci cât mai durează?

— Încă vreo câteva luni. Apoi adăugă încruntat: Nu vreau să te mai plimbi pe dealuri neînsoţită. E prea periculos.

— E periculos pentru oricare altă femeie sau numai pentru mine?

Gabriel nu-i răspunse şi Johanna înţelese. Încercă să-şi stăpânească enervarea.

— Spune-mi ce fel de pericole sunt?

— Nu.

— De ce nu?

— N-am timp. Ascultă-mi poruncile şi ne vom înţelege de minune.

— Sigur că da. Ne vom înţelege de minune, dacă îţi ascult poruncile, murmură ea. Zău, Gabriel, nu cred…

— Caii sunt sănătoşi.

Întreruperea lui o făcu să-şi piardă firul gândurilor.

— Poftim?

— Cei şase cai pe care mi i-ai dăruit sunt sănătoşi. Johanna oftă.

— Am terminat discuţia despre supunere, nu-i aşa?

— Da, am terminat-o.

Gabriel zâmbi.

— Ar trebui să faci asta mai des.

— Ce să fac?

— Să râzi.

Ajunseseră în curte şi chipul lui Gabriel se aprinsese. Johanna se gândi că schimbarea se datora faptului că acum erau priviţi de soldaţii din curte.

— Gabriel?

— Da? îi răspunse nerăbdător.

— Acum pot să-mi exprim o părere?

— Ce părere?

— E o nebunie să foloseşti curtea pentru exerciţii militare. Şi e periculos.

Gabriel dădu din cap privind-o.

— Nu era deloc periculos până azi. Vreau să-mi promiţi un lucru.

— Da.

— Să nu-mi mai spui niciodată că mă părăseşti.

O surprinse intensitatea vocii lui.

Gabriel dădu din cap.

— Îţi dai seama că nu te-aş lăsa niciodată să pleci, nu?

Nu aşteptă vreun răspuns. Johanna rămase câteva clipe neclintită, urmărindu-l cu privirea cum îşi relua locul alături de soldaţii lui. Soţul ei se dovedea a fi un om complex. Nicholas îi spusese că laird-ul voia să se căsătorească cu ea pentru pământ, dar Gabriel se purta de parcă şi ea ar fi contat pentru el. Se surprinse sperând că era adevărat. S-ar înţelege mult mai bine, dacă ar plăcea-o. Îl observa pe Gabriel vorbind cu Calum. Soldatul se uită înspre ea, dădu din cap şi se-ndepărtă de laird venind către ea. Johanna n-aşteptă să afle ce-i poruncise soţul ei comandantului. Se întoarse şi începu să alerge în josul dealului înspre pajişte. Omul acela, Auggie, îi stârnise curiozitatea. Voia să afle ce fel de joc era acela în care trebuie să sapi gropi.

Bătrânul se ridică auzindu-se strigat. Avea o claie de păr alb şi, judecând după ridurile din jurul gurii şi ochilor, se gândi că trebuia să aibă cel puţin cincizeci de ani, poate chiar mai mult. Avea dinţi albi, foarte frumoşi, ochi căprui şi un zâmbet cald, prietenos. Johanna îi făcu o reverenţă, apoi îi spuse cine era în scoţiană.

Bătrânul închise ochii, strâmbându-se ca şi cum ar fi suferit o durere îngrozitoare.

— Doamne, cum ciopârţeşti tu limba noastră frumoasă, copilă!

Vorbise foarte repede, legând cuvintele între ele şi Johanna nu reuşi să înţeleagă nimic. Auggie fu silit să mai repete încă de vreo trei ori remarca lui jignitoare, pentru ca ea să-i înţeleagă spusele.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce cuvinte pronunţ greşit?

— Păi, ai reuşit să le stâlceşti pe toate.

— Aş vrea să învăţ scoţiana, insistă ea, neluând în seamă expresia amuzantă de groază care se citea pe chipul bătrânului de fiecare dată când ea vorbea scoţiana.

— Ar însemna să ceri prea mult unei englezoaice. Ar trebui să te concentrezi şi nu cred că vreun englez e în stare de aşa ceva.

Johanna nu-l înţelesese nici de data asta şi Auggie îşi plesni dramatic fruntea cu palma.

— Pe ce-am mai sfânt, îmi strici toate glumele. Eu te insult şi tu nu înţelegi un cuvânt.

Apoi îşi drese vocea şi-i vorbi din nou, de data asta în franceză. Se vedea că stăpânea bine limba şi avea un accent impecabil.

Johanna era impresionată; Auggie părea să fie un om educat.

— Văd că te-am uimit. Mă credeai un neghiob?

Johanna clătină din cap, apoi îi zise:

— Vă târaţi în genunchi şi săpaţi gropi şi am crezut că sunteţi puţin…

— Nebun?

Ea dădu din cap.

— Îmi cer scuze, sir. Când ați învățat să vorbiţi…?

— Sunt mulţi ani de-atunci, o întrerupse el. Şi-acum, ia spune-mi ce voiai, de ce m-ai întrerupt în mijlocul jocului?

— Mă întrebam ce fel de joc e ăsta. De ce trebuie să săpaţi gropi?

— Pentru că nimeni n-o să le sape în locul meu, râse Auggie.

— Dar din care motiv? insistă ea.

— La jocul ăsta ai nevoie de gropi ca să arunci pietrele în ele; şi pentru asta îmi folosesc bastonul. Vrei să încerci şi tu, fetiţo? Am în sânge jocul ăsta, poate te prinde şi pe tine.

Auggie o luă de mână şi o duse către locul unde-şi lăsase lucrurile. Îi arătă cum să ţină bastonul în mâini şi poziţia în care trebuia să stea, apoi se dădu un pas înapoi pentru a-

i mai da câteva sfaturi.

— Şi acum ocheşte groapa şi trage. Loveşte tare!

Johanna se simţea ridicolă. Chiar că era puţin nebun, dar era un.om blând şi părea încântat că era interesată de jocul lui. N-avea de gând să-i strice plăcerea. Lovi piatra, care se rostogoli până la marginea gropii, se clătină puţin, apoi căzu înăuntru. Îşi dori numaidecât să încerce din nou. Auggie radia de fericire.

— Ai prins febra!

— Cum se numeşte jocul? îl întrebă, în vreme ce îngenunchea să-şi ia piatra.

Se întoarse la locul unde ochise prima dată, încercând să-şi amintească poziţia corectă şi aşteptă ca Auggie să-i răspundă.

— N-are niciun nume, dar e un joc foarte vechi. După ce înveţi să ocheşti gropile astea mici, te iau sus pe pantă să înveţi să tragi şi de la distanţă. Dar va trebui să-ţi găseşti singură pietrele. Cu cât sunt mai rotunde cu atât mai bine.

Johanna ratăa cincea lovitură şi Auggie îi spuse că nu era destul de atentă. Încercă din nou. Era atât de preocupată să nimerească groapa şi să-l vadă pe Auggie mulţumit, încât nici nu-şi dădu seama că

vorbeau în scoţiană. Petrecu cea mai mare parte a după-amiezii cu Auggie. Calum se ivea din când în când pe vârful dealului să se asigure că mai era acolo. Era clar că i se poruncise să aibă grijă de ea. După câteva ore, Auggie întrerupse jocul şi-i făcu semn să privească în cealaltă parte a pajiştii, unde-şi lăsase restul lucrurilor. O luă de braţ şi se aşeză pe iarbă făcându-i semn să stea lângă el. Îi întinse o ploscă de piele.

— Ia o gură de „uisgebreatha”, copilă.

— „Suflarea vieţii”, traduse ea.

— Nu, „apa vieţii”, fetiţo. Am fiert-o într-un cazan special făcut de mine, aşa cum am văzut că-l fac cei din neamul MacKay. Laird-ul m-a lăsat să-l iau cu mine, când clanul nostru s-a unit cu Maclaurin. Ştii, de fapt, noi toţi am fost izgoniţi din clanurile noastre. Eu eram un Maclead înainte de a deveni MacBain.

Johanna era uimită.

— Izgoniţi? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, sir.

— Toţi am fost izgoniţi din clanurile de care am aparţinut, dintr-un motiv sau altul. Soarta soţului tău a fost hotărâtă în ziua în care s-a născut. E un bastard. când a devenit bărbat în toată firea, ne-a strâns

laolaltă şi a început să-i înveţe pe cei mai tineri meşteşugul războiului. Dar, firește, fiecare din noi se pricepe la câte ceva. Dacă ai să guşti puţin de-aici, ai să vezi şi care e talentul meu.

Ar fi fost nepoliticos să refuze, aşa că Johanna ridică plosca, îi scoase dopul şi luă o înghiţitură. Crezu că bea foc; începu să sufle şi să tuşească. Auggie era încântat de reacţia ei. Îşi pocni genunchiul cu palma, apoi o lovi de câteva ori pe spate pentru a o ajuta să-şi recapete suflarea.

— Te-a ars, nu-i aşa?

Johanna reuşi numai să dea din cap în semn de răspuns. Şi acum du-te acasă, copilă. Laird-ul o să înceapă să te caute, dacă mai întârzii.

Johanna se ridică, apoi îi întinse mâna lui Auggie pentru a-l ajuta.

— Îţi mulţumesc pentru după amiaza aceasta minunată, Auggie.

Bătrânul zâmbi.

— Ai început să vorbeşti cu accent scoţian. Mă bucur tare de asta; eşti o fată deşteaptă. Probabil că ai sânge scoţian în vine. Ea ştia că o tachinează. Îi făcu o reverenţă, apoi se întoarse să plece.

— Mâine te duci pe creastă, Auggie?

— Poate.

— Mă iei cu tine, dacă te duci?

Johanna nu-şi putea înfrânge zâmbetul. Avusese o zi foarte plăcută, deşi îl mâniase puţin pe soţul ei. Dar nu se dovedise a fi prea grav, şi restul după-amiezii fusese minunat. Şi, în plus, învăţase ceva despre soţul ei; era un om care-şi putea controla firea, nu se lăsa copleşit de mânie şi asta era într-adevăr o descoperire. Johanna se gândi la importanţa acestui lucru, în vreme ce urca dealul. Calum o aştepta. Îşi plecă fruntea în semn de salut, apoi o însoţi la castel.

— Am văzut că aţi jucat jocul lui Auggie.

— A fost foarte amuzant. Ştii, Calum, cred că Auggie este unul dintre cei mai interesanţi oameni pe care i-am cunoscut, cu excepţia tatălui meu, fireşte.

Calum zâmbi văzând-o atât de entuziasmată.

— De fapt, Auggie îmi aminteşte de tatăl meu. Povesteşte cu haz întâmplări vechi, la fel cum făcea şi tatăl meu, şi îşi împleteşte istoriile cu tot felul de legende.

Gândindu-se s-o măgulească, soldatul îi zise:

— Auggie ar fi încântat să vă audă că-l

comparaţi cu tatăl dumneavoastră.

Johanna izbucni în râs.

— Ar fi insultat Tatăl meu a fost englez, Calum, şi Auggie n-ar înghiţi asta.

Apoi schimbă subiectul.

— Sunt sigură că ai treburi mult mai importante decât să mă păzeşti toată ziua. Soţul meu ţi-a poruncit să mă însoţeşti tot timpul?

— Nu există nimic mai important decât să vă protejez, my lady, răspunse Calum. Totuşi, mâine Keith va fi însărcinat cu protecţia dumneavoastră.

— Keith este comandantul soldaţilor Maclaurin, nu-i aşa?

— Aşa e. Dă socoteală numai laird-ului nostru.

— Şi tu eşti comandantul soldaţilor MacBain.

— Da.

— De ce?

— Cum adică de ce, my lady?

— De ce nu există un singur comandant peste soldaţii MacBain şi Maclaurin?

— Poate ar trebui să-i puneţi această întrebare soţului dumneavoastră, îi sugeră Calum. Are motive temeinice să le îngăduie soldaţilor Maclaurin să aibă propriul lor

comandant.

— Da, îl voi întreba. Vreau să ştiu cât mai multe despre pământul acesta şi oamenii lui. Unde este soţul meu?

— La vânătoare, răspunse Calum. Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Vă daţi seama, my lady, că până acum am vorbit în scoţiană? E uimitor cât de bine vorbiţi după numai câteva săptămâni.

Johanna clătină din cap.

— Nu, Calum, sunt patru luni de când am început să învăţ limba cu ajutorul părintelui MacKechnie. Eram puţin emoţionată, când l-am întâlnit pentru prima dată pe laird, desi mă îndoiesc că ai observat asta, căci de obicei reușesc să-mi ascund emoţiile şi sentimentele. când m-a întrebat de când am început să învăţ scoţiana, am uitat răspunsul de emoţie. Îmi dau seama după chipul tău că încă nu stăpânesc cum trebuie accentul.

Ciudat, dar de îndată ce o făcuse atentă că vorbea în scoţiană, Johanna începu să stâlcească îngrozitor cuvintele şi să le pronunţe pe toate greşit. Tocmai traversaseră curtea, când Calum îl văzu venind pe laird.

— Iată-l pe soţul dumneavoastră, my lady.

Johanna se întoarse să-l întâmpine pe Gabriel. Îşi îndreptă pledul, îşi aranjă părul pe spate şi se ciupi de obraz pentru a căpăta puţină roşeaţă. Apoi observă că mâinile îi erau murdare de pământ. Nu mai avea timp să se spele, aşa că şi le ascunse la spate. Tropotele cailor făceau să duduie pământul, în vreme ce călăreţii se apropiau tot mai mult. Gabriel era în frunte, călărind unul din caii pe care Johanna i-i dăduse în dar. Alesese iapa cea mai nervoasă, dar şi cea mai frumoasă, după părerea Johannei. Era în întregime albă şi cu mult mai puternică decât toţi ceilalţi cai, reuşind să-l poarte cu uşurinţă pe Gabriel.

— Călăreşte calul meu favorit, îi spuse ea lui Calum.

— E o mândreţe.

— Ştie şi ea asta. Rachel e tare mândră şi-i place să se ridice pe picioarele dindărăt.

— E mândră că-l poartă pe laird-ul nostru.

Johanna crezu că el glumeşte şi izbucni în râs, dar văzu că soldatul nici măcar nu zâmbea şi îşi dădu seama că acesta vorbea serios. Calum nu înţelegea ce i se păruse atât de amuzant. Se întoarse s-o întrebe, dar îi observă urmele de pământ de pe obraji şi zâmbi.

Câinele lui Gabriel se ivi din spatele castelului, alergând către stăpânul său. Iapa se sperie şi se ridică în două picioare, ţâşnind în galop. Gabriel reuşi însă s-o stăpânească şi descălecă, lăsând calul în grija unuia dintre soldaţi. Lupul se năpusti către stăpânul său, ridicând labele din faţă până pe umerii lui Gabriel. Era aproape la fel de înalt ca el şi păreau amândoi la fel de fioroşi. Johanna simţi că i se înmoaie genunchii privindu-i. Câinele îşi iubea mult stăpânul şi începuse acum să-i lingă faţa. Dar laird-ul se întoarse, nedându-i voie câinelui să-l spele. Îl bătu cu palma, ridicând un nor de praf din blana deasă şi cenuşie a câinelui. Apoi Gabriel îl dădu deoparte şi se întoarse către soţia lui, făcându-i semn să vină la el. Johanna se întrebă dacă soţul ei se aştepta ca şi ea să se arunce de gâtul lui şi să-l sărute în semn de bun venit. Gândul o amuză. Făcu un pas înainte, apoi se opri, căci animalul începuse din nou să mârâie către ea. Trebuia ca soţul ei să vină la ea. Johanna continua să privească îngrijorată lupul, în vreme ce Gabriel se apropia de ea. Câinele îl urmă. Laird-ul o privi amuzat de timiditatea ei; era evident că lupul o intimida şi nu înţelegea

de ce. Îl auzi din nou mârâind şi o văzu pe Johanna făcând un pas înapoi. Îi ordonă câinelui să înceteze mârâitul.

Câţiva dintre soldaţii Maclaurin mai erau încă pe cai, urmărindu-i cu privirea pe laird şi soţia lui. Unii zâmbiră văzându-şi stăpâna atât de înspăimântată de câine, alţii clătinară din cap.

— Aţi avut noroc la vânătoare, my lord? întrebă Johanna.

— Da.

— Aţi luat destule cereale? întrebă Calum.

— Mai mult decât destule, răspunse Gabriel.

— Aţi vânat cereale? încercă să înţeleagă Johanna.

— Şi alte lucruri de care avem nevoie, îi răspunse soţul ei. Eşti murdară pe faţă, nevastă. Ce-ai făcut?

Johanna încercă să se şteargă. Gabriel îi luă mâna şi se uită la ea.

— L-am ajutat pe Auggie să sape gropile.

— Nu vreau ca soţia mea să-și murdărească mâinile.

Îi vorbise de parcă i-ar fi dat una dintre cele zece porunci. Părea că e destul de furios pe ea.

— Dar tocmai am spus că…

— Soţia mea nu face treburi de rând.

Johanna se enervă:

— Aveţi cumva mai multe?

— Mai multe ce?

— Soţii.

— Fireşte că nu.

— Atunci s-ar părea că într-adevăr soţia dumneavoastră îşi murdăreşte mâinile. Îmi pare rău dacă asta vă nemulţumeşti deşi nu înţeleg de ce-ar face-o. Pot să vă spun de-acum că nu le voi murdări din nou.

Încercă să-i aducă argumente logice pentru a-l în domoli, dar el clătină din cap şi-i spuse încruntat:

— Nu se va mai întâmpla. Eşti stăpâna aici, Johanna, nu te poţi coborî să faci aşa ceva.

Johanna nu ştia dacă să se încrunte sau să izbucnească în râs. Omul ăsta avea nişte idei foarte ciudate, se gândi oftând uşor. Cum soţul ei aştepta totuşi un răspuns, se hotărî să mai domolească puţin.

— Cum doriţi, my lord, şopti nedorind să-l lase să ghicească enervarea.

Gabriel îşi dădea seama că Johanna încerca să i şi supună şi îşi închipuia cât de mare trebuia să fie efortul ace: pentru ea, căci deşi zâmbea în continuare la fel de

senin şi I vorbea cu o voce umilă, privirea ei era ucigătoare. Johanna se întoarse către Calum, neluând în seamă zâmbetul de pi fata soldatului.

— Unde se spală de obicei femeile?

— E o fântână în spatele castelului, my lady, dar di obicei femeile se spală la Rush Creek.

Calum se pregătea s-o însoţească acolo, dar Gabriel îl opri. O luă pe Johanna de mână şi o sili să-l urmeze.

— Pe viitor ţi se va aduce apa în cameră, îi spuse el.

— Pe viitor m-aş bucura, dacă nu m-ai trata ca pe ui copil.

Lui Gabriel nu-i venea să creadă că Johanna îi vorbise ci atâta mânie în glas. Se părea că nu era chiar atât de timidă.

— Şi aş dori de asemenea să nu-mi faci observaţie îi faţa soldaţilor tăi.

Gabriel dădu imediat din cap în semn că e de acord ş gestul lui aprobator îi mai domoli furia. Cotiră în spatele castelului şi începură să coboare dealul. De o parte şi de cealaltă se înşirau colibele oamenilor, care deveneau ma dese la poalele dealului, alcătuind un fel de cerc. În mijloc se zărea o fântână şi câteva femei Maclaurin îşi aşteptau rândul

să-şi umple găleţile cu apă proaspătă. Îl salutară pe laird şi Gabriel le răspunse dând din cap, fără să se oprească.

Zidul împrejmuitor al castelului era chiar în spatele colibelor şi Johanna vru să se oprească să se uite la el, dar Gabriel nu-i dădu răgaz. Ieşiră pe porţile uriaşe şi îşi continuară drumul.

Gabriel mergea cu paşi mari şi Johanna trebuia să alerge pentru a se ţine după el. Abia-şi mai trăgea suflarea, când ajunseră în vârful dealului.

— Te rog, Gabriel, mergi mai încet. Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

El îşi încetini pasul, dar nu-i dădu drumul şi nici Johanna nu încercă să-şi retragă mâna. Auzi râsetele femeilor în spate şi se miră ce-or fi găsind atât de amuzant.

Rush Creek era un râu adânc şi destul de lat. Gabriel îi spuse că izvorăşte din vârful muntelui şi se varsă într-un lac de la graniţa dintre teritoriul lor şi cel al clanului Gillevrey.

Pe malul râului se înşirau copaci şi erau atât de multe flori încât păreau să răsară direct din apă. Frumuseţea locului îţi tăia respiraţia.

Johanna se lăsă în genunchi pe malul râului, se aplecă şi începu să se spele pe mâini. Apa era atât de limpede, încât se zăreau toate pietrele de pe fund.

Gabriel se lăsă şi el în genunchi lângă ea, luă apă în căuşul palmei şi îşi turnă pe gât. Din pădure se ivi lupul lui, care se apropie de Johanna, mârâi scurt şi începu apoi să bea apă.

Johanna îşi udă batista şi îşi spălă faţa. Gabriel se rezemă de un copac privind-o. Toate mişcările ei erau pline de graţie. Era o taină pentru el femeia asta şi se gândi că fascinaţia şi curiozitatea cu care o urmărea se datorau probabil faptului că niciodată nu mai petrecuse atât de mult timp cu o femeie.

Johanna nu-i acordă nicio atenţie soţului ei. Văzuse o piatră aproape perfect rotundă pe fundul apei şi se gândi că Auggie ar putea-o folosi la jocul lui. Se aplecă s-o ia, dar râul era mult mai adânc decât crezuse şi ar fi căzut cu siguranţă în apă, dacă soţul ei n-ar fi prins-o la timp de mână, trăgând-o către el.

— De obicei îţi scoţi hainele înainte de a face baie, îi spuse sec.

— Mi-am pierdut echilibrul, îi răspunse

Johanna râzând. Voiam să iau o piatră care mi-a plăcut. Vrei să mi-o dai tu?

Gabriel se aplecă peste suprafaţa apei.

— Sunt cel puţin o sută de pietre acolo, nevastă. Pe care ovrei?

— Aceea perfect rotundă, îi arătă ea piatra.

Gabriel se aplecă, luă piatra şi i-o dădu soţiei sale. Johanna îi zâmbi în semn de mulţumire.

— Lui Auggie o să-i placă, zise ea aşezându-se puţin mai departe pe iarbă.

Îşi adună picioarele sub pled şi lăsă piatra de-o parte.

Un vânt uşor foşni prin copaci şi mirosul pinilor şi al ierbii umplea aerul. Nu se zărea ţipenie de om prin jur şi totul era atât de liniştit!

— E foarte frumoasă Scoţia, spuse ea.

— Nu Scoţia, clătină din cap Gabriel. În Highlands e frumos.

Nu părea prea grăbit să se întoarcă la treburile lui. Se rezemă de un copac, îşi încrucişă picioarele şi îşi aranjă sabia mai bine ca să n-o zgârie. Câinele se întinse cât era de lung lângă stăpânul lui.

Johanna îl privi îndelung pe soţul ei fără să scoată un cuvânt. O fascina bărbatul

acesta şi se gândi că asta se datora probabil faptului că era atât de mare. Era cu siguranţă la fel de înalt ca Nicholas, dar mult mai solid; cel puţin ei aşa i se părea.

— La ce te gândeşti?

Întrebarea lui o făcu să tresară.

— Nu l-am văzut niciodată pe Nicholas fără haină şi mă gândeam că tu probabil eşti mai solid decât fratele meu. Dar cum pe el nu l-am văzut… sunt nişte gânduri neghioabe, my lord.

— Da, sunt cam neghioabe.

Johanna nu se supără. Zâmbetul lui îi spunea că voia numai s-o tachineze.

Gabriel părea foarte mulţumit, cum stătea aşa cu ochii închişi, zâmbind. Era într-adevăr un bărbat fascinant.

Johanna îl văzu pe Dumfries împungând cu botul braţul lui Gabriel, care îl răsplăti cu o mângâiere. Nu o mai înfricoşa atât soţul ei. Nu numai că-şi putea controla firea, dar dădea dovadă chiar de blândeţe câteodată. Vedea asta şi acum, în purtarea lui cu câinele.

Gabriel o surprinse privindu-l şi Johanna roşi toată. Îşi plecă ochii stânjenită către piatra pe care o ţinea în poală. Totuşi, nu voia să plece încă. Se simţea bine în

momentul acela de linişte lângă soţul ei.

Se hotărî să-l atragă în conversaţie, înainte ca el să-i spună că trebuiau să se întoarcă.

— Scoţia şi Highlands nu sunt acelaşi lucru?

— Hm, sunt şi nu sunt în acelaşi timp. Noi nu ne considerăm scoţieni aşa cum ne spuneţi voi englezii mereu. Suntem fie highlander-i, fie lowlander-i[6].

— După cum ai spus „lowlander-i”, îmi dau seama că nu-ţi prea plac oamenii aceia.

— Nu, nu-mi plac.

— De ce?

— Pentru că au uitat cine sunt şi au devenit englezi.

— Şi eu sunt englezoaică, o luă gura pe dinainte.

Părea îngrijorată şi lui Gabriel îi veni să râdă.

— Ştiu.

— Bineînţeles că ştii, dar poate cu timpul ai să uiţi.

— E foarte puţin probabil.

Johanna nu ştia dacă el glumea, dar se hotărî să treacă la un subiect mai puţin delicat.

---

6 Locuitori ai regiunii Lowlands, cea mai populată şi mai dezvoltată zonă a Scoţiei.

— Auggie nu e nebun.

— Nu, ştiu că nu e. Cei din clanul Maclaurin cred prostia asta, nu cei din clanul MacBain.

— De fapt e foarte deştept şi jocul pe care l-a inventat e chiar amuzant. Trebuie să-l încerci şi tu odată; îţi trebuie multă dibăcie pentru a-l juca.

Gabriel dădu aprobator din cap ca s-o liniştească. Era încântat că Johanna îl apăra pe bătrân.

— Nu Auggie a inventat jocul. Se joacă de mult şi la început s-au folosit pietre. Dar unii au început să facă mingi de lemn, iar alţii au meşteşugit nişte mingi din piele umplute cu pene ude.

Johanna îl asculta atentă, gândindu-se că poate îi va folosi cândva să ştie toate lucrurile acelea. Poate ar putea şi ea să-i facă lui Auggie câteva mingi de piele.

— Zicea că m-a prins şi pe mine jocul.

— Doamne fereşte! Auggie joacă în fiecare zi, pe ploaie, pe ninsoare.

— De ce te-ai supărat atât de tare pentru că mă murdărisem puţin pe obraz şi pe mâini?

— Ţi-am mai explicat o dată situaţia. Acum eşti soţia mea şi trebuie să te porţi ca atare.

E o veche rivalitate între clanurile MacBain şi Maclaurin şi până ce se vor obişnui să trăiască împreună, trebuie să dau dovadă de putere, nu să par vulnerabil.

— Şi eu te fac vulnerabil?

— Da.

— Vreau să înţeleg motivul. Te-ai supărat din cauză că m-am murdărit sau pentru că am petrecut după-amiaza cu Auggie? Din ce cauză te fac vulnerabil?

— Nu vreau să stai în genunchi, Johanna. Trebuie să te porţi potrivit cu rangul tău tot timpul. Soţia mea nu se va coborî niciodată să facă muncile de jos.

— Mi-ai mai spus o dată părerea asta.

— Nu e o părere. E o poruncă.

Johanna încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Îţi mărturisesc că sunt uimită să văd că te interesează atât de mult aparenţele. Nu pari să Şi omul căruia să-i pese de ce gândesc alţii.

— Nu dau doi bani pe ce gândesc ceilalţi, îi răspunse Gabriel enervat de concluzia ei. Dar vreau să fii în siguranţă.

— Şi ce-are a face asta cu purtarea mea?

Gabriel nu-i răspunse.

— Ar fi trebuit să te însori cu o Maclaurin.

Asta ar fi rezolvat problema unirii celor două clanuri, nu-i aşa?

— Da, aşa ar fi trebuit, dar n-am făcut-o. M-am însurat cu tine, Johanna, şi amândoi trebuie să ne străduim să iasă bine.

Părea resemnat, dar mai era încă într-o dispoziţie bună şi Johanna se hotărî să schimbe din nou subiectul, punându-i o întrebare care cu siguranţă nu i-ar fi stârnit mânia.

— De ce nu mă place lupul tău?

— Ştie că ți-e frică de el.

Johanna nu încercă să-l contrazică.

— Cum îl cheamă?

— Dumfries.

Câinele ciuli urechile auzindu-şi numele rostit de stăpânul său. Johanna zâmbi.

— E un nume ciudat. Cum de ți-a venit în minte?

— Am găsit câinele lângă castelul Dumfries. Era prins în mlaştini şi l-am scos de acolo. De atunci mă urmează peste tot.

Johanna se apropie de Gabriel şi întinse mâna pentru a mângâia animalul. Câinele o privi cu coada ochiului şi începu să mârâie ameninţător, când ea dădu să-l atingă. Johanna îşi retrase iute mâna, dar Gabriel îi prinse braţul forţând-o să atingă animalul.

Câinele continua să mârâie, dar nu încerca s-o muşte.

— Te-a durut aseară?

Întrebarea căzu pe neaşteptate şi Johanna clipi surprinsă, îşi plecă fruntea pentru ca Gabriel să n-o vadă roşind, apoi şopti:

— Nu m-a durut. M-ai mai întrebat asta şi după ce…

Gabriel îi prinse bărbia, silind-o să-şi ridice capul. Privirea ei îl făcu să zâmbească. Îl amuza stânjeneala ei; dar privirea lui făcea ca inima Johannei să bată din ce în ce mai tare. Se surprinse sperând că o va săruta.

— Vrei să mai faci dragoste cu mine, my lord?

— Tu vrei?

Johanna îl privi fix în ochi câteva clipe înainte de a-i răspunde. N-avea de gând s-o facă pe deşteapta sau să se arate sfioasă. Ar fi ridicolă, se gândi ea, căci nu învăţase arta de a flirta ca tinerele domnişoare de la curte.

— Da, şopti, speriată puţin de propriul tremur al vocii. Da, aş vrea să mai faci dragoste cu mine, my lord. N-a fost chiar atât de rău.

Gabriel izbucni în râs şi văzu că Johanna

se înroșise ca focul. Totuşi, stânjeneala nu o împiedicase să-i spună adevărul. Gabriel se desprinse de lângă copac şi se aplecă înspre ea ca s-o sărute. Gura lui o acoperi pe a ei, mângâind-o tandru. Johanna respiră în gura lui şi îi încolăci gâtul cu braţele. Era exact încurajarea pe care Gabriel o dorea. Înainte de a-şi da seama ce face, o ridică aşezând-o pe genunchii lui, îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o sărută din nou. Gura lui o acoperi din nou pe a ei, copleşind-o cu mângâieri, ameţind-o. Johanna i se abandonă cu totul; îl îmbrăţişă, sărutându-l la fel de pătimaş. Era puţin uimită de iuţeala cu care trupul său îi răspundea soţului ei. Inima îi bătea nebuneşte, mâinile şi picioarele îi tremurau şi tot timpul uita să respire.

Gabriel era şi el uluit de propria-i reacţie. Johanna i se dădea cu totul şi se gândi că asta însemna că avea încredere în el. Ştia că el o va proteja, altfel nu s-ar fi lăsat cu totul în braţele lui. Răspunsul ei pătimaş îl stârnea şi mai tare şi, Dumnezeule, nu se mai putea stăpâni. Dacă nu oprea acel dulce chin chiar atunci, ar fi fost în stare să ajungă până la capăt în clipa şi locul acela. Se desprinse de ea cu greu. N-ar fi trebuit s-

o privească în ochi, să vadă patima din ei. Fir-ar să fie, trebuia s-o sărute din nou. Când în sfârşit, Gabriel se opri, amândoi tremurau, din tot trupul, respirând întretăiat.

— Mă faci să uit de mine, my lord.

Gabriel luă vorbele ei drept un compliment. Se ridicară, dar ea era încă ameţită. Se înroşise toată şi mâinile îi tremurau, când îşi împleti părul în coadă. Gabriel o privea amuzat cum încerca să-şi aranjeze ţinuta. Femeile se tulbură uşor, se gândi el, şi aceasta mai repede decât oricare alta.

— Părul ăsta nu stă în niciun fel, se bâlbâi ea, când îi surprinse zâmbetul. Mă gândeam să-l tai, cu îngăduinţa ta, desigur.

— Nu mă interesează ce faci cu părul tău. N-ai nevoie de îngăduinţa mea. Am probleme mai importante de rezolvat.

O sărută pentru a înmuia puţin mustrarea, apoi se aplecă şi ridică piatra pe care Johanna voia să i-o dea lui Auggie. Da, era tulburată, şi să-l ia dracu’ dacă nu-i plăcea asta. Îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse şi începu să urce dealul. Johanna îşi îndreptă pledul apoi se grăbi să-l ajungă din urmă. Nu se putea stăpâni să nu zâmbească.

Bineînţeles că şi el ştia că sărutările lui o zăpăciseră, se gândi Johanna, căci avea o expresie de satisfacţie masculină pe chip. Totuşi, n-o deranja aroganţa lui. Totul avea să fie bine.

Johanna oftă mereu cât urcă dealul. Se gândea că făcuse bine acceptând să se mărite cu Gabriel şi era atât de bine dispusă, încât nici nu mai auzea mârâielile câinelui. Nici măcar animalul acela înfricoşător nu putea să-i strice buna dispoziţie. Atinse uşor mâna soţului ei, dar Gabriel nu părea să fi înţeles aluzia, fi atinse din nou, dar nici de data aceasta Gabriel nu-i răspunse. Văzând asta, îl luă de mână renunţând la subtilităţi.

Gabriel se purta de parcă Johanna n-ar fi fost acolo. Privea fix înainte şi Johanna îşi spuse că mintea lui se întorsese deja la treburile lui. N-o deranja faptul că el n-o mai băga în seamă şi îi lăsă mâna când ajunseră în dreptul colibelor şi al soldaţilor care munceau la castel. Nu credea că lui i-ar plăcea să-şi arate afecţiunea în faţa clanului. Rămase însă foarte surprinsă când Gabriel o luă de mână, strângând-o uşor. Apoi mări din nou pasul şi Johanna începu să alerge pentru a se ţine după el.

Doamne, ce fericită era! Da, făcuse ceea ce trebuia măritându-se cu omul acela atât de bun.

CAPITOLUL VII

Se măritase cu o brută şi ăsta era adevărul. Johanna ajunsese la concluzia aceasta după trei luni nesfârşit de lungi de convieţuire cu soţul ei. Gabriel avea un suflet rău, era îngrozitor de încăpăţânat şi hotărât întotdeauna să facă numai ce voia, dând porunci fără să aibă cea mai mică înţelegere pentru nimeni. Şi asta încă nu era nimic. Se purta cu ea ca şi când ar fi fost o neputincioasă, nu-i permitea să mişte un deget, îi îndeplinea toate dorinţele, iar unul din comandanţii lui o însoţea pretutindeni, oriunde s-ar fi dus. În primele două luni încercă să se împace cu absurditatea asta, dar acum începea s-o enerveze; încercă să protesteze, dar fără niciun rezultat. Gabriel nu voia s-o asculte; soţul ei avea idei dintre cele mai ciudate despre căsătorie. Voia s-o ţină sub cheie pentru a o proteja şi, Dumnezeu îi era martor, de câte ori ieşea puţin la aer, îi poruncea să intre din nou înăuntru. Iar mesele de seară erau şi mai nesuferite. I se

cerea să se poarte cu demnitate, în vreme ce în jurul ei domnea haosul. Nici unul dintre cei cu care dna n-avea maniere. Toţi erau gălăgioşi, grosolani şi scoteau cele mai dezgustătoare sunete. Şi de-ar fi fost numai atât. Însă Johanna nu le reproşa nimic soldaţilor; se gândea că ar fi mai bine dacă va continua să menţină distanţa faţă de clan cât mai multă vreme posibil; pentru ea neimplicarea însemna linişte şi ăsta era singurul lucru pe care şi-l dorea.

Deoarece Gabriel tot nu-i permitea să se ducă la vânătoare, Johanna îşi petrecea cea mai mare parte a zilei singură. Soţul ei o credea probabil prea firavă pentru a o lăsa să se obosească ridicând arcul şi săgeţile şi nu ştia cum Dumnezeu să-i schimbe părerea aceea absurdă. Pentru a nu-şi pierde îndemânarea, fixase o ţintă pe unul din copacii de la poalele dealului şi exersa acolo din când în când. Se pricepea foarte bine să mânuiască arcul şi se mândrea cu faptul că-l întrecuse şi pe Nicholas de câteva ori.

Nimeni n-o deranja când trăgea la ţintă. Femeile în general nici n-o băgau în seamă, iar cele din clanul Maclaurin îi erau chiar ostile. Câteva mai tinere începuseră să urmeze exemplul dat de cea care părea să

fie conducătoarea lor, o femeie înaltă şi voinică, cu obrajii rumeni şi părul blond, pe nume Glynis. De fiecare dată când Johanna trecea pe lângă ea, Glynis începea să râdă. Totuşi, Johanna nu credea că avea un suflet rău, ci pur şi simplu că nu vedea niciun folos în a avea o stăpână; şi asta nu era vina ei. În vreme ce Glynis împreună cu celelalte femei lucrau de dimineaţă până seara pe câmp, Johanna se plimba leneşă în jurul castelului, ca o prinţesă. Nu, Johanna nu le învinovăţea pe femei pentru că o respingeau. Gabriel era răspunzător pentru părerea femeilor despre ea, căci nu o lăsa să se apropie de niciuna dintre ele, dar Johanna era sinceră cu ea însăşi recunoscând că şi ea îngăduise păstrarea acelei distanţe, căci nu făcuse nimic să schimbe părerea femeilor despre ea. Din experienţă, nu încerca să se apropie de vreuna dintre ele fără a se întreba mai întâi dacă avea motive întemeiate pentru a se purta astfel.

În Anglia nu avusese nicio prietenă apropiată, pentru că soţul ei nu i-ar fi permis asta în ruptul capului. Dar vedea că în Highlands totul era diferit de ce ştia ea. Şi clanul nu putea să dispară sau să fie

înlocuit de altul.

După trei luni de singurătate, trebuia să recunoască faptul că avea o viaţă liniştită, dar în acelaşi timp însingurată şi plictisitoare. Voia să se adapteze vieţii clanului şi voia de asemenea să-i ajute să reconstruiască ceea ce primul ei soţ distrusese. Gabriel era prea ocupat cu treburile lui pentru a mai avea timp de problemele ei, iar Johanna n-avea de gând să i se plângă. Trebuia să-şi rezolve problemele singură şi din acel moment începu să se gândească la modul în care ar fi putut s-o facă. Nu voia să mai trăiască separat de clan, trebuia să se integreze în viaţa lor. Era timidă din fire, chiar foarte timidă, dar se silea să salute de fiecare dată când zărea câte o femeie. Cele din clanul MacBain îi răspundeau întotdeauna cu un zâmbet sau o vorbă bună, dar majoritatea femeilor Maclaurin se prefăceau că n-o aud. Desigur, erau şi câteva excepţii, nu toate se purtau aşa. Leila şi Megan, cele două femei Maclaurin care o ajutaseră să facă baie în noaptea nunţii, păreau să o placă, dar celelalte îi respingeau orice dovadă de prietenie. Nu ştia ce să creadă în legătură cu atitudinea lor şi nici ce putea să facă

pentru a le schimba părerea despre ea. Într-o marţi, însă, când lui Keith îi revenea îndatorirea de a avea grijă de ea, îi puse această întrebare comandantului clanului Maclaurin.

— Aş vrea să-ţi cer părerea într-o problemă care mă preocupă foarte tare, Keith. Nu ştiu ce să fac pentru ca femeile Maclaurin să mă accepte. Ai putea să-mi dai un sfat?

Keith îşi mângâie bărbia în vreme ce o asculta; îşi putea da uşor seama că era supărată de purtarea clanului său faţă de ea şi, totuşi, ezita să-i explice motivele, căci nu voia să-i rănească sentimentele. Era unul dintre cei doi comandanţi însărcinaţi să aibă grijă de ea şi după câteva zile purtarea lui faţă de stăpâna sa se schimbase mult. Era puţin timidă, dar cu siguranţă că nu era o laşă, cum credeau multe din femeile Maclaurin.

Johanna observă ezitarea lui şi îşi închipui că nu voia să vorbească despre chestiunea asta fiindcă puteau fi auziţi de alţi oameni din clanul lui.

— Vrei să facem o plimbare pe deal?

— Desigur, my lady.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic

până ce nu străbătură o distanţa destul de mare de curte. În cele din urmă, Keith rupse tăcerea:

— Cei din Highlands nu uită aşa de uşor, Lady Johanna. Dacă un războinic moare fără a se fi răzbunat pentru vreo insultă, îşi poate da duhul liniştit, totuşi, căci ştie că fiul sau nepotul lui va îndrepta într-o zi răul ce i s-a Scut. Vrajbele nu sunt niciodată uitate, iar păcatele nu se iartă niciodată.

Johanna nu înţelegea despre ce vorbea Keith, dar chipul lui îi părea foarte sincer.

— Şi contează atât de mult să nu uiţi, Keith?

— Da, my lady.

Keith părea că-i spusese tot ce avea de spus, dar Johanna clătină din cap neînţelegând nimic.

— Tot nu înţeleg ce vrei să-mi spui. Te rog, mai explică-mi odată.

— Foarte bine, atunci. Cei din clanul Maclaurin n-au uitat prăpădul pe care l-au făcut aici oamenii primului tău soţ.

— Şi dau vina pe mine, asta era?

— Unii dintre ei vă învinovăţesc, într-adevăr, my lady. Dar nu trebuie să vă temeţi de vreo răzbunare, adăugă grăbit. Răzbunarea e numai între bărbaţi. În

Highlands, femeile şi copiii sunt lăsaţi în pace. Şi apoi, soţul dumneavoastră ar ucide pe oricine ar încerca să vă atingă.

— Nu siguranţa mea mă îngrijorează, îi răspunse Johanna. Pot să-mi port şi singură de grijă, dar nu mă pot lupta cu amintirile oamenilor. Nu pot schimba ceea ce s-a petrecut aici. Şi nu e nevoie să te-ncrunţi aşa, Keith. Am câştigat deja încrederea câtorva femei. Am auzit că unele îmi spun Curajoasa şi nu cred că mi-ar aduce o asemenea laudă, dacă nu m-ar plăcea cât de cât.

— De fapt, nu e deloc o laudă, îi răspunse Keith cu mânie în glas. Nu pot să vă las să credeţi asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Johanna neliniştită.

Îi era foarte greu să-i smulgă un răspuns direct soldatului, dar încercă să-şi stăpânească nerăbdarea, aşteptând ca el să-i spună ce-l îngrijora atât. Keith oftă:

— Şi lui Auggie îi spun Deşteptul.

— Auggie e într-adevăr deştept, răspunse Johanna, dând din cap pentru a accentua cele spuse.

— Dar ele îl cred prost.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce-i spun

Deşteptul?

— Pentru că nu e aşa.

Expresia din ochii ei îi spunea că încă nu înţelesese aluzia lui.

— Şi soţului dumneavoastră îi spun Milostivul.

— Laird-ul ar fi încântat să audă lauda asta.

— Nu, my lady, n-ar fi deloc încântat.

Tot nu înţelegea. Keith se gândi că ar fi o cruzime să nu o facă să înţeleagă ce însemnau acele porecle.

— Soţul dumneavoastră s-ar mânia foarte tare, dacă ar şti că femeile Maclaurin îl cred într-adevăr milostiv. Dar femeile dau poreclele care se potrivesc cel mai puţin, înţelegeţi? E un joc prostesc. De fapt, îl consideră pe soţul dumneavoastră nemilos şi de aceea îl admiră atât. Un laird nu-şi doreşte ca oamenii lui să-l creadă milostiv sau blând, căci asta ar fi în ochii lui o slăbiciune.

Johanna îşi îndreptă umerii. Începuse să înţeleagă ce era cu poreclele femeilor.

— Deci, dacă ceea ce-mi spui e adevărat, atunci îl consideră pe Auggie…

— Prost.

Acum înţelesese. Keith îi văzu ochii

scăldați în lacrimi înainte de a se întoarce cu spatele la el.

— Atunci înseamnă că nu mă consideră curajoasă, ci laşă. Da, acum înţeleg. Îţi mulţumesc că ai avut răbdare să-mi explici, Keith. Îmi dau seama că ţi-a fost destul de greu.

— My lady, spuneţi-mi numele femeii pe care aţi auzit-o spunându-vă…

— În ruptul capului, spuse Johanna, ferindu-se să-l privească în ochi pe soldat.

Era stânjenită… şi ruşinată.

— Scuză-mă, te rog, cred că mă voi întoarce la castel.

Începu să coboare grăbită dealul, neaşteptând vreun răspuns. Dar după câţiva paşi se opri şi se întoarse din nou către soldat.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă nu i-ai spune nimic din ce am discutat soţului meu. Are treburi mai importante decât jocurile inventate de femei.

— Nu-i voi pomeni nimic, răspunse Keith.

Se simţea puţin uşurat de faptul că Johanna îi ceruse să nu spună nimic lairdului, căci ştia că ar fi dat de dracu’ dacă MacBain auzea despre insulta adusă soţiei lui. Şi faptul că jignirea venea din partea

femeilor Maclaurin îl enerva şi mai tare... Ca soldat şi comandant al clanului, se simţea răspunzător.

Jurase credinţă lui MacBain şi, firește, și-ar fi dat viața pentru a-şi apăra laird-ul, iar jurământul se răsfrângea şi asupra soţiei lui. Ar fi Scut orice i s-ar fi cerut ca s-o ferească pe lady Johanna de primejdie.

Dar era totuşi căpetenia clanului Maclaurin şi, în consecinţă, i se părea firesc ca problemele clanului să fie rezolvate de proprii lui oameni, nu de oamenii lui MacBain. S-ar fi simţit ca un trădător, dacă i-ar fi spus laird-ului de cruzimea femeilor Maclaurin faţă de lady Johanna. Keith ştia că Glynis şi prietenele ei semănaseră discordia. Se hotărî să-şi găsească timp pentru a sta de vorbă cu femeile; le va porunci să-i arate stăpânei lor respectul cerut de poziţia ei.

Johanna se duse în dormitor şi rămase acolo tot restul după-amiezii. Sentimentele ei alternau între mânie şi autocompătimire. O durea foarte tare cruzimea cu care femeile o trataseră, dar nu din cauza asta plângea. Nu, ceea ce o neliniştea cel mai tare era gândul că ele puteau să aibă dreptate. Să fi fost cu adevărat laşă? Nu ştia

ce răspuns să-şi dea. Ar fi vrut să se ascundă în continuare în camera ei, dar se sili să-şi adune puterile pentru a coborî la cină. Gabriel trebuia să se întoarcă din clipă în clipă de la vânătoare şi ştia că şi Keith va fi acolo şi n-ar fi vrut ca vreunul dintre ei să bănuiască frământările ei.

Holul era înţesat de soldaţi, majoritatea aşezaţi deja la mesele lungi din partea dreaptă a încăperii. Mirosul de lemn proaspăt tăiat se amesteca plăcut cu aroma mâncării aduse pe un fel de tăvi improvizate din felii de pâine neagră şi uscată.

Niciun soldat nu se ridică în momentul în care Johanna intră pe uşă şi asta o necăji şi mai tare. Ştia că soldaţii nu se purtau într-adins grosolan cu ea; ba chiar câţiva îi făcură semn cu mâna, când o văzură intrând. Johanna îşi dădea seama că ei pur şi simplu nu ştiau că ar fi trebuit să se ridice în picioare când o doamnă intra în încăpere.

Se întrebă ce i-ar putea face pe oamenii aceia mândri, dar cu suflet bun în fond, să se simtă ca făcând parte dintr-un singur clan, nu din două tabere diferite. Era uşor de observat discordia dintre ei; când un Maclaurin spunea o glumă, râdeau numai cei din clanul lui, ceilalţi nici măcar nu

zâmbeau. De asemenea, se aşezau la mese diferite. Gabriel stătea de obicei în capul uneia dintre mese alături de soldaţii MacBain, având în dreapta sa pe Johanna, iar la cealaltă masă se aşezau soldaţii Maclaurin.

Când Johanna intră în încăpere în seara acea, Gabriel nu-i aruncă nicio privire, ca şi când nici n-ar fi văzut-o. Avea în mână un pergament pe care-l citea încruntat şi Johanna nu vru să-l întrerupă. Dar oamenii lui nu dădură dovadă de acelaşi tact.

— Ce vrea Gillevrey? îl întrebă Calum pe Gabriel.

— Gillevrey e laird-ul clanului cu care ne învecinăm la sud, strigă Keith de la cealaltă masă, simţindu-se dator să-i explice Johannei. Ne-a trimis un mesaj, adăugă îndreptându-şi apoi atenţia către laird. Ce spune bătrânul?

Gabriel terminase de citit mesajul şi făcu din nou sul pergamentul.

— Mesajul e pentru Johanna.

Soţia lui îl privi surprinsă.

— Pentru mine? întrebă întinzând mâna după pergament.

— Ştii să citeşti? o întrebă Gabriel.

— Da. Am ţinut neapărat să învăţ.

— De ce? întrebă din nou soţul ei.

Johanna ridică din umeri.

— Pentru că mi se interzisese, şopti ea.

Dar nu-i spuse şi faptul că Raulf o ocăra tot timpul, spunându-i că era prea proastă pentru a putea învăţa ceva folositor şi asta o stârnise să-i dovedească apoi că se înşela. Era o înfruntare tăcută, căci Raulf nu aflase niciodată că ea izbutise să înveţe să scrie şi să citească. Profesorul ei era prea înfricoşat de Raulf pentru a încerca să-i spună. Gabriel n-o lăsă să ia pergamentul.

— Cunoşti vreun nobil englez pe nume Randolph Goode? o întrebă încruntat.

Johanna păli. Simţi că leşină şi respiră adânc pentru a se mai linişti puţin.

— Johanna? o îmboldi el, văzând că nu-i răspunde.

— Da, îl cunosc.

— Mesajul e de la el, spuse Gabriel. Gillevrey nu-i va permite să treacă pe pământul lui, până când nu-i voi îngădui eu englezului să vină aici. Cine dracu’ e ăsta şi ce vrea de la tine?

Johanna nu-şi mai putea stăpâni teama şi îi veni să se ridice şi să fugă din încăpere, dar refuză să cedeze acelei porniri lase.

— Nu vreau să-l văd.

Gabriel se rezemă de speteaza scaunului. O vedea cât era de înfricoşată şi îi simţea panica. Nu-i plăcea deloc reacţia soţiei lui. Ce dracu', nu-şi dădea seama că era în siguranţă, că el nu va lăsa să i se întâmple nimic? oftă exasperat. Era limpede că Johanna nu-şi dădea seama, dar se gândi că va înţelege cu timpul că el şi oamenii lui o vor apăra în orice situație. Va învăţa să aibă încredere în el şi atunci n-o vor mai înfricoşa deloc mesajele din Anglia.

Gabriel ştia cât de arogante erau gândurile lui, dar nu-i păsa. Tot ceea ce voia acum era să-şi liniştească într-un fel sau altul soţia, căci nu-i plăcea s-o vadă aşa înspăimântată. Dar mai avea şi alt motiv. Voia să afle adevărul.

— Te-a insultat în vreun fel englezul ăsta?

— Nu.

— Cine e?

— Nu vreau să-l văd, repetă Johanna tremurând.

— Vreau să ştiu…

Se opri însă, văzând-o că scutură înfricoşată din cap. Îi prinse bărbia şi o sili să-l privească nemişcată.

— Ascultă, nu trebuie să-l vezi, dacă nu vrei, îi spuse cu voce joasă şi înflăcărată.

Johanna îi aruncă o privire atentă şi neîncrezătoare.

— Adevărat? Chiar n-o să-l laşi să vină aici?

— Nu, n-o să-l las.

— Mulţumesc.

Era mult mai relaxată acum. Gabriel îi dădu drumul şi se rezemă din nou de speteaza scaunului.

— Acum răspunde-mi la ce te-am întrebat. Cine mama dracului e Goode ăsta?

În încăpere se aşternuse liniştea. Toţi soldaţii o priveau cu atenţie. Văzuseră cu toţii că stăpâna lor era înfricoşată şi erau curioşi să afle motivul.

— Randolph Goode e un nobil foarte puternic în Anglia, şopti Johanna. Unii spun că el e la fel de puternic ca regele John însuşi.

Gabriel aşteptă ca ea să continue, dar după câteva clipe lungi de tăcere îşi dădu seama că ea nu mai avea de gând să adauge nimic.

— E unul din favoriţii regelui? o întrebă.

— Nu, îl urăşte pe John. Şi mai sunt şi alţi nobili care-i împărtăşesc părerea despre rege. S-au unit şi se spune că Goode e conducătorul lor.

— Asta-i revoltă în toată regula.

Johanna clătină din cap şi-şi plecă privirea.

— E o revoltă tăcută, my lord. Anglia e hărţuită de neînţelegerile dintre John şi nobilii care cred că Arthur ar fi trebuit să fie numit rege. Arthur era nepotul lui John. Tatăl lui, Geoffrey, fratele mai mare al regelui John, a murit cu câteva luni înainte de naşterea fiului său, Arthur.

Calum încercă să-i urmărească explicaţia, dar era total nedumerit.

— My lady, vreţi să spuneţi că atunci când regele Richard a murit, Geoffrey ar fi trebuit să devină rege? întrebă el încruntat.

— Geoffrey era fratele mai mare al lui John. Şi el era moştenitorul de drept, căci Richard n-a avut niciun fiu, înţelegi. Dar Geoffrey murise deja şi unii spun că fiul lui trebuia să fi fost numit rege. Şi chiar s-au unit pentru a-l susţine pe Arthur.

— Aşadar, nobilii se luptă pentru coroană? spuse Gabriel.

Johanna îi făcu semn din cap că aşa era.

— Nobilii îl înfruntă pe rege de câte ori au prilejul. John şi-a făcut mulţi duşmani în ultimii ani. Nicholas crede că într-o zi va izbucni cu adevărat o revoltă. Goode şi

ceilalţi caută un motiv temeinic pentru a-l izgoni pe rege. Nu vor să mai aştepte, căci John s-a dovedit a fi un rege tare mârşav, adăugă Johanna în şoaptă. S-a purtat ca un ticălos chiar şi cu familia lui. Ştii că s-a unit cu regele Franţei împotriva propriului lui tată în timpul rebeliunii? Henry a murit de inimă rea, căci întotdeauna crezuse că, dintre toţi fiii lui, John îi era cel mai devotat.

— De la cine ați aflat toate astea? o întrebă Calum.

— De la fratele meu, Nicholas.

— Dar tot nu mi-ai spus de ce vrea Goode să-ţi vorbească, îi aminti Gabriel.

— Crede, probabil, că l-aş putea ajuta să-l alunge pe John. Dar chiar dacă ar fi aşa, n-aş face-o. Nu mi-ar servi la nimic acum, căci mi-aş primejdui familia. Mama şi Nicholas ar avea de suferit, dacă aş spune…

— Ce să spui? o întrebă Gabriel.

Johanna nu-i dădu niciun răspuns. Calum îi făcu semn cu cotul.

— Arthur vrea coroana?

— O voia, răspunse Johanna. Dar eu nu sunt decât o femeie, Calum. Nu mă ocup de treburile politice ale Angliei şi nu-mi închipui de ce ar vrea nobilul Randolph Goode să-mi vorbească. Nu ştiu nimic ce l-

ar putea ajuta.

Minţea, Gabriel n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Şi se vedea limpede cât era de înspăimântată.

— Goode vrea să-ţi pună doar nişte întrebări, spuse el.

— Despre ce? mai întrebă şi Calum, văzând că stăpâna lui rămâne tăcută.

— Despre Arthur, bineînţeles, îi răspunse Gabriel, nescăpându-şi din ochi soţia, convins acum că nepotul regelui a fost într-adevăr ucis.

Johanna dădu să se ridice, dar Gabriel o prinse de mână silind-o să rămână unde era. O simţea cum tremură toată.

— Nu vreau să vorbesc cu Goode, ţipă Johanna. Arthur a dispărut acum mai bine de patru ani şi nu înţeleg de ce pe Goode îl interesează din nou soarta nepotului regelui. N-am ce să-i spun.

Îi spusese deja mai mult decât intenţionase să spună. De flecare dată când vorbise de Arthur folosise trecutul, ceea ce însemna că ştia deja că nepotul regelui era mort. Gabriel se gândi că probabil soţia lui ştia şi cum murise Arthur şi cine făcuse crima aceea îngrozitoare.

— Anglia e departe de noi şi nu voi lăsa

niciun englez să vină aici. Nu-mi calc niciodată cuvântul Johanna, aşa că nu va trebui să vorbeşti cu niciunul din ei.

Johanna dădu din cap în semn că a înţeles. Calum dădu să mai întrebe ceva, dar privirea laird-ului său îl opri.

— Am terminat cu discuţia asta. Acum dă-mi raportul despre reconstruirea zidului, Calum.

Johanna era prea agitată pentru a mai putea să asculte în continuare. Îi era greaţă şi simţea că nu poate înghiţi nimic. La cină aveau friptură de mistreţ şi peşte sărat, dar Johannei îi venea să verse numai gândindu-se că ar trebui să încerce mâncarea. Se uită la ea, întrebându-se cât va trebui să mai rămână acolo până ce se va putea scula de la masă.

— Mănâncă ceva, îi spuse Gabriel.

— Nu mi-e foame. Nu sunt obişnuită să mănânc atât de mult înainte de culcare, my lord. În Anglia nu luam decât o masă frugală seara, încercă ea să se scuze. Îmi va trebui ceva timp până să mă obişnuiesc. Acum, vă rog să mă scuzaţi, aş dori să mă duc sus.

Gabriel îi făcu semn din cap că poate să plece. Johanna se ridică, le ură noapte bună şi se îndreptă către ieşire. Îl zări pe

Dumfries lungit în stânga scărilor şi făcu un ocol, ţinându-şi tot timpul ochii aţintiţi asupra animalului. Ajungând în dormitor, începu să se pregătească fără grabă de culcare. O linişteau acele mici ritualuri şi se sili să nu se mai gândească la nimic altceva. Puse doi buşteni în vatră, se spălă, apoi se aşeză pe pat pentru a-şi pieptăna părul. Nu putea să sufere să-şi pieptene părul acela care se încurca tot timpul. O durea capul de greutatea părului şi după ce termină cu pieptănatul se simţi prea obosită pentru a-l mai împleti. Încercă să se gândească la altceva pentru a-şi înfrânge teama.

— Gabriel are dreptate. Anglia e departe şi aici sunt în siguranţă, îşi şopti. Nicholas şi mama vor fi şi ei în siguranţă în Anglia atâta vreme cât eu nu spun nimic.

Johanna puse pena jos, se închina şi începu să se roage pentru a căpăta curaj. Apoi se rugă pentru cel ce ar fi trebuit să fie rege… pentru Arthur.

Gabriel intră în încăpere după ce Johanna îşi termină rugăciunea şi îşi găsi soţia stând pe marginea patului, privind ţintă focul din vatră, închise uşa, îşi scoase cizmele şi se apropie de pat. Johanna se ridică şi se întoarse să-l privească. Părea foarte tristă.

— Nicholas mi-a spus că regelui îi e teamă de tine.

— De unde ştie el asta? îşi plecă ea imediat privirea.

— Johanna?

Ea-şi ridică ochii să-l privească.

— Până la urmă tot o să-mi spui taina aceea. Insă nu-ţi poruncesc. Voi avea răbdare până când vei fi pregătită să ai încredere în mine.

— Ce să-ţi spun, my lord?

— Să-mi spui ce te sperie în halul ăsta, oftă Gabriel.

Johanna se gândi să protesteze, dar renunţă. Nu voia să-l mintă.

— Suntem căsătoriţi acum, îi răspunse. Şi nu e doar datoria ta să ai grijă de mine, Gabriel. E şi datoria mea să te protejez atunci când se poate.

Gabriel nu ştia ce să înţeleagă din vorbele acelea îndrăzneţe. Să-l protejeze? La dracu', noţiunile erau inversate în mintea ei. El era cel care trebuia s-o apere şi să-şi păzească şi spatele în acelaşi timp. Trebuia să se asigure că va rămâne în viaţă destul pentru a avea grijă de ea şi de Alex.

— Femeile n-au cum să-şi protejeze soţii.

— Eu am cum.

Gabriel era pe punctul de a o contrazice, când atenţia îi fu distrasă. Johanna nu spusese un cuvânt îşi desfăcu centura rochiei şi o lăsă să alunece; nu purta nimic pe dedesubt. I se opri răsuflarea privind-o. Dumnezeule, cât era de frumoasă! Lumina focului cădea peste trupul ei, dându-i o strălucire aparte. Era perfectă! Avea sânii plini, mijlocul subţire, picioarele lungi… Gabriel nici nu-şi mai aducea aminte când îşi scosese hainele. Se priviră în tăcere câteva clipe, până ce Gabriel îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul şi începu să respire întretăiat.

Johanna se sili să-şi înfrângă stânjeneala, dar ştia că roşise, căci îşi simţea obrajii arzând. Dădură amândoi pătura la o parte în acelaşi timp, apoi întinseră mâinile pentru a se atinge.

Gabriel o cuprinse în braţe şi o aşeză pe spate, acoperind-o cu trupul lui, sărutând-o. Johanna îşi puse braţele în jurul gâtului lui, îmbrăţişându-l; îl dorea mai mult ca niciodată, tânjea după mângâierile şi sărutările lui. Iar el avea nevoie de ea. Mâinile lui îi mângâiau aspru umerii, spatele, coapsele. Pielea ei fină îl excita şi mai tare.

Nu depuse prea mult efort pentru a-şi convinge soţia să-i răspundă. Johanna nu se putea stăpâni să-l mângâie la rândul ei. Trupul lui puternic şi fierbinte, mângâierile şi sărutările lui o stârneau.

Nu se putea să fie inhibată cu Gabriel. Era insistent şi un amant tandru şi dur în acelaşi timp. Mângâierile lui o făceau tot mai pătimaşă, iar când îi simţi degetele pătrunzând-o şi mângâindu-i miezul sensibil, ascuns între buzele umede, deveni de nestăvilit.

El îi luă mâna şi i-o puse pe sexul său, iar ea începu să-l apese. Gabriel gemu de plăcere, şoptindu-i laude erotice şi dându-i sfaturi cum să-l mângâie. Nu mai putea suporta agonia aceea dulce. Îi dădu mâinile ia o parte, îi ridică pulpele şi se implântă adânc în ea.

Johanna ţipă de plăcere. Unghiile ei lăsau urme adânci în umerii lui şi îşi unduia trupul încercând să ia cât mai mult din el în ea.

Gabriel începu să ejaculeze şi avu nevoie de toată puterea lui de stăpânire pentru a se controla. Îşi coborî mâinile de-a lungul trupurilor lor unite şi începu să-i mângâie coapsele până ce şi ea îşi găsi împlinirea.

Intensitatea orgasmului îl vlăgui. Gemu de plăcere, vărsându-şi sămânţa în ea; o auzi strigându-i numele, în vreme ce el striga numele Domnului.

Se prăbuşi peste ea gemând satisfăcut. Rămase înăuntrul ei câtva timp, vrând să prelungească binecuvântarea pe care o simţise.

Johanna nu voia să se îndepărteze încă de soţul ei. În braţele lui se simţea preţuită, se simţea în siguranţă și aproape iubită.

Greutatea lui o strivea şi trebui în cele din urmă să-i ceară să se dea la o parte pentru a putea respira.

Gabriel nu ştia dacă mai avea putere pentru asta şi gândul acesta îl amuză. Se rostogoli pe partea lui, ţinând-o încă îmbrăţişată pe Johanna, apoi trase păturile peste ei şi închise ochii.

— Gabriel?

Nu-i răspunse şi Johanna îl lovi uşor peste piept pentru a-l face atent. El mârâi în loc de răspuns.

— Ai avut dreptate. Sunt firavă.

Aştepta să-l audă aprobând-o, dar el nu spuse nimic.

— Probabil că un vânt mai puternic m-ar dărâma cu uşurinţă, îi repetă ea cuvintele

pe care el i le spusese în noaptea nunţii.

El însă continua să rămână tăcut.

— Şi poate că sunt şi puţin timidă.

Trecură câteva minute bune până când Johanna continuă:

— Dar celelalte lucruri sunt neadevărate. N-am să permit să fie adevărate.

Închise ochii şi spuse o rugăciune în gând. Gabriel crezu că adormise şi era pe cale să adoarmă şi el când o auzi din nou spunându-i în şoaptă şi totuşi plină de convingere:

— Nu sunt lasă.

CAPITOLUL VIII

— Cine a îndrăznit să-ţi spună că eşti laşă?

Vocea tunătoare a soţului ei o trezi din somnul dulce al dimineţii. Deschise ochii să-l privească. Gabriel stătea în picioare lângă pat, privind-o cu ochii lui pătrunzători. Era complet îmbrăcat şi părea foarte furios.

Trebuia să-l liniştească, se gândi Johanna căscând. Se ridică în capul oaselor şi-i spuse clătinând din cap:

— Nimeni.

— Atunci de ce ai spus…

— Credeam că trebuie să ştii. Aveam nevoie să-ţi spun asta.

Gabriel se mai linişti puţin. Johanna dădu

pătura la o parte şi vru să se dea jos din pat, dar Gabriel o opri acoperind-o şi poruncindu-i să se culce la loc.

— Astăzi trebuie să te odihneşti, îi porunci el.

— M-am odihnit destul, my lord. E timpul să-mi iau în primire îndatoririle.

— Odihneşte-te.

Doamne, ce încăpăţânare! Privirea lui încruntată îi spunea că n-avea rost să mai încerce să se împotrivească. Nici nu se gândea să-şi petreacă ziua lenevind în pat, însă n-avea de gând să mai discute subiectul cu soţul ei.

— Ce planuri ai pentru ziua asta minunată?

— Mă duc la vânătoare.

— Vânătoare de cereale? îl întrebă Johanna în vreme ce cobora din pat începând să se îmbrace.

— Da, vânătoare de cereale.

Johanna îşi puse rochia şi îşi legă cureaua la mijloc. Gabriel o privea cum îşi aranjează părul cu mişcările acelea feminine, pline de graţie care-l încântau de fiecare dată.

— Cum adică „vânătoare de cereale”?

— Adică furt de cereale.

Johanna îl privi îngrozită.

— Dar ăsta-i un păcat, reuşi ea să îngaime.

Gabriel era amuzat de chipul ei înspăimântat. Se părea că o deranjează foarte tare faptul că ei furau pentru a se hrăni şi nu înţelegea de ce.

— Dacă află părintele MacKechnie…

— MacKechnie nu s-a întors încă şi până vine el păcatele mele vor fi deja înfăptuite.

— Nu poţi vorbi serios.

— Vorbesc cât se poate de serios, Johanna.

— Gabriel, tu păcătuieşti cu bună ştiinţă!

Îl privea aşteptând un răspuns, dar el ridică numai din umeri fără a-i spune nimic. Johanna clătină încruntată din cap.

— Nu e cazul să-mi spui ce să fac, femeie.

Se aştepta ca ea să-şi ceară scuze, dar se înşelă.

— Ba da, e de datoria mea să-ţi spun că greşeşti, atunci când e vorba de sufletul tău. Sunt soţia ta şi trebuie să-ţi dau sfaturi şi să-mi fac griji pentru sufletul tău.

— Nu fi ridicolă.

Johanna scoase un sunet îngrozit şi el aproape că izbucni în râs auzind-o, dar se stăpâni la timp.

— Sunt ridicolă că-mi fac griji pentru tine?

— Chiar îţi faci griji pentru mine?

— Fireşte.

— Atunci înseamnă că ai început să ţii puţin la mine.

— N-am spus asta, my lord. Te rog nu-mi răstălmăci vorbele. Îmi fac griji pentru sufletul tău.

— N-am nevoie de grijile şi nici de predicile tale.

— Dar o soţie poate să-şi spună şi ea părerea, nu?

— Da, atunci când i se cere să şi-o spună.

Johanna însă nu luă în seamă cuvintele lui.

— Părerea mea e că ar trebui să faci schimb pentru bunurile de care ai nevoie.

Gabriel încercă să-şi stăpânească exasperarea.

— Nu înţelegi că n-avem nimic de valoare pentru a ne putea tocmi şi a face schimb cu celelalte clanuri. Şi apoi dacă ei nu-şi pot proteja ce-i al lor, merită să fie furaţi. Asta e legea aici, nevastă. Las’ că te obişnuieşti tu până la urmă.

Asta însemna că discuţia era încheiată, dar Johanna nu voia să se lase aşa uşor.

— Explicaţia asta…

— Odihneşte-te, îi porunci Gabriel, închizând uşa în urma lui.

Doamne cu ce bărbat încăpăţânat se măritase! Se hotărî să nu mai aducă vorba despre furt. Gabriel avea dreptate; nu era treaba ei să-i spună lui şi celorlalţi din clan ce să facă. Dacă voiau să ajungă în iad, n-aveau decât. Ce-i păsa ei?

Îşi petrecu dimineaţa trăgând cu arcul la ţintă, iar dupăamiaza se duse să se joace cu Auggie jocul acela fără sens dar care o distra atât.

Auggie era singurul ei prieten. Îi vorbea numai în scoţiană şi Johanna îşi dădu seama că vorbea mult mai bine atunci când era relaxată.

Bătrânul avea răbdare cu ea, o înţelegea şi încerca să-i explice toate lucrurile care o nedumereau.

Johanna îi spuse în după-amiaza aceea cât era de îngrijorată de „vânătoarea” lui Gabriel şi descoperi că Auggie nu-i împărtăşea deloc temerile. Dimpotrivă, lăuda chiar şiretenia laird-ului său.

— Englezii au ars cea mai mare parte a rezervelor noastre şi laird-ul trebuie să aibă grijă ca oamenii să nu moară de foame în timpul iernii. Cum poţi să numeşti asta un păcat, copilă?

— Dar fură!

Auggie clătină din cap.

— Dumnezeu va înţelege.

— Există întotdeauna mai multe intrări într-un castel, Auggie, şi Gabriel ar trebui să găsească alt mod de a-şi hrăni clanul.

Bătrânul îşi potrivi bastonul pentru a lovi piatra. Trase o lovitură puternică, apoi îşi duse mâna la ochi pentru a vedea mai bine în bătaia soarelui traiectoria pietrei. Dădu din cap mulţumit, apoi se întoarse către stăpâna sa.

— Bună lovitură. Mai ceva ca bătaia unei săgeţi. Acu’ să te văd, drăguţă.

Johanna se concentră asupra loviturii şi piatra ei se opri la câţiva paşi de a lui Auggie. Bătrânul izbucni vesel în râs:

— Ai deprins jocul, copilă. Şi ai talent. Acu’ însă ar fi mai bine să ne întoarcem, căci te-am ţinut destul de la treburile tale.

— N-am nicio treabă, îi răspunse Johanna ţinându-şi bastonul sub braţ. Am încercat să preiau treburile casei, dar nimeni nu mă ascultă. Femeile MacBain sunt mai politicoase, îmi zâmbesc atunci când le spun ce să facă şi apoi se duc la treburile lor fără să ia seama la vorbele mele. Dar cele din clanul Maclaurin sunt tare rele şi mă fac să mă simt prost tot timpul, căci nici nu mă

bagă în seamă.

— Şi laird-ul ce spune de toate astea?

— Nu i-am zis nimic şi nici n-am de gând să-i spun, Auggie. Asta e problema mea şi trebuie să mă descurc singură.

Auggie o luă de braţ şi începură să coboare dealul.

— De câtă vreme eşti aici?

— De aproape trei luni.

— Şi ai fost mulţumită un timp, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

Întrebarea lui o surprinse.

— Venind aici, am devenit… liberă. Şi sunt în siguranţă acum, îi răspunse ridicând din umeri.

— Erai ca un porumbel cu aripile frânte când ai venit, îi spuse Auggie bătând-o uşor pe braţ. Şi sperioasă cum n-am mai văzut în viața mea.

— Acum nu mai sunt aşa. Cel puţin nu cu tine.

— Te-ai schimbat. Eu am văzut asta de mult, dar ceilalţi au nevoie de mai mult timp ca să observe ce curajoasă ai devenit.

Johanna nu ştia dacă Auggie îi spusese vorbele acelea ca s-o mai liniștească sau ca s-o laude.

— Dar ce trebuie să fac să-mi conving soţul să nu mai fure, Auggie?

— Lasă lucrurile aşa cum sunt pentru moment. Pe mine nu mă nelinişteşte atât fleacul ăsta. Şi-apoi laird-ul mi-a promis să-mi aducă orz pentru bere şi de-abia aştept să-l aducă, chiar dacă păcătuieşte sau nu. Englezii mi-au băut toate rezervele.

Apoi izbucni în râs şi se aplecă spre ea pentru a-i şopti la ureche.

— Dar tot n-au dat peste butoaiele mele cu aur.

— Ce butoaie cu aur?

— Știi pinii din josul pajiştii?

— Da.

— E o peşteră în spatele lor plină cu butoaie de stejar.

— Şi ce e în butoaiele acelea?

— Apa vieţii. Bere păstrată acolo de vreo zece-cincisprezece ani. Aur curat, îţi spun. O să te iau şi pe tine într-o zi să vezi ce-i acolo. Butoaiele sunt neatinse şi asta numai pentru că englezii habar n-au avut de existenţa peşterii.

— Soţul meu ştie de ea?

Auggie se gândi o clipă înainte de a-i răspunde.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus şi eu sunt

singurul care-şi aminteşte când bătrânii Maclaurin au adus acolo butoaiele, l-am urmărit, desigur, căci ei n-ar fi spus nimănui în ruptul capului de comoara lor. Vezi, pot să păstrez şi eu un secret când vreau.

— Când te-ai dus ultima oară în peşteră?

— Acu' vreo câţiva ani. Ai observat, Johanna, că atunci când porţi pledul MacBain joci foarte bine, iar când porţi pledul Maclaurin nici nu loveşti cum trebuie piatra?

Glumea, desigur. Îi făcea plăcere s-o tachineze şi Johanna îşi dădu seama că era modul lui de a-i arăta cât tine la ea.

Se despărţiră când ajunseră în dreptul curţii şi Auggie o luă în josul dealului. Johanna îl zări pe Keith, îi făcu un semn de salut cu capul şi se grăbi să treacă mai departe. Nu se mai simţea în largul său cu soldatul Maclaurin de când acesta îi explicase sensul poreclelor date de femeile din clanul său. Se grăbea de asemenea să-şi spele mâinile înainte de a veni soţul ei acasă. Ştia că-l deranjează s-o vadă cu mâinile murdare şi, de vreme ce-i cerea atât de puţin, se străduia să-l mulţumească de câte ori putea.

Tocmai se pregătea să urce scările, când

auzi un urlet. Se întoarse şi văzu câţiva soldaţi alergând către ea, unii chiar cu săbiile trase. Era năucită.

— Intraţi înăuntru, my lady şi închideţi bine uşa, îi strigă Keith.

Primul ei impuls fu să-l asculte, căci credea că e vorba de un atac al vreunui clan vecin. Auzi însă un mârâit ameninţător şi se întoarse să vadă ce era. Zări atunci câinele soţului ei înaintând încet în curte şi scoase un ţipăt Dumfries sângera îngrozitor şi de la distanţa aceea îşi dădea bine seama că laba stângă din spate îi era sfâşiată.

Ochii i se umplură de lacrimi văzând câinele care se târâse până acasă pentru a muri acolo.

Soldaţii îl înconjurară şi Johanna îl auzi pe Keith strigându-i:

— Intraţi înăuntru, my lady.

Înţelese îndată că voiau să-l omoare pentru a-i scurta chinurile. Atenţia cu care se apropiau de câine le trăda teama că animalul ar putea 6 periculos. Văzu pe unul din soldaţi îndreptându-se spre câine cu sabia în mână, gata să lovească.

— Lăsaţi-l în pace.

Furia din glasul ei îi făcu pe toţi să se întoarcă surprinşi. Câţiva soldaţi Maclaurin

se şi îndepărtară de dine, dar soldaţii MacBain nu făcură nici un pas înapoi.

Keith se grăbi spre scări şi o prinse de braţ.

— Nu e nevoie să vedeţi ce va urma. Vă rog, intraţi înăuntru.

Dar Johanna îşi trase hotărâtă braţul.

— Dumfries vrea să intre. De obicei doarme lângă foc şi acolo vrea să se ducă acum. Ţine uşile deschise, Keith. Îţi poruncesc.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă către Dumfries. Ştia că animalul nu va lăsa pe nici unul din soldaţi să-l ajute şi îşi dădea seama că trebuia să aibă dureri cumplite, căci abia se târa încercând să ajungă la scări.

— Cel puţin nu staţi în calea lui, my lady.

— Spune-le oamenilor să intre.

— Dar, my lady…

— Fă cum ţi-am poruncit. Dacă-l atinge vreunul o să-mi dea socoteală.

Tonul vocii ei îi spunea lui Keith că era inutil să mai încerce s-o convingă. Dădu câteva comenzi scurte oamenilor, apoi apucă din nou braţul stăpânei sale împingând-o uşor înăuntru, în hol.

— Uşile, Keith! Ţineţi uşile deschise, porunci Johanna privind ţintă câinele.

Leila şi Megan, cele două femei Maclaurin care dereticau încăperile castelului, veniră şi ele să vadă ce se întâmplă.

— Dumnezeule, şopti Megan. Ce-i cu el?

— Daţi-vă înapoi, doamnă, ţipă Leila. Bietul Dumfries, nu poate să urce scările. Va trebui să-l ucidă.

— Nimeni nu se atinge de el. Megan, adu-mi aţă şi-un ac, iar tu Leila, vezi că sub patul meu e o cutie cu ierburi. Adu-mi-o, te rog.

Dumfries se prăbuşi pe a treia treaptă, gemând. Încercă să se ridice din nou fără să reuşească. Johanna nu putea suporta să-l vadă chinuindu-se.

Voise să se apropie de câine când el ar fi ajuns înăuntrul castelului, lângă vatră, unde stătea de obicei, dar îşi dădu seama că bietul animal nu va putea răzbi niciodată până acolo singur.

Se desprinse de Keith şi alergă înspre câine, care mârâi văzând-o că se apropie de el. Johanna se opri şi întinse mâna către el, şoptindu-i vorbe de mângâiere pentru a-l linişti.

Keith încercă din nou s-o prindă de braţ, dar animalul mârâi şi mai ameninţător când soldatul se apropie de stăpâna lui. Johanna

îi porunci să se îndepărteze, apoi, privind în sus pe scări, zări doi soldaţi MacBain cu arcurile îndreptate către câine. Aveau datoria s-o apere chiar împotriva dorinţei ei şi îşi dădu seama că dacă Dumfries se va repezi s-o muşte, săgeţile lor îl vor ucide înainte chiar de a apuca s-o atingă. În inima ei mila se lupta cu teama pentru animalul rănit.

Totuşi, câinele o lăsă să-l ajute, chiar dacă nu-şi încetă mârâitul. Johanna nici nu ştiuse că avea atâta putere. Îşi puse braţele în jurul câinelui, sprijinindu-l, şi continuând să-l încurajeze îl ajută să urce şi restul treptelor. Era o treabă istovitoare, dar, după ce reuşi în cele din urmă să urce scările, câinele îşi adună toate forţele şi se îndepărtă de ea. Începu din nou să mârâie în vreme ce se apropia de uşa de la intrare. Se opri apoi la scările ce dădeau în hol. Johanna se apropie din nou de el pentru a-l ajuta să coboare şi aproape că-l duse în braţe până la locul lui de lângă foc.

Văzându-l pe Dumfries, cei care lucrau la consola căminului se grăbiră să se dea la o parte. Câinele făcu un ocol prin faţa vetrei, gemând. Îl durea prea tare rana ca să se poată aşeza.

Megan intră în fugă aducând acul şi aţa pe care i le ceruse stăpâna sa. Johanna o trimise înapoi în dormitor pentru a-i aduce pătura de pe pat.

— O să iau una nouă din dulap, my lady.

— Nu, nu, adu-o pe cea de pe pat, Megan. Dumfries se va mai linişti simţind mirosul soţului meu.

După câteva minute, Megan se întoarse aducând pătura şi Johanna îngenunche pentru a aranja un culcuş câinelui.

— Aţi reuşit să-l aduceţi înăuntru, my lady, îi şopti Keith. E ceva!

Johanna clătină din cap.

— Asta a fost uşor. De-abia acum urmează ce-i mai greu. Trebuie să-l cos. Mi-e groază, dar trebuie s-o fac şi mi-e teamă că Dumfries nu va înţelege că e spre binele lui.

Mângâie câinele pe gât, aplecându-se să-i cerceteze rana.

— Glumiţi, my lady. Vă va ucide dacă încercaţi să-i atingeţi rana.

— Sper că nu.

— Dar vă e teamă de el.

— Da, mi-e teamă, dar asta nu schimbă nimic. Nu-i poate vindeca rana. Leila? Ai găsit cutia cu ierburi?

— Da, my lady.

Johanna se întoarse şi le zări pe cele două femei stând pe ultima treaptă a scărilor.

— Atunci adu-mi-o, te rog. Pune-o pe pătură.

Niciuna din ele, însă, nu se mişcă; priveau amândouă îngrozite câinele care începuse să mârâie din nou. Era limpede că le era teamă să se apropie şi lucrul acesta o uimi foarte tare pe Johanna. Credea că numai ei îi era frică de câine. Le privi înţelegătoare, apoi se duse să-şi ia singură cutia cu ierburi şi acul.

— Fiţi atentă, my lady, îi şopti Leila.

Johanna se îndreptă din nou spre dine, pregătită să înceapă. Hotărât să n-o lase să rişte prea mult, Keith îngenunche lângă ea, cuprinzând cu mâinile gâtul câinelui pentru a-l putea imobiliza cu uşurinţă dacă ar fi încercat să-i facă vreun rău Johannei.

Dar animalul îi uimi pe amândoi. Nu scoase niciun sunet cât timp stăpâna lui îl cusu.

Johanna îi şoptea tot timpul vorbe de încurajare, mângâindu-l de fiecare dată când îi atingea rana cu batista îmbibată în sucul ierburilor de leac. Ştia că alifia ustură foarte tare şi sufla de fiecare dată când ungea laba câinelui cu ea.

Tocmai se pregătea să coasă rana când auzi vocea soţului ei.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Johanna lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Parcă niciodată nu-i păruse atât de bine să-l vadă. Gabriel se grăbi către ea, ţinându-şi privirile aţintite asupra câinelui.

Keith se ridică imediat ce-şi văzu stăpânul, iar ceilalţi soldaţi se dădură la o parte pentru a-i face loc.

— Cred că Dumfries s-a întâlnit cu o haită de lupi, spuse Keith.

— S-o fi întâlnit cu Căţelandrul nostru? îl întrebă Calum venind lângă el.

— Mai aveţi vreun câine, my lord? îşi exprimă Johanna nedumerirea, în vreme ce ungea din nou rana câinelui cu o batistă curată.

— Nu. Aşa îi spun oamenii mei unui lup. Îţi tremură mâinile, Johanna.

— Ştiu.

— De ce?

— Pentru că mi-e frică de câinele tău.

Johanna termină repede curăţarea rănii. Alifia avea de asemenea avantajul de a amorţi zona unde era aplicată şi acum era sigură că Dumfries nu va mai simţi nicio durere când îl va coase.

— Îi e teamă, dar continuă să-l oblojească.

— Văd şi eu asta, Keith, îi răspunse Gabriel soldatului.

— Partea mai grea s-a terminat, zise Johanna, şi sunt sigură că acum nu va mai simţi nimic. Şi apoi…

— Şi apoi ce?

Johanna îi şopti ceva ce aducea a explicaţie, dar Gabriel nu reuşi să priceapă. Îngenunche lângă soţia sa şi îşi puse mâna pe gâtul câinelui, mângâindu-l. Dumfries încercă imediat să-i lingă degetele.

— Ce-ai spus?

— Am spus că acum că eşti aici, îi şopti din nou Johanna.

Îi văzu expresia satisfăcută şi se grăbi să adauge:

— Dumfries va fi mai liniştit. Câinele ăsta te iubeşte mult, my lord, şi ştie că vei avea grijă de el.

— Şi tu ştii asta, Johanna.

Johanna îşi dădu imediat seama că soţul ei aştepta o confirmare, dar preferă să păstreze tăcerea, ştiind că expresia feţei lui ar deveni şi mai arogantă, dacă ar recunoaşte că şi ea se simţea în siguranţă alături de el.

Cusutul rănii nu dură prea mult. Gabriel o

ajută apoi să bandajeze rana câinelui şi să lege fâșiile de bumbac.

— N-o să lase în pace prea multă vreme cârpele astea, zise Gabriel.

Johanna clătină din cap la rândul ei. Se simţea dintr-o dată copleşită de oboseală şi bănuia că frica prin care trecuse o vlăguise atât. Îşi luă lucrurile şi se ridică.

O mulţime de oameni curioşi se adunase în spatele ei şi Johanna o zări pe Glynis în grupul celor ce o priveau.

— A cărat singură câinele înăuntru, laird, să ştiţi.

Johanna continua să-şi facă loc prin mulţime, în vreme ce Keith îi povestea soţului ei o versiune exagerată a întâmplării. Se grăbi să urce scările şi să ajungă în dormitor, îşi puse cutia cu ierburi la loc, se spălă, îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. Nu dorea decât să se odihnească şi apoi să se întoarcă jos pentru cină, dar adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Gabriel intră în cameră de două ori în seara aceea pentru a vedea dacă soţia lui nu avea nevoie de ceva. Apoi veni şi el să se culce pe la miezul nopţii, însă nu înainte de a se asigura că Dumfries se simţea bine.

Johanna aproape că nici nu se mişcă atunci când soţul ei îi scoase hainele. Deschise numai o clipă ochii şi îl privi încruntată, apoi adormi la loc. Gabriel luă o pătură pentru a o acoperi, înainte de a se dezbrăca şi el şi a se întinde lângă ea. Johanna se trase către el, imediat ce-l simţi alături. Gabriel o cuprinse în braţe şi ea îşi puse capul pe umărul lui.

Apoi el îşi aduse aminte de cele ce-i spusese Keith şi încercă să şi-o imagineze pe soţia lui ajutând câinele să urce scările. Îl încânta curajul de care dăduse dovadă Johanna, dar nu voia s-o mai vadă riscând inutil.

Pe Dumfries trebuie să-l fi durut îngrozitor laba şi nu se putea avea încredere într-un animal rănit, indiferent cât de credincios îi fusese acesta înainte stăpânului său. Mâine îi va porunci să nu-şi mai asume asemenea riscuri.

În cele din urmă, adormi îngrijorat pentru delicata lui soţie.

CAPITOLUL IX

Încă înainte de a deschide ochii în dimineaţa următoare, Gabriel ştia că soţia lui nu mai era lângă el în pat. La dracu'!

Nici nu se iviseră bine zorile şi el, ca laird şi soţ al ei ar fi trebuit să fie primul care să se dea jos din pat. Totuşi, enervarea i se mai domoli la gândul că, probabil, Johanna îl aştepta în holul de la intrare. Îşi aduse aminte cât de îngrijorată fusese soţia lui pentru Dumfries şi îşi spuse că o va găsi cu siguranţă jos lângă animal, oblojindu-i rana.

Văzu pledul Maclaurin pe un scaun. Johanna încurcase iar zilele şi se îmbrăcase două zile la rând în culorile clanului MacBain. Era sigur că cei din clanul Maclaurin vor fi nemulţumiţi şi să-l ia dracu' dacă avea timp pentru problemele astea de mică importanţă. Ieşi din cameră şi-i văzu pe Keith şi Calum aşteptându-l în josul scărilor. Îl salutară amândoi în acelaşi timp.

— Unde-i soţia mea?

Cei doi soldaţi schimbară o privire îngrijorată, apoi Calum făcu un pas înainte pentru a-i răspunde:

— Credeam că e înăuntru cu dumneavoastră.

— Nu e.

— Atunci unde e? întrebă Calum.

Gabriel îl privi încruntat.

— Asta te-am întrebat şi eu.

Auzind glasul stăpânului său, Dumfries

ridică vesel capul şi Gabriel se duse să-l mângâie, întrebându-l încet:

— Vrei să te scot puţin afară, Dumfries?

— Lady Johanna l-a scos deja afară, îi spuse Leila din pragul uşii.

Se grăbi apoi să coboare scările, le aruncă un zâmbet celor doi soldaţi, apoi se întoarse din nou către laird.

— I-a dat şi de mâncare şi a spus că azi dinele se simte mai bine.

— Cum poate să-şi dea seama atât de repede de asta? întrebă Keith.

— Am întrebat-o şi eu acelaşi lucru, spuse Leila zâmbind, şi mi-a răspuns că astăzi mârâitul lui e puţin mai puternic şi astfel şi-a dat seama că-i e mai bine.

— Unde e soţia mea?

— S-a dus să facă o plimbare călare, răspunse Leila. A spus că e o zi prea frumoasă pentru a rămâne înăuntru.

— Soţia mea a plecat călare singură?

Gabriel stâlci o înjurătură printre dinţi şi ieşi fără a mai aştepta vreun răspuns. Keith şi Calum se grăbiră să-l urmeze.

— Îmi asum răspunderea pentru orice i se va întâmpla stăpânei, zise Keith. Astăzi e rândul meu să am grijă de doamna şi ar fi trebuit să ajung mai devreme. La naiba, dar

as vrea să mai stea locului.

— Stăpâna purta pledul MacBain, le strigă Leila.

— Dar nu trebuia, zise Keith.

— Şi totuşi, purta pledul MacBain, sir.

Calum îşi scărpină bărbia:

— Ei, a încurcat zilele, zise, făcându-i cu ochiul Leilei, apoi grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Keith.

Gabriel încercă să-şi stăpânească îngrijorarea, dar nu reuşi decât să se enerveze. Îi spusese foarte clar Johannei că trebuie să se odihnească şi asta nu includea plimbări de una singură pe dealurile înţesate de lupi. Chiar trebuia s-o încuie în cameră? îşi jură că o să-i pună întrebarea de îndată ce o va găsi.

Văzându-şi laird-ul îndreptându-se spre grajduri, Sean, îngrijitorul cailor, se grăbi să-i pregătească armăsarul. Tocmai îi scotea calul afară, când Gabriel ajunse lângă el. Înşfăcă frâiele din mâinile lui Sean, mormăi un răspuns la salutul îngrijitorului şi încălecă dintr-o săritură, în scurt timp era în plin galop, traversând pajiştea.

Auggie auzi tropăitul copitelor şi îşi ridică privirea. Stătea în genunchi, măsurând distanţele dintre gropi. Se grăbi să se ridice

şi făcu un semn de salut cu capul, când laird-ul se opri în faţa lui.

— Bună ziua, laird MacBain.

— Bună ziua, Auggie, îi răspunse Gabriel scrutând pajiştea Ai văzut-o cumva pe soţia mea?

— O văd chiar acum, MacBain, îi răspunse Auggie arătându-i cu mâna vârful dealului. Gabriel se întoarse să privească şi o zări imediat pe Johanna.

— Ce naiba face acolo?

— Contemplă împrejurările.

— Ce dracu' mai e şi asta? Poate vrei să spui „împrejurimile".

— Nu, MacBain. Aşa mi-a spus, aşa-ţi zic: împrejurările. Stă acolo de mai bine de o oră şi cred că a avut mult de contemplat.

Gabriel îşi îndemnă calul spre vârful dealului.

— E o zi frumoasă pentru o plimbare călare, îi strigă Auggie.

— E şi mai frumoasă pentru a sta înăuntru, mormăi Gabriel ca răspuns.

Johanna tocmai se pregătea să se întoarcă la castel, când îl zări pe Gabriel venind către ea. Îşi flutură mâna în semn de salut, apoi aşteptă, liniştită, ca el să se apropie. Era pregătită să-l înfrunte şi respiră adânc

pentru a-şi face curaj, gândindu-se la ce va urma. Era totuşi timpul să-şi pună planul în aplicare, îi era puţin teamă, dar era şi firesc să-i fie. Trebuia să-i explice că putea avea şi singură grijă de ea.

Se trezise cam cu o oră înainte de ivirea zorilor şi îşi petrecuse o mare parte din acest timp gândindu-se la schimbările pe care voise să le facă. Majoritatea priveau propria ei purtare, dar erau şi câteva schimbări pe care se gândea să-l ajute pe soţul ei să le facă. De fapt, totul pornise de la dinele lui Gabriel. Johanna învăţase ceva foarte folositor în vreme ce-i oblojea rana. Îşi dădu seama că mârâitul lui era de fapt un semn de afecţiune, ceea ce însemna că n-avea de ce să se teamă de câine. Câteva mângâieri şi vorbe bune îi câştigaseră încrederea lui Dumfries. În dimineaţa aceea, când îi dăduse să mănânce, câinele îi linsese mâinile, mârâind în semn de afecţiune. Şi asta-i aducea aminte de stăpânul lui. Nu o mai îngrijorau atât privirile încruntate ale soţului ei.

— Ţi-am poruncit să te odihneşti.

Johanna ignoră salutul lui ostil.

— Bună dimineaţa, Gabriel. Ai dormit bine?

Gabriel era atât de aproape de ea încât piciorul lui drept îi atingea genunchiul. Johanna nu putu rezista privirii lui încruntate şi plecă ochii. Trebuia să se concentreze şi n-o putea face atunci când el o privea aşa. N-avea prea multe să-i spună, dar erau lucruri importante. Gabriel observă că soţia lui îşi luase arcul şi săgeţile şi îşi zise că era o dovadă foarte bună de precauţie în caz că se întâlnea cu vreo haită de lupi. Totuşi, una era să tragă la ţintă într-un copac, şi alta să nimerească o fiară sălbatică... un lup înfometat sau un mistreţ stârnit. Gândul la primejdia prin care ar fi putut să treacă soţia lui îl Seu să se încrunte şi mai tare.

— Mi-ai nesocotit cu bună ştiinţă porunca, Johanna. Nu ţi-am îngăduit...

Johanna se aplecă în şa şi-l atinse cu vârful degetelor pe gât într-o mângâiere uşoară. Atingerea aceea îl ului, întrerupându-i pentru moment şirul gândurilor. Înainte de a avea timp să reacţioneze, Johanna se îndreptă din nou în şa cu mâinile încrucişate, privindu-l zâmbitoare. Gabriel clipi de câteva ori, încercând să-şi pună ordine în gânduri, apoi începu din nou:

— Nici n-ai idee câte primejdii…

Din nou! La dracu’ dacă n-o făcea intenţionat pentru a-i distrage atenţia. Îi prinse mâna înainte ca ea să aibă timp să şi-o retragă.

— Ce naiba faci?

— Te mângâi…

Gabriel vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. O privi câteva clipe în tăcere, încercând să înţeleagă ce o apucase.

— De ce? vru să ştie.

— În semn de afecţiune, my lord. Te deranjează faptul că te-am mângâiat?

— Nu, mormăi el.

Îi prinse bărbia, silind-o să-l privească, apoi se aplecă şi o sărută îndelung. Johanna îşi puse braţele în jurul gâtului lui, strângându-se tot mai tare la pieptul lui şi sărutându-l la fel de pătimaş. Nu ştia cum se întâmplase, dar, când se opriră din sărutat, se trezi alături de el pe şa. Gabriel o ţinea strâns în braţe şi Johanna îşi rezemă capul de pieptul lui, zâmbind mulţumită. Îi venea să râdă. Dumnezeule, reuşise, într-adevăr, să-și demonstreze ceea ce-şi pusese în gând. Gabriel era la fel ca şi câinele său şi amândurora le plăcea la fel de mult să m.

— Îi este permis unei soţii să-şi arate

afecţiunea faţă de. Soţul ei?

MacBain îi dădu a înţelege că era de acord cu gestul ei. Doamne, ce aroganţă! îşi ridică fruntea să-l privească.

— Şi îi este permis unui soţ să-şi ia soţia pe cal?

— Desigur, un soţ poate face orice doreşte.

„Şi o soţie la fel”, se gândi ea.

— De ce eşti tot timpul atât de serios, my lord? Mi-ar plăcea să te văd zâmbind mai des.

— Sunt un războinic, Johanna.

După privirea lui, Johanna îşi dădu seama că el considera că-i dăduse o explicaţie completă. Gabriel o reaşează pe calul ci.

— Şi tu zâmbeşti rar. De ce?

— Sunt soţia unui războinic, my lord, îi răspunse Johanna zâmbind.

Gabriel nu se putu stăpâni să nu zâmbească, la rândul lui, auzindu-i răspunsul înţepat.

Eşti foarte chipeş când zâmbeşti, my lord.

— Dar ţie nu-ţi plac bărbaţii chipeşi, încercam să-ţi fac un compliment, sir.

— De ce?

Johanna nu-i răspunse.

— Ce făceai aici singură?

— Ai puţin timp să facem o plimbare călare? Vreau să găsesc o peşteră despre care mi-a vorbit Auggie. E o comoară ascunsă înăuntru.

— Ce comoară?

— Mai întâi ajută-mă să găsesc peştera şi apoi îţi voi spune ce e înăuntru. Ştiu cât eşti de ocupat, dar nu durează mai mult de o oră. Te rog!

Gabriel se gândi o clipă. Avea treburi importante de rezolvat şi n-ar fi trebuit să le amâne. Şi i se părea aiurea să călărească aşa, de dragul de a călări. Era o pierdere de timp. Dar îi plăcea ideea de a petrece câteva minute, căci de mai mult nici nu încăpea vorbă, alături de frumoasa lui soţie.

— Bine, Johanna, te urmez.

— Mulţumesc, my lord.

Părea într-adevăr foarte mulţumită. Doamne, câtă plăcere fi făcuse un lucru atât de mic! Lui Gabriel îi păru rău că avusese nevoie de atâta timp să se hotărască.

Johanna n-avea de gând să-l lase să se răzgândească. Voia să-l îndepărteze cât mai mult de castel… şi de treburile lui pentru a putea discuta în linişte cu el. Porni în galop în josul dealului. Se ţinea bine în şa şi asta îl uimea. Lui i se părea prea firavă chiar

pentru a o lăsa să iasă afară. Gabriel o urmă îndeaproape, până ajunseră lângă pădure. Atunci trecu în faţă. După o oră de hoinăreală în căutarea peşterii, Johanna era gata să renunţe pe ziua aceea.

— Data viitoare va trebui să-l rugăm pe Auggie să vină cu noi şi să ne arate drumul.

Luară calea întoarsă prin pădure şi se opriră la pârâu.

— Eşti gata să ne întoarcem? o întrebă Gabriel.

— Voiam mai întâi să-ţi vorbesc, my lord, şi dacă nu mi-ar fi aşa de foame, te-aş fi rugat să mai rămânem aici. Vezi ce verde e toată valea?

Apoi cu o sclipire răutăcioasă în ochi:

— Şi când te gândeşti că aveţi o vreme atât de călduroasă tot anul. Doamne, ce norocoasă sunt!

Pe Gabriel îl reconforta entuziasmul ei. N-o mai văzuse niciodată atât de bine dispusă şi veselia ei îi încălzea inima. Nici el n-ar fi vrut să plece.

— Pot să-ţi astâmpăr foamea, nevastă.

— Ai de gând să vânezi ceva?

— Nu, am tot ce ne trebuie.

Gabriel descălecă şi o ajută şi pe ea să coboare de pe cal.

— Eşti prea slabă, nevastă.

Johanna nu-l luă în seamă.

— Şi unde e mâncarea cu care te lăudai? Crezi că o să ne pice ca o mană din cer?

Gabriel scoase o tăviţă de metal şi o pungă de piele de sub şaua calului şi îi făcu semn să se aşeze lângă pârâu. Apoi legă caii şi se duse lângă ea.

— Scoate-ţi pledul, Johanna, şi aşează-l ca o pătură lângă pinii ăia.

— Nu e prea elegant să-mi scot pledul.

Vocea ei îi spunea că n-o deranja dacă nu se purta elegant. Johanna era de obicei foarte tăcută şi voioşia ei de acum îl nedumeri; îşi spuse că trebuie să afle cauzele acelei schimbări.

Gabriel făcu focul şi puse tăviţă de metal deasupra ca s-o încălzească. Apoi luă un pumn de făină de ovăz din punga de piele, o amestecă cu puţină apă şi făcu iute o lipie destul de mare, pe care o aruncă în tăviţă, după care începu să facă alta. Când fură gata, i le întinse soţiei sale să le mănânce. Johanna luă o înghiţitură şi avu senzaţia că gura i se umple cu nisip. Totuşi, nu spuse nimic, gândindu-se că soţul ei se străduise să-i ia că de mâncare şi n-ar 6 fost prea frumos din partea ei să-i arate cât de rele i

se păreau la gust lipiile făcute de el.

Gabriel o privea amuzat cum se chinuie să mestece, ducându-se la râu aproape de fiecare dată când lua o înghiţitură pentru a bea apă şi a putea astfel înghiţi mai bine mâncarea. Nu mâncase nici jumătate de lipie, când o auzi spunându-i că se săturase.

— Bine că te-ai gândit să iei ceva mâncare cu tine.

— Fiecare luptător trebuie să aibă mâncare la el, Johanna, spuse Gabriel aşezându-se lângă ea şi rezemându-se de trunchiul unui copac.

— Avem întotdeauna tot ce ne trebuie pentru vânătoare sau pentru luptă. În Highlands trebuie să te ajuţi singur. Noi n-avem nevoie de pâine şi vin şi nici nu ne trebuie căruţe cu mâncare să ne ghiftuim, cum fac soldaţii englezi. Pledurile ne servesc ca pături sau corturi şi pământul ne dă hrana de care avem nevoie.

— Când nu furaţi de la celelalte clanuri.

— Da.

— E un păcat să iei ce nu-i al tău.

— Aşa se procedează aici.

— Şi ceilalţi fură şi ei de la clanul tău câte ceva?

— N-avem nimic ce i-ar putea atrage.

— Şi toţi fură unii de la alţii?

— Desigur.

— Ce sălbatici! Şi niciun laird nu se târguieşte pentru un lucru de care are nevoie?

— Unii se târguiesc. Se întâlnesc de două ori pe an lângă Moroy Firth şi, după câte-am auzit, acolo schimbă între ei ce Ic prisoseşte. Da' nu se duc decât clanurile care nu sunt în război.

— Cum adică, după câte-am auzit? Nu te-ai dus niciodată?

— Nu.

Johanna aşteptă ca el să continue, dar Gabriel nu mai adăugă nimic.

— Nu te-au invitat? întrebă, furioasă la gândul unei asemenea insulte.

— Toţi şefii de clan sunt invitaţi, nevastă.

— Atunci de ce naiba nu te-ai dus niciodată?

— N-am avut nici timpul, nici dorinţa să mă duc. Și-apoi, ţi-am mai spus de nu ştiu câte ori că nu avem cu ce să ne târguim.

— Şi dacă ai avea, te-ai duce?

Gabriel ridică din umeri în loc de răspuns.

— Ce spune părintele MacKechnie despre faptul că furaţi tot timpul?

Femeia asta părea obsedată de părerea

preotului.

— Nu spune nimic. De altfel, ştie că n-ar avea niciun rost. Supravieţuirea contează mai mult decât grijile mărunte, nA nu păcătuieşti.

Johanna era uluită de cuvintele lui. Şi la naiba dacă nu-l invidia! Ce plăcut trebuie să fie să nu-ţi mai faci atâtea griji că păcătuieşti!

— Părintele MacKechnie e un preot puţin obişnuit.

— Ce te face să spui asta?

— E foarte bun şi de asta mi se pare puţin obişnuit.

Gabriel se încruntă, auzind-o.

— Cum sunt preoţii în Anglia?

— Nemiloşi.

Răspunsul îi scăpase fără să vrea şi se simţi imediat vinovată că-i judecase pe toţi slujitorii Domnului după cei puţini pe care-i cunoscuse ea.

— Ei, unii poate că au suflet bun. Sunt convinsă că nu toţi cred că femeile sunt ultimele în iubirea Domnului.

— Femeile sunt ce?

— Ultimele în iubirea Domnului, îi repetă ea îndreptându-şi umerii, dar continuând să-şi ţină fruntea plecată. Ar fi mai bine să ştii

şi tu Gabriel, că nu mă am foarte bine cu biserica.

Se purta de parcă i-ar fi mărturisit ceva îngrozitor.

— De ce?

— Sunt o eretică, şopti ea.

Gabriel zâmbi şi Johanna crezu că el nu o lua în serios.

— Sunt o eretică. Nu cred nimic din învăţăturile bisericii.

— Ce nu crezi, de fapt?

— Că Dumnezeu iubeşte femeile mai puţin decât pe animale.

Gabriel nu mai auzise ceva mai absurd.

— Cine ţi-a spus…

— Episcopul Haliwick, îl întrerupse Johanna. Îi plăcea să-mi tot repete ierarhia dată de Dumnezeu pentru a-mi aminti de nimicnicia mea. Îmi spunea că, dacă nu învăţ ce înseamnă supunerea şi umilinţa, nu voi ajunge niciodată să văd chipul îngerilor.

— Episcopul ăsta era duhovnicul tău?

— Un timp, da. Raulf avea o poziţie importantă şi episcopul era sfetnicul şi duhovnicul lui. Îi spunea ce pedepse.

— Şi ce pedepse îţi dădea?

Johanna clătină din cap, refuzând să-i răspundă. Îi părea rău că deschisese

discuţia aceea.

— Când îl aduci pe Alex acasă?

Gabriel înţelese că voia să schimbe subiectul şi se hotărî s-o lase în pace pentru moment. Soţia lui îşi făcea tot felul de griji ciudate şi după modul în care îşi frângea mâinile când îi vorbise despre episcop, îşi dădea seama că Haliwick era cel care o înfricoşa cel mai tare.

— O să-l aduc atunci când se va termina lucrul la castel. M-ai mai întrebat asta şi ieri şi ţi-am răspuns la fel. Ce, ai uitat?

— Probabil că te voi mai întreba şi mâine.

— De ce?

— Un fiu trebuie să trăiască alături de tatăl său. Crezi că lui îi place să aştepte atât? Crezi că e fericit la familia mamei lui? Ai atâta încredere în oamenii aceia ca să-i laşi să-ţi crească unicul fiu? Un copil atât de mic ca Alex are nevoie de tatăl lui.

Întrebările ei i se păreau o insultă. Ce naiba, ea chiar credea că şi-ar fi lăsat fiul pe mâinile oricui? Totuşi, Gabriel nu credea că soţia lui voise să-l jignească. Se citea pe faţa ei cât era de îngrijorată pentru băiat.

— Alex mi-ar spune, dacă ar fi nefericit sau dacă cineva s-ar purta rău cu el.

— Nu, nu cred c-ar putea să-ţi spună.

Poate că suferă în tăcere.

— De ce-ar suferi în tăcere?

— Pentru că i-ar fi ruşine să spună ceva. Poate că el crede că din vina lui oamenii se poartă rău cu el. Adu-l acasă, Gabriel. Locul lui e aici, cu noi.

Gabriel o luă în braţe, silind-o să se uite la el. O privi câteva clipe în tăcere, încercând să înţeleagă ce se petrecea în mintea ei.

— O să-l aduc acasă într-o scurtă vizită.

— Când?

— Săptămâna viitoare. Îl voi întreba atunci dacă e nefericit sau dacă cineva se poartă rău cu el. Şi, adăugă ferm când Johanna dădu să-l contrazică, îmi va spune adevărul. Acum vreau să te întreb ceva, Johanna. Ot timp ai suferit în tăcere?

— M-ai înţeles greşit. Am avut o copilărie minunată şi părinţii mei au fost nişte oameni buni şi iubitori. Tata a murit acum trei ani şi îi simt încă tare mult lipsa.

— Şi mama ta?

— Acum e singură. Ştii, n-aş fi acceptat niciodată să vin aici, dacă Nicholas nu mi-ar fi promis că va avea grijă de ea. E un fiu tare bun.

— Probabil că-ţi vedeai părinţii foarte des, când erai măritată cu englezul, dar acum

distanţa e prea mare pentru a putea face mamei tale mai mult de o vizită pe an.

— O să mă laşi să-mi vizitez mama? Părea uluită.

— O să te duc chiar eu s-o vezi. Dar numai o dată pe an. Să nu te aştepţi s-o vezi la fel de des ca atunci când erai măritată cu englezul.

— Dar nu i-am văzut niciodată pe ai mei câtă vreme am fost măritată cu Raulf.

Era rândul lui s-o privească uimit.

— Soţul tău nu-ţi îngăduia să-ţi vizitezi părinţii?

— Nu, eu nu voiam să-i văd… nu atunci. N-ar trebui să ne întoarcem? Se face târziu şi te-am reţinut de la treburile tale.

Gabriel se încruntă enervat. N-avea niciun sens ce-i spunea Johanna. Păruse încântată când o anunţase că îşi va putea vedea mama o dată pe an şi totuşi îi spusese că nu voise să-şi vadă părinţii câtă vreme fusese măritată cu englezul. Nu-i plăceau răspunsurile date pe jumătate şi de data asta avea să-i ceară să se explice.

— Johanna, te contrazici. Nu-mi plac tainele astea…

Johanna îl mângâie uşor pe gât. Atingerea ei îl surprinse, dar nu voia să se lase distras.

Îi prinse mâna ca s-o împiedice să-l mai întrerupă.

— Îţi spuneam că nu-mi plac…

Îl mângâie din nou cu cealaltă mână şi de data asta reuşi să-i întrerupă şirul gândurilor. Gabriel îi prinse şi cealaltă mână şi o cuprinse în braţe. Voise numai s-o sărute, dar răspunsul ei plin de entuziasm îl făcu să dorească mai mult. Gura lui o acoperi pe a ei, copleşind-o nerăbdător.

Johanna îi încolăci gâtul cu braţele, mângâindu-l pe păr. Răspunsul ei tandru îl făcu să uite de sine. Avu nevoie de un uriaş efort de voinţă pentru a se desprinde de ea. Închise ochii pentru a nu-i mai vedea gura şi gemu încet:

— Nu e momentul acum, nevastă.

— Nu, desigur că nu.

— Pericolele aici…

— Da, pericolele…

— Am multe treburi.

— Ştiu. Şi eu te reţin fără niciun fel de ruşine de la treburi.

— Da, rânji el, mângâindu-i coapsele.

Johanna abia mai putea fi atentă la ce-i spunea soţul ei. Alte amănunte îi atrăgeau atenţia. Nu se putea să nu-i simtă parfumul trupului bărbătesc, un parfum îmbătător ca

aerul tare de afară, şi vocea lui adâncă şi tremurătoare, rostind cuvintele pe un ton scăzut o excita.

— Gabriel?

Mâna lui urcă încet pe piciorul ei.

— Da?

— Vreau să-ţi vorbesc despre o hotărâre importantă pe care am luat-o.

— Mai târziu.

— Dar nu sunt lupi pe-aici?

— Câteodată sunt.

— Nu pari prea îngrijorat.

— Caii ne vor preveni la timp. Ai o piele ca de mătase. Johanna se aplecă puţin pentru a-i săruta bărbia. Îi simţi mâna urcând din ce în ce mai sus şi instinctiv îşi depărtă picioarele. El începu s-o mângâie şi sărutul îi deveni umed şi fierbinte.

Hainele îi stânjeneau şi dezbrăcatul li se păru că durează o veşnicie. Johanna încercă să-şi dezlege cordonul fustei dar nu reuşi decât să-l înnoade şi mai tare. Gabriel o ajută, deşi era la fel de nepriceput. Reuşi însă rupând panglica de satin.

Devenise dintr-o dată nerăbdător. Simţea că nu mai poate aştepta şi o ridică deasupra silind-o să-i cuprindă şoldurile între picioare.

— Primeşte-mă… îi şopti răguşit. Voise să mai adauge „acum”, dar se înfrână, spunându-i în loc „când eşti gata”. Johanna îi cuprinse umerii în braţe şi se lăsă încet să alunece deasupra lui. Se priviră în ochi până ce Gabriel se implântă adânc în ea. Plăcerea era aproape de nesuportat şi îşi închise ochii gemând încetişor. Se lăsă din nou să alunece deasupra lui pentru a-l săruta şi un nou val de căldură îi năpădi trupul.

Dumnezeule, mişcările ei încete şi chinuitor de dulci îl scoteau din minţi. Îi prinse şoldurile, arătându-i cum să se mişte şi amândoi îşi pierdură controlul continuând să facă dragoste înnebuniţi de pasiune.

Gabriel îşi găsi satisfacţia înaintea ei şi coborî mâna ca s-o mângâie şi s-o ajute să intre în orgasm. Johanna se lipi strâns de el îngropându-şi faţa la pieptul lui şi şoptindu-i numele printre gemete. El o ţinu îmbrăţişată câteva minute, apoi o sărută din nou apăsat şi se desprinse din braţele ei. Nu-i lăsă prea mult timp să-şi revină, fi spuse să se îmbrace repede, căci şi aşa pierduseră destul timp.

Johanna încercă să nu se simtă jignită de purtarea lui. I-ar fi plăcut să mai zăbovească

puţin, dar ştia că soţul ei avea multe treburi de rezolvat. Se spălară la râu, apoi se îmbrăcară şi încălecară.

— Îţi interzic să mai ieşi singură!

Johanna nu-i răspunse şi Gabriel o privi aspru.

— Şi când ne întoarcem la castel ai să te duci să te odihneşti.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu.

Johanna nu voia să se certe cu el, nici să-l lase să plece prost dispus.

— Gabriel!

— Da.

— Te-ai simţit bine cu mine?

— Ce întrebare mai e şi asta? Nu e limpede că m-am simțit bine cu tine?

— Nu e prea limpede.

— Ar trebui să fie.

Gabriel îşi dădea seama că soţia lui voia să audă un compliment, da nu ştiu ce să-i spună. Nu prea se pricepea el la vorbe dulci şi curtoazie. Totuşi, privirea ei dezarmată îi spunea cât de mult îşi dorea Johanna o vorbă de laudă. N-ar fi vrut ca mica lor plimbare să se termine într-un mod deprimant pentru ea, aşa că se grăbi să adauge:

— M-ai Scut să-mi uit îndatoririle.

Aşa, va înţelege cât de mult îi plăcea să fie cu ea. Dar pentru ea, vorbele lui păreau mai mult o acuzaţie.

— Îmi pare rău, Gabriel. Nu se va mai repeta.

— Voiam să-ţi fac un compliment, femeie…

Johanna îl privi surprinsă.

— Da?

— Sigur că da. Un laird nu-şi uită prea des îndatoririle, aşa că, vezi, voiam doar să-ţi fac un compliment.

— În general, complimentele nu se răcnesc, my lord. Probabil că din cauza asta n-am înţeles.

Gabriel mormăi ceva şi Johanna nu ştiu cum să interpreteze sunetul acela grosolan. Totuşi, înţelese că discuţia era încheiată. Gabriel pocni uşor crupa calului ei şi porniră la trap înspre castel, fără a-şi mai spune nimic.

Când ajunseră în dreptul grajdurilor, Gabriel îi aminti din nou că trebuia să se odihnească.

— De ce trebuie să mă odihnesc? Nu sunt obosită.

— Nu vreau să te îmbolnăveşti.

Chipul lui hotărât îi spunea că n-avea rost

să-l mai contrazică. Însă Johanna era prea enervată pentru a abandona subiectul.

— Nu eşti deloc înţelegător. Nu vreau să stau toată ziua în pat. N-aş mai putea dormi noaptea.

Gabriel o ajută să descalece, apoi o luă de mână şi o sili să-l urmeze înspre castel.

— Îţi dau voie să stai în hol lângă foc şi poţi să coşi dacă vrei.

Îi plăcea ideea asta şi zâmbi imaginându-şi-o pe Johanna aplecată asupra lucrului. Dar soţia lui îl privi nemulţumită şi Gabriel fu atât de surprins de reacţia ei, încât izbucni în râs.

— Văd că ai idei precise despre felul în care ar trebui să-mi petrec zilele, my lord, şi mă întreb cum de ţi-au venit în minte. Mama ta citea adesea lângă foc?

— Nu.

— Atunci ce făcea toată ziua?

— Se istovea muncind. A murit când eram mic.

Privirea lui şi tonul vocii îi spuneau că nu voia să mai vorbească despre asta. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte de copilăria lui, dar chiar şi puţinele vorbe pe care le rostise spuneau multe despre el. Munca istovitoare o ucisese pe mama lui şi… nu cumva ăsta

era motivul pentru care voia ca soţia lui să-şi petreacă zilele odihnindu-se?

Johanna ştia că n-ar trebui să-l mai întrebe nimic, dar» 7 curiozitatea îi dădea ghes.

— Ţi-ai iubit mult mama?

Niciun răspuns. Încercă să-l ia altfel.

— Cine te-a crescut după moartea ei?

— Nimeni şi toţi în acelaşi timp.

— Nu înţeleg.

Gabriel mări pasul ca şi când ar fi încercat să fugă de întrebările ei. Apoi se opri şi se întoarse s-o privească.

— Nu e nevoie să înţelegi, Johanna. Du-te înăuntru acum.

Doamne, ce grosolan se purta câteodată!

Gabriel îşi întoarse gândurile în altă parte, fără a-i mai arunca măcar o privire soţiei sale ca să vadă dacă-i ascultă porunca. Johanna rămase câteva clipe pe trepte gândindu-se la purtarea soţului ei. Încercă să-l înţeleagă. Era soţia lui acum şi deci trebuia să ştie ce-l făcea nefericit şi ce-l enerva.

Odată ce va afla, va şti şi cum să se poarte cu el. Johanna tresări şi se întoarse. Keith stătea în spatele ei.

— M-ai speriat, zise ea, deşi era evident că se speriase.

— N-am vrut. V-am văzut că arătaţi puţin supărată şi mă întrebam dacă vă pot fi de folos cu ceva.

— Mă gândeam doar la laird-ul vostru. E un om ciudat.

— Da, e.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce-i în mintea lui.

— De ce?

Johanna ridică din umeri.

— Aşa! Nu merge cu întrebări directe şi totuşi există întotdeauna mai multe intrări într-un castel.

Keith nu înţelese ce voia să spună stăpâna lui.

— Da, sunt două intrări. De fapt, trei dacă socoteşti şi tunelul din pivniţă.

— Nu, nu vorbeam despre castelul ăsta. Voiam să spun că există întotdeauna mai multe moduri prin care poţi obţine ceea ce vrei; înţelegi acum?

— Şi totuşi, castelul ăsta are două intrări, my lady, insistă cu încăpăţânare Keith.

Johanna oftă exasperată.

— Ei, lasă Keith. N-are importanţă.

Soldatul schimbă subiectul.

— Vă duceţi să vă plimbaţi cu Auggie în după-amiaza aceasta?

— Poate, îi răspunse Johanna, începând să

urce scările.

Keith se grăbi înaintea ei pentru a-i deschide uşile.

— Azi e joi, my lady, îi aminti el.

Johanna zâmbi.

— Da! Scuză-mă, te rog, vreau să văd ce face Dumfries, adăugă ea, bănuind că soldatul voia să ştie ce avea de gând să facă în continuare.

Nu ştia cum să-l convingă pe Gabriel că n-avea nevoie de escortă. O exasperau Keith şi Calum, care o urmau tot timpul oriunde s-ar fi dus. Trebuise să apeleze la un vicleşug pentru a ieşi la o plimbare călare în dimineaţa aceea, dar ştia că a doua oară nu va mai merge. Acum va fi supravegheată şi mai atent. Şi apoi, nu era prea frumos să se folosească de o înşelăciune pentru a obţine ceea ce voia.

Johanna îşi dete jos tolba de pe umăr şi puse arcul şi săgeţile într-un colţ al încăperii.

— Deci ştiaţi că azi e joi? o întrebă Keith.

— Nici nu m-am gândit la asta. Are vreo importanţă?

— Azi ar fi trebuit să purtaţi culorile clanului Maclaurin.

— Da, dar ieri…

— Aţi purtat pledul MacBain, my lady. Îmi amintesc exact.

Johanna îşi dădea seama că pe soldat îl deranja greşeala ei.

— Da, mi-aduc aminte că e important.

— Este.

— De ce?

— N-aţi dori să jigniţi niciunul din clanuri, doamnă, nu-i aşa?

— Nu, desigur. Voi încerca să-mi amintesc pe viitor şi-ţi mulţumesc că mi-ai spus deschis că am greşit. Mă duc sus să mă schimb.

— Dar e trecut de amiază, doamnă. Puteți să rămâneți cu pledul MacBain şi veţi purta mâine şi poimâine culorile noastre. Asta va drege insulta.

— Trebuie să poarte culorile MacBain o dată la două zile, Keith. E de neadmis ca soţia unui MacBain să poarte culorile voastre două zile la rând, se auzi vocea lui Calum din pragul uşii.

Johanna dădu să-l aprobe, dar văzu expresia de pe chipul lui Keith şi se răzgândi. Poate că era mai bine să fie de acord cu el, din moment ce părea mult mai mânios decât Calum. Totuşi, niciunul din cei doi soldaţi nu părea în mod special interesat

de părerea ei.

— Calum, cred că Keith are dreptate, când…

— Nu va purta culorile voastre două zile la rând.

— Ba da! Ea vrea să se înţeleagă bine cu noi, Calum, şi mai bine ai încerca şi tu să-i urmezi exemplul.

— Acum schimbi foaia? Cu vreo oră în urmă spuneai că ai vrea să stea locului.

— N-am spus-o cu intenţie rea. Doar că mi-ar fi mai uşor, dacă mi-ar spune unde…

— De când e atât de greu să ai grijă de o femeie, mai ales de una atât de mică? Şi dacă stau bine şi mă gândesc, de când hotărăşti tu unde să stea ea? După părerea mea, din moment ce e o MacBain, e de datoria mea să-i spun să stea locului…

— Nimeni n-o să-mi spună nimic.

Dar soldaţii nici n-o băgară în seamă. Erau prea adânciţi în cearta lor şi Johanna nu voise decât să-i domolească. Dar acum, parcă-i venea să-i omoare pe amândoi. Îşi aduse însă aminte că-şi jurase să se înţeleagă bine cu ambele clanuri, chiar şi cu catârii ăştia doi care le erau comandanţi.

Şi din moment ce ei o ignorau, le întoarse şi ea spatele. Nici n-o văzură când coborî

scările, îndreptându-se spre vatra unde se odihnea Dumfries.

— Highlander-ii ăştia au idei foarte ciudate, Dumfries, îi şopti ea, îngenunchind lângă el şi începând să-l mângâie. De ce le-ar păsa unor bărbaţi în toată firea cum se îmbracă femeile? Dar tu nu poţi să-mi răspunzi. Ei, hai, termină cu mârâiala. Vreau să-ţi desfac bandajul ca să mă asigur că rana se vindecă aşa cum trebuie. N-o să te doară, îţi promit.

Rana era, într-adevăr, pe cale de vindecare. Îl bandajă la loc şi Dumfries începu să dea vesel din coadă, lăsând-o să-l mângâie.

Keith şi Calum ieşiseră să se certe afară. Johanna se duse sus în camera ei, îşi puse pledul Maclaurin pe ea, apoi se întoarse jos în sala mare pentru a da o mână de ajutor la pregătirea cinei. Din fericire, Leila şi Megan erau de serviciu în ziua aceea, căci celelalte femei n-o prea ascultau. Janice, o roşcată frumuşică era cea care o insulta cel mai tare; îi întorcea pur şi simplu spatele de fiecare dată când Johanna începea să-i vorbească. Kathleen, altă femeie din clanul Maclaurin, se purta şi ea la fel de urât.

Johanna nu ştia cum avea să le schimbe

purtarea, dar era hotărâtă să încerce. Leila şi Megan erau cele două excepţii de la regula adoptată de femeile clanului Maclaurin de a o ignora. Ele păreau chiar dornice să-i fie de folos şi faptul că o acceptaseră ca stăpână o făcea pe Johanna să ţină şi mai mult la ele.

— Ce doriţi, my lady? o întrebă Leila.

— Aş vrea să aduci nişte flori să punem pe mese. Megan, hai să aşezăm feţele de olandă în locul acestor cârpe.

— Parcă sala arată mai bine acum, nu? remarcă Megan.

Johanna dădu din cap aprobator. Şi mirosea mai bine. Se simţea parfumul pinilor amestecat cu mirosul tare de afară.

Sala era destul de mare, putând încăpea în ea cel puţin cincizeci de soldaţi. E adevărat că nici nu era prea mobilată, se gândi Johanna. În acelaşi timp, văzu doi soldaţi coborând scările şi aducând două scaune cu spătar înalt.

— Unde le puneţi şi pe-astea? întrebă Megan.

— Lângă foc, îi răspunse unul din oameni. Aşa a zis laird-ul.

Megan se încruntă. Întinse faţa albă de olandă peste masă şi se aplecă să o

netezească.

— Mă întreb de ce… Johanna nu o lăsă însă să termine.

— Vrea să cos lângă foc, îi explică, întinzând celălalt colţ al fetei de masă.

Soldaţii duseră scaunele în celălalt colţ al încăperii. Dumfries începu să mârâie şi cei doi tineri făcură un ocol destul de mare, vizibil înspăimântaţi. Johanna le înţelegea teama. Se gândi să le spună că animalul nu le va face nimic, apoi renunţă; soldaţii s-ar fi simţit stânjeniţi, dacă le dădea a înţelege că ştia cât erau de înfricoşaţi de câine. Se prefăcu prea ocupată cu aranjatul feţei de masă pentru a putea observa ceva.

După ce aşezară scaunele pieziş în faţa vetrei, cei doi soldaţi făcură o plecăciune în faţa stăpânei lor, apoi se grăbiră să iasă. Johanna observă că scaunele aveau pernuţe şi fiecare din ele era acoperit cu câte un pled, unul în culorile clanului MacBain, celălalt în culorile clanului Maclaurin.

— Dumnezeule, crezi că va trebui să schimb scaunele cum fac şi cu pledurile?

— Aţi spus ceva, my lady? o întrebă Megan, în vreme ce aşeza pâinea pe masă. N-am auzit prea bine.

— Nu, vorbeam cu mine însămi, îi zise

Johanna, aşezând pâinea pe cea de-a doua masă.

— Cât de grijuliu e laird-ul că se gândeşte şi la micile dumneavoastră plăceri! Atât de ocupat cum e, tot a trimis oameni să vă aducă scaunele ca să puteţi coase lângă foc.

— Da, se grăbi Johanna să fie de acord ca să n-o facă pe Megan să creadă că nu-i era recunoscătoare soţului ei pentru grija lui. Cred că voi începe lucrul la broderie încă din seara asta. Soţul meu va fi mulţumit.

— Sunteţi o nevastă bună. Vă gândiţi numai cum să vă mulţumiţi soţul.

— Nu, Megan, nu sunt o soţie bună.

— Ba da, desigur că sunteţi!

Gabriel intră în încăpere la timp pentru a auzi ultima remarcă a lui Megan. Se opri pe ultima treaptă, aşteptând ca soţia lui să se întoarcă şi să-l vadă, dar ea era prea ocupată cu aranjatul mesei.

— O soţie bună se supune soţului ei.

— Şi supunerea e un lucru rău? întrebă Megan.

— Nu prea mi se potriveşte.

— Mie îmi păreţi foarte supusă. N-am observat să nu fi fost vreodată de acord cu cineva, în special cu laird-ul nostru, my lady.

Johanna clătină din cap.

— Am încercat să-i fac pe plac pentru că şi el s-a dovedit atent cu sentimentele mele. Dacă-i face plăcere să mă vadă stând lângă foc şi brodând, atunci aşa am să fac, mai ales că nici mie nu-mi displace lucrul acesta.

— Asta-i bine, nevastă.

Johanna se întoarse şi-l văzu pe soţul ei stând în capul scărilor. Roşi toată de ruşine; se simţea de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău.

— Nu voiam să mă arăt lipsită de respect, my lord.

— Nici n-am crezut asta.

Johanna îl privi câteva clipe în tăcere, încercând să înţeleagă ce se petrecea în mintea lui, dar expresia chipului soţului ei era foarte reţinută şi nu-şi putea da seama dacă Gabriel era mânios sau era amuzat de ea. Lui i se părea că soţia lui e un tablou grozav cum stătea acolo roşie până-n vârful urechilor de stânjeneală, privindu-l îngrijorată. Din cauza asta nu zâmbi. I se părea că Johanna străbătuse un drum lung de când se căsătoriseră. În mai puţin de trei luni îşi înfrânsese teama de el şi nu mai tremura când îl vedea. Totuşi, mai era încă

prea sfioasă, fir-ar să fie, dar îşi spuse că, în timp şi cu răbdare, va reuşi ea să treacă şi peste asta.

— Voiai să-mi spui ceva, my lord?

— N-avem pe nimeni aici să se îngrijească de răni, Johanna, şi din moment ce te-ai dovedit atât de pricepută cu Dumfries, vreau să-ţi cer să-l coşi şi pe Calum. Un soldat fără experienţă, pe care-l antrena, i-a străpuns braţul cu o suliţă.

Johanna era deja pe scări, alergând să-şi ia cele trebuincioase.

— Aş fi fericită să vă pot ajuta. Mă duc să-mi iau lucrurile şi mă întorc imediat. Bietul Calum, cred că suferă îngrozitor.

Se înşelase, însă. Când se întoarse, îl găsi pe soldat aşteptând-o în sala mare, aşezat pe un scaun. Câteva femei îi spălau rana. Johanna observă că Leila părea cea mai îngrijorată de rana lui Calum. Stătea în partea opusă a mesei, prefăcându-se că aranjează florile pe care le culesese. Dar ochii îi erau înceţoşaţi şi nu se putea stăpâni să nu arunce priviri îngrijorate către soldat. Calum însă nici n-o băga în seamă. Era limpede că Leilei îi plăcea mult soldatul, dar încerca să nu-şi trădeze sentimentele. Johanna se întrebă dacă asta se datora

faptului că luptătorul nu-i arăta nici un interes sau îşi ascundea sentimentele pentru că era o Maclaurin şi Calum un MacBain.

Un lucru era sigur: femeia părea tare nefericită. Johanna ştia că nu era treaba ei să se amestece, dar ţinea atât de mult la Leila încât voia neapărat s-o ajute cumva.

Deodată, o altă femeie Maclaurin trecu în fugă pe lângă Johanna.

— Las' că te cos eu, Calum, zise Glynis zâmbindu-i soldatului. Mie nu-mi pasă că eşti un MacBain; o să-ţi leg rana cum trebuie…

Johanna îşi îndreptă umerii şi se grăbi să ajungă lângă Calum.

— Te rog, dă-te la o parte, îi ordonă femeii care-i dăduse porecla de „Curajoasa". O să am eu grijă de Calum. Leila! Adu-mi un scaun.

Gabriel intră şi le porunci imediat curioşilor care se adunaseră acolo să se ducă la treburile lor. Johanna cercetă rana soldatului. Era o tăietură lungă şi îngustă, ce pornea din dreptul umărului stâng, până aproape de cot. Era destul de adâncă şi trebuia cusută pentru a se vindeca.

— Te doare, Calum? îl întrebă plină de

compasiune pentru el.

— Nu, my lady, nu mă doare deloc.

Nu-l credea. Îşi puse lucrurile pe masă şi se aşează lângă soldat.

— Atunci de ce eşti aşa încruntat?

— Pentru că mi-am supărat laird-ul, îi şopti Calum. Tăietura e o dovadă că n-am fost atent.

După ce-i dădu această explicaţie, îi aruncă o privire încruntată Leilei, care îşi plecă imediat ochii. Johanna se întrebă dacă asta însemna că soldatul o consideră pe Leila vinovată de neatenţia lui. Niciun muşchi de pe faţa lui Calum nu se clinti câtă vreme Johanna îi cusu tăietura. Dură destul de mult până îi curăţă rana, dar cusutul nu-i luă decât câteva minute. Apoi Leila o ajută să-i înfăşoare braţul.

— Aşa. O să fie ca nou, Calum. Ai grijă să nu uzi bandajul şi să nu ridici greutăţi. O să-ţi schimb pansamentul în fiecare dimineaţă.

— Poate să se ocupe şi singur de asta, zise Gabriel îndreptându-se către cămin şi îngenunchind să-şi mângâie favoritul.

— Aş prefera să-i schimb eu bandajul, my lord, îi răspunse Johanna, dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe Calum să se ridice.

Se îndreptă apoi spre masă pentru a

aranja florile pe care Leila le lăsase în dezordine pe faţa de masă.

— Nu-mi nesocoti poruncile, nevastă.

Gabriel se ridică şi se întoarse către soldat, poruncindu-i cu voce mânioasă să plece din încăpere.

— Întoarce-te la treburile tale, Calum. Ai pierdut destul timp. Leila, vino încoace! Vreau să-ţi spun ceva.

Asprimea vocii lui o uimi pe Johanna. Era limpede că era foarte mânios pe soldat şi furia lui se răsfrângea şi asupra Leilei. Femeia părea şocată şi Johanna îşi deschise inima spre ea. Se hotărî să afle ce făcuse Leila ca să-şi atragă antipatia soţului ei.

— Dar tocmai i-am spus lui Calum să nu ridice greutăţi, my lord.

— Se va duce să lucreze la zid.

— Vrei să spui că va trebui să care pietre? îl întrebă ea îngrozită.

— Da.

— Dar nu se poate.

— O va face.

Johanna luă o floare şi o aruncă în vază; nu era atentă la ceea ce făcea. Îşi privea înverşunată soţul. Apoi îi veni în minte că era nedreaptă cu el. Probabil că soţul ei nu-şi dădea seama cât de gravă era rana lui

Calum.

— Tăietura e destul de adâncă, my lord, şi Calum n-ar trebui să muncească acolo.

— Nu-mi pasă dacă-şi pierde braţul, nevastă. Trebuie să se întoarcă la lucru.

— Dar i se vor rupe firele.

— N-are decât să lucreze cu un singur braţ sau să împingă cu piciorul pietrele. Leila?

— Da, laird MacBain.

— Nu vei mai distrage atenţia soldaţilor mei, când se află în timpul lucrului. M-ai înţeles?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Da, laird MacBain. Am înţeles. Nu se va mai repeta.

— Ai grijă să nu se repete. Şi acum poţi să pleci.

Leila făcu o reverenţă şi se întoarse să plece.

— Pot să mă întorc mâine să-mi ajut în continuare stăpâna?

Johanna dădu să-i spună că da, dar Gabriel i-o luă înainte:

— Nu e nevoie. Te va înlocui una dintre femeile MacBain.

Leila se grăbi să iasă din încăpere. Johanna era foarte supărată pe soţul ei;

aruncă o floare în vază, privindu-l încruntată.

— I-ai zdrobit inima, my lord.

— N-o să moară din asta.

— Ce vrei să spui?

— Hai, Dumfries, e timpul să ieşi puţin afară.

Johanna aruncă restul florilor în vază şi se grăbi să-i taie calea soţului ei. Se opri la câţiva paşi în faţa lui, cu mâinile în şold, privindu-l drept în ochi. Nu părea deloc sfioasă acum; ochii ei aruncau fulgere şi curajul de care dădea dovadă soţia lui îl încântă atât de tare, încât îi veni să râdă. În loc de asta preferă să se încrunte la ea.

— Îmi pui la îndoială motivele, nevastă?

— Da, my lord.

— Nu ţi-e îngăduit.

— Dar mi-e îngăduit să-mi spun părerea, zise Johanna, hotărându-se să-l ia altfel. Şi părerea mea e că dojana ta a stânjenit-o pe Leila.

— O să-i treacă.

Îi venea greu Johannei să-i înfrunte privirea, dar nu se lăsă.

— Da, o să-i treacă.

Oftă.

— Nu cred că sunt o nevastă prea bună,

Gabriel. Tot vreau să ştiu cu ce te-a supărat Leila.

— La dracu'! Aproape că mi-a ucis soldatul.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Dar cu siguranţă n-a făcut-o intenţionat.

Gabriel se aplecă înspre ea până când faţa îi ajunse la câțiva centimetri de a ei.

— Calum e de vină. Se pare că a căpătat boala ta. Nu se uită pe unde merge.

— Te referi cumva la incidentul acela când ţi-am întrerupt fără să vreau exerciţiile militare? zise Johanna îndreptându-și umerii.

— Da.

— E foarte nepoliticos din partea ta să-mi aduci aminte de asta.

Gabriel nu părea să-i pese dacă era nepoliticos sau nu.

— Contează mai mult să rămâi în viaţă.

— Şi asta-i adevărat, se văzu ea nevoită să-l aprobe.

Dumfries îi întrerupse cu un lătrat şi Gabriel îşi strigă favoritul şi ieşi fără a-i mai arunca vreo privire soţiei lui.

Johanna se gândi la discuţia avută cu el

tot restul după-amiezii. Îşi dădea seama că probabil n-ar 6 trebuit să se amestece în hotărârea soţului ei cu privire la oamenii lui, dar nu se putuse abţine. În cele câteva luni de când era măritată cu laird-ul, ajunsese să ţină destul de mult la Calum şi la Leila.

De fapt, era ea însăşi surprinsă de purtarea ei. Învăţase pe propria-i piele că nu trebuia să se ataşeze de nimeni căci dacă ajungea să ţină la cineva îi dădea primului ei soţ încă o armă pe care o putea folosi împotriva ei. Ataşamentul ei pentru vreuna din slugi era primejdios.

Chelsea fusese prima ei lecţie. Era ajutoarea bucătăresei şi cam de aceeaşi vârstă cu Johanna; o fată cu o fire tare bună, pe care Johanna o ajuta din când în când la bucătărie. Şi Raulf ştia asta; Johanna îi spusese cât de mult îi plăcea să stea cu Chelsea, deoarece fata era foarte isteaţă şi găsea plăcere în tot ceea ce făcea.

Într-o zi, Chelsea a spart un ou şi bucătăreasa a pârât-o stăpânului său. În aceeași zi, Raulf i-a rupt un picior fetei. Pedeapsa fusese dată de episcopul Haliwick însuşi, care considerase că o asemenea insultă cumplită trebuia pedepsită pe

măsură.

Dar lucrurile erau total diferite aici. Putea să-şi facă prieteni fără a se îngrijora de siguranţa lor. Părintele MacKechnie era invitat şi el la cină. Părea destul de obosit după călătoria în Lowlands, dar le adusese o mulţime de veşti despre ceea ce se întâmpla în Anglia.

Soldaţii, însă, vorbeau toţi în acelaşi timp şi vorbele preotului nu prea se auzeau.

— Papa Innocenţiu îl va excomunica în mod sigur pe John, strigă părintele pentru a se face auzit. Ţara va fi în curând pusă sub interdicţie.

— Dar ce a mai făcut regele pentru a i se da o asemenea pedeapsă? întrebă Johanna.

— John e hotărât să-şi numească un om al său ca; arhiepiscop de Canterbury, dar papa nu acceptă amestecul! lui. A numit pe altcineva, un străin din câte am înţeles, şi John e tare mânios de alegerea asta. A dat ordin ca alesul papei să nu fie lăsat să intre în Anglia.

Unul dintre soldaţii Maclaurin spuse o glumă pe care ceilalţi o găsiră foarte amuzantă. Johanna trebui să aştepte puţin până când hohotele de râs de la masa alăturată încetară, apoi spuse:

— Ce se va întâmpla dacă ţara e pusă sub interdicţie?

— Toţi supuşii vor avea de suferit, fireşte. Cei mai mulţi preoţi se vor vedea nevoiţi să fugă din Anglia şi nu va mai avea cine să ţină liturghii, să spovedească sau să încheie căsătorii. Singurele slujbe pe care papa le va îngădui vor fi botezurile pentru nou-născuţi şi împărtăşirea muribunzilor, în cazul în care familia va putea găsi un preot care să facă slujba la timp. E o situaţie foarte gravă, Johanna, dar se pare că regelui nu-i pasă de aceste urmări.

— Probabil că va jefui biserica ca să se răzbune, zise Gabriel.

Johanna îi dădu dreptate, dar părintele MacKechnie era îngrijorat de varianta aceasta.

— Va arde în iad, dacă face asta, murmură el.

— Sufletul lui e oricum pierdut, părinte.

— Nu poţi fi sigură de asta, copila mea.

Johanna îşi plecă privirea.

— Nu, nu pot fi sigură.

Apoi, părintele MacKechnie schimbă subiectul.

— Prinţul Arthur e mort. Se pare că a murit acum patru ani de Paşti.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Mulţi spun că ar fi fost ucis.

Gabriel o privi pe Johanna şi văzu că păleşte.

— Aşa o fi, zise Calum.

— Da, dar nobilii vor să ştie…

— Cine l-a ucis, completă Calum.

— Exact.

— Şi ei ce cred? întrebă Gabriel.

— Mulţi nobili cred că regele John l-a ucis pe Arthur. Dar, desigur, el neagă că ar fi avut vreun amestec în uciderea nepotului său.

— Regele e singurul care avea un motiv serios, zise Calum.

— Probabil, spuse şi părintele.

— Să bem pentru o zi bună de muncă, se auzi vocea lui Keith.

Toţi soldaţii Maclaurin se sculară în picioare, ridicând pocalele. Soldaţii MacBain se ridicară şi ei şi se întoarseră spre masa cealaltă. Ciocniră pocalele şi o mare parte din bere se vărsă pe podea. Apoi băură dintr-o înghiţitură ce le mai rămăsese în cupe.

Johanna îşi ceru scuze şi se ridică de la masă. Se duse în camera ei, îşi luă lucrul de mână, acul şi ata şi se întoarse în sală

aşezându-se pe unul din scaunele de lângă foc. Nici nu începuse bine să brodeze, că-l auzi pe Keith zicându-i:

— Staţi pe scaunul MacBain, my lady.

Johanna îşi ridică privirea şi-l văzu pe soldat stând în faţa ei cu mâinile împreunate la spate. Alţi trei luptători stăteau în spatele comandantului lor, luându-i toată lumina. Toţi păreau foarte îngrijoraţi de ceea ce ei considerau o ofensă serioasă. Johanna oftă:

— Contează foarte mult unde stau, nu Keith?

— Da, my lady. Purtaţi pledul Maclaurin în seara asta, aşa că va trebui să staţi pe scaunul cu aceleaşi culori.

Cei trei soldaţi îl aprobară imediat. Johanna nu ştia dacă să râdă de feţele lor încruntate sau să ţipe la ei. O priviră în tăcere, aşteptând să vadă ce va face.

— Lăsaţi-o să stea unde vrea, strigă unul din luptătorii MacBain.

Johanna găsea că într-adevăr situaţia era caraghioasă. Căută privirea soţului ei, sperând că el o va ajuta într-un fel. Dar Gabriel o urmărea din ochi fără a schiţa vreun gest în legătură cu cele întâmplate. Johanna înţelese că voia s-o lase să ia

singură o decizie. Se hotărî să-i liniştească pe soldaţii Maclaurin. Era joi încă la urma urmei.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, Keith, şi că ai atâta răbdare cu mine.

Încercă să pară cât mai sinceră, dar nu putu să-şi stăpânească tonul amuzat. Bărbaţii se dădură la o parte pentru a-i face loc şi unul dintre ei chiar se aplecă pentru a-i ridica ghemul de jos. Johanna se duse în partea cealaltă a vetrei şi se aşeză pe scaunul Maclaurin. Îşi aranjă fusta, apoi începu din nou să brodeze. Îşi ţinea capul aplecat asupra lucrului, prefăcându-se foarte atentă la ceea ce făcea, căci ştia că soldaţii Maclaurin îşi ţineau încă privirile aţintite asupra ei. Auzi câteva mârâieli grosolane ce se voiau sunete de aprobare şi trebui să-şi muşte buzele pentru a nu pufni în râs.

Părintele MacKechnie rămase lângă Gabriel tot restul serii, aducându-i la cunoștință laird-ului ultimele noutăți ce se petrecuseră în celelalte clanuri. Johannei i se părea fascinantă discuţia lor. Vorbeau despre luptele dintre clanuri şi i se părea că toate erau implicate direct în tot soiul de vrăjmăşii. Motivele oferite de preot pentru

aceste conflicte o uluiau şi mai mult. Cea mai mică insultă le stârnea furia; un simplu hohot de râs era destul pentru a începe un război.

— În Highlands, bărbaţilor le place să se lupte, nu-i aşa, părinte? întrebă Johanna fără a-şi ridica privirea de pe broderie.

Părintele aşteptă până când soldaţii ieşiră din cameră, pentru a-i răspunde. Johannei îi părea bine să-i vadă plecând. Erau zgomotoşi şi nedisciplinaţi, grosolani; trebuia să ţipi pentru a te face auzit în hărmălaia lor.

O linişte binevenită se aşternu în urma lor. Niciunul nu se deranjase să-şi salute stăpâna la plecare şi Johanna încercă să nu se simtă jignită, căci cel puţin se arătaseră mai respectuoşi cu soţul ei. Repetă întrebarea pusă preotului.

— Da, le place să lupte, răspunse MacKechnie.

— De ce?

— Consideră asta o onoare.

Johanna îşi plecă din nou ochii asupra lucrului, întrebându-şi soţul dacă era de aceeaşi părere cu preotul.

— Desigur, cred că e o onoare, zise Gabriel.

Johannei i se părea stupid.

— Nu înţeleg ce e atât de onorabil să spargi câteva capete.

Gabriel zâmbi, căci îl făceau să râdă cuvintele soţiei sale şi mai ales tonul ei enervat.

— Lupta le permite să-şi arate calităţile pe care ei le preţuiesc cel mai mult, copila mea: curajul, credinţa faţă de conducătorul lor şi puterea de a îndura orice.

— Nici un luptător nu-şi doreşte să moară în pat, interveni Gabriel.

— Asta ar fi un păcat pentru ei.

Johanna îi privi convinsă că râdeau de ea. Totuşi amândoi păreau că vorbesc serios, dar ea nu era convinsă încă.

— Şi ce păcat ar fi ăsta? întrebă plină de neîncredere.

— Trândăvia, îi răspunse Gabriel. Johanna era cât pe-aci să pufnească în râs, dar se stăpâni la timp.

— Mă consideraţi tare naivă, dacă vă gândiţi că o să cred basmele astea.

— Da, eşti tare naivă, Johanna, dar noi vorbim serios. Credem într-adevăr că e un păcat să mori în pat.

Johanna scutură cu putere din cap pentru a le arăta că n-avea de gând să creadă

enormitatea aceea, apoi îşi plecă din nou privirea asupra lucrului. Preotul continuă să-i vorbească despre ultimele noutăţi lui Gabriel, căruia îi venea din ce în ce mai greu să-l urmărească. Îşi îndrepta tot timpul privirea către soţia sa. Îl încânta pur şi simplu. O mulţumire cum nu mai cunoscuse vreodată îi umplea sufletul. Când era încă foarte tânăr, lipsit de experienţă şi foarte singur adormea în fiecare noapte gândindu-se la viitorul lui. Visa cum va avea o familie, numai a lui, care va locui, desigur, în castelul său. Gabriel îşi închipuia adesea cum soţia lui va sta lângă foc, aplecată asupra lucrului de mână şi imaginile pe care şi le clădise în mintea lui tânără îl ajutaseră să nu se lase copleşit de viaţa dură pe care o ducea. Visele îl ajutaseră să supravieţuiască.

Hm! Ce tânăr şi lipsit de experienţă era pe vremea aceea! Timpul şi exerciţiile militare îl întăriseră şi reuşise să depăşească nevoia de a-şi face vise stupide. Nu mai simţise dorinţa de a se ataşa de cineva şi se deprinsese să se bizuie numai pe sine. Visele erau pentru cei slabi, dar el era puternic şi n-avea nevoie de ele. Le uitase; până acum, când îl năpădiră din nou, în

vreme ce îşi privea soţia.

Realitatea depăşea cu mult toate închipuirile lui. Nu visase niciodată că va avea o soţie atât de frumoasă ca Johanna.

Nu ştiuse ce înseamnă mulţumirea şi pacea sufletească până atunci şi nici cât de disperată va deveni nevoia lui de a o proteja.

Johanna îşi ridică ochii şi prinse privirea soţului ei; expresia de pe chipul lui o nedumeri. Parcă se uita prin ea, pierdut în gânduri. Da, probabil că se gândea la ceva supărător, căci se încruntase foarte tare.

— Aş lua o gură de uisgebreatha, zise părintele MacKechnie, apoi o să mă duc să-mi caut un pat în care să dorm la noapte. Doamne, cât de obosit sunt!

Johanna se ridică imediat pentru a-l servi pe părinte. Pe scrinul de lângă perete, în spatele lui Gabriel, se afla o cană plină cu uisgebreatha şi Johanna o puse pe masă, având grijă să umple mai întâi pocalul preotului. Părintele MacKechnie luă o înghiţitură zdravănă, apoi se strâmbă şi zise:

— Cred că n-are nicio săptămână. Poşircă.

Gabriel zâmbi.

— Va trebui să i te plângi lui Auggie. El a

adus băutura asta.

Remarca preotului despre „vârsta” băuturii stârni însă curiozitatea Johannei.

— E important cât de mult e păstrată o băutură?

— Cât stă, vrei să spui, o corectă preotul. Da, e important. Unii spun că e cu atât mai bună cu cât stă mai mult.

— Şi cât trebuie să stea? vru ea să ştie.

— Păi, vreo zece-doisprezece ani în butoaie de stejar. Trebuie să ai multă răbdare dacă vrei să deguşti ceva bun.

— Şi atunci, băutura e mai valoroasă? întrebă Johanna, punând cana din nou pe masă.

Stătea acum lângă soţul ei aşteptând ca preotul să-şi termine băutura ca să-i poată răspunde. Îşi pusese mâna pe umărul lui Gabriel, dar privirea îi era aţintită asupra preotului şi Gabriel se îndoi că Johanna îşi dădea seama măcar de atingerea ei. Dovada inconştientă a afecţiunii ei îl încântă mult, căci îi arăta că soţiei lui nu-i era deloc teamă de el.

Asta era un prim pas foarte important, căci voia să-i câştige încrederea. Îşi aminti că odată îi ceruse să aibă încredere în el, dar îşi dăduse seama imediat, încă de când

rostise porunca aceea, că încrederea trebuia câştigată. Gabriel se considera un bărbat răbdător. Va aştepta. Cu timpul, Johanna va înţelege norocul ei şi va învăţa să preţuiască protecţia lui. Va învăţa să aibă încredere în el şi, o dată cu încrederea, va veni şi fidelitatea. Nu se putea cere mai mult unei soţii. Vorbele preotului îl scoaseră însă din visare.

— Băutura e cu atât mai valoroasă cu cât stă mai mult. Bărbaţii se ucid între ei pentru uisgebreatha de calitate. În Highlands, băutura e un lucru serios, nu glumă, şi de asta clanurile o numesc „apa vieţii”, copilă.

— Şi ar fi interesaţi să se târguiască pentru ea?

— Johanna, de ce te interesează atât subiectul ăsta? o întrebă Gabriel.

Ea ridică din umeri încercând să pară nepăsătoare, căci nu voia să-i spună încă de butoaiele cu „aur curat” de care-i vorbise Auggie. Trebuia mai întâi să capete consimţământul prietenului ei şi voia de asemenea să se asigure că butoaiele mai erau în peşteră. Şi apoi, ce surpriză minunată va fi pentru Gabriel; dacă valoarea băuturii era atât de mare pe cât credea ea, atunci soţul ei va avea în sfârşit

pe ce să schimbe rezervele de hrană.

— Părinte, avem o cameră liberă şi ne-aţi face o mare cinste, dacă aţi rămâne la noi în seara asta, îi zise Johanna.

Preotul îi aruncă o privire laird-ului, să vadă dacă şi el e de acord.

— E un pat bun, părinte, zise Gabriel.

MacKechnie zâmbi.

— Aş fi încântat să rămân şi e foarte generos din partea voastră să vă deschideţi astfel casa pentru mine.

Preotul se ridică, îl salută din cap pe laird, apoi se duse să-şi ia lucrurile. Johanna se întoarse la scaunul ei de lângă foc, îşi luă broderia şi acul şi le puse la loc în cutie. Gabriel o aştepta în pragul uşii.

— Poţi să laşi lucrul pe scaun, nevastă. Nu ţi-l ia nimeni.

Dumfries se întoarse în hol şi trecu mârâind pe lângă Johanna, care îl bătu uşor pe ceafă înainte de a începe să urce scările. Gabriel o urmă. I se părea că soţia lui e preocupată de ceva. Puse un buştean pe foc, apoi se rezemă de cămin şi începu să o privească.

— La ce te gândeşti?

— La una, la alta.

— Ăsta nu-i un răspuns, Johanna.

— Mă gândesc la viaţa mea de aici.

— Ai făcut trecerea fără prea mari dificultăţi. Ar trebui să fii fericită.

Johanna îşi dezlegă cordonul rochiei şi se întoarse către soţul ei.

— N-am făcut nicio trecere, Gabriel. Am trăit în nesiguranţă, prinsă între două lumi.

Soţul ei se aşeză pe pat scoţându-şi cizmele.

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc şi mai devreme, dar n-am avut timp.

— Ce tot încerci să-mi spui?

— Tu şi ceilalţi m-aţi tratat ca pe un oaspete şi, ceea ce e mai rău, şi eu m-am purtat ca atare.

— Johanna, n-are sens ce spui. Eu n-aş accepta o străină în patul meu. Eşti soţia mea, nu un oaspete.

Johanna se întoarse cu faţa către foc, dezgustată de ea însăşi.

— Am înţeles ceva acum. În dorinţa mea de a mă proteja am devenit pe de-a-ntregul delăsătoare. Mâine va trebui să mă spovedesc şi să cer iertare Domnului.

— N-ai de ce să-ţi faci griji că trebuie să te protejezi. E de datoria mea să am grijă de tine.

Johanna zâmbi în ciuda exasperării ei.

Gabriel părea insultat.

— Nu, e de datoria mea să am grijă de mine.

Lui, însă, nu-i plăcea să audă asemenea păreri. O privi încruntat.

— Încerci să mă enervezi cu bună ştiinţă, spunându-mi că nu sunt în stare să am grijă de tine?

Johanna se grăbi să-l liniştească.

— Nu, nu. Îmi pare bine să am protecţia ta.

— Te contrazici, femeie.

— Nu vreau să te zăpăcesc, Gabriel. Încerc doar să-mi ordonez ideile. Când cuiva îi e foame şi n-are ce să mănânce, atunci acel om se frământă zi şi noapte pentru a găsi ceva de mâncare. Nu eşti de acord cu mine?

Gabriel ridică din umeri.

— Cred că aşa e.

— Vreme îndelungată eu am fost mistuită de lirică. Am trăit cu frica-n sân atât de mult timp, încât aveam impresia că nu voi putea scăpa de ea niciodată. Dar acum sunt în siguranţă şi am avut timp să mă gândesc şi la altceva. Mă înţelegi?

Nu o înţelegea. Şi nici nu-i plăcea s-o vadă încruntată.

— Ţi-am spus că îmi eşti pe plac. N-ai de ce să-ţi faci griji Johanna era exasperată, dar zâmbi ştiind că el n-o putea vedea, căci era întoarsă cu spatele.

— Gabriel, o să te surprindă ce-ţi spun, dar nu mă preocupă foarte tare să-ţi fiu pe plac.

Da, era surprins şi la fel de enervat.

— Eşti nevasta mea şi e de datoria ta să încerci să-mi fii pe plac.

Johanna oftă. Ştia că soţul ei nu va înţelege ce încerca ea să-i spună, dar nu putea să-l învinovăţească pentru asta. Nici ea nu înţelegea prea bine.

— Nu voiam să te jignesc, my lord.

Părea sinceră şi Gabriel se mai linişti. Veni în spatele ei şi-i cuprinse mijlocul în braţe, apoi se aplecă şi o sărută pe gât.

— Acum vino în pat, Johanna. Te doresc.

— Şi eu te doresc, Gabriel.

Se întoarse către el şi-i zâmbi. El o luă în braţe şi o purtă spre pat. Făcură dragoste şi stătură mult îmbrăţişaţi şi după ce-şi găsiră amândoi împlinirea.

— Îmi eşti cu adevărat pe plac, femeie, îi zise el, răguşit dar tandru.

— Să-ţi aminteşti de vorbele astea şi când nu-ţi voi mai fi pe plac, căci sunt sigură că

se va întâmpla şi asta.

— E o nouă îngrijorare a ta sau o proorocire?

Johanna se ridică pe un cot şi îl mângâie uşor pe gât.

— Nu, e doar adevărul, my lord.

Apoi schimbă subiectul întrebându-l ce planuri avea pentru ziua următoare. Gabriel nu era obişnuit să vorbească de planurile lui cu nimeni, dar azi îi făcu plăcerea şi începu să-i spună despre vânătoarea de a doua zi şi ce anume plănuiseră să fure el şi oamenii lui.

Johanna îşi promisese că nu-i va spune nimic, dar nu putu păstra tăcerea prea mult timp şi începu să-i vorbească despre meritele onoarei şi despre mânia lui Dumnezeu în ziua Judecăţii de Apoi. Gabriel nu era prea impresionat de focul şi pucioasa Gheenei. Căscă plictisit.

— Este de datoria mea să te ajut să duci o viaţă cinstită.

— De ce?

— Pentru ca să poţi ajunge în rai, fireşte.

Gabriel râse şi Johanna văzu că n-avea niciun rost să continue. Adormi făcându-şi griji pentru sufletul soţului ei.

CAPITOLUL X

Primul lucru pe care Johanna îl observă a doua zi când coborî scările fu broderia ei care zăcea pe jos sfâşiată.

Nici săculeţul în care-şi ţinea lucrul nu scăpase neatins. Îl văzu apoi pe vinovat mestecând liniştit unul dintre şireturile săculeţului. Cu celălalt terminase de mult.

Dumfries ştia că făcuse o poznă şi încercă să se furişeze sub un scaun, când îşi auzi stăpâna strigându-l şi o văzu venind către el.

Scaunul căzu cu zgomot pe podea şi Dumfries începu să urle atât de înfricoşător, încât Megan veni fuga din bucătărie să vadă ce se întâmplase. Câinele urla în continuare ca din gură de şarpe şi făcea o larmă atât de mare încât grinzile începuseră să se zgâlţâie. Megan era înspăimântată la culme şi, chiar dacă animalul nu-i acorda nicio atenție, tremura toată când se aplecă să ridice broderia Johannei.

Keith şi Calum auziseră şi ei zarva şi intrară în fugă, oprindu-se pe ultima treaptă a scărilor. Gabriel venise şi el şi stătea acum în spatele lor. Îşi dădu soldaţii la o parte şi coborî scările, îndreptându-se către Johanna care se lupta cu Dumfries pentru a-

şi recupera săculeţul de lucru, temându-se că bietul animal se va sufoca încercând să înghită şiretul acela lung. Se părea însă că animalul era cel care va câştiga.

— Dumnezeule, Megan, ce-ai făcut cu broderia stăpânei? se auzi vocea furioasă a lui Keith, când acesta înţelese în sfârşit ce se întâmplase. O privea încruntat pe Megan, clătinând mânios din cap.

— Chiar crezi că Megan mi-a mâncat broderia? îi răspunse Johanna fără a-şi lua ochii de la câine.

Calum izbucni în râs. Johanna îşi pierdu echilibrul şi ar fi căzut pe spate, dacă n-ar fi fost Gabriel lângă ea s-o prindă la timp. O dădu la o parte şi se îndreptă către favoritul său, dar Johanna alergă înaintea lui şi se postă în faţa animalului.

— Gabriel, să nu îndrăzneşti să-ţi loveşti câinele, strigă ea pentru a se face auzită în ciuda hohotelor de râs ale lui Calum.

Gabriel abia se putu stăpâni să nu ţipe şi el la ea.

— N-am avut nici cea mai mică intenţie de a-mi lovi câinele. Dă-te la o parte, femeie, şi nu-ţi mai frânge atât mâinile. Nu-i fac nimic. Dumfries, încetează odată!

Johanna nu se mişcă şi Gabriel o dădu la o

parte, îngenunchind lângă favoritul lui şi silindu-l să-şi deschidă botul pentru a putea scoate şiretul. Dumfries, însă, nu se lăsă uşor. Începu să latre nemulţumit. Gabriel n-o lăsă pe Johanna să mângâie dinele pentru a-l linişti. Se ridică, o cuprinse de umeri şi-i ceru să-l sărute la plecare.

— În faţa oamenilor? şopti ea.

El dădu din cap şi Johanna se roşi toată. Gabriel o sărută lung şi tandru, apoi îi dădu drumul. Johanna oftă puţin ameţită.

— Arăţi obosită, nevastă. Odihneşte-te, îi spuse îndreptându-se spre uşă.

Johanna alergă după el.

— Sper că glumeşti.

— Vorbesc foarte serios, my lady.

— Dar abia m-am dat jos din pat. Doar nu te aştepţi să mă culc la loc.

— Vreau să te odihneşti.

Apoi îşi chemă oamenii.

— Şi schimbă-ţi pledul, Johanna, că iar le-ai încurcat.

— Azi e vineri, my lady, îi aminti Calum.

Johanna scoase un oftat nu prea potrivit unei doamne; Megan aşteptă până când soldaţii ieşiră, apoi se grăbi către stăpâna ei.

— Mai bine intrați şi așezați-vă, doamnă.

Nu vă obosiţi prea tare.

Johannei îi veni să urle.

— Pentru numele... Megan, ţie ţi se pare că sunt bolnavă?

Femeia o privi cu atenţie înainte de a-i răspunde.

— Mie mi se pare că arătaţi bine.

— Şi tu ai sta jos să te odihneşti? o întrebă Johanna.

— N-am timp să stau. Am prea multe de făcut.

— Şi eu am treabă. E timpul să încep să mă ocup de gospodăria asta. Am lenevit prea mult, dar de acum înainte lucrurile se vor schimba.

Megan n-o mai auzise niciodată pe stăpâna ei vorbind atât de poruncitor.

— Dar, doamnă, soţul dumneavoastră v-a poruncit să vă odihniţi.

Johanna scutură din cap. Fi spuse lui Megan ce trebuia să facă în ziua aceea şi-i dădu permisiunea de a mai chema două femei s-o ajute. Apoi îi zise că voia să discute cu bucătăreasa în legătură cu cina.

— Adu-mi, te rog, arcul şi săgeţile din camera mea, spuse ea îndreptându-se spre partea din spate a castelului. Dacă reuşesc s-o conving pe bucătăreasă, diseară vom

avea iepure la cină. Sunt sigură că Auggie nu va avea nimic împotrivă să meargă la o mică vânătoare cu mine. Mă întorc înainte de amiază, Megan.

— Dar nu puteţi merge la vânătoare, my lady. Soţul dumneavoastră v-a interzis să plecaţi.

— Nu-i adevărat. Mi-a sugerat numai să mă odihnesc. N-a pomenit nimic de vânătoare.

— Dar a vrut să spună că…

— Nu-i răstălmăci spusele. Şi nu-ţi mai face atâtea griji. Promit că mă întorc înainte de a mi se observa lipsa.

Megan clătină din cap.

— Nu veţi putea face nici zece paşi şi Keith vă va vedea… sau e Calum cel care trebuie să aibă grijă de dumneavoastră azi?

— Sper că fiecare din ei să creadă că e rândul celuilalt.

Se grăbi să iasă şi se îndreptă spre bucătărie. Îi spuse bucătăresei dne e şi îşi ceru scuze că îi trebuise atâta timp până să se hotărască s-o cunoască. Numele bucătăresei era Hilda. Era o femeie în vârstă, roşcată, dar mult încărunţită acum şi purta pledul MacBain. Părea încântată de interesul Johannei faţă de treburile ei şi o

luă să-i arate bucătăria.

— Dacă am noroc şi reuşesc să vânez nişte iepuri, ai vrea să-i găteşti pentru cină?

— Fac o tocăniţă de iepure grozavă, se lăudă Hilda. Dar o să am nevoie de cel puţin zece sau nouă dacă sunt mai graşi.

— Atunci urează-mi noroc, îi strigă Johanna, grăbindu-se înapoi în sala mare pentru a-şi lua arcul şi săgeţile.

Ieşi din nou pe uşa din spate şi făcu un ocol mare pentru a ajunge la grajduri. Sean nu voia să-i înşeueze calul, dar Johanna reuşi să-l convingă cu un zâmbet şi o promisiune de a nu părăsi pajiştea. Îl lăsă să creadă că avea permisiunea lui Gabriel. Nu era chiar o minciună, doar un mic vicleşug, dar tot se simţea vinovată.

Mai luă cu ea şi o altă iapă gata pregătită pentru Auggie. Era cam arogant din partea ei să presupună că bătrânul se va învoi să meargă la vânătoare cu ea, dar nu voia să piardă timpul întorcându-se la grajduri. Şi apoi, Keith sau Calum o vor vedea şi o vor opri cu siguranţă.

Îl găsi pe Auggie pe pajişte pregătindu-se pentru o lovitură bună.

— N-am chef să vânez iepuri acum.

— Speram să te găsesc într-o dispoziţie

mai bună. Şi credeam că-mi vei arăta şi unde e peştera în vreme ce vom vâna iepurii. N-am reuşit s-o găsesc.

Auggie clătină din cap.

— Merg până pe vârful dealului cu tine şi-ţi arăt încă o dată de acolo drumul pe care va trebui să-l urmezi. Dar după aceea mă întorc la jocul meu.

Auggie încălecă şi o porni înainte.

— Aş vrea să-mi dai voie să-i spun soţului meu despre butoaiele din peşteră.

— Dar nu este un secret, fetiţo.

— Şi ai vrea să-ţi împărţi băutura cu laird-ul. Are nevoie de ea ca s-o schimbe pe hrană.

— Băutura e a laird-ului. Îi datorez viaţa lui MacBain, dar tu n-ai de unde să ştii. Mulţi din clanul nostru i-au jurat credinţă din motive întemeiate. Ne-a redat mândria şi nu i-aş refuza nimic, nici măcar băutura din peşteră. Păi, aş renunţa şi la jocul meu, dacă mi-ar cere-o el, adăugă el clătinând dramatic din cap.

Auggie se opri pe vârful dealului şi-i arătă un şir de copaci ce se zăreau undeva înspre nord. Îi spuse să-i numere începând de la poalele dealului, pe care se vedea un pin încovoiat, şi când Johanna ajunse la cel de

al doisprezecelea, o opri.

— Acolo e peştera pe care o cauţi, între pomii ăia. Ieri ai pornit-o în sus pe deal, nu-i aşa?

— Da. Nu vrei totuşi să vii cu mine?

Auggie refuză invitaţia pentru a doua oară.

— Roagă-i pe soldaţii mai tineri să te însoţească, Johanna. Şi să nu le spui ălora din clanul Maclaurin de bogăţia noastră. Lasă-l pe laird să hotărască ce va face cu comoara.

— Dar soldaţii Maclaurin fac parte din clanul nostru acum, Auggie.

Bătrânul pufni nemulţumit.

— Îşi ţin nasul pe sus de nu le-ajungi nici cu prăjina la el şi se cred nemaipomeniţi. Niciunul dintre ei n-a fost izgonit din clanul lui, înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Mi s-a spus că l-au rugat pe soţul meu să-i ajute împotriva soldaţilor englezi şi…

— Asta aşa e. Tatăl lui era laird-ul Maclaurin, dar n-a vrut să-l recunoască nici pe patul de moarte şi clanul lui a uitat la ananghie că MacBain e un bastard. Dar ştiu şi ei că are sânge Maclaurin în vene. Totuşi, pe noi nu vor să ne accepte.

Johanna clătină din cap.

— Pun pariu că şi soldaţii MacBain au luptat alături de laird-ul lor pentru a salva pământul Maclaurin.

— Ai câştiga în cazul ăsta, căci ai dreptate; toţi am luptat alături de laird.

— Şi clanul Maclaurin a uitat asta?

Se enervase din cauza purtării celor din clanul Maclaurin, dar nu voia să lase să se vadă.

Auggie zâmbi.

— Văd că ne iei apărarea! încă puţin şi o să devii una de-a noastră.

Sclipirea din ochii lui o făcu şi pe Johanna să zâmbească. Pentru ea contau mult lauda şi părerea lui bună despre ea. În scurtul răstimp de când îl cunoştea, învăţase să-i preţuiască prietenia… şi sfaturile. Auggie avusese răbdare s-o asculte şi nimeni altcineva nu mai făcuse asta până atunci. Şi niciodată nu-l auzise spunându-i că trebuia să se odihnească.

— Acu’ de ce te-ai încruntat?

— Meditam asupra împrejurărilor.

— Iar? O să te doară capul tot meditând atât la împrejurări. Ei, noroc la vânătoare, Johanna, adăugă Auggie întorcându-se spre pajişte.

Johanna o porni în direcţie opusă. Ajunsese aproape de poteca pe care i-o arătase Auggie, când zări un iepure alergând prin faţa ei. Îşi luă iute o săgeată, o puse în arc şi ţinti.

Nici nu ucisese bine primul iepure, că un altul îi apăru în cale. Probabil că ceva îi speriase, silindu-i să iasă din ascunzătoare, căci în mai puţin de o jumătate de oră, reuşi să vâneze opt iepuri graşi şi unul mai pipernicit. Se opri la pârâu, îşi spălă săgeţile şi le puse la loc în tolbă. Legă iepurii în partea din spate a şeii şi tocmai se pregătea să se întoarcă la castel, când văzu înaintea sa trei soldaţi Maclaurin. Erau toţi foarte tineri şi probabil încă neîncercaţi de război, căci niciunul nu avea vreo cicatrice pe faţă sau vreo crestătură pe arme. Doi dintre ei erau blonzi, iar al treilea, brunet, cu nişte ochi verzi foarte frumoşi.

— Laird-ului nu i-ar plăcea să ştie că aţi ieşit la vânătoare singură, my lady, spuse unul dintre cei doi blonzi.

Johanna se făcu că nu-l aude. Îşi dezlegă sfoara cu care legase iepurii la şa şi îi întinse soldatului.

— Vrei să duci asta bucătăresei, te rog?

— Desigur, doamnă.

— Cum te cheamă?

— Niall, răspunse soldatul.

Apoi arătă cu capul înspre tovarăşii lui:

— El e Lindsay şi cel din spatele meu, Michael.

— Îmi pare bine. Acum vă rog să mă scuzaţi, vreau s-o iau înainte pe poteca asta.

— De ce? întrebă Michael.

— Caut ceva, îi răspunse ea vag. Nu lipsesc mult.

— Laird-ul ştie ce aveţi de gând să faceţi? o întrebă din nou Michael.

— Nu-mi amintesc dacă i-am spus sau nu, minţi ea.

Niall se întoarse către însoţitorii săi.

— Rămâneţi cu stăpâna până mă întorc eu de la castel.

Johanna era bucuroasă că avea cine s-o însoţească. Îşi îndreptă din nou gândurile către ceea ce voia să găsească şi porni înainte, deschizând drumul prin pădure.

Poteca se îngustă tot mai mult şi crengi din ce în ce mai dese le blocau drumul. Soarele răzbătea printre frunzele dese ale copacilor ce formau o boltă întunecată deasupra lor.

Cei doi soldaţi zâmbiră auzind şoaptele de admiraţie ale stăpânei lor la vederea acelei

privelişti minunate.

— Nu suntem în biserică, my lady! îi strigă Michael. Nu e nevoie să vorbiţi încet.

— Dar ce căutaţi, de fapt? întrebă Rindsay.

— O peşteră, răspunse Johanna.

Poteca se împărţea acum în două şi Johanna o luă în stânga, poruncindu-le soldaţilor să pornească în cealaltă direcţie. Dar niciunul nu voi s-o părăsească.

— Atunci faceţi măcar un semn pentru a şti la întoarcere care e drumul pe care am mers.

Spunând acestea, îşi dezlegă coada şi-i dădu panglica lui Michael. Soldatul tocmai se pregătea să lege fâşia de pânză de creanga unui copac, când iapa Johannei începu să se agite, îşi ciulise urechile şi începuse să necheze ridicându-se pe picioarele dindărăt. Johanna strânse bine hăţurile şi încercă s-o potolească.

— A speriat-o ceva, zise uitându-se peste umăr pentru a vedea ce ar putea fi.

Calul lui Michael începu însă şi el să necheze, ridicându-se pe două picioare.

— Mai bine ne-am întoarce, zise Lindsay, care încerca să-şi domolească şi el calul.

Johanna căzu de acord; o lovi uşor cu

genunchii pe Rachel, încercând s-o facă să se întoarcă, dar iapa ţâşni dintr-o dată şi Johanna abia avu timp să-şi ferească faţa de crengile ce se-ntindeau de-a lungul potecii. Încercă să-şi calmeze calul, dar nu reuşi cu niciun chip şi nu înţelegea ce se întâmpla cu animalul. Auzi pe unul dintre soldaţi strigând ceva, dar nu înţelese ce-i spusese.

Rachel o luă spre stânga şi continuă să galopeze prin pădure. Johanna auzi alt strigăt şi se întoarse să privească peste umăr, dar nu reuşi să-i zărească pe soldaţi. Se întoarse şi îşi puse mâna pavăză la faţă pentru a se feri de încă o creangă, dar nu reuşi să dea la o parte obstacolul şi fu pur şi simplu azvârlită din şa. Căzu pe spate într-o tufă de la marginea potecii, abia răsuflând. Scoase un icnet şi se ridică. O creangă o izbi în faţă şi Johanna murmură o înjurătură deloc potrivită unei doamne, frecându-şi spatele care o durea îngrozitor.

Privea în urma ei, aşteptându-se să-i vadă dintr-o clipă în alta pe Lindsay şi Michael venind după ea. Nu reuşea să-şi zărească nici iapa, pe care parcă o înghiţise pământul. Era linişte deplină în jurul ei şi pădurea îi părea foarte ciudată. Se gândi că probabil soldaţii o luaseră pe alt drum şi

acum se ghidau după zgomotul copitelor calului ei. Va trebui să aştepte până ce o vor prinde pe Rachel şi vor înţelege că ea fusese azvârlită din şa. Atunci cu siguranţă vor veni s-o caute.

Johanna îşi luă arcul şi săgeţile şi se duse să se aşeze pe o piatră aşteptându-i pe soldaţi. Un miros de turbă şi frunze putrede umplea aerul.

Aşteptă un timp, apoi se hotărî să se întoarcă pe jos la castel. Nu ştia prea bine în ce direcţie s-o apuce, căci n-avusese timp să observe drumul pe care mersese calul.

— Probabil că mă voi învârti pe loc toată ziua.

Gabriel va fi supărat foc pe ea şi îi dădea dreptate. Nu era deloc sigur să rătăcească prin pădure, mai ales că mişunau atâtea animale sălbatice pe acolo.

Puse o săgeată în arc pentru orice eventualitate, apoi începu din nou să meargă. După vreun sfert de oră, crezu că ajunsese din nou de unde plecase. Apoi văzu că nu era aşa, căci bolovanul din faţa ei era mult mai mare decât cel pe care stătuse înainte. Crezu că apucase pe drumul cel bun şi continuă să meargă.

Găsi peştera absolut din întâmplare. Se

oprise în faţa unui alt bolovan uriaş ce-i bloca drumul şi se gândea în ce direcţie s-o apuce, când văzu o deschizătură aproape la fel de înaltă ca şi ea în partea stângă a drumului. Pe margine se aflau copaci subţiri şi înalţi ce aproape că ascundeau peştera.

Era atât de fericită că o găsise, încât uită orice măsură de precauţie şi alergă înăuntru. Culoarul de la intrare era luminat de razele soarelui ce răzbăteau prin spărturile din tavan. Când ajunse la capătul culoarului, în faţa ei se ivi o încăpere de mărimea sălii castelului. În partea din stânga, se vedeau nişte pietre înguste, ieşind din zid, de forma unor trepte. În partea din dreapta se aflau butoaiele. Erau cel puţin douăzeci, poate chiar mai multe, formând o piramidă ce ajungea până la tavan. Lemnul de stejar nu părea mâncat de timp. De fapt, înăuntrul peşterii totul părea uscat.

Johanna era înnebunită de plăcere; îi venea să alerge înapoi la castel şi să-i ceară lui Gabriel s-o însoţească să vadă şi el comoara.

Dar îşi aminti că va trebui să aştepte până ce soţul ei se va întoarce de la vânătoare. Lăsă să-i scape un oftat.

— Spune lucrurilor pe nume, Gabriel, îşi şopti ea sieşi.

Nu la vânătoare se zice, ci la furat. Da, se duseseră să fure, dar cu siguranţă asta era ultima dată, când îl va învăţa meşteşugul cinstit al negoţului. Da, va izbăvi sufletul soţului ei, cu sau fără voia lui.

Johanna se întoarse afară pentru a-i aştepta pe soldaţi. Se duse şi se sui pe bolovan, rezemându-se de trunchiul unui copac uriaş. Îşi încrucișă braţele la piept şi se puse pe aşteptat.

Nu prea se grăbeau soldaţii ăştia! Trecuse mai bine de o oră şi Johanna ajunsese al capătul răbdării. Se gândea că va trebui să găsească singură drumul spre castel.

Se desprinse de copac, îşi aruncă arcul pe umăr şi tocmai se pregătea să sară jos de pe bolovan când auzi un mârâit venind dintr-o tufă ce se afla exact în faţa ei. Îngheţă de spaimă. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic; îi amintea de Dumfries, dar ştia că nu e favoritul lui Gabriel. Era un lup adevărat.

Îi zări apoi ochii galbeni fixând-o. Nu ţipă. Doamne, cât ar fi vrut să ţipe, să fugă de acolo! Dar nu îndrăzni să facă un pas.

Alt sunet asemănător veni din partea

cealaltă a potecii… şi văzu o altă pereche de ochi galbeni şi fioroşi privind-o. Auzi apoi încă un zgomot în spatele ei şi îşi dădu seama că era înconjurată.

Nu ştia câţi lupi o pândeau aşteptând să sară asupra ei, dar nu intră în panică. N-avea timp de prostii.

Descoperi ceva uimitor despre sine. Putea să zboare. Căci era sigură că zburase sus în copac; nu-şi mai amintea să se fi suit în el.

Aproape că se credea în siguranţă, când unul din lupi îi prinse pledul, încercând s-o tragă jos. Fălcile i se încleştaseră pe haina ei şi scutura din cap îndârjit.

Johanna se agăţă cu o mână de o creangă, ţinându-şi cu cealaltă tolba de săgeţi pentru a nu le împrăştia pe jos. Era într-o situaţie dificilă, căci picioarele îi atârnau la câţiva centimetri deasupra colţilor lupului. Nu îndrăzni să privească în jos. Îşi încolăci picioarele în jurul crengii de care se agăţase şi încercă să-şi desfacă pledul.

Dură mult până ce reuşi să-şi dezlege cordonul şi să-şi lase pledul să cadă în mijlocul lupilor. În sfârşit, se eliberase, începu să se caţere mai sus în copac şi după ce urcă destul pentru a se convinge că e în siguranţă, se aşeză pe o creangă mai groasă

şi îşi făcu curaj pentru a privi în jos. Îşi simţi inima cât un purice. Dumnezeule, cel puţin şase fiare înconjuraseră copacul mârâind şi încercând să sară pentru a ajunge la ea.

Unul dintre ei, probabil cel mai bătrân, era atât de mare, încât Dumfries părea un căţelandru pe lângă el. Johanna scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Doar lupii nu pot fi atât de mari! Şi nici nu pot urca în copaci!

Cel mai mare dintre ei începuse să izbească trunchiul cu capul şi asta i se păru Johannei cel mai prostesc lucru pe care-l putea face. Alţi lupi îi sfâşiau înverşunaţi pledul.

Nu păreau să aibă vreo intenție de a pleca şi Johanna începu să-şi facă griji. Când în sfârşit se convinse că era în siguranţă, începu să se îngrijoreze pentru Michael şi Lindsay.

Nu voia ca cei doi să nimerească în haita de lupi de jos şi nu ştia dacă fiarele vor pleca auzind zgomotul copitelor. Erau tare fioroase şi nu credea că se vor înfricoşa de nimeni şi de nimic.

Văzu ceva mişcându-se în stânga ei şi îşi îndreptă atenţia într-acolo. Unul dintre lupi

se cățărase pe marginea stâncoasă a intrării peşterii şi părea gata să sară asupra ei. Johanna nu era sigură că va reuşi să sară o distantă atât de mare şi nici nu era dornică să se convingă de asta. Îşi scoase arcul, puse o săgeată în el şi ţinti.

Doborî lupul în plin elan. Săgeata îi străpunsese un ochi şi animalul se prăbuşi la pământ, foarte aproape de ceilalţi. Lupii se aruncară imediat asupra lui.

În nicio jumătate de oră, Johanna mai ucise încă trei. I se spusese că lupii erau animale deştepte. Poate, dar ăştia nu erau în mod sigur. Atâta vreme cât stăteau jos erau în siguranţă, căci săgeţile ei nu puteau răzbate printre crengile dese ale copacului; dar se cățărară unul după altul pe stâncă încercând să sară în copac.

„Sunt uşor de doborât”, îşi zise Johanna, când al patrulea lup urcă pe stânca unde se urcaseră şi ceilalţi trei înaintea lui.

O dureau degetele tot ţinând încordată coarda arcului, dar voia să prindă fiara uriaşă în bătaia săgeţii. Era sigură că acesta era lupul care-l rănise pe Dumfries. Nu ştia cum de-i venise bănuiala aceea în minte; probabil din cauza petelor de sânge uscat de pe colţii lui. Arăta mai degrabă a demon

decât a animal sălbatic şi o ţintuia tot timpul cu ochii lui galbeni. Doamne, ce fiară îngrozitoare!

Johanna se înfioră de teamă şi dezgust.

— Tu eşti Cățelandrul, nu-i aşa?

Nu se aştepta desigur la un răspuns, dar începuse să se întrebe dacă pericolul în care se afla nu o făcuse s-o ia razna. Ajunsese să vorbească şi cu demonii acum. Oftă. De ce nu voia lupul acela să plece? Şi unde Dumnezeu erau Michael şi Lindsay? Doar nu uitaseră de ea?

Johanna nu credea că i se putea întâmpla ceva şi mai rău în ziua aceea. Se înşela însă. Nu se gândise la ploaie. Fusese prea ocupată ca să observe că soarele dispăruse de mult şi numai Dumnezeu ştia că n-avusese vreme să se uite pe cer şi să vadă norii. Fusese atât de ocupată să se apere de lupi, încât fireşte că nu se gândise la nimic altceva. Chiar dacă ar fi ştiut, n-ar fi putut schimba nimic.

Se udase până la piele. Un fulger lumină copacii din jur şi începu să cadă o ploaie torenţială. Crengile deveniră lucioase de parcă ar fi fost unse cu slănină...

Johanna nu putea cuprinde tot trunchiul copacului cu braţul şi nu se mişca de teamă

să nu cadă. Fiara o aştepta încă la rădăcina copacului. Ţinându-şi arcul încordat atât timp, Johannei începuseră să-i tremure mâinile şi nu-şi mai simţea degetele.

Deodată auzi un soldat strigând-o. Închise ochii şi murmură o rugăciune de mulţumire înainte de a răspunde. Ciudat, dar i se păruse că auzise vocea soţului ei. Era cu neputinţă însă, căci el era la vânătoare.

Zgomotul copitelor ce se auzea din ce în ce mai aproape sili în cele din urmă fiara să se îndepărteze. Johanna îşi pregăti arcul şi trase de îndată ce fulgerele încetară. Rată. Îi ţintise inima, dar îl nimeri în spate şi lupul începu să urle întorcându-se din nou la rădăcina copacului. Johanna se grăbi să-l izbăvească de durere şi scoase iute o altă săgeată din tolbă, o puse în arc şi ţinti din nou.

Nu-i plăcea să ucidă. Chiar dacă arăta ca un demon abia ieşit din iad, fiara aceea era totuşi una din făpturile lui Dumnezeu, şi încă una mai iubită de El decât era ea însăși, cel puţin aşa i se spusese. Nu ştia care era rostul pe pământ al unui asemenea animal, dar se simţea foarte vinovată.

Zări în sfârşit câţiva soldaţi MacBain cotind pe potecă, în vreme ce ea îşi puse o

altă săgeată în arc, ţintind din nou lupul.

Forţa săgeţii făcu trupul uriaş al animalului să se clatine înainte de a se prăbuşi la picioarele cailor soldaţilor.

Johanna se sprijini de trunchiul copacului, lăsând să-i scape arcul din mână. Îşi strângea şi desfăcea pumnii încercând să-şi dezmorţească degetele. I se făcu dintr-o dată greaţă. Respiră adânc pentru a se linişti, apoi se uită la soldaţii de jos.

Avea de gând să le zică vreo două pentru că o făcuseră să aştepte atât, dar abia după ce se va linişti puţin. Apoi, după ce-i va face să-şi ceară scuze, îi va pune să jure că nu-i vor pomeni laird-ului de întâmplarea aceea ruşinoasă. Martor îi era cerul că-i va pune pe fiecare în parte să-şi dea cuvântul.

— Sunteţi teafără, my lady?

Deşi nu le putea vedea feţele, recunoscuse vocea lui Calum.

— Da, Calum, sunt teafără.

— După voce nu se pare, zise Keith.

Apoi adăugă aproape strigând: – L-aţi ucis pe Căţelandru!

Soldatul părea uluit şi Johanna simţi că-i datorează o explicaţie. Nu voia să-i lase pe soldaţi să creadă că simţise o satisfacţie meschină sau vreo plăcere ucigând lupii.

— Nu este chiar aşa cum pare.

— Nu i-aţi ucis dumneavoastră?

— Par a fi săgeţile ei, remarcă şi Keith.

— Nu voiau să plece şi a trebuit să-i ucid. Vă rog, nu spuneţi nimănui, în special lairdului. Are prea multe probleme, ca să-l mai plictisesc şi cu întâmplarea asta lipsită de importanţă.

— Dar, my lady…

— Calum, nu vreau să mai discutăm. N-am avut o dimineaţă prea plăcută şi nu mă simt în stare să fiu politicoasă. Daţi-mi cuvântul vostru că veţi păstra secretul.

Fusta i se agăţase de crengi şi în vreme ce încerca s-o desprindă, aştepta cu nerăbdare ca soldaţii să-şi dea cuvântul. Nu voia să coboare până nu-i auzea jurându-i. Ştia că altminteri Gabriel va fi foarte furios şi numai gândindu-se la reacţia lui i se făcea pielea de găină. Oamenii continuau să tacă.

— Nu vă cer prea mult, şopti ea.

Calum izbucni în râs şi Johanna înţelese imediat că soţul ei ştia deja totul.

— Coboară imediat!

Furia din vocea lui aproape că făcu trunchiul copacului să vibreze. Johanna închise ochii rezemându-se de o creangă, vrând parcă să se ascundă de soţul ei şi de

mânia lui.

Îşi dădu însă imediat seama de ce făcea, murmură o înjurătură nu prea elegantă, apoi se aplecă puţin, dând la o parte o creangă pentru a vedea mai bine.

Regretă imediat gestul ei. Gabriel o privea aparent liniştit, dar ea îl cunoştea destul de bine. Şi soţul ei nu reuşise să-şi ascundă mânia din glas, când îi poruncise să coboare.

Acum stătea între Keith şi Calum şi era evident că o auzise cerându-le soldaţilor să nu-i spună nimic. Dădu drumul crengii şi se rezemă din nou de copac stânjenită. Se gândea că va trebui să-i dea o explicaţie şi avea nevoie de puţin timp pentru a se gândi la ceva plauzibil. Se hotărî să nu coboare până când nu-i va veni vreo idee.

Gabriel avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-şi ţine firea. Numără încă o dată leşurile lupilor pentru a se asigura că nu se înşelase. Apoi privi din nou în sus la Johanna, care nu părea deloc dornică să coboare. De fapt, nu putea, căci pericolul nu se sfârşise încă. Mai rămăsese un lup care o aştepta jos gata să sară la ea.

— Johanna, coboară imediat!

Nu-i plăcea tonul lui mânios şi ar fi vrut să

i-o spună, dar nu credea că părerea ei ar fi contat prea mult pentru el. Se gândi că ar fi mai bine dacă ar încerca să facă cum îi spunea el.

Din păcate, însă, picioarele refuzară s-o asculte. Stătuse atât de mult pe creanga aceea, încât acum şi le simţea moi ca nişte cârpe.

În cele din urmă, Gabriel se hotărî să urce după ea. Îi desprinse cu mare greutate mâinile de pe trunchiul copacului şi îi puse braţele în jurul gâtului lui, silind-o să se rezeme de el

O cuprinse cu un braţ de mijloc, în vreme ce cu celălalt se ţinea strâns de creanga copacului. Stătu nemişcat câteva clipe. Johanna îşi dădu seama cât de frig îi fusese abia când simţi căldura trupului lui. Tremura toată şi simţi că şi el tremură. Era chiar atât de furios, încât abia se mai putea stăpâni?

— Gabriel?

Teama pe care o simţi în vocea ei îl făcu să se dea de gol.

— Încetează să-ţi mai fie frică de mine, pentru numele lui Dumnezeu, îi şopti furios. Martor mi-e cerul că aş vrea să-ţi bag o dată minţile în cap, dar nu ţi-aş face niciodată

vreun rău.

Cuvintele lui dojenitoare îşi atinseră scopul. Johanna nu făcuse nimic pentru a-i provoca nemulţumirea… cu excepţia faptului că-i nesocotise porunca ridicolă de a se odihni. Da, recunoştea că nu ţinuse seamă de sfatul lui.

— Nu-mi mai e demult frică de tine, fir-ar să fie, şopti ea apropiindu-şi buzele de gâtul lui.

Oftă. Îşi aduse aminte că lui Gabriel îi plăcea să i se vorbească deschis şi îşi dădu seama că nu va reuşi decât să-l enerveze şi mai tare dacă nu-i spunea tot adevărul în clipa aceea. Îl privi şi i se păru că soţul ei arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva.

— În general, nu-mi e frică de tine, se grăbi să adauge. De ce eşti atât de supărat pe mine?

Gabriel nu-i răspunse. Nu putea. Risca încă să ţipe la ea şi voia să mai aştepte până când se va mai domoli puţin, înainte de a-i spune că-l speriase de moarte.

O strânse şi mai tare în braţe. Johanna se gândi că întrebarea ei îl supărase, dar nu înţelegea de ce. În fond nu putea să-i ghicească gândurile. Se gândi să-i spună asta, apoi renunţă; nu-i folosea la nimic să-l

enerveze şi mai tare. Era soţia lui şi ar fi fost mai bine să încerce să-l liniștească.

Se hotărî să schimbe subiectul, să-i spună o vorbă de laudă, ca să-i facă plăcere.

— Ai avut dreptate, pădurea e plină de lupi.

Exact asta n-ar fi trebuit să-i spună. Îşi dădu seama că fusese neinspirată, când simţi cum braţele lui o strâng şi mai tare şi-i auzi respiraţia întretăiată.

— O să te uzi tot din cauza mea, my lord, zise ea încercând să-l facă să nu se mai gândească la ce-i spusese înainte despre lupi.

— Eşti udă până la piele. O să răceşti şi o să mori într-o săptămână.

— N-o să mor. Mă schimb în nişte haine uscate şi o să fiu la fel de sănătoasă ca înainte. Mă strângi prea tare, Gabriel, nu pot să respir. Dă-mi drumul, te rog.

Dar el parcă nici n-o auzise. Stâlci o înjurătură printre dinţi şi începu să coboare. Johanna se lipi mai strâns de el şi închise ochii; îl lăsă să dea la o parte crengile copacului pentru a-i feri faţa.

Ajunse jos, dar Gabriel tot nu-i dădu drumul. O purtă în braţe până la calul lui, aruncând-o pe şa; nu era deloc delicat în

mişcări.

Johanna încercă imediat să-şi aranjeze ţinuta, căci hainele ude i se lipiseră de piele. Ştia că nu arăta ca o lady, dar scoase un strigăt îngrozit când, uitându-se la rochia ei, văzu că-i stătea lipită de sâni. Îşi duse iute mâna la păr încercând să-şi acopere pieptul cu coada. Din fericire, soldaţii nu se uitau la ea, iar Gabriel era întors cu spatele; tocmai le spunea oamenilor să ridice leşurile lupilor. Calum şi Keith săriseră de pe cai pentru a lega fiecare animal de grumaz cu o sfoară.

— Duceţi-i în vârful dealului şi ardeţi-i acolo, le porunci Gabriel.

Aruncă frâiele calului Johannei lui Lindsay şi le porunci celorlalţi soldaţi să se întoarcă la castel. Voia să rămână singur cu soţia lui.

Calum îi aruncă o privire plină de compasiune, căci era sigur că va fi certată foarte aspru. Şi Keith credea acelaşi lucru; cel puţin aşa îi spunea privirea lui încruntată.

Johanna îşi îndreptă umerii, ridicându-şi capul şi îşi încrucişă braţele la piept prefăcându-se că e foarte liniştită.

Gabriel aşteptă până ce soldaţii plecară şi îşi puse apoi mâna pe piciorul ei ca s-o facă

să-l privească.

— N-ai nimic să-mi spui, nevastă?

Johanna dădu din cap în semn că avea de spus ceva. Gabriel aşteptă puţin, apoi o întrebă din nou nerăbdător:

— Spune!

— Aş vrea să nu mai fii atât de supărat.

— Nu asta voiam să aud.

Johanna îşi puse mâna peste a lui.

— Ştiu, aştepţi să-mi cer scuze. Prea bine, atunci. Îmi pare rău că nu ţi-am ascultat sfatul de a mă odihni.

— Sfatul?

— Nu e nevoie să ţipi la mine. Nu e politicos.

— Politicos?

Johanna nu înţelegea de ce era nevoie ca el să-i repete spusele, iar Gabriel nu putea pricepe cum de soţia lui nu era înspăimântată de întâlnirea cu lupii. Chiar nu înţelegea ce s-ar fi putut întâmpla? Doamne, nu putea să nu se gândească la faptul că ar fi putut să fie sfâşiată în bucăţi de fiarele acelea.

— Johanna, vreau să-mi promiţi că nu vei mai părăsi niciodată castelul neînsoţită, îi zise cu o voce răguşită, pe care Johanna o puse pe seama faptului că încerca să se

abţină să nu ţipe la ea. Dacă presupunerea ei era adevărată, atunci Gabriel se dovedea a fi foarte atent fată de ea.

— Nu vreau să devin prizonieră în casa ta, my lord. A trebuit să recurg la vicleşuguri ca să pot ieşi la vânătoare. Vreau să pot pleca şi veni când vreau.

— Nu se poate!

— Atunci, măcar însoţită de cineva.

— La naiba, femeie, exact asta am…

— Sugerat?

— N-am sugerat nimic. Ţi-am poruncit să-mi promiţi.

Johanna îl mângâie pe mână, dar Gabriel nu era dispus s-o lase să-l liniştească. Îi arătă cu capul pledul sfâșiat care zăcea la rădăcina copacului.

— Nu-ţi dai seama că puteai fi sfâşiată la fel de repede şi de uşor cum a fost sfâșiat pledul tău?

Se părea că în sfârşit începea să înţeleagă. Îl privea surprinsă şi Gabriel crezu că, în sfârşit, soţia lui îşi dădea seama de primejdia prin care trecuse.

— Da, puteai fi ucisă.

Johanna zâmbi. Nu era exact reacţia pe care o aştepta Gabriel. Cum Dumnezeu s-o facă să priceapă că trebuia să fie prudentă,

dacă nu era în stare să înţeleagă pericolele ce o înconjurau?

Se încruntă nemulţumit.

— Am încercat să mă obişnuiesc cu gândul că acum am o soţie, Johanna, dar tu complici totul. De ce naiba zâmbeşti?

— Tocmai am înţeles, my lord, că supărarea ta se datorează faptului că aş fi putut fi ucisă. Eu credeam că eşti mânios pentru că ţi-am nesocotit sfatul de a mă odihni, dar abia acum înţeleg. Începi să ţii la mine şi inima ta s-a muiat puţin, nu-i aşa, bărbate?

Gabriel n-avea de gând s-o lase să tragă asemenea concluzii pripite.

— Eşti soţia mea şi voi avea întotdeauna grijă de tine. E datoria mea. Dar sunt în primul rând războinic; se pare că ai uitat acest lucru foarte important.

Johanna nu înţelegea ce voia să spună.

— Şi ce-are a face faptul că eşti războinic cu purtarea ta faţă de mine?

— Nu mă interesează problemele sentimentale.

— Nici pe mine, se grăbi ea să-i răspundă pentru a-i arăta că o jigniseră vorbele lui. Încercam doar să mă obișnuiesc cu tine.

Gabriel înţelese din privirea ei ofensată că

o rănise. O cuprinse în braţe, silind-o să se aplece către el şi o sărută lung şi apăsat. Johanna îi înconjură gâtul cu braţele sărutându-l la rândul ei.

Când Gabriel se desprinse de ea, Johanna era atât de ameţită, încât era cât pe-aci să alunece de pe cal, dar el o cuprinse de mijloc împiedicat-o să cadă.

— Promite-mi înainte să plecăm.

— Promit.

Răspunsul ei imediat îl mai linişti puţin. Dar nu pentru multă vreme. La naiba, parcă ţinea morţiş să-l enerveze.

— De fapt ce ţi-am promis?

— Ai promis să nu mai părăseşti castelul neînsoţită.

Nu voise să ţipe, dar femeia asta îl scotea pur şi simplu din minţi. Despre ce dracului tot vorbeau de zece minute?

Johanna îl mângâie din nou pe ceafă, gândindu-se să-l mai domolească puţin, căci o privea tare încruntat.

— Adevărul e că mă faci să uit de mine de fiecare dată când mă săruţi, my lord, şi din cauza asta am uitat ce trebuia să promit.

Nu-i putea reproşa faptul că recunoştea. Şi pe el îl cuprindea câteodată ameţeala când o săruta, însă desigur nu la fel de des

ca pe soţia lui.

Johanna dădu să coboare de pe cal, dar Gabriel o strânse şi mai tare, silind-o să rămână pe loc.

— Aş dori să-ţi arăt ceva, my lord. Ziceam că poate ar fi mai bine să aştept până mâine, când vei fi uitat deja de micul incident de azi, dar m-am răzgândit. Vreau să-ţi arăt acum. Sunt sigură că surpriza mea îţi va readuce buna dispoziţie, aşa că lasă-mă să cobor, te rog.

— Nu voi uita niciodată incidentul de azi.

O ajută să coboare de pe cal, privind-o la fel de încruntat, apoi o prinse iute de mână când ea încercă să se îndepărteze de el. Îi luă arcul şi tolba, pe care le legase de şaua calului, apoi o urmă în peşteră.

Nu reuşi să intre decât cu mare greutate, trebuind să-şi ţină capul aplecat, dar o dată ce pătrunse în peşteră şi văzu butoaiele încetă să-şi mai bombănească soţia pentru neplăcerile la care-l supusese. Entuziasmul ei în faţa acelei descoperiri îl bucura mai mult decât comoara în sine.

— Acum vei avea cu ce să te tocmeşti şi nu va mai fi nevoie să furi. Ce părere ai, my lord?

— Ah, Johanna, îmi strici toată plăcerea

vânătoarei.

Ei, însă, nu-i plăcură vorbele acelea.

— E datoria mea să-ţi salvez sufletul şi îţi jur că am s-o fac cu sau fără ajutorul tău.

Gabriel izbucni în râs şi hohotele lui răsunară în toată peştera, spărgându-se de stânci. Dar veselia îi trecu imediat ce-şi dădu seama că soţia lui intrase singură în peşteră.

— Probabil că ai intrat direct în bârlogul lor, răcni el deodată.

Schimbarea rapidă din purtarea lui o luă prin surprindere.

— Ce-ai fi făcut, dacă lupii te-ar fi urmat aici? o întrebă el, încercând să se calmeze.

Johanna îşi dădu seama că soţul ei se lupta să-şi ţină firea. Gabriel avea într-adevăr o inimă tare bună; ştia că nu-i plăcea când ţipa la ea şi încerca să se controleze. Dar din privirea ochilor lui îşi putea da seama că era o încercare a naibii de grea pentru el. Nu îndrăzni să zâmbească de teamă ca el să nu creadă că-i lua în derâdere vorbele.

— Recunosc că nu m-am gândit la posibilitatea asta, my lord. Am fost atât de fericită când am găsit peştera, încât am uitat că trebuie să fiu prudentă. Şi totuşi, se

grăbi să adauge văzându-l că era gata s-o întrerupă, nu cred că aş fi păţit ceva. Nu, cu siguranţă că nu. Probabil că aş fi rostogolit butoaiele peste ei pentru a mă apăra, aşa cum mi-a venit şi ideea de a mă sui în copac. E adevărat că era cât pe-aci să nu reuşesc. Unul din lupi îmi apucase pledul şi…

Expresia de pe chipul lui îi spuse că n-ar fi trebuit să-i dea atâtea amănunte. Gabriel părea din nou foarte iritat.

Johanna îşi dădea bine seama că soţul ei începuse să ţină la ea. Inima i se îmblânzise, chiar dacă el nu voia să recunoască. Altfel de ce i-ar păsa atât de mult ce se întâmplă cu ea?

Era mulţumită de această dovadă de afecţiune a soţului ei. Deodată înţelese însă, cât de mult însemna acest lucru şi pentru ea şi se încruntă. De ce-i păsa ei de sentimentele lui pentru ea? Nu cumva şi inima ei se mai îmblânzise? Dumnezeule, nu cumva începuse să-l iubească pe sălbaticul ăsta?

Posibilitatea asta o făcu să încremenească. Scutură din cap; nu, nu-şi putea permite să devină atât de vulnerabilă.

Gabriel răsuflă uşurat văzând-o încruntată

şi atât de palidă. O privi mulţumit. În sfârşit, înţelegea şi ea prin ce pericol trecuse.

— Începusem să cred că-ţi lipseşte simţul realităţii.

— Ba nu-mi lipseşte deloc.

N-avea rost s-o contrazică. O luă de mână şi ieşiră amândoi din peşteră; apoi aşeză câteva pietre la intrare, blocând-o pentru ca animalele sălbatice să nu poată pătrunde.

O aşeză pe Johanna în faţa lui pe cal şi făcură cale întoarsă la castel Soarele ieşise din nou încă înainte de a ajunge ei pe pajişte.

Johanna încercă să-şi alunge grijile. Doar îşi putea stăpâni sentimentele! Dacă nu voia să-l iubească pe Gabriel, atunci cu siguranţă că nu-l va iubi.

— Eşti foarte încordată, nevastă, şi te înţeleg. Ţi-ai dat în sfârşit seama cât de aproape ai fost azi de moarte. Reazemă-te de mine şi închide ochii. Trebuie să te odihneşti.

Johanna îl ascultă, dar vru totuşi să aibă ultimul cuvânt.

— Nu m-am gândit nicio clipă că voi muri, my lord. Ştiam că în cele din urmă tu sau soldaţii tăi mă veţi găsi. Eram în siguranţă în copac.

— Dar tot îţi făceai griji.

— Desigur că-mi făceam. Mă pândeau şase lupi gata să sară asupra mea.

Se încordase din nou. Gabriel o strângea în braţe.

— Îţi făceai griji şi pentru că te gândeai că m-ai supărat.

Johanna îşi roti exasperată, ochii spre cer. Nu se putea spune că soţul ei era foarte modest.

— Crezi că la asta mă gândeam?

Gabriel se încruntă simţind ironia din glasul ei.

— Desigur.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce să mă gândesc că te-am supărat?

— Pentru că ştiai şi tu că mi-am făcut griji inutile.

— Deci recunoşti că erai îngrijorat pentru mine?

— La naiba, femeie, tocmai am spus asta.

Johanna zâmbi. Gabriel se posomorise din nou. Nu-şi ridică ochii pentru a-l privi dar, simţea că se încruntase iarăşi. Îl mângâie pe braţ încercând să-l împace.

— Îmi pare bine să ştiu că erai îngrijorat pentru mine, chiar dacă spui că erau griji

inutile.

— Păi erau, să ştii.

Johanna continuă fără a lua în seamă mustrarea lui:

— Totuşi, ar trebui să înveţi să ai încredere în mine, my lord. Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Nu-mi arde acum de glumele tale.

— Dar eu nu glumesc.

— Ba da, glumeşti.

N-avea rost să se certe cu el. Gândindu-se însă mai bine la discuţia lor, îşi dădu seama că soţul ei n-avea nicio vină dacă n-o credea în stare să-şi poarte singură de grijă. Se purtase ca o laşă la prima lor întâlnire şi de atunci fusese foarte timidă cu el. Nu, nu-l putea condamna pentru lipsa lui de încredere în ea. Dar, cu timpul, spera să-l facă să-şi schimbe părerea. Nu voia ca el s-o creadă atât de neputincioasă.

— Johanna, vreau să nu vorbeşti cu nimeni de butoaiele din peşteră.

— Cum doreşti, my lord. Ce ai de gând să faci cu ele?

— Discutăm după cină, îi promise el.

Johanna dădu aprobator din cap, apoi schimbă subiectul:

— Cum de m-ai găsit? Credeam că te-ai

dus la vânătoare.

— Am schimbat planurile pentru azi. Câţiva dintre soldaţii mei l-au zărit pe laird-ul MacInnes intrând pe pământurile noastre, însoţit de vreo zece oameni.

— Şi crezi că vin la castel?

— Da.

— Dar ce vor?

— Voi afla când vor sosi.

— Şi când vor sosi?

— Peste vreo câteva ore.

— Vor rămâne la cină?

— Nu.

— Dar ar fi nepoliticos să nu-i inviţi la masă.

Gabriel ridică nepăsător din umeri. Johanna însă nu se lăsă bătută. Era soţia lui şi era de datoria ei să-l mai educe puţin.

— Le voi spune servitorilor să aşeze tacâmuri la masă şi pentru oaspeţii tăi.

Se aştepta ca el să se opună şi fu plăcut surprinsă să vadă că soţul ei nu spuse nimic. Începu să se gândească la felurile de mâncare pe care le puteau pregăti. Deodată, o străfulgera un gând şi lăsă să-i scape un geamăt înspăimântat.

— Dumnezeule, Gabriel, doar n-ai furat de la clanul Macinnes?

— Nu, îi răspunse el amuzat de vocea ei îngrozită.

Johanna se linişti.

— Atunci, n-avem de ce ne teme că vin cu gânduri războinice.

— Război cu numai zece oameni? Nu, asta nu.

Johanna zâmbi la rândul ei, auzindu-i vocea amuzată.

Gabriel era mai bine dispus acum şi poate că asta se datora faptului că vor avea oaspeţi. Va avea grijă ca totul să meargă bine. Se temea însă că nu vor avea destulă mâncare şi va trebui să mai vâneze nişte iepuri. Dar renunţă curând la ideea aceea. Carnea de iepure trebuie lăsată să fiarbă câteva ore, căci e prea tare, şi nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Johanna se gândi să discute problema cu bucătăreasa. Hilda va şti cu siguranţă ce e de Scut, iar ea se va oferi, desigur, s-o ajute cu pregătirile pentru masă.

Ar fi vrut să scape de soldaţii Maclaurin măcar în seara aceea. Erau îngrozitor de gălăgioşi şi de grosolani şi fiecare încerca să râgâie cât mai tare, luându-se la întrecere cu vecinul. Dezgustător!

Totuşi, nu voia să-i jignească. Făceau

parte din clanul lui Gabriel şi trebuia să-i accepte.

Ajunseră în curte. Gabriel descălecă primul, apoi o ajută şi pe ea să coboare de pe cal, ţinând o în braţe mai mult decât era necesar. Johanna îi zâmbi, aşteptând ca el să-i dea drumul.

— Johanna, nu vreau să te mai bagi în cine ştie ce bucluc. Vreau să te duci înăuntru şi să…

— Lasă-mă să ghicesc, te rog. Vrei să mă odihnesc, nu-i aşa?

Gabriel zâmbi. Era minunată când se încrunta.

— Da, vreau să te odihneşti.

Se aplecă s-o sărute, apoi se întoarse să-şi ducă armăsarul înapoi în grajd. Johanna clătină din cap auzindu-i porunca ridicolă. Cum de putea să creadă că avea timp să se odihnească din moment ce vor avea oaspeţi la cină?

Se grăbi să intre în castel, îşi rezemă arcul şi tolba de zid, la capătul scărilor de la intrare şi urcă în camera ei. Îşi schimbă iute hainele ude şi îşi legă părul la spate, căci era prea ud pentru a-l împleti în coadă, apoi se grăbi să coboare.

Megan stătea în faţa uşii de la intrare,

trăgând cu coada ochiului la ce se petrecea afară.

— Ce faci, Megan?

— Au sosit soldaţii Macinnes.

— Aşa curând? Se duse lângă ea. N-ar trebui să le deschidem uşa şi să-i invităm înăuntru?

Megan clătină din cap, dându-se la o parte pentru a-şi lăsa stăpâna să privească şi ea.

— E ceva în neregulă, my lady, îi şopti femeia. Priviţi ce încruntaţi sunt, şi totuşi i-au adus un dar stăpânului nostru. Vedeţi sacul acela aruncat peste şaua laird-ului lor?

— Lasă-mă să văd şi eu, şopti părintele MacKechnie din spatele lor.

Johanna se întoarse lovindu-l uşor pe preot. Îşi ceru scuze pentru neîndemânarea ei, apoi îi explică de ce îi spionau pe străini.

— Se poartă foarte ciudat, zise ea. Sunt toţi posomoriţi, dar se pare că i-au adus un dar soţului meu. Probabil că se încruntă doar pentru a părea mai importanţi.

— Nu, nu se poate. Highlander-ii nu sunt ca englezii, copila mea.

— Ce vreţi să spuneţi, părinte? Oamenii sunt oameni, indiferent de unde provin.

Preotul închise uşa înainte de a-i

răspunde.

— Cât am stat în Anglia am observat un lucru ciudat. Se pare că există întotdeauna un motiv ascuns în spatele a ceea ce fac şi spun englezii.

— Şi highlander-ii?

Preotul zâmbi.

— Noi suntem oameni simpli; spunem cinstit ce vrem, înţelegi? N-avem timp să umblăm cu ascunzişuri.

— Soldaţii MacInnes sunt posomoriţi pentru că ceva i-a supărat, adăugă Megan. Nu sunt ei atât de deştepţi să umble cu ascunzișuri.

Preotul dădu aprobator din cap.

— Da, aici nimeni nu face aşa ceva. MacInnes e supărat foc şi cu siguranţă că s-a întâmplat ceva grav.

— Atunci va trebui să facem tot ce ne va sta în putinţă ca să-l împăcăm. Doar e oaspetele nostru. Megan, te rog du-te şi spune-i bucătăresei că vom mai avea unsprezece oaspeţi la cină. Spune-i că o putem ajuta şi noi cu pregătirile. Vin şi eu numaidecât.

Megan se grăbi să facă ce-i spusese stăpâna.

— N-o să spună nimic bucătăreasa, strigă

ea peste umăr în vreme ce se îndepărta spre uşa din spate. Doar e o MacBain şi are şi altceva mai bun de făcut decât să se plângă.

Johanna se încruntă nedumerită de remarca ei. Ce importanţă avea dacă bucătăreasa era o Maclaurin sau o MacBain? Megan ieşise deja şi Johanna se hotărî să mai aştepte puţin pentru a căpăta răspunsul la întrebare.

Atenţia îi fu însă atrasă în acel moment de părintele MacKechnie, care deschisese uşa din nou; se duse în spatele lui.

— Care e laird-ul? întrebă ea în şoaptă.

— Bătrânul cu ochii bulbucaţi de pe calul sur, îi răspunse preotul. Mai bine ai rămâne aici până când soţul tău va hotărî dacă să-i primească sau nu. Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Johanna dădu aprobator din cap. Rămase în spatele uşii, dar continua să privească pentru a vedea ce se întâmplă afară. Părintele MacKechnie coborî şi le ură bun venit străinilor. Soldaţii MacInnes însă nici nu se uitară la el. Se părea că expresia aceea încruntată le pecetluia faţa.

Johannei i se păru purtarea lor o blasfemie; niciunul nu se deranjase să descalece. Nu-şi dădeau seama ce jignitoare

era atitudinea lor?

Îl privi apoi pe laird-ul lor. Părintele avusese dreptate, avea ochii bulbucaţi; era şi foarte bătrân, cu faţa plină de riduri şi pleoapele umflate, fi privea ţintă pe Gabriel. Johanna îl văzu şi ea pe soţul ei traversând curtea şi oprindu-se la câţiva paşi de soldaţii Macinnes.

Laird-ul lor îi spuse ceva ce păru să-l înfurie la culme pe Gabriel. Faţa soţului ei se întunecă înspăimântător. Johanna se cutremură. Nu-l mai văzuse niciodată încruntându-se aşa.

Gabriel părea gata de luptă. Soldaţii MacBain se duseră în spatele laird-ului lor, urmaţi îndeaproape de cei din clanul Maclaurin.

Laird-ul MacInnes făcu un semn unuia dintre oamenii săi. Soldatul descălecă iute şi se îndreptă spre calul căpeteniei sale.

Semăna mult cu laird-ul şi Johanna se gândi că s-ar putea să fie fiul lui. Îl urmări ridicând sacul aruncat pe calul laird-ului Macinnes, apoi îndreptându-se spre Gabriel. Se opri la câţiva paşi de el şi-i aruncă la picioare sacul, care se desfăcu imediat.

Un nor de praf se ridică din el şi Johanna văzu imediat darul laird-ului. O femeie

desfigurată, cu trupul plin de sânge se rostogoli pe pământ. Era goală şi tot corpul ei era vânăt şi umflat.

Johanna se îndepărtă gemând. Îi era atât de rău, încât îi venea să verse, să plângă de ruşine... să urle de furie. Dar nu tăcu nimic din toate astea. În schimb îşi luă arcul şi săgeţile.

CAPITOLUL XI

Mâinile îi tremurau şi singurul lucru la care se gândea era să nu-şi greşească ţinta când îşi va îndrepta arcul spre ticăloşii care făcuseră netrebnicia aceea.

Gabriel tremura şi el de furie şi îşi duse iute mâna la sold pentru a-şi trage sabia. Nu-i venea să creadă că un highlander ar fi în stare de o asemenea laşitate. Şi totuşi dovada era în faţa ochilor lui.

Laird-ul MacInnes îl privea cu aroganţă. Gabriel îşi zise că pe el avea să-l ucidă primul.

— Tu ai omorât-o? răcni el.

MacInnes se încruntă.

— Nu e moartă. Mai respiră încă.

— Tu ai Scut asta?

— Da, strigă laird-ul. Da, eu.

Vorbele lui sunară ca o laudă şi Gabriel îşi

trase sabia din teacă. MacInnes văzu şi înţelese imediat situaţia lui precară. Se grăbi să explice de ce o bătuse pe femeie.

— Clare MacKay a fost trimisă în casa mea de tatăl ei, strigă el. Trebuia să se mărite cu fiul meu Robert.

Se opri arătând cu capul spre soldatul de lângă el.

Voiam să unesc cele două clanuri într-unul singur, de neînvins, dar târfa asta a rămas grea cu unul din oamenii tăi, MacBain. E în trei luni acum şi n-are rost să negi adevărul, căci oamenii mei au văzut şi pledul cu culorile tale. Clare MacKay a petrecut o noapte întreagă cu omul tău. La început ne-a minţit, spunându-ne că a stat cu verii ei şi eu am fost destul de prost s-o cred. După ce a aflat că e grea a mai avut şi obrăznicia să se laude cu ticăloşia ei. Spune, Robert, nu aşa a fost?

— Ba da, aşa a fost, răspunse fiul lui. N-o să mă însor cu o târfă. Dacă un MacBain a ruşinat-o, atunci ăla s-o ia!

După ce dădu verdictul îşi întoarse privirile către femeie, scuipă alături de trupul ei, apoi se propti lângă ea cu mâinile în şold privind-o chiorâş. Ridică piciorul s-o lovească, dar o săgeată nu-l lăsă să-şi ducă

gândul până la capăt. Robert scoase un urlet de durere şi se trase îndărăt. Săgeata i se implântase adânc în pulpă şi îşi duse iute mâinile la rană, urlând încă, în vreme ce privea în jurul lui pentru a vedea cine trăsese.

Johanna stătea pe treapta de sus a scărilor, în faţa uşii castelului, privindu-l ţintă pe soldat. Îşi încordase din nou arcul, îndreptându-l spre Robert. Aştepta un motiv să-l ucidă.

Toţi o priveau. Gabriel voise să intervină şi el când Robert se pregătea să lovească trupul femeii, dar săgeata Johannei i-o luase înainte. Se întoarse să vadă cine trăsese; văzu chipul soţiei lui şi se îndreptă imediat către ea. Dar niciunul din ceilalţi soldaţi nu se mişcă. Soldaţii Maclaurin erau uluiţi de ceea ce văzuseră, iar luptătorii MacBain păreau la fel de surprinşi la rândul lor şi cu siguranţă la fel de impresionaţi.

Robert MacInnes se apropie din nou de femeie şi Johanna crezu că avea iarăşi de gând s-o lovească. Nu putea permite aşa ceva.

— Încearcă s-o loveşti din nou şi jur că o să-ţi străpung inima aia neagră.

Furia din voce îi făcu pe soldaţi să

amuţească şi Robert se dădu imediat înapoi. Părintele MacKechnie se grăbi către femeie şi îngenunche lângă trupul ei. Îi făcu semnul crucii şi murmură o binecuvântare.

— E nebună, îi şopti Robert.

Soldaţii lui Gabriel auziră însă şi trei luptători MacBain făcură câţiva paşi către el. Dar Calum le făcu semn să se oprească.

— Laird-ul va decide ce e de făcut.

Keith stătea exact lângă Calum şi nu se putu abţine să nu răcnească la rândul lui:

— Nu e nebună! Dar fii sigur că-i voi transmite laird-ului părerea despre soţia lui.

— Fiul meu n-a vrut s-o jignească, încercă să-l apere tatăl său. A spus numai adevărul. Priviţi-i ochii şi veţi vedea că e nebună. Şi pentru ce? Aia întinsă acolo nu-i decât o târfă.

Gabriel nu mai era atent decât la mişcările soţiei lui. Ajunse în dreptul scărilor, dar n-o atinse. Johanna nu-i aruncă nicio privire. Se întoarse încet ochindu-l acum pe laird-ul MacInnes şi fu încântată să-i vadă faţa urâtă pălind şi buzele strângându-i-se de teamă.

— Cine ziceai că a bătut-o pe femeie?

Laird-ul se întoarse. Se întoarse să privească în dreapta, apoi în stânga lui, ca şi cum ar fi căutat o scăpare.

— Nu se poate să-l ucizi, îi şopti Gabriel atât de încet încât numai ea auzi.

Dar nu schiţă nicio mişcare şi atunci Gabriel îi repetă porunca. Johanna clătină din cap. Continua să-l ochească pe laird în vreme ce-i şopti soţului ei:

— Crezi că femeia asta a meritat să fie tratată aşa? Crezi că e mai prejos decât animalele?

— Știi că nu e cazul să mă întrebi aşa ceva. Dă-mi arcul.

— Nu.

— Johanna…

— Uite ce-au făcut! ţipă ea.

Îl duru disperarea din vocea ei. Soţia lui era pe punctul de a-şi pierde calmul şi nu putea lăsa ca aşa ceva să se întâmple.

— Nu-i lăsa să vadă cât de mult te doare, îi porunci el. Ar fi o victorie pentru ei.

— Da, şopti ea.

Mâinile îi tremurau şi un geamăt înfundat îi scăpă din gâtlej.

— Cu cât stăm mai mult aici, cu atât prelungim chinurile femeii. Trebuie să-i acordăm îngrijiri cât mai repede, aşa că dă-mi arcul.

Nu putea să i-l dea.

— Nu pot să-i las să-i mai facă vreun rău.

Nu pot. Nu înţelegi că trebuie s-o ajut? Eu m-am rugat atât ca cineva să mă ajute şi pe mine şi nimeni n-a vrut s-o facă. Dar eu pot s-o ajut pe ea şi trebuie…

— Nu-i voi lăsa să-i mai facă vreun rău.

Johanna clătină din cap şi Gabriel se hotărî s-o ia altfel. I se părea că trecuse mai bine de o oră de când tot încerca s-o convingă, dar ştia că nu trecuseră decât câteva minute. Totuşi nu-i păsa cât timp pierduse acolo. Nu-i păsa cât timp trebuia să mai aştepte până ce soţia lui îşi va recăpăta calmul. Ticăloşii aceia n-aveau decât să aştepte. Sigur că ar fi putut să-i ia şi singur arcul din mână, dar nu voia s-o facă. Voia ca ea să i-l dea de bună voie.

— Foarte bine, atunci. Voi porunci oamenilor mei să-i omoare pe toţi. Eşti mulțumită aşa?

— Da.

Nu-şi putu ascunde uimirea. Oftă şi se întoarse pentru a da ordinul soldaţilor săi. El nu umbla cu ascunzișuri. Dacă» soţia lui îi cerea să-i omoare pe netrebnici, atunci îi va face pe plac. Căuta totuşi o scuză pentru fapta lui. Îşi zise că ajungea să spună doar că voia să-şi mulţumească soţia.

— Calum!

— Da, laird?

— Nu! strigă Johanna.

Gabriel se întoarse către ea.

— Nu?

Ochii Johannei se umplură de lacrimi.

— Nu-i putem ucide.

— Ba da! îi putem ucide.

Johanna clătină din cap.

— N-am fi cu nimic mai buni decât ei, dacă ne-am lăsa purtaţi de furie. Alungă-i de aici, că mi se face greaţă să-i mai văd.

Îi revenise tăria în glas şi Gabriel dădu din cap mulţumit.

— Mai întâi dă-mi arcul.

Johanna îşi coborî încet mâinile. Dar ce urmă o surprinse atât de mult încât nici n-avu timp să facă vreo mişcare. Gabriel îi smulse arma, se întoarse şi trase cu o rapiditate şi o dibăcie extraordinară.

Se auzi un urlet de durere. Săgeata se înfipsese în umărul aceluiaşi soldat pe care-l rănise Johanna mai devreme.

Robert, fiul laird-ului Macinnes, îşi trăsese pe furiş cuţitul de la brâu şi era pe punctul de a-l arunca înspre Johanna, când Gabriel îl observă. Nici Keith, nici Calum n-avuseseră timp s-o avertizeze.

Laird-ul MacInnes începu să ţipe înfuriat,

dar Gabriel era încă şi mai mânios. O împinse pe Johanna în spatele lui, aruncă arcul la pământ şi trase sabia.

— Cară-te dracului de pe pământul meu, Macinnes, sau vă ucid acum pe toţi.

Nu le trebui mult soldaţilor MacInnes să dispară din faţa lor. Gabriel n-o lăsă pe Johanna să se mişte până ce curtea nu se goli.

— Keith, trimite-ţi oamenii să-i urmărească până la graniţă.

— Cum porunciţi!

Johanna coborî scările imediat ce soţul ei îi dădu voie şi traversă curtea în fugă, dezlegându-şi în acelaşi timp cordonul, îşi scoase pledul înainte de a îngenunchea lângă femeie şi o acoperi cu el. Îi puse mâna pe gât şi oftă uşurată când îi simţi pulsul încă bătând.

Părintele MacKechnie o atinse uşor pe umăr:

— Ar fi mai bine s-o ducem înăuntru, şopti el.

Calum îngenunche pentru a ridica femeia, dar Johanna ţipă:

— N-o atinge!

— Dar nu poate rămâne aici, my lady, se împotrivi Calum, încercând s-o facă să

înţeleagă. Lăsaţi-mă s-o duc înăuntru.

— O va duce Gabriel, hotărî Johanna. Apoi trase aer în piept, încercând să se liniştească. Iartă-mă, Calum, n-am vrui să ţip la tine. Oricum n-o poţi tu ridica, căci îţi vei rupe firele de la rană.

Calum dădu din cap în semn că a înţeles. Era surprins şi plăcut impresionat că stăpâna lui îi ceruse scuze.

— E moartă? întrebă Keith.

Johanna clătină din cap. Gabriel o ridică în picioare, apoi se aplecă ca s-o ia în braţe pe Clare MacKay.

— Fii atent, îi şopti Johanna.

— Unde vrei s-o duc? o întrebă Gabriel, ridicând cu grijă trupul aproape neînsufleţit al femeii.

— Du-o în camera mea, zise părintele MacKechnie. Voi găsi eu alt loc unde să dorm la noapte.

— Oare va trăi? întrebă Calum, urmându-și laird-ul de-a lungul curţii.

— De unde dracului vrei să ştiu eu? îi răspunse Gabriel.

— Va trăi, zise Johanna, rugându-se să fie aşa.

Calum o luă înaintea lor ca să deschidă uşile. Johanna îl urmă pe soţul ei în castel şi

o văzu pe Hilda intrând în sala mare prin uşa din spate şi îndreptându-se spre ea.

— Aş dori să vă vorbesc despre bucatele pe care le-am pregătit special pentru oaspeţi.

— Nu mai avem niciun fel de oaspeţi. Mai bine mănânc cu diavolii din iad sau chiar cu regele John decât să îndur prezenţa soldaţilor Macinnes.

Hilda o privi uimită. Johanna porni să urce scările după soţul ei, apoi se opri şi se întoarse către bucătăreasă:

— Se pare că azi reped pe toată lumea. Iartă-mă, te rog, Hilda. Nu sunt în apele mele.

Nu aşteptă să audă răspunsul femeii. Se întoarse, grăbindu-se să urce scările. După câteva minute musafira lor era instalată în pat. Gabriel stătu lângă soţia lui în vreme ce Johanna o cerceta pe femeie să vadă dacă n-are vreun os rupt.

— Se pare că n-are nimic rupt, dar mă îngrijorează loviturile de la cap. Uite ce vânătaie are deasupra tâmplei, Gabriel. Nu ştiu cât e de grav, dar s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

Johanna îşi dădu seama că începuse să plângă abia când soţul ei îi porunci să

înceteze.

— N-o ajuţi în nici un fel, dacă te pierzi cu firea. Are nevoie de ajutorul tău, nu de lacrimile tale.

Avea dreptate, fireşte. Johanna îşi şterse ochii.

— De ce i-au tăiat părul aşa?

Se aplecă să mângâie capul femeii. Clare MacKay avea un păr şaten închis, foarte des. Însă acum era tăiat scurt, deasupra urechilor. Soldaţii MacInnes nu folosiseră foarfeca – vârfurile erau prea ascuţite – ci probabil un cuţit. „Ca s-o umilească, se gândi Johanna. Da, de asta trebuie să fi făcut ticăloşia asta.”

— E un miracol că încă mai răsuflă, zise Gabriel. Fă tot ce poţi, Johanna. Acum mă duc să-l aduc pe părintele MacKechnie să-i dea ultima binecuvântare.

Johanna era cât pe-aci să ţipe furioasă la el. Numai muribunzii primeau ultima miruire şi împărtăşanie. Însă raţiunea îi spunea că era cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Totuşi, Clare MacKay mai răsuflă încă, la naiba, şi nu voia să se gândească la faptul că s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

— Ca o măsură de prevedere, insistă

Gabriel ca s-o convingă.

— Da, şopti ea, ca o măsură de prevedere. Îşi îndreptă umerii. O să am grijă de ea.

Se duse în celălalt colţ al camerei şi luă un ulcior cu apă şi un vas de pe scrin, grăbindu-se să se întoarcă lângă pat. Voia să le aşeze pe podea, la picioarele ei, dar Gabriel ridică scrinul şi i-l aduse alături.

Se îndreptă apoi către uşă în vreme ce Johanna căuta nişte cârpe uscate. Dar se opri înainte de a ieşi şi se întoarse să-şi privească soţia. Johanna nu se uita la el. Găsise cârpele şi se grăbi din nou către pat; se aşează pe marginea lui şi înmuie una din fâşiile moi de pânză în vasul în care tocmai turnase apă.

— Răspunde-mi la o întrebare, îi ceru el.

— Da?

— Ai fost vreodată bătută aşa?

— Nu, îi răspunse Johanna fără să-l privească.

Gabriel abia acum îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia aşteptându-i răspunsul. Răsuflă uşurat.

— Se ferea să-mi lovească faţa, adăugă Johanna. O dată însă, a fost mai puţin atent.

— Şi restul corpului?

— Hainele ascundeau vânătăile.

Johanna nici nu ştia cât de mult îl dureră cuvintele ei. Era zguduit. Se mira acum că Johanna se învoise să se mărite cu el. Fir-ar să fie, şi când te gândeşti că-i poruncise să aibă încredere în el. Se simţea ca un neghiob. Dacă ar fi fost în locul ei era sigur că n-ar mai fi avut niciodată încredere în nimeni.

— N-o să-i rămână urme, şopti Johanna. Tot sângele ăsta de pe faţă i-a curs din nas. Mare minune că nu i l-au spart. E drăguţă, Gabriel, nu ţi se pare?

— Faţa îi e prea umflată acum ca să-mi pot da seama cum arată.

— N-ar fi trebuit să-i taie părul.

Parcă era obsedată de nimicul acela.

— Faptul că i-au tăiat părul e cel mai neînsemnat lucru pe care i l-au cut, Johanna. N-ar fi trebuit s-o bată, în primul rând. Nici cu un câine nu te porţi aşa.

„Nu, se gândi ea clătinând din cap, nici cu un animal nu te porţi aşa”.

— Gabriel?

— Da?

— Îmi pare bine că m-am măritat cu tine.

Era prea stânjenită pentru a-l putea privi, aşa că se prefăcu că e mult prea ocupată să stoarcă fâşia de cârpă în vas.

— Ştiu, Johanna.

Soţul ei nu-şi putea stăpâni aroganţa şi basta. Dar ei îi încălzea inima, totuşi.

Clătină din cap, apoi începu să şteargă sângele de pe faţa lui Clare, şoptindu-i în acelaşi timp vorbe de mângâiere. Se Îndoia că femeia o auzea, dar îi făcea bine ei în primul rând să-i repete lui Clare că acum era în siguranţă şi că nimeni n-o va mai atinge.

Gabriel deschise uşa şi văzu culoarul plin de femei; toate purtau pledul MacBain.

— Am dori să vă ajutăm să aveţi grijă de femeie, spuse Hilda care era în fruntea lor.

— Părintele MacKechnie trebuie să-i dea ultima binecuvântare înainte de a intra voi, le zise Gabriel.

Preotul aştepta în spatele lor. Auzindu-l, îşi făcu imediat loc printre femei şi se grăbi să intre în cameră. Se duse lângă patul bolnavei, unde-şi lăsase lucrurile, şi îşi scoase patrafirul.

Îl sărută, şopti o rugăciune, apoi îl îmbrăcă peste sutană.

Gabriel închise uşa şi coborî scările. Calum şi Keith îl aşteptau la capătul treptelor. Îl urmară în sala mare. Gabriel văzu pledul gol pe podea în faţa căminului.

— Unde dracu’ e dinele ăla?

— Colindă pe afară, îi răspunse Calum.

— A ieşit încă de dimineaţă, adăugă Keith.

Gabriel clătină din cap. Johanna se va nelinişti foarte tare dacă va observa lipsa câinelui. Ar fi îngrijorată că-şi rupe firele. Se sili să se concentreze asupra unor probleme mai importante.

— Calum, adună toţi soldaţii MacBain, porunci el. Vreau ca fiecare din ei să-mi spună că n-a atins-o pe Clare MacKay.

— Şi credeţi că…

Keith se opri când văzu privirea încruntată a laird-ului.

— Nici unul din luptătorii mei nu m-ar minţi, Keith, îi răspunse tăios Gabriel.

— Şi dacă vreunul recunoaşte că a petrecut într-adevăr o noapte cu femeia? Ce veţi face atunci?

— Asta nu e treaba ta, Keith. Tu du-te la laird-ul MacKay şi spune-i ce s-a întâmplat.

— Să-i spun că fata lui e pe moarte sau să mai îndulcesc adevărul?

— Spune-i că i s-a dat ultima binecuvântare.

— Şi să-i spun că un MacBain…

— Spune-i exact cuvintele lui Macinnes, îi porunci Gabriel iritat. La dracu’! mai bine-i

omoram pe ticăloşi când am avut ocazia.

— Am fi fost în război acum, îi atrase atenţia Keith.

— Suntem deja în război, îi tăie vorba Gabriel. Crezi că voi uita atât de uşor că fiul laird-ului a încercat să-mi ucidă nevasta?

Vorbea din ce în ce mai aprins şi sfârşi prin a striga la Keith, care se grăbi să clatine din cap.

— Nu, laird, nu puteți uita şi eu vă susţin în această hotărâre.

— La dracu', aşa şi trebuie să faci.

Calum făcu şi el un pas înainte.

— Laird-ul MacKay ar putea să ne declare şi el război, dacă va crede într-adevăr că unul din soldaţii MacBain i-a necinstit fata.

— Niciunul din oamenii mei nu s-ar fi purtat atât de josnic, îi răspunse aspru Gabriel.

Calum dădu aprobator din cap, dar Keith nu era convins.

— MacInnes a zis că oamenii lui au văzut pledul MacBain.

— A minţit, zise Calum.

— A mai zis că femeia a recunoscut că a petrecut o noapte cu un MacBain, mai spuse Keith.

— Atunci şi ea a minţit, îi răspunse din

nou Calum.

Gabriel se întoarse să plece.

— V-am dat nişte ordine. Mai bine vedeţi să fie îndeplinite.

Soldaţii părăsiră imediat sala. Gabriel rămase mult timp lângă cămin, gândindu-se cum ar putea rezolva problema aceea a dracului de încurcată. Era sigur că niciunul din oamenii lui nu era vinovat de ticăloşia de care-i acuzase Macinnes. Cu toate acestea, soldaţii îi văzuseră pledul… în urmă cu trei luni.

— La dracu', şopti el.

Dacă MacInnes spunea adevărul, atunci nu putea fi decât un singur răspuns şi numai un singur om era vinovat pentru ticăloşia aceea. Nicholas.

CAPITOLUL XII

Clare MacKay se trezi abia în dimineaţa următoare. Johanna stătu cu ea aproape toată noaptea, până când Gabriel intră în încăpere şi o scoase pur şi simplu afară din cameră, silind-o să se odihnească. Hilda acceptă bucuroasă să rămână în locul ei ca s-o vegheze pe Clare.

Johanna tocmai se întorsese în cameră şi se aşezase pe un scaun lângă patul

bolnavei, când femeia deschise ochii.

— V-am auzit vorbindu-mi.

Johanna tresări şi se grăbi să se ridice.

— Te-ai trezit, şopti ea uşurată.

Clare dădu încet din cap.

— Cum te simţi? o întrebă Johanna.

— Mă dor toate oasele.

— Eşti vânătă din cap până-n picioare. Te doare şi gâtul? Vorbeşti răguşit.

— Da, am ţipat mult, zise Clare. Aş vrea puţină apă. Johanna se grăbi să-i aducă un pocal. O ajută să se ridice, încercând s-o atingă cât mai uşor, dar Clare tot se strâmbă de durere. Mâna îi tremură când apucă pocalul.

— A fost vreun preot aici? Mi s-a părut că aud pe cineva rugându-se.

— Părintele MacKechnie ţi-a dat ultima binecuvântare. Johanna puse pocalul pe scrin, apoi se aşează din nou pe scaun.

— Nu ştiam dacă vei mai trăi şi a fost doar o măsură de prevedere, se grăbi să adauge.

Clare zâmbi. Avea nişte dinţi foarte frumoşi şi ochi căprui închis. Faţa îi era însă desfigurată şi Johanna ghid după modul în care Clare încerca să se mişte cât mai puţin că o durea îngrozitor.

— Cine ți-a făcut asta?

Clare închise ochii. Ocoli răspunsul, punând o altă întrebare.

— Aseară… mi-aţi spus că sunt în siguranţă. Mi-amintesc foarte bine că am auzit cuvintele acestea. Spuneaţi adevărul? Chiar sunt în siguranţă aici?

— Da, desigur.

— Unde sunt?

Johanna se grăbi să-i spună cine era, apoi îi povesti ce se întâmplase. Nu-i pomeni nimic de săgeţile cu care ea şi soţul ei fuseseră nevoiţi să-l oprească pe Robert Macinnes. Spre sfârşitul explicaţiilor ei, Clare era deja atât de obosită încât adormi aproape imediat.

— Vom vorbi mai târziu, zise Johanna. Dormi acum, Clare. Şi să ştii că poţi rămâne la noi oricât doreşti. Hilda îţi va aduce imediat ceva de mâncare şi vei…

Se opri dându-şi seama că bolnava dormea dusă. O înveli bine, dădu scaunul la o parte şi ieşi din cameră.

Se întoarse în dormitor şi-l găsi pe Gabriel punându-şi cizmele.

— Bună dimineaţa, my lord. Ai dormit bine?

Gabriel se încruntă în loc de răspuns. Johanna se duse la fereastră şi trase blana

la o parte. După lumina gălbuie de afară îşi dădu seama că abia se iviseră zorile.

— Ţi-am spus să stai în pat, îi zise Gabriel. Ai aşteptat să adorm la loc şi ai plecat din nou?

— Da.

Gabriel se încruntă şi mai tare. Johanna îşi zise că trebuia să-l împace.

— M-am gândit să mă odihnesc înainte de a coborî din nou. Sunt un pic obosită.

— Arăţi pe jumătate moartă.

— Nu contează cum arăt, zise ea aranjându-şi câteva şuviţe rebele.

— Vino încoace.

Se întoarse şi se duse lângă el. Gabriel îi desfăcu cordonul pledului.

— De data asta o să stai locului, îi zise.

Johanna încercă să-i dea mâna la o parte.

— Nu sunt o podoabă sau un bibelou pe care să-l iei de pe scrin când îţi aduci aminte, my lord.

Gabriel o prinse de bărbie şi se aplecă s-o sărute. Voise numai s-o facă să nu se mai încrunte, dar buzele ei erau atât de moi şi de îmbietoare încât îşi uită motivul. O cuprinse în braţe şi o trase către el.

Sărutările lui o ameţeau; i se înmuiaseră

picioarele. Îi înconjură mijlocul cu braţele, strângându-se la pieptul lui. Nu se mai putea gândi la nimic când el o sărută, dar nu vedea ceva rău în asta. Doar era soţul ei; şi apoi, când o săruta, n-o mai putea privi încruntat… şi nici n-o dojenea.

Nu-şi amintea când se dezbrăcase. Se trezi deodată în pat; probabil că el o purtase în braţe. Îşi scoase şi el hainele.

Gabriel o acoperi cu trupul lui, îi luă faţa în mâini şi o sărută cu patimă.

Johannei fi plăcea să-l atingă, să-i mângâie pielea fierbinte cu vârful degetelor, să-i simtă muşchii puternici ai pieptului; când îi încolăcea mijlocul cu braţele, parcă îi prindea toată forţa şi puterea lui.

Gabriel era o continuă uimire pentru ea. Era un luptător atât de puternic şi totuşi devenea atât de tandru când o atingea.

Îi plăcea când îl făcea să-şi piardă stăpânirea; nici n-avea nevoie să ghicească asta, căci Gabriel însuşi i-o mărturisise. Se simţea… liberă cu el şi lipsită de orice reţinere căci soţului ei părea să-i placă orice i-ar fi făcut.

Şi el o făcea să-şi piardă firea. Când Gabriel încetă cu mângâierile, schimbându-şi poziţia pentru a se împreuna cu ea,

Johanna nu-şi mai dorea decât ca el să pună capăt acelui chin sfâşietor de dulce. Ţipă de plăcere când îl simţi intrând în ea şi imediat Gabriel se opri:

— Dumnezeule, Johanna, n-am vrut…

— Oh, Doamne, sper că ai vrut! îi şopti ea.

Unghiile ei îi lăsau urme adânci în umeri; îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, apăsându-l.

— Gabriel, nu vreau să te opreşti acum! Vreau să continui!

Gabriel parcă murise şi înviase din nou. Se sprijini pe coate ca s-o privească, ignorându-i dorinţa. Pasiunea pe care o văzu în ochii ei aproape că-l făcu să-şi piardă minţile. Doamne, ce frumoasă era… şi îi dădea totul.

— Eşti foarte pătimaşă!

Voia s-o tachineze, dar glasul îi era răguşit de dorinţă.

— Îmi place, adăugă gemând uşor, când Johanna îşi undui trupul sub mâinile lui.

— Gabriel, e nevoie şi de participarea ta! ţipă Johanna nemaiputând îndura aşteptarea.

— Voiam să te înnebunesc de tot mai întâi, îi şopti răguşit.

Se dovedi a fi o laudă detaşată, căci

Gabriel simţi că-și pierde controlul când Johanna îl sărută cu patimă, unduindu-se la pieptul lui. Stăpânirea de sine îl părăsi complet şi mişcările îi deveniră impetuoase şi tot atât de nestăvilite ca ale ei.

Îşi găsiră satisfacţia în acelaşi timp. Johanna se lipi la pieptul lui în vreme ce valuri de extaz îi înfiorau tot trupul. Se simţea în siguranță în braţele lui puternice, pe deplin mulţumită şi aproape iubită. Era mai mult decât visase ea vreodată că ar fi posibil. Adormi suspinând.

Gabriel se gândi că poate o strivise cu greutatea trupului. Devenise complet moale în braţele lui. Se întoarse pe spate şi-i şopti numele. Nu-i răspunse. Respira însă. Poate pasiunea o făcuse să leşine. Gabriel zâmbi, căci îi plăcea gândul acela. Ştia bineînţeles adevăratul motiv; Johanna era vlăguită – îşi petrecuse aproape toată noaptea veghind-o pe bolnavă.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi se ridică din pat.

— Acum chiar că ai să te odihneşti!

Zâmbi gândindu-se că de data asta soţia lui îl va asculta; ştia că nu-l auzise, dar se simţea fericit pentru că în sfârşit va fi ascultat.

O înveli, apoi se îmbrăcă şi părăsi camera.

Ziua începuse foarte plăcut pentru el, dar se posomori curând. Calum îl aştepta în sală pentru a-l anunţa că un alt mesaj sosise din partea nobilului englez Randolph Goode, care cerea îngăduinţa de a vorbi cu Lady Johanna. Trimisul care adusese mesajul venea din nou din partea laird-ului Gillevrey şi aştepta acum lângă Calum pentru a primi răspunsul lui Gabriel.

— Baronul aşteaptă la graniţa teritoriului vostru? îl întrebă el pe soldat.

— Nu. Englezul şi-a trimis un sol ca s-o convingă pe Lady Johanna să se întâlnească cu el la graniţa cu Anglia.

Gabriel clătină din cap.

— Soţia mea nu va pleca nicăieri. Nu vrea să-l vadă pe Goode şi Anglia face parte din trecutul ei. Acum n-o mai interesează decât viitorul. Spune-i laird-ului tău că-i mulţumesc pentru ajutorul dat. Îmi pare rău că a fost stingherit atât de englezi şi-i rămân dator pentru faptul că nu i-a lăsat pe baron şi pe vasalii lui să treacă pe teritoriul vostru pentru a ajunge aici.

— Şi ce să-i spun trimisului englez? mai întrebă soldatul. Voi tine minte exact cuvintele tale, laird MacBain, şi i le voi

transmite solului.

— Spune-i că soţia mea nu se va întâlni cu niciun englez şi ar fi o pierdere de timp să mai insiste.

Soldatul se înclină, apoi se întoarse şi părăsi încăperea.

— Să nu-i spui nimic soţiei mele, Calum. Nu e cazul să afle că englezul a încercat din nou s-o vadă.

— Cum doriţi, laird.

Gabriel încercă să nu se mai gândească la englez pentru a nu se enerva şi mai tare, dar ziua continuă să se desfășoare prost.

Soldaţii Maclaurin nu-şi făceau cum trebuie îndatoririle şi avuseseră loc trei accidente până la ora prânzului. Oamenii erau preocupaţi de ceva şi se purtau de parcă suferiseră e cruntă jignire, nemaiputând munci cot la cot cu soldaţii MacBain. Era evident că-i considerau vinovaţi pentru neplăcerile de care erau siguri că vor urma.

Ciudat, dar parcă soldaţilor Maclaurin nu le mai plăcea deloc gândul că vor trebui să pornească la război. Gabriel găsea atitudinea lor foarte neobişnuită. Se gândi că poate îşi pierduseră pofta de luptă când se văzuseră deposedaţi de aproape tot ce

aveau şi fuseseră nevoiţi să suporte ticăloşiile englezilor.

Şi totuşi, găsea atitudinea lor ruşinoasă. Highlander-ii adevăraţi iubesc războiul, nu-l urăsc.

Unirea celor două clanuri dura mai mult decât crezuse el. Voise să dea fiecăruia dintre oamenii săi timp să se obişnuiască cu schimbările, dar acum îşi dădea seama că fusese prea blând cu ei. De-acum încolo, însă, n-avea să mai fie aşa. Oamenii vor trebui să-şi lase deoparte nemulţumirile sau să sufere consecinţele purtării lor.

Reclădirea zidului se desfăşura cu viteza melcului. De obicei, un soldat MacBain lucra cât trei Maclaurin, dar în ziua aceea nimic nu era în regulă. Soldaţii Maclaurin bodogăneau tot timpul şi era clar că nu le era mintea la lucru, căci nu le ieşea nimic din ce încercau să facă.

Gabriel ajunsese la capătul răbdării. Tocmai voia să-i ia la întrebări pe câţiva dintre nemulţumiţi, când îl văzu pe Calum alergând spre el pentru a-i da vestea că sosise alt trimis din Anglia.

Gabriel n-avea chef să-şi întrerupă din nou treburile şi nici nu-l prea interesau veştile pe care i le adusese trimisul. I-ar fi făcut

mai multă plăcere să-i dea cap în cap pe soldaţii Maclaurin decât să stea să-l asculte pe englez. Îşi zise însă că veştile o vor bucura pe Johanna. Voia ca ea să fie fericită. Nu înţelegea de ce conta atât de mult pentru el, dar era destul de sincer pentru a recunoaşte că fericirea ei era într-adevăr importantă. La dracu', devenea sentimental.

Solul tremura de frică spre sfârşit, când Gabriel îi dădu permisiunea să plece, nu înainte însă de a-l pune să repete mesajul pe care trebuia să-l ducă înapoi în Anglia. Omul stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Dumfries, care intrase alergând în sală şi mârâia ameninţător. Englezul nu ştia cum să iasă mai repede şi lui Gabriel îi veni să râdă pentru prima dată de când ieșise din dormitor în ziua aceea.

Reacţia Johannei la aflarea veştii nu fu, însă, deloc aşa cum se aşteptase el. Voise să-i spună ştirea după cină, dar soţia lui coborî scările exact în clipa când trimisul încerca să iasă din încăpere – uitând să deschidă uşile de frică – şi se interesă ce voise străinul.

Dumfries se repezise deja la picioarele

omului şi Johanna era uimită de primirea ce i se făcea oaspetelui. Dădu dinele în lături, deschise uşile pentru a lăsa omul să iasă şi-i ură drum bun. Nu credea că străinul o mai auzise, căci era deja aproape de poartă, fugind ca un nebun, iar hohotele de râs ale lui Gabriel îi acopereau oricum vorbele.

Închise apoi uşile şi se îndreptă către scări. Soţul ei stătea în faţa căminului, încă râzând. Clătină încruntată din cap.

— Nu e politicos să-ţi sperii oaspeţii, my lord.

— Era un englez, Johanna.

Considera că ajungea ca explicaţie. Soţia lui părea însă îngrijorată. Se grăbi să coboare scările şi veni lângă el.

— Era un trimis, nu-i aşa? Din partea cui venea? A regelui John sau a lui Goode?

Îl privea înfricoşată de-a binelea. Gabriel clătină din cap.

— N-a adus veşti rele, nevastă. Venea din partea mamei tale.

Johanna îl prinse de mână.

— E bolnavă?

— Nu, nu e bolnavă, se grăbi el s-o liniştească. Cel puţin nu cred să fie; altfel n-ar veni aici.

— Vine mama aici? strigă ea.

Gabriel era uluit. Soţia lui părea gata să leşine. Se aşteptase să aibă o cu totul altă reacţie.

— Nu te bucuri?

— Trebuie să mă aşez.

Se prăbuşi într-un scaun. Gabriel se duse lângă ea.

— Răspunde-mi odată! Dacă vestea nu te bucură, atunci îl trimit pe Calum după englez să-i spună că m-am răzgândit şi refuz cererea.

Johanna se ridică imediat în picioare.

— N-ai să faci aşa ceva. Vreau să-mi văd mama.

— Atunci ce Dumnezeu te-a apucat? De ce te porţi ca şi când ai fi primit veşti proaste?

Dar Johanna nu-l mai asculta. Gândurile îi zburau de la una la alta. Trebuia în primul rând să-şi pună casa la punct. Dumfries avea nevoie de o baie; oare mai avea timp să-l educe puţin? N-avea de gând să-l lase să mârâie la mama ei.

Gabriel o prinse de umeri, poruncindu-i să-i răspundă şi ea îi ceru să-i mai repete o dată întrebarea.

— De ce nu e o veste bună?

— E o veste minunată, îi răspunse ea, privindu-l ca şi când s-ar fi îndoit că soţul ei

mai era în toate minţile. Nu mi-am văzut mama de patru ani, Gabriel, şi va fi o reîntâlnire foarte veselă.

— Atunci de ce-ai pălit aşa?

Johanna îi dădu mâinile la o parte şi începu să se plimbe prin faţa căminului.

— Sunt atâtea de făcut până să vină ea. Dumfries are nevoie de o baie şi castelul trebuie dereticat de sus până jos. Să ştii că n-am să îngădui ca animalul să mârâie la mama, Gabriel. Va trebui să-l educ puţin. Doamne!

Se întoarse să-l privească.

— Soldaţii Maclaurin n-au nici un pic de educaţie, zise ea aproape ţipând.

Gabriel nu ştia dacă să izbucnească în râs sau să se încrunte la ea. Se mulţumi să zâmbească şi Johanna fu cea care-l privi încruntată.

— N-o să permit ca mama să fie insultată.

— Da’ n-o s-o insulte nimeni, nevastă.

Johanna îl privi cu neîncredere.

— N-o să accept nici să fie dezamăgită. M-a învăţat să fiu o soţie bună.

Îşi puse mâinile în şold aşteptând, dar Gabriel nu părea că doreşte să-i spună ceva.

— Ei bine? se înverşună ea văzându-l că se încăpăţânează să tacă.

Gabriel oftă exasperat.

— Ei bine, ce?

— Aştept să-mi spui că sunt o soţie bună, strigă ea.

— Bine, poftim, eşti o soţie bună.

— Nu, nu sunt, zise ea clătinând din cap.

Gabriel îşi roti ochii spre tavan; nu ştia ce voia soţia lui de la el, de fapt, dar se gândi că-i va spune ea când se va mai linişti. Aşa că se hotărî să mai aştepte puţin.

— Mi-am neglijat îndatoririle, dar nu se va mai întâmpla. De azi înainte voi începe să-ţi mai educ soldaţii.

— Ei şi tu, Johanna… începu el, încercând s-o avertizeze. Oamenii sunt…

— Nu te amesteca, Gabriel. N-ai de ce să-ţi faci griji; soldaţii tăi mă vor asculta. Crezi că te întorci până la cină?

Îl surprinse întrebarea ei. Ce dracului, doar era acasă şi cina avea să fie servită în câteva minute. Ei, era puţin zăpăcită acum, îşi aduse el aminte. Poate că nu-şi mai dădea seama ce oră era.

— Sunt acasă şi dna…

Dar Johanna nu-l lăsă să termine.

— Trebuie să pled.

— Ce?

— Du-te şi adu-l pe Alex. Am avut destulă

răbdare cu tine, zise ea încruntându-se. Fiul tău trebuie să fie aici, când vine mama şi probabil că şi el va avea nevoie de o baie. O să-l duc la râu împreună cu Dumfries. Dumnezeu ştie ce educaţie primeşte, probabil nici una. Du-te şi adu-l, adăugă întorcându-se să iasă, după ce-i dădu ordinul acela foarte clar.

Gabriel o prinse de braţ, silind-o să-l privească.

— Nu e cazul să-mi dai porunci, nevastă.

— Nu pot să cred că te-ai găsit tocmai acum să te înfurii. N-am timp să te împac, am treburi foarte importante de făcut. Şi vreau ca Alex să vină acasă.

Părea foarte îngrijorată de posibilitatea aceea. Gabriel oftă din nou. El nici nu-şi mai amintea cum arăta mama lui şi nu înţelegea de ce Johanna se agita atât de mult din cauza unei vizite. Totuşi, era limpede pentru el că soţia lui voia ca totul să iasă bine. Iar el voia ca ea să fie fericită, aşa că se hotărî să-i spună adevăratul motiv.

— Alex va rămâne la rudele mamei lui până când...

— Zidul ăsta nu se mai termină niciodată.

— Mai e şi un alt motiv.

— Care?

— Nu vreau să-l aduc aici până când nu se rezolvă neînţelegerile dintre cele două clanuri. Nu vreau ca Alex să sufere.

Johanna se tot lupta să scape din strânsoarea lui până ce auzi această explicaţie; se opri privindu-l neîncrezătoare.

— De ce-ar suferi? E fiul tău doar.

— Probabil.

— Dar tu-l recunoşti. Nu te poţi răzgândi acum. Alex ştie că tu eşti tatăl lui, Gabriel.

Îi astupă gura pentru a o face să înceteze cu instrucţiunile. Zâmbetul lui era plin de tandreţe, căci înţelegea acum că micuţa lui soţie nu se gândise nicio clipă să-i refuze lui Alex dreptul de a sta cu ei. La dracu', merita să te porţi frumos cu ea.

Se hotărî să-i explice motivele pentru care nu-şi aducea fiul acasă. Trase un scaun, se aşeză şi o sili să stea pe genunchii lui. Johanna deveni dintr-o dată foarte sfioasă. Nu era obişnuită să stea în braţele soţului ei. Şi apoi, ar fi putut intra cineva. Ei, dar ce-i păsa ei de ce ziceau ceilalţi? Doar Gabriel era soţul ei, la urma urmei, şi era dreptul lui. În plus, îi plăcea să stea la el în braţe. Trebuia să recunoască faptul că începuse să-l placă mai mult decât crezuse vreodată că ar fi posibil.

— Trezeşte-te! îi zise poruncitor Gabriel, când văzu expresia visătoare de pe chipul ei. Vreau să-ţi explic ceva.

— Da?

Îşi puse braţele în jurul gâtului lui, mângâindu-l. Gabriel îi spuse să înceteze şi se încruntă văzând că ea nu-l ascultă.

— Când clanul Maclaurin a avut nevoie disperată de un conducător, şi-a trimis câțiva reprezentanţi la mine.

Johanna se încruntă, întrebându-se de ce ţinea Gabriel să-i povestească lucruri pe care le ştia deja. Totuşi nu-l întrerupse. Ar fi fost nepoliticos s-o facă, căci soţul ei părea foarte serios. Ştia însă cum stau lucrurile, căci Nicholas povestise câte ceva, iar părintele MacKechnie fusese bucuros să-i mai dea amănunte.

Dar mai avea un motiv pentru care nu voise să-l întrerupă. Era prima dată când Gabriel îi împărtăşea grijile lui şi, chiar dacă el poate nu-şi dădea seama, o făcea să se simtă implicată în viaţa lui şi importantă.

— Continuă, te rog.

— După ce s-a terminat războiul cu englezii şi pericolul a trecut, soldaţii Maclaurin au fost mulţumiţi să mă aibă ca laird în continuare. Desigur, n-aveau de

ales, adăugă el. Totuşi, nu s-au purtat la fel ca cei din clanul meu.

— Dar n-au luptat şi soldaţii tăi alături de cei din clanul Maclaurin împotriva englezilor?

— Ba da.

— Atunci de ce clanul Maclaurin nu le e recunoscător? Au uitat cumva de asta?

Gabriel clătină din cap.

— Nu toţi cei din clanul meu au putut lupta. Auggie, de; exemplu, e prea bătrân acum. Credeam că, o dată cu trecerea timpului, cele două clanuri vor învăţa să trăiască laolaltă, dar acum îmi dau seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Am ajuns la capătul răbdării, nevastă. Dacă nu se înţeleg; unii cu alţii şi nu vor să muncească împreună, vor avea de suferit urmările mâniei mele.

Mârâia ca Dumfries şi Johanna începu să-l mângâie din nou pe ceafă.

— Ce se întâmplă când te mâniezi?

Gabriel ridică din umeri.

— De obicei ucid pe cineva.

Era sigură că soţul ei glumea. Zâmbi.

— Nu voi permite aşa ceva în casa mea. Va trebui să te duci să ucizi în altă parte.

Gabriel era prea uluit de cuvintele ei

pentru a se supăra. Johanna tocmai numise castelul casa ei şi era prima dată când spunea asta, căci până atunci vorbise de toate lucrurile din jur, ca fiind ale lui. Gabriel nu-şi dăduse seama până atunci că îl deranja „împărţirea” aceea, fie că era conştientă sau nu.

— E şi casa ta asta?

— Da. Nu e?

— Ba da. Johanna, vreau să fii fericită aici.

Părea el însuşi uimit de propriile lui cuvinte. Johanna nu se putu abţine să nu-i arunce o privire nemulţumită, observând nuanţa din vocea lui.

— Pari surprins, zise ea.

Doamne, ce ochi frumoşi avea Gabriel! Ar fi stat toată ziua să-şi privească soţul şi nu s-ar fi plictisit deloc. Era chipeş, fir’ar el să fie.

— Sunt surprins, recunoscu el.

Simţi deodată nevoia s-o sărute. Îl atrăgeau atât de mult buzele ei şi ochii aceia albaştri, atât de limpezi… îşi scutură capul, vrând parcă să alunge gândurile acelea. O soţie n-ar trebui să-i arate soţului ei că e nemulțumită…?

— Unii soţi îşi doresc să-şi vadă soţiile fericite, gândi Johanna cu voce tare. Tata îşi

dorea foarte mult ca mama să fie fericită.

— Şi mama ta ce-și dorea?

— Să-l iubească pe tata.

— Şi tu ce-ți dorești?

Johanna clătină din cap. N-avea de gând să-i spună că-şi dorea să-l iubească. O asemenea declaraţie ar face-o prea vulnerabilă în faţa lui.

— Ştiu ce-ți dorești tu, zise ea tăios, încercând să-l îndepărteze atenţia de la sentimentele ei. Vrei să stau în fiecare seară să cos lângă foc şi să-mi petrec zilele odihnindu-mă. Asta vrei, nu?

Devenise rigidă în braţele lui; nu-l mai mângâia, îl trăgea de păr. Gabriel o prinse de mână.

— Ah, am uitat ceva. Ai vrea să stau locului, nu-i aşa?

— Nu-mi arde de glumele tale, nevastă.

Johanna nu glumea, dar se gândi c-ar fi mai bine să nu-i spună, căci nu voia să-l supere. Voia ca el să rămână în continuare bine dispus pentru a o lăsa să facă ce-şi pusese în gând.

— Sunt mai multe feluri de a curăţa peştele, zise ea.

Gabriel nu înţelegea ce-i venise şi nici nu credea că ea însăşi înţelegea. Aşa că nu-i

ceru să-i explice.

— Credeam că, în timp, ne vom obişnui unul cu celălalt, spuse el.

— Parcă ai vorbi de clanurile MacBain şi Maclaurin. Tu te-ai obişnuit cu mine?

— Hm, durează mai mult decât credeam.

Voia s-o enerveze şi Johanna încercă să nu-i arate cât de mult o deranjau vorbele lui. Totuşi, ochii o trădau. Erau acum de un albastru aprins. Da, era enervată.

— N-am deloc experienţă în căsătorie, îi aminti el.

— Eu am.

Gabriel clătină din cap.

— Nu, n-ai fost măritată, ai fost o sclavă. E cu totul altceva.

Nu-l putea contrazice, fusese într-adevăr o sclavă. Dar toate astea se sfârşiseră acum.

— Şi ce-are a face prima mea căsătorie cu subiectul nostru?

— De fapt, care e subiectul nostru?

— Alex. Tocmai îţi spusesem că sunt mai multe feluri de a curăţa peştele, n-ai înţeles?

— Cum Doamne iartă-mă vrei să înţeleg? Noi nu curăţăm peştele aici.

Johanna se gândi că o făcea intenţionat pentru a părea greu de cap. Sau poate că

nu-i plăceau vorbele de duh.

— Voiam să spun că întotdeauna există mai multe căi de a-ţi atinge scopul. Nu va trebui să foloseşti forţa pentru a-i face pe soldaţii Maclaurin să se poarte cum trebuie. Voi folosi alte metode.

Îl vedea că în sfârşit acorda puţină atenţie spuselor ei şi se gândi să profite.

— Mi-ai spus să am încredere în tine, de fapt mi-ai poruncit-o. Acum vreau să-ţi spun şi eu acelaşi lucru. Ai încredere în mine că pot avea grijă de Alex. Adu-l acasă, te rog.

N-o putea refuza.

— Foarte bine. O să-l aduc mâine, dar va rămâne doar pentru câteva zile. Dacă totul merge bine, va sta în continuare. Dacă nu…

— Va fi bine.

— Nu vreau să fie pus în primejdie.

— Nu, desigur.

Johanna încercă să se ridice, dar el o opri.

— Johanna?

— Da?

— Ai încredere în mine?

Johanna privi îndelung în ochii lui. Gabriel crezu că se gândeşte ce răspuns să-i dea şi asta îl enervă. Erau căsătoriţi de mai bine de trei luni şi avusese destul timp să înveţe să aibă încredere în el.

— Ezitarea ta mă enervează.

Johanna nu părea prea neliniştită de asta. Îl mângâie pe obraz.

— Văd şi eu, îi şopti. Am încredere în tine, Gabriel.

Uimirea din vocea ei şi dovada aceasta de afecţiune îl făcură să zâmbească.

— Dar tu ai încredere în mine?

Gabriel aproape că izbucni în râs, dar îşi dădu seama că soţia lui vorbea serios.

— Un războinic nu se încrede în nimeni, Johanna, în afară de laird-ul său, fireşte.

— Bărbaţii ar trebui să se încreadă în soţiile lor.

Gabriel nu ştia dacă aşa ar fi trebuit să fie.

— Nu cred că e necesar, zise mângâindu-i bărbia. Nu, ar fi prostesc.

— Gabriel?

— Da?

— Îmi vine să-mi smulg părul din cap.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, zise Hilda, care tocmai intrase pe uşă. Pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

Johanna sări ca arsă din braţele soţul său, roșindu-se toată.

— Cine stă cu Clare? o întrebă pe bucătăreasă.

— Părintele MacKechnie. Ea a cerut să-i

vorbească.

Gabriel se ridică imediat:

— De ce nu mi-ai spus că s-a trezit?

Nu-i dădu însă timp să-i răspundă. Se repezi pe scări şi Johanna se grăbi după el.

— I-am promis că poate rămâne aici, strigă ea.

Soţul ei nu-i răspunse. Johanna îl dădu pe Dumfries la o parte şi-l urmă pe Gabriel sus pe scări.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ea.

— Vreau numai să-i vorbesc, Johanna. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— E mult prea slăbită pentru o discuţie lungă. Şi apoi, poate că părintele o spovedeşte acum. N-ar trebui să-i întrerupi.

Preotul tocmai deschisese uşa, când Gabriel ajunse în faţa camerei. Îi făcu părintelui un semn de salut cu capul, apoi intră.

Johanna era exact în spatele lui.

— Aşteaptă aici cât vorbesc cu ea, îi porunci Gabriel.

— Dar poate că o să-i fie teamă de tine.

— N-are decât să-i fie. Și-i închise usa în nas.

Johanna n-avea timp să se enerveze de grosolănia lui; era prea îngrijorată pentru

Clare MacKay. Îşi lipi urechea de uşă, încercând să asculte, dar părintele MacKechnie se grăbi s-o îndepărteze.

— Lasă-l să discute cu ea, Johanna. Ar fi trebuit deja să-ţi dai seama că laird-ul nostru n-ar putea face vreun rău nici unei femei.

— Ah, da, eu ştiu asta, se grăbi ea să-l asigure. Dar Clare n-are de unde să ştie.

Preotul nu ştia ce să-i răspundă. Johanna schimbă subiectul.

— Aţi ascultat spovedania lui Clare?

— Da.

Johanna tresări şi părintelui i se păru ciudată reacţia ei.

— Spovedania e o taină, îi aminti el. A vrut să-i acord iertarea păcatelor.

— La ce preţ? întrebă ea în şoaptă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, copila mea.

— Pedeapsa. A fost severă, nu-i aşa?

— Ştii bine că nu pot discuta pedepsele.

— Episcopului Haliwick îi plăcea să se laude cu pedepsele date de el, îşi aminti Johanna.

Preotul îi ceru să-i dea câteva exemple şi Johanna începu să-i povestească. Păstră la sfârşit pedeapsa care o îngrozise cel mai tare.

— „Un picior pentr-un ouşor”, zise. Şi episcopul a râs după ce i-a spus soţului meu ce pedeapsă să-i dea servitoarei.

Părintele MacKechnie îi mai puse câteva întrebări, apoi clătină dezgustat din cap.

— Mi-e ruşine să aud asta, căci, ca slujitor al Domnului, îmi place să cred că toţi preoţii sunt oameni buni şi ajută la împlinirea cuvântului lui Dumnezeu. Episcopul Haliwick va da socoteală când va sta în faţa Creatorului, încercând să-i explice cruzimea lui deliberată.

— Dar părinte, biserica îl sprijină pe episcop, iar el ia pedepsele din Biblie. Păi, până şi lungimea băţului e dată acolo.

— Ce tot vorbești? Ce băţ? întrebă preotul nedumerit?

Johanna nu înţelegea cum de părintele nu ştia despre ce era vorba.

— Învăţăturile bisericii spun cum ar trebui să se poarte un soţ şi o soţie. Numai o femeie supusă e o nevastă bună şi iubită de Domnul. Biserica aprobă ca femeile să fie bătute, de fapt recomandă chiar această pedeapsă, pentru că altfel femeile ar încerca să-și conducă soţii. Aşa că trebuie silite să se supună cu forţa.

Se opri pentru a-şi trage sufletul Nu-i

plăcea să vorbească despre lucrurile acelea, dar nu voia să-i arate asta preotului. Se temea că el o va întreba de ce este atât de tulburată şi atunci va trebui să-i mărturisească păcatul acela îngrozitor.

— Biserica nu acceptă omorul, desigur. Un soţ nu trebuie să-şi omoare în bătaie soţia. Aşa că e de preferat băţul, pumnului. Trebuie să fie un băţ de lemn, nu de metal, şi cam de mărimea asta.

Îi arătă cu mâinile mărimea.

— Cine ţi-a spus toate regulile astea?

— Episcopul Haliwick.

— Ei, nu toată lumea crede că…

— Dar trebuie să creadă, îl întrerupse ea evident tulburată.

Îşi frângea mâinile, încercând să se stăpânească pentru a nu-i arăta preotului cât de greu îi era să-i mărturisească toate astea.

— De ce crezi asta, copila mea?

Cum de nu înţelegea? Doar era preot şi ar fi trebuit să cunoască toate regulile privitoare la femei.

— Pentru că femeile sunt ultimele în iubirea Domnului, şopti ea.

Părintele MacKechnie încercă să se stăpânească. O luă de mână, conducând-o

spre sală, căci nu voia ca laird-ul să iasă şi să-şi vadă soţia atât de tulburată.

Se aşează pe o laviţă lângă perete, apoi îi făcu semn să ia loc lângă el. Johanna se aşează; îşi ţinea capul plecat, netezindu-şi cu mare râvnă cutele pledului.

Părintele MacKechnie aşteptă puţin ca s-o lase să se mai liniştească, apoi îi ceru să-i explice ultima remarcă.

— De unde ştii că femeile sunt ultimele în iubirea Domnului?

— Păi, există o ierarhie.

Îi repetă ceea ce fusese învăţată, ţinându-şi tot timpul capul plecat, chiar şi după ce termină de vorbit.

Preotul se rezemă de zid.

— Hm! Mi-ai dat o listă întreagă la care să mă gândesc. Spune-mi, Johanna, tu chiar crezi că boii cei ameţiţi de cap…

— Grei de cap, părinte, îl întrerupse ea.

— Bine, bine, grei de cap. Crezi că boilor le este păstrat un loc mai înalt în cer decât femeilor?

Ce om bun era părintele MacKechnie! N-ar fi vrut să-l dezamăgească, dar nu putea să-l mintă, indiferent de consecințe.

— Nu, şopti ea.

Îi aruncă o privire rapidă pentru a vedea

ce efect avusese răspunsul ei. Nu părea îngrozit. Johanna trase aer în piept, apoi adăugă:

— Nu cred o iotă din toate astea. Sunt o eretică, părinte şi voi arde cu siguranţă în iad.

Preotul clătină din cap.

— Nici eu nu cred o iotă din ce mi-ai spus. E o prostie scornită de oameni înfricoşaţi.

Johanna îşi ridică privirea, uluită de cuvintele preotului.

— Dar învăţăturile bisericii…

— Învăţăturile sunt răstălmăcite de oameni, Johanna. Ţine minte asta.

Apoi o luă de mână şi-i zise:

— Nu eşti o eretică. Acum ascultă-mă. Nu există decât un Dumnezeu, dar sunt două moduri de a-L privi: unul, aşa ca în Anglia, celălalt ca în Highlands.

— Care e diferenţa?

— Mulţi englezi se roagă unui Dumnezeu răzbunător, îi explică părintele. Îşi învaţă copiii să se teamă de El şi să nu păcătuiască pentru a nu suferi în viaţa de apoi. În Highlands, lucrurile stau altfel, fără ca asta să însemne că noi Îl iubim mai puţin pe Dumnezeu. Ştii ce înseamnă cuvântul „clan”?

— Copii.

— Ne învăţăm copiii să-L iubească pe Dumnezeu, nu să se teamă de El. Pentru noi El e ca un tată bun şi iubitor.

— Şi când unul din voi păcătuieşte?

— Dacă se căieşte, va fi iertat.

Johanna căzu pe gânduri; după un timp, îi spuse din nou preotului:

— Atunci înseamnă că nu sunt o păcătoasă, doar pentru că nu cred că Dumnezeu iubeşte cel mai puţin femeile.

Preotul zâmbi:

— Nu, nu eşti o păcătoasă şi însemni la fel de mult ca oricare făptură a Lui. Ca să-ţi spun sincer, copila mea, nu cred că Dumnezeu a făcut o ierarhie.

Johanna era atât de uşurată să audă că nu era singura care avea părerea asta şi că nu era o eretică, doar pentru că nu credea regulile episcopului Haliwick, încât îi venea să plângă.

— Nu cred că Dumnezeu vrea ca femeile să fie bătute pentru a fi silite să se supună, şopti ea. Şi, totuşi, nu înţeleg de ce biserica are legi atât de aspre privitoare la femei.

Părintele MacKechnie oftă.

— Legile astea au fost născocite de oameni înfricoşaţi.

— Înfricoşaţi de ce, părinte?

— De femei, fireşte. Există slujitori ai Domnului care cred că femeile sunt superioare bărbaţilor, dar, vezi, ai grijă să nu mai spui la nimeni. Ei cred că femeile îşi folosesc trupurile pentru a obţine ceea ce vor şi sunt înfricoşaţi că ele ar putea ajunge să-i conducă.

— Ei, da, unele femei îşi folosesc trupurile, admise Johanna, dar numai unele.

— Desigur. Dar femeile sunt mai puternice, nimeni nu se poate îndoi de asta.

— Nu suntem mai puternice, protestă Johanna zâmbind, căci era sigură acum că preotul glumea.

— Ba da, sunteţi, se împotrivi părintele la rândul lui. Câţi bărbaţi crezi că ar avea mai mult de un copil, dacă ar fi fost ei cei aleşi să sufere chinurile facerii?

Johanna izbucni în râs.

— Femeilor le-a fost dată o soartă aspră în lumea asta, continuă părintele MacKechnie. Şi totuşi, au supravieţuit; ba au găsit chiar moduri de a-şi împodobi existenţa supusă la atâtea constrângeri. De aceea, cred că trebuie să fie cu siguranţă mai deştepte decât bărbaţii, copila mea, pentru a se face auzite.

Uşa camerei lui Clare MacKay se deschise şi Gabriel ieşi. Johanna şi părintele MacKechnie se ridicară.

— Mulţumesc, părinte, şopti ea. M-ai ajutat să înţeleg un lucru foarte important.

— După privirea soţului tău, cred că şi el ar avea nevoie de ajutor, şopti el. Apoi continuă cu voce tare. A mers bine discuţia cu Clare MacKay?

Chipul încruntat al lui Gabriel era cea mai bună dovadă a faptului că nu mersese bine. Johanna îşi dădu însă seama că părintele voia doar să se poarte cu tact.

Gabriel clătină din cap.

— Nu vrea să-mi spună numele vinovatului.

— Poate că nu-i ştie numele, îi sugeră Johanna încercând instinctiv să-i vină în ajutor lui Clare.

— Mi-a spus că a petrecut o noapte întreagă cu un soldat, Johanna. Chiar crezi că n-a interesat-o nici măcar să-i afle numele?

— Gabriel, nu e nevoie să ţipi la mine.

Îi aruncă o privire încruntată soţului ei, apoi încercă să treacă pe lângă el pentru a intra în camera lui Clare.

— Las-o să doarmă, îi zise Gabriel

apucând-o de braţ. A adormit în vreme ce-i vorbeam.

Se întoarse apoi către preot şi adăugă:

— Dacă nu era atât de desfiguratã, le-aş fi poruncit oamenilor mei să intre pe rând şi s-o privească. Poate aşa, vinovatul şi-ar fi adus aminte de ea.

— Atunci, chiar crezi că un MacBain…

— Nu, nu cred că vreunul dintre oamenii mei e vinovat. Oamenii mei sunt cinstiţi, adăugă Gabriel.

— Şi Clare ţi-a spus că era un MacBain? întrebă Johanna.

Soţul ei clătină din cap.

— N-a vrut să-mi răspundă nici la întrebarea asta.

— S-a-ntors Keith de la castelul MacKay, vesti Calum, intrând în sală.

Gabriel dădu drumul braţului soţiei lui, îl salută pe preot, apoi coborî scările. Dădu uşile la o parte şi ieşi urmat de Calum.

Johanna îşi petrecu următoarea jumătate de oră luptându-se cu Dumfries pentru a-i scoate firele. Câinele se purta ca un copil şi Johanna începu să-l mângâie pentru a-l mai linişti, după ce termină să-i bandajeze rana. Se aşezase pe podea şi Dumfries, evident neştiind cât era de mare, tot încerca să i se

urce în poală.

Era sigură că începuse să miroasă la fel de urât ca şi câinele şi îşi zise că era timpul ca Dumfries să facă o baie ca lumea. Megan îi aduse o funie şi Johanna o legă de gâtul câinelui. Apoi, îşi luă săpunul de trandafiri şi se îndreptă împreună cu câinele spre ieşirea din spatele castelului.

O văzu pe Glynis la fântână. Johanna era deja într-o dispoziţie proastă, căci îşi făcea griji din cauza lui Clare MacKay, iar purtarea ruşinoasă a lui Dumfries o sleia de puteri. O dureau braţele şi starea în care era o făcu să nu se mai poată stăpâni.

Glynis fu destul de politicoasă s-o salute cum trebuie, înainte de a-i pomeni de Clare MacKay.

— Doar nu vă gândiţi s-o lăsaţi pe târfa aia să doarmă sub acelaşi acoperiş cu laird-ul?

Johanna se opri şi se întoarse s-o privească:

— Clare MacKay nu e o târfă!

Vru să mai adauge câteva cuvinte despre răsplata ce o aştepta în viaţa de apoi, dacă se arăta milostivă în viaţa pământească, apoi se răzgândi. Merita o palmă, dar se stăpâni. În schimb, se hotărî să-i dea o lecţie.

— N-am vrut să ridic vocea la tine, Glynis, căci nu e vina ta dacă ţi s-a spus despre Clare că e o târfă. Totuşi, având în vedere porecla ta, mă aşteptam să fii mai cumpănită în judecată decât ceilalţi. Altfel de ce ți-ar fi dat femeile un asemenea nume, dacă nu l-ai fi meritat?

Glynis părea foarte zăpăcită şi îngrijorată şi Johanna îşi mai îndulci puţin zâmbetul:

— N-avem decât cuvântul laird-ului MacInnes pentru a crede că femeia aceasta nu s-a purtat onorabil şi nu avem temeiuri să credem ce ne spune un asemenea om. Clare e un oaspete binevenit în casa mea şi doresc să fie tratată cum se cuvine. Acum, scuză-mă, te rog, mă duc cu Dumfries la Rush Creek. La revedere, Glynis!

Johanna dădu să plece. Le auzea pe femei şuşotind în spatele ei. Se îndoia că Glynis îşi va putea stăpâni curiozitatea mai mult decât câteva minute. Dar se înşela. Începu să numere şi n-ajunsese nici până la zece, când se auzi strigată.

— Despre ce poreclă vorbeaţi, doamnă?

Johanna se întoarse încet către ea:

— Păi, Glynis, credeam că ştii. Femeile îţi spun Neprihănita.

Glynis păru că se sufocă, pălind imediat

Johanna îşi spuse că ar fi trebuit probabil să se simtă vinovată pentru minciuna aceea; şi totuşi, nu se simţea. Femeia asta se credea atât de deşteaptă cu insultele ei încât, cu siguranţă, nici nu se gândise că Johanna ar fi putut înţelege care era adevăratul sens al poreclelor ei.

— Dumfries, o vom lăsa să fiarbă până mâine, ca să-şi dea seama cât de crud a fost jocul ei. Apoi îi voi spune că eu am inventat porecla aceea.

Dar sentimentul de vinovăţie n-o lăsă să aştepte atât de mult.

Până când termină de îmbăiat dinele se simţi copleşită de remuşcare. Era sigură că, dacă ar fi fost lovită de trăsnet în acel moment, s-ar fi dus direct în iad.

Se hotărî să se ducă la casa lui Glynis şi să-i mărturisească totul. Era udă din cap până-n picioare din cauza lui Dumfries şi toţi cei pe care-i întâlnea pe drum priveau lung în urma ei.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă Leila, ferindu-se din faţa câinelui.

— I-am făcut o baie lui Dumfries şi el m-a împins în râu, îi explică Johanna. De două ori, chiar. Unde stă Glynis? Vreau să-i spun

ceva.

Leila îi arătă casa. Johanna târî dinele după ea în direcţia ce-i fusese arătată, boscorodindu-l tot timpul pentru că era atât de încăpăţânat.

Ajunse la casă şi ezită o clipă înainte de a se hotărî să bată la uşă. Glynis îi deschise şi păru foarte surprinsă să-şi vadă stăpâna.

Johanna observă că avea ochii roşii. Doamne, oare vorbele ei crude o făcuseră să plângă?

Se simţi şi mai vinovată. Era însă şi puţin surprinsă, căci Glynis era o femeie voinică, aproape de statura unui bărbat şi nu dădea impresia că ar putea plânge vreodată.

Îl zări şi pe soţul lui Glynis aşezat pe un scaun lângă masă. N-ar fi vrut să audă şi el ceea ce voia să-i spună soţiei lui.

— Ai o clipă liberă, Glynis? Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Da, desigur, îi răspunse Glynis.

Privi peste umăr la soţul ei, apoi se întoarse îngrijorată către stăpâna sa. Johanna îşi dădu seama că nici ea n-ar fi vrut ca soţul ei să audă discuţia lor.

Femeia făcu prezentările; soţul lui Glynis era cu aproape un cap mai scund decât nevasta lui şi avea pistrui pe faţă şi pe

braţe. Îi zâmbi prietenos, dezvelindu-şi dinţii frumoşi.

O invită pe Johanna înăuntru, dar ea refuză politicos, spunând că hainele ei erau prea ude pentru a intra. O rugă apoi pe Glynis să iasă afară, făcându-i semn să se apropie mai mult, când femeia închise uşa în urma ei.

Glynis făcu un pas către ea, apoi se opri speriată de mârâitul lui Dumfries. Johanna îi porunci câinelui să înceteze, înainte de a începe să-i vorbească femeii:

— Am venit să-ţi spun că eu am inventat porecla aceea. Nimeni nu-ţi spune Neprihănita, îi zise ea. Îmi era dudă pe tine, Glynis, şi-mi pare rău acum de păcatul meu. Te-am făcut să suferi degeaba, dar voiam să-ţi dau o lecţie. Doare când glumele se întorc împotriva ta, nu?

Glynis păli, dar nu-i răspunse.

— Ştiu că tu mi-ai pus numele acela şi mai ştiu că, spunându-mi Curajoasa, te gândeai de fapt că sunt o laşă.

— Asta era înainte, my lady, îngăimă Glynis.

— Înainte de ce?

— Înainte de a vă cunoaşte mai bine şi de a ne da seama că nu sunteți deloc o lasă.

Johanna nu voia să se lase măgulită de lauda aceea. Era sigură că Glynis voia numai să iasă dintr-o situaţie stânjenitoare.

— Nu-mi pasă de jocurile tale prosteşti. Părintele MacKechnie se mândrea că highlander-ii spun pe faţă ce gândesc şi nu umblă cu ascunzișuri.

Se opri pentru a-i explica ce voia să spună, apoi continuă.

— Am descoperit că-mi place şi mie sinceritatea asta. Glynis, dacă mă crezi o laşă, atunci ai curajul să mi-o spui în faţă. Termină cu jocurile prosteşti; sunt jignitoare… şi prea englezeşti.

Glynis dădu din cap cu atâta putere, încât Johanna crezu că i se va înţepeni gâtul.

— I-aţi spus laird-ului? o întrebă.

Johanna clătină din cap.

— Asta nu e treaba lui.

— Nu voi mai da nicio poreclă, my lady, şi-mi cer scuze că v-am rănit cu cruzimea mea.

— Tu ai fost rănită de cruzimea mea?

Glynis păstră o clipă tăcerea, apoi dădu din cap:

— Da.

— Atunci suntem chit. Şi să ştii că Auggie nu e prost, adăugă Johanna. E chiar foarte deştept. Dacă ai sta puţin de vorbă cu el, ţi-

ai da seama foarte uşor de asta.

— Da, my lady.

— Aşa, acum ne-am lămurit. La revedere, Glynis!

Se înclină şi se întoarse să plece, dar Glynis o urmă până la marginea drumului.

— Vă spuneam Curajoasa înainte să-l coaseţi pe Dumfries, my lady. După aceea v-am schimbat porecla.

Johanna era hotărâtă să nu o întrebe nimic, dar curiozitatea nu-i dădu pace.

— Şi ce poreclă mi-aţi spus?

Se pregăti pentru o nouă insultă.

— Sfioasa.

— Sfioasa?

— Da, my lady, aşa vă spunem acum.

Johannei îi reveni buna dispoziţie şi se întoarse zâmbind. Îi spuneau Sfioasa. Era un început bun.

CAPITOLUL XIII

Johanna nu-şi mai văzu soţul până la ora cinei. Oamenii se aşezaseră deja la mese, când ea coborî scările, dar nimeni nu se ridică.

Gabriel nu sosise încă; părintele MacKechnie şi Keith lipseau şi ei. Servitorii erau ocupaţi să aşeze pe mese platourile cu

carne şi mirosul fripturii de oaie umplea aerul. Johanna simţi deodată un val de greaţă, dar se gândi că purtarea soldaţilor trebuie să fi fost motivul pentru care i se făcuse rău dintr-o dată. Înșfăcau bucăţile de carne înainte de a le fi aşezate tăvile în fată şi nici măcar nu-și aşteptaseră laird-ul pentru a începe cu toţii cina, sau pe părintele MacKechnie pentru a le binecuvânta masa. Asta punea capac la toate.

Mama ei ar face un atac de inimă, dacă i-ar vedea. Johanna n-avea de gând să se lase făcută de ruşine în faţa mamei, pe care o iubea atât de mult. Prefera mai degrabă să moară. „Sau mai bine aş ucide câţiva soldaţi Maclaurin”, îşi zise în sinea ei. Căci ei o supărau cel mai tare, deşi nici soldaţii MacBain nu erau mai prejos.

Megan o văzu stând în uşă. O strigă, dar îşi dădu seama că Johanna n-o putea auzi în larma pe care o făceau oamenii, aşa că se duse lângă ea.

— Nu veniţi la masă?

— Ba da.

— N-arătaţi prea bine, doamnă. Vă e rău cumva? Sunteți albă ca hârtia.

— Mă simt bine, minţi Johanna. Apoi trase

aer în piept, încercând să-şi învingă greaţa. Adu-mi, te rog, o farfurie. Una crăpată.

— Ce vreţi să faceţi cu ea, my lady?

— Să o sparg, probabil.

Megan crezu că nu înţelesese bine şi îşi rugă stăpâna să mai repete o dată. Dar Johanna clătină din cap:

— Lasă că ai să înţelegi imediat.

Megan se grăbi către bucătărie, apucă o farfurie mare de porţelan de pe un raft şi se întoarse în fugă la stăpâna ei.

— E ciobită puţin, îi zise. E bună?

Johanna îi făcu semn din cap că da.

— Dă-te la o parte, Megan, că o să sară scântei.

— Scântei?

Johanna le strigă soldaţilor să facă linişte, dar ştia că nici măcar n-o pot auzi în zgomotul acela, îşi zise însă că ar trebui să încerce mai întâi metode mai elegante. Apoi începu să bată din palme şi să fluiere, dar soldaţii n-o luară în seamă.

Atunci renunţă să mai aibă tact. Ridică farfuria şi o aruncă în partea cealaltă a camerei. Megan scoase un ţipăt îngrozit. Farfuria se sparse de peretele de piatră al căminului şi cioburile se răspândiră pe podea.

Efectul fu exact cel la care se aşteptase. Se făcu tăcere şi toţi soldaţii se întoarseră s-o privească nedumeriţi. „Nici că se putea o reacţie mai bună,” îşi zise Johanna mulţumită:

— Acum că v-aţi hotărât să-mi acordaţi atenție, vreau să vă dau câteva instrucţiuni.

O priveau cu gura căscată. Calum dădu să se ridice, dar Johanna îi spuse să nu se mişte.

— Aţi aruncat intenţionat farfuria? o întrebă Lindsay.

— Da, răspunse ea. Vă rog să mă ascultaţi. Sunteţi în casa mea şi v-aş rămâne îndatorată, dacă mi-aţi urma regulile. În primul rând, de acum înainte nimeni nu începe să mănânce până când nu se aşază şi laird-ul la masă. Aţi înţeles?

Majoritatea soldaţilor îi făcură semn din cap că da, dar câţiva dintre soldaţii Maclaurin păreau enervaţi. Johanna nu luă în seamă privirile lor încruntate şi nici zâmbetul de pe chipul lui Calum.

— Şi dacă laird-ul nu vine la masă? o întrebă Niall.

— Atunci veţi aştepta până ce stăpâna voastră e servită.

Soldaţii începură să mârâie auzind noua

regulă. Johanna încerca să-şi păstreze cumpătul.

— N-am terminat încă, le strigă văzând că unii începuseră din nou să mănânce.

Vocea îi era iarăşi acoperită de larmă.

— Megan, adu-mi altă farfurie.

— Dar, doamnă…

— Te rog.

— Cum doriţi.

Megan se întoarse cu o altă farfurie, pe care Johanna o aruncă tot în cămin. Zgomotul izbiturii îi făcu pe soldaţi s-o privească din nou; câțiva soldaţi Maclaurin erau chiar încruntaţi. Johanna îşi zise că n-ar strica să-i ameninţe puţin.

— Următoarea farfurie n-am s-o arunc în cămin, ci în capul primului care mai îndrăzneşte să mă ignore.

— Da’ vrem să mâncăm, strigă un soldat.

— Mai întâi mă veţi asculta cu cea mai mare atenţie. Când o doamnă intră în cameră, toţi bărbaţii trebuie să se ridice în picioare.

— Ne-aţi întrerupt cina ca să ne spuneţi asta? o întrebă Lindsay râzând nervos şi înghiontindu-şi vecinul cu cotul.

Johanna îşi puse mâinile în şold şi repetă ceea ce spusese. Apoi aşteptă şi văzu

încântată că toţi soldaţii se ridică în cele din urmă în picioare. Zâmbi mulţumită.

— Puteți lua loc.

— Păi, tocmai ne-aţi spus să ne ridicăm, mormăi un soldat Maclaurin.

Doamne, ce tari de cap erau! încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Vă ridicaţi când o doamnă intră în cameră şi vă aşezaţi când vi se îngăduie.

— Şi ce facem când intră şi iese imediat?

— Vă ridicaţi şi vă aşezaţi la loc.

— Mă doare capu', zise un alt Maclaurin.

— Vreau să vă însuşiţi nişte maniere, chiar dacă o să vă iasă sufletul tot ridicându-vă în picioare.

Calum izbucni în râs, dar privirea Johannei îl sili să tacă.

— Da' de ce? întrebă Niall. De ce ne trebuie maniere?

— Pentru ca să-mi faceţi mie pe plac. De acum înainte nimeni nu va mai râgâi la masă.

— Să nu mai râgâim? întrebă Calum uluit.

— Da, să nu mai râgâiţi, aproape că strigă Johanna. Şi să nu mai scoateţi niciun alt sunet grosolan.

— Dar ăsta e un compliment, my lady, încercă să-i explice Niall. Dacă mâncarea şi

băutura sunt bune, atunci râgâim în semn de laudă.

— Dacă vă place mâncarea, atunci îi veţi spune pur şi simplu gazdei voastre că a fost o masă bună. Şi pentru că tot suntem la capitolul ăsta, vreau să vă spun că mi se pare foarte jignitor să vă înşfăcaţi unii altora mâncarea din farfurie. Să nu vă mai văd că faceţi aşa ceva de acum încolo!

— Dar, doamnă… începu Lindsay.

Johanna nu-l lăsă, însă, să continue.

— Şi nici nu veţi mai ciocni pocalele când beţi pentru ceva anume. Vă vărsaţi berea peste tot.

— Dar o facem intenţionat, îi spuse Calum.

Johanna îl privi uimită. Niall se grăbi să-i explice.

— Când dăm noroc, ne asigurăm că o parte din berea noastră se varsă în celelalte pocale. Astfel, dacă în vreunul din ele s-a pus otravă, vom muri cu toţii. Înţelegeţi, doamnă, procedăm aşa ca să ne convingem că nimeni nu va face o asemenea mârșăvie.

Johannei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Chiar atât de bănuitori erau unii faţă de ceilalţi?

Soldaţii Maclaurin îi întoarseră spatele şi grosolănia lor o înfurie şi mai tare pe

Johanna. Acum deveniseră şi mai zgomotoşi, încercând s-o acopere.

— Megan?

— Aduc îndată, doamnă.

Johanna apucă ulciorul adus de Megan, gata să-l arunce înspre masa soldaţilor Maclaurin, când simţi că cineva i-l smulge din mână. Se întoarse şi-l văzu pe Gabriel în spatele ei. Keith şi părintele MacKechnie îl însoţeau. Nu ştia când intraseră, dar privirea uluită a preotului îi spunea că era ceva vreme de atunci.

Simţi că i se înroşesc obrajii. Nicio nevastă nu-şi doreşte să fie surprinsă ţipând ca o scorpie sau aruncând cu vase pentru a se face ascultată. Dar n-avea de gând să se lase copleşită de stânjeneală. Voia să termine ce începuse.

— Ce naiba faci, femeie?

Tonul aspru şi privirea încruntată a soţului ei o făcură să tresară. Îşi luă inima în dinţi şi-i răspunse:

— Te rog, nu te amesteca. Începusem o discuţie importantă cu oamenii.

— Se pare că nimeni nu vă ascultă, doamnă, interveni şi Keith.

— Ai spus să nu mă amestec…

Gabriel era prea uluit pentru a continua.

Johanna înţelese ce voia să spună.

— Da, nu vreau să te amesteci, repetă ea înainte de a se întoarce către Keith. Mă vor asculta. Altminteri vor avea de suferit urmările mâniei mele.

— Ce se întâmplă când vă mâniaţi? întrebă un soldat Maclaurin.

Johannei nu-i veni în minte niciun răspuns potrivit, dar îşi aduse aminte de cuvintele lui Gabriel.

— De obicei ucid pe cineva.

Era sigură că-l impresionase pe soldat şi aştepta să-i vadă reacţia.

Dar nu fu deloc ceea ce se aştepta ea.

— Azi e sâmbătă, my lady, şi iar purtaţi celălalt pled.

Îi venea să-l strângă de gât pe Keith. Auzi un râgâit în spatele ei. Parcă i-ar fi înfipt cineva un cuţit în spate. Scoase un strigăt de furie, apucă ulciorul din mâna soţului ei şi se întoarse spre soldaţi.

Gabriel o opri înainte de a apuca să-l arunce. Îi dădu vasul lui Keith, apoi se întoarse către ea.

— Te-am rugat să nu te amesteci, îi şopti ea.

— Johanna…

— E şi casa mea sau nu?
— Este.
— Mulţumesc.
— Pentru ce îmi mulţumeşti? o întrebă îngrijorat.
Punea ea ceva la cale, i se citea în ochi.
— Pentru că ţi-ai dat acordul să mă ajuţi.
— N-am făcut aşa ceva.
— Atunci ar trebui să ţi-l dai.
— De ce?
— Pentru că aici e casa mea, nu?
— Iar o luăm de la capăt?
— Gabriel, aş vrea să am mână liberă în conducerea casei, te rog.
Dumnezeule, îi era imposibil să-i refuze ceva. Nici nu ştia cu ce trebuia să fie de acord, dar dădu totuşi din cap.
— Câte vase ai să mai spargi?
— Câte o să fie nevoie.
Se întoarse şi se grăbi către unul din capetele mesei soldaţilor Maclaurin.
— Keith, apucă tu de un capăt şi, părinte, sunteţi atât de bun să apucaţi din partea cealaltă? Eu alerg să vă deschid uşile. Domnilor, adăugă ea aţintindu-şi privirile către soldaţii aşezaţi la masă, ajutaţi-ne, vă rog, ducându-vă fiecare scaunul. Nu durează mult.

— Ce doriţi să faceţi? o întrebă Keith.

— Să mut masa afară, desigur.

— De ce?

— Vreau ca soldaţii Maclaurin să fie mulţumiţi. Acum fac parte din clanul meu, vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca ei să fie fericiţi.

— Da’ nu vrem să ne mutăm afară, zise Lindsay. De ce credeţi că am vrea asta? De-abia am căpătat cinstea de a mânca la masă cu laird-ul şi vreau să rămân aici.

— Ba nu, nu vrei, îl contrazise Johanna, zâmbindu-i pentru a-l zăpăci şi mai tare.

— Cum adică nu vreau?

— Veţi fi cu toţii mulţumiţi pentru că nu va mai trebui să respectaţi regulile din casa mea. Mâncaţi ca nişte animale şi nu văd de ce nu v-aţi aşeza la masă cu ele. Dumfries va fi bucuros de companie.

Toţi soldaţii Maclaurin se uitară la Keith, care-și întreba din ochi laird-ul şi, primind permisiunea tăcută a acestuia, îşi drese glasul pentru a vorbi. Doar era de datoria lui să-i explice stăpânei cum stăteau lucrurile.

— Nu cred că înţelegeţi situaţia de aici, my lady. Castelul acesta a aparţinut dintotdeauna clanului Maclaurin.

— Acum îmi aparţine mie.

— Dar, doamnă… începu din nou Keith.

— Cum adică, pământul nostru e şi al ei? se auzi glasul lui Niall.

Johanna îşi încrucişă mâinile pe piept. Gabriel se duse lângă ea.

— Vă explic cu plăcere, dar nu vreau să repet, aşa că vă rog să mă urmăriţi cu atenţie. Regele vostru a vândut pământul, sunteţi de acord cu mine?

Aşteptă până ce îi văzu pe toţi dând aprobator din cap.

— Regele John mi-a dăruit mie acest castel, sunteţi de acord?

— Desigur, începu Keith, dar vedeţi…

— Iartă-mă că te întrerup, dar vreau să termin ce aveam de spus.

Îşi aţinti din nou privirile asupra soldaţilor.

— Vă rog să fiţi atenţi pentru că v-am spus că nu vreau să repet. Când m-am măritat cu laird-ul vostru, pământul a devenit al lui. Vedeţi, e foarte simplu.

Se întoarse să-l privească pe Lindsay, care dădu aprobator din cap pentru a o mulţumi. Johannei îi veni să zâmbească, dar simţi deodată că încăperea începe să se învârtă cu ea. Clipi speriată încercând să-şi revină.

Un val de greaţă îi străbătu tot trupul, apoi nu mai simţi nimic. „O fi din cauza fripturii”, se gândi ea. Mirosul acela oribil îi făcea greaţă.

— Spuneai ceva, copila mea, o îndemnă părintele MacKechnie, fericit s-o vadă arătând atâta curaj în faţa oamenilor.

— Mă întreb ce-o fi supărat-o aşa?

Johanna nu văzu cine pusese întrebarea, dar îşi dădu seama că era un soldat MacBain. Se întoarse către cealaltă masă pentru a răspunde:

— Zilele trecute, Megan a spus ceva care m-a surprins foarte tare şi m-am tot întrebat de ce a făcut o asemenea remarcă.

— Ce remarcă am făcut? întrebă Megan îndreptându-se către colţul celălalt al mesei soldaţilor Maclaurin pentru a-şi vedea mai bine stăpâna.

— Mi-ai spus că bucătăreasa ar fi fericită să facă orice i-aş spune, pentru că e o MacBain şi are şi altceva mai bun de Scut decât să se plângă. M-am întrebat, fireşte, ce ai vrut să spui, dar acum cred că am înţeles. Te gândeşti că Hilda ar trebui să fie recunoscătoare pentru că i se permite să stea aici, nu-i aşa?

Megan dădu din cap:

— Da, ar trebui să fie recunoscătoare.

Soldaţii Maclaurin o aprobară cu toţii.

— Cred că aţi înţeles totul pe dos, clătină din cap Johanna. Clanul vostru n-are niciun drept asupra castelului sau pământului acesta. Iar soţul meu e tot un MacBain, aţi uitat asta?

— Dar tatăl lui era laird-ul Maclaurin, o întrerupse Keith.

— Asta nu schimbă nimic, îi atrase ea atenţia. A fost prea răbdător cu voi, mai răbdător decât pot fi eu. Părerea mea este că cei din clanul MacBain v-au permis să rămâneţi pe pământul lor. Îmi pare rău că aduc vorba de lucruri spinoase, dar am primit veşti importante şi trebuie să limpezesc situaţia în casa asta. M-ar întrista dacă aţi pleca, dar dacă regulile mele sunt prea aspre pentru voi, dacă nu vă puteţi înţelege cu clanul MacBain, atunci nu cred că aveţi altă soluţie.

— Dar clanul MacBain este clanul intruşilor, îngăimă Lindsay.

— Da, aşa e, îl aprobă şi Keith.

— Aşa a fost. Acum lucrurile s-au schimbat, nu înţelegeţi?

Nimeni nu înţelegea. Johanna se întrebă dacă se încăpăţânau să nu priceapă sau

erau pur şi simplu grei de cap. Se hotărî să încerce să le mai explice o dată, dar Gabriel n-o lăsă.

— Eu sunt laird-ul aici şi eu hotărăsc cine pleacă şi cine rămâne.

Keith îl aprobă imediat.

— Pot să vă spun deschis ce gândesc?

— Da, răspunse Gabriel.

— Noi toţi am jurat credinţă, dar numai dumneavoastră, nu şi clanului MacBain. Ne-am săturat de război şi vrem să reconstruim totul, înainte de a porni din nou la luptă. Dar unul din oamenii voştri a stârnit vrajba cu clanul MacInnes şi acum refuză să iasă în faţă şi să-şi recunoască vina. Este o laşitate.

Calum sări imediat în picioare:

— Îndrăzneşti să spui că suntem laşi?

Dumnezeule, la ce se ajunsese! Johanna simţi iarăşi un val de greaţă şi începu să-i pară rău că deschisese discuţia. Doi soldaţi Maclaurin se ridicaseră şi ei în picioare şi lupta plutea în aer. Totul era numai din vina ei.

Gabriel nu părea dornic să se amestece; arăta absolut indiferent, ba chiar puţin plictisit, de ce se întâmpla în jurul lui. În sfârşit, avea loc o confruntare directă şi-i

părea bine de asta. Voia să-şi lase mai întâi oamenii să-şi potolească furia, apoi să le spună ce a hotărât. Iar cei ce nu vor fi de acord cu el n-aveau decât să plece.

Din păcate, însă, Johanna părea tare neliniştită de ce se întâmplă. Pălise şi îşi frângea mâinile neştiind ce să facă, aşa că Gabriel se hotărî să poruncească oamenilor să iasă afară şi să se lupte în curte. Tocmai era pe punctul de a rosti porunca aceea, când o auzi pe Johanna vorbindu-le soldaţilor:

— Calum, Keith nu te-a făcut laş.

Apoi, întorcându-se către soldaţii Maclaurin:

— Nu ştii ce s-a petrecut aici, căci ai părăsit castelul pentru a te duce să vorbeşti cu tatăl lui Clare MacKay. Soţul meu a întrebat pe fiecare din oamenii lui dacă… s-a încurcat cu Clare şi toţi i-au răspuns că n-o cunosc pe femeie.

— Dar au spus toţi adevărul? aruncă o altă provocare Keith.

— Îţi voi răspunde tot cu o întrebare. Dacă laird-ul MacInnes ar fi învinuit un Maclaurin şi toţi oamenii tăi ar fi negat în faţa laird-ului că o cunosc pe Clare, ţi s-ar fi părut firesc ca ei să fie crezuţi de către

comandantul lor?

Keith era destul de deştept pentru a înţelege aluzia. Dădu din cap fără prea mare tragere de inimă.

— Eu şi soţul meu avem deplină încredere în soldaţii MacBain. Dacă oamenii spun că nu s-au atins de Clare MacKay, atunci aşa trebuie să fi fost. Nu te înţeleg, Keith. Cum poţi să crezi mai degrabă cuvântul unui ticălos de MacInnes decât pe cel al unuia dintre oamenii tăi?

Nimeni nu ştia ce să-i răspundă. Johanna clătină din nou din cap. Se simţea foarte rău. Îi ardea toată faţa şi i se făcuse piele de găină pe braţe. Ar fi vrut să se sprijine de soţul ei, dar ezita, căci nu voia ca el să-şi dea seama că nu se simte bine. Nu dorea să-l supere şi nici să-şi petreacă următorul an în pat.

Se hotărî să urce în camera ei şi să se spele pe faţă. Era sigură că apa rece o va face să-şi revină.

— V-aş rămâne îndatorată dacă v-aţi gândi serios la ce v-am spus. Nu accept certuri în casa mea. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Vreau să urc la mine în cameră.

Se ridică şi dădu să iasă din cameră, dar se opri, întorcându-se din nou către soldaţi:

— Când o doamnă părăseşte încăperea, bărbaţii trebuie să se ridice în picioare.

— Iar începem, şopti un Maclaurin destul de tare pentru ca ea să-l audă.

— Ei bine?

Se ridicară cu toţii. Johanna zâmbi mulţumită, apoi dădu din nou să iasă. Dar camera începu deodată să se învârtă cu ea. Nu găsi nimic de care să se rezeme, dar îşi reveni repede şi lucrurile din jurul ei păreau a fi din nou la locul lor.

— Şi totuşi, mi-ai spus că sunt laş, Keith, murmură Calum.

— N-ai decât să crezi ce vrei, îi răspunse Keith.

— Ce veste importantă spunea doamna că a primit?

— Gabriel?

Vocea Johannei era foarte slabă, dar el tot o auzi. Se întoarse către ea:

— Da?

— Prinde-mă.

CAPITOLUL XIV

O prinse la timp înainte de a cădea pe podea. Toţi scoaseră un strigăt îngrozit. Părintele MacKechnie crezu că va leşina şi el când văzu ce rău arată stăpâna lui.

— Curăţaţi masa, strigă el. S-o aşezăm aici.

Niall şi Lindsay măturară cu braţele toate platourile cu mâncare şi Megan luă faţa de masă.

— Cineva să aducă un vraci, pentru numele lui Dumnezeu! Doamna are nevoie de ajutor, răcni Niall.

— Păi, ea era vraciul nostru, îi răspunse Calum.

— Da’ de ce a leşinat?

— Cred că din cauza noastră, îşi dădu cu părerea Lindsay. Am supărat-o rău de tot.

Gabriel era singurul care nu părea prea îngrijorat pentru soţia lui. Johanna era într-adevăr palidă, dar nu credea că era cu adevărat bolnavă. Văzuse cât o tulburase faptul că oamenii lui începuseră să se certe şi ştia că nu poate suferi încăierările. Aşa că acum credea că leşinul era doar un vicleşug pentru a le distrage oamenilor atenţia de la ceartă, îşi zise însă că soţia lui exagerase puţin şi avea de gând să-i spună asta şi ei când vor fi singuri.

— E numai vina noastră, zise Niall. Auzi, s-o facem să arunce cu farfurii ca să capete atenţia noastră! Vrea să deprindem nişte maniere, nu înţeleg de ce, da’ mă gândesc

c-ar fi mai bine s-o ascultăm.

— Da, zise şi Michael. Doar n-o s-o lăsăm să leşine mereu. S-ar putea ca data viitoare laird-ul să nu fie atât de aproape s-o prindă.

— Daţi-vă înapoi cu toţii, le strigă părintele MacKechnie. Lăsaţi-i puţin aer să respire.

— Mai respiră încă, nu?

— Da, Calum, mai respiră, îi răspunse preotul. E demnă de laudă grija pe care o arăţi stăpânei tale.

— E stăpâna noastră azi, zise Lindsay. Doar poartă pledul nostru.

— Azi e sâmbătă, interveni Keith. Poartă celălalt pled.

— Da, tot timpul încurcă zilele, zise şi Calum.

— De ce eziţi, MacBain? Pune copila pe masă, îi spuse părintele MacKechnie. Şi voi, daţi-vă la o parte, oameni buni.

Se traseră cu toţii mai în spate, dar de îndată ce Gabriel o aşeză pe Johanna pe masă, se apropiară din nou. Cel puţin douăzeci de chipuri încruntate stăteau aplecate asupra ei. Toţi erau îngrijoraţi pentru ea.

Lui Gabriel îi veni să zâmbească. Soldaţii aveau desigur neînţelegerile lor, dar erau

acum cu toţii uniţi în grija pentru stăpâna lor. Iar Johanna nu era nicio Maclaurin, nicio MacBain; era englezoaică. Dacă oamenii ajunseseră să-i fie devotaţi, atunci cu siguranţă că vor putea să treacă şi peste neînţelegerile dintre ei.

— De ce nu deschide ochii? întrebă Niall.

— Se pare că încă nu şi-a revenit, zise preotul.

— O să-i daţi binecuvântarea, părinte?

— Nu cred că e nevoie.

— N-ar trebui să facem ceva? îl întrebă Calum încruntat pe laird.

Părea că soldatul se aştepta ca stăpânul lui să găsească soluţia pentru starea în care se afla soţia sa.

Gabriel clătină din cap:

— Îşi revine ea imediat.

— N-ar fi trebuit s-o supărăm, zise Michael.

— Da’ ce i-a sărit aşa dintr-o dată… ţandăra? se bâlbâi Lindsay, observând privirea încruntată a preotului aţintită asupra lui.

— S-a supărat din cauza purtării noastre, le reaminti Bryan.

— Da’ de ce tocmai acum, mă întreb, mai zise Lindsay. Până în seara asta n-a

deranjat-o cum ne purtăm.

— Mama ei o să vină în vizită, îi anunţă laird-ul.

Un „ah” general urmă explicaţiei lui.

— Biata de ea, şopti Keith. Şi-o fi făcut griji c-o s-o facem de râs în fata mamei ei.

— Acum înţeleg, zise şi Calum.

— Atunci mai bine să deprindem nişte maniere, le sugeră Lindsay.

Apoi, adăugă oftând:

— În fond, ea l-a omorât pe Căţelandru.

— Şi încă alţi trei, îi aminte Keith.

Gabriel începuse deja să se întrebe câtă vreme va mai lungi Johanna leşinul, când o văzu deschizându-şi ochii.

Johanna era cât pe-aci să scoată un ţipăt de spaimă când îşi reveni, dar se stăpâni la timp, lăsând să-i scape numai un geamăt îngrozit. Se uita la soldaţii care o priveau, încercând să-şi revină din sperietură. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că era întinsă pe masă şi nu înţelegea cum ajunsese acolo.

— De ce m-aţi aşezat pe masă?

— Era mai aproape dedat dormitorul dumneavoastră, doamnă, îi răspunse Calum.

— Aţi leşinat, adăugă şi Keith, în caz că stăpâna lui nu-şi mai amintea cumva.

— De ce nu ne-aţi spus că vine mama dumneavoastră în vizită? întrebă Niall.

Johanna încercă să se ridice înainte de a-i răspunde, dar părintele MacKechnie o opri, punându-i mâna pe umăr şi silind-o să nu se mişte.

— Ar fi mai bine să rămâi puţin culcată, copila mea. Soţul tău te va duce, apoi, sus în cameră. Te simţi mai bine acum?

— Da, mulţumesc, răspunse Johanna. Am leşinat într-adevăr? Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum şi nu înţeleg cum de…

Lindsay se grăbi s-o lămurească înainte ca ea să ceară o explicaţie.

— Purtarea noastră v-a supărat, doamnă.

— Într-adevăr?

Soldatul dădu din cap.

— Ar trebui să rămână în pat cel puţin o săptămână, recomandă Keith.

— Nu pot să stau în pat, se împotrivi Johanna.

Dar nimeni nu-i ascultă protestele.

— Eu zic c-ar fi mai bine să stea două săptămâni în pat, îşi dădu cu părerea Calum. E singura cale de a ne asigura că o să se înzdrăvenească. E aşa de firavă!

Toţi îl aprobară.

— Ba nu sunt firavă deloc, strigă Johanna

mânioasă. Lasă-mă, părinte, nu pot să merg să mă culc acum. E rândul meu să stau cu Clare.

— Aş dori să rămân eu cu ea, se oferi Megan. Nu e corect să le lăsaţi numai pe femeile MacBain să aibă grijă de ea. Doar nu vreţi să jigniţi clanul Maclaurin, my lady.

— Nu e cazul să aduci vorba de asta acum, Megan, o bodogăni Keith.

— Femeile MacBain au fost singurele care s-au oferit s-o vegheze pe Clare, îi explică Johanna.

— Mă ofer şi eu acum, insistă Megan.

— Atunci îţi mulţumesc şi-ţi sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Megan zâmbi fericită de cuvintele stăpânei ei.

Johanna îşi întoarse privirile către soţul ei; evitase să se uite la el până atunci, închipuindu-şi că o priveşte încruntat, gata să înceapă s-o certe şi să-i arunce acel „Vezi, ţi-am spus eu că eşti prea firavă!” de care îi era groază.

Îşi adună toate puterile pentru a-i putea înfrunta privirea. Era uşor să-l găsească pe Gabriel în grupul soldaţilor, căci soţul ei îi domina pe toţi în înălţime. Stătea în partea stângă a mesei, lângă Calum, şi-i zâmbea.

Asta o ului foarte tare. Se aştepta ca el să fie furios sau măcar îngrijorat şi poate că ar fi trebuit să se simtă uşurată văzându-l atât de bine dispus, dar nu se simţea. Doar leșinase, nu, şi Gabriel îşi făcea de obicei atâtea griji pentru ea.

Dar acum părea… chiar fericit. I se părea cumva amuzant leşinul ei?

Îl privi încruntată şi-l văzu făcându-i cu ochiul, ceea ce o zăpăci şi mai tare.

— Când vine mama dumneavoastră? o întrebă Keith.

Johanna îi răspunse fără a-şi lua ochii de la soţul ei.

— Peste vreo două-trei luni.

Apoi îl privi zâmbind pe părintele MacKechnie şi-i dădu cu blândeţe mâna la o parte de pe umărul ei, pentru a se ridica de pe masă.

Calum vru s-o ia în braţe, iar Keith încercă s-o ajute şi el din partea cealaltă a mesei. Johanna se trezi dintr-o dată asaltată din ambele părţi. De data aceasta, Gabriel interveni imediat. Îl dădu pe Calum la o parte şi se aplecă să-şi ridice în braţe soţia.

— Reazemă-ți capul de umărul meu, îi zise.

Şi cum ea nu se grăbea să facă ce-i

spusese el, Gabriel îi sprijini capul de umărul lui. O purtă în braţe afară din sală şi începu să urce scările în ciuda protestelor ei.

— Mă simt mai bine acum. Pot să merg şi singură. Lasă-mă jos.

— Vreau să te duc în braţe, Johanna. Măcar atâta lucru să fac după toate străduinţele tale de a-mi convinge soldaţii.

— Cum adică, măcar atâta lucru să faci?

Nu înţelegea despre ce tot vorbea soţul ei. Dar zâmbetul lui o nedumerea încă şi mai mult.

— Te porţi de parcă leşinul meu te-ar fi amuzat.

Gabriel deschise usa dormitorului şi intră.

— M-a amuzat, într-adevăr.

Îl privi uluită.

— De obicei, eşti foarte îngrijorat pentru mine şi mă cicăleşti toată ziua să mă odihnesc. Mă întreb ce-i cu schimbarea asta din purtarea ta.

— Ba nu te cicălesc deloc. Numai babele cicălesc, nu şi războinicii.

Nu se putea stăpâni să nu se enerveze. O surprindea atitudinea lui nepăsătoare. Un soţ ar trebui să fie puţin îngrijorat, când soţia lui leşină!

— Vicleşugul tău a mers, îl auzi spunând. Oamenii au uitat de ceartă. De asta te-ai prefăcut că leşini, nu?

Aproape că o trânti în pat şi Johanna se rostogoli de câteva ori; îi venea să râdă. Se simţea uşurată, fiindcă înţelesese ce credea Gabriel. Aşadar, nu era chiar atât de nesimţitor.

Nu voia să-l mintă, dar nici nu-şi dorea să-i explice exact ce se întâmplase. Dacă-şi dădea seama că, de fapt, nu se prefăcuse, o va sili cu siguranţă să rămână în pat până primăvara viitoare. Nu-i răspunse, gândindu-se că nu era ea de vină dacă el va considera tăcerea ei ca o aprobare a concluziilor lui. Oricum, el îi distrase curând atenţia. Îşi scotea cizmele.

— Nu te lauzi cu isteţimea ta?

Îşi aruncă cizmele pe podea şi îşi scoase cureaua fără a-şi dezlipi ochii de la ea.

— Numai bătrânii se laudă, my lord, nu şi soţiile războinicilor.

Doamne, cât de mult îl încânta femeia asta! îi plăcea până şi felul în care îi întorcea vorbele. Devenise cu adevărat îndrăzneaţă, iar purtarea ei era o dovadă că-şi învinsese teama faţă de el.

Cu toate acestea, roşea încă foarte uşor,

iar acum se înroșise toată. Ghicise ce voia soţul ei să facă. Gabriel se hotărî să-i spună pentru a o stânjeni şi mai mult. Ştia că o va tulbura foarte tare, dar îi plăcea purtarea ei atât de feminină.

Se apropie de marginea patului şi începu să-i spună amănunţit ce voia să-i facă. Imaginile pe care i le descria în cuvintele lui erotice o făceau să-şi simtă obrajii arzând şi crezu că va leşina din nou, când auzi cum voia să facă dragoste cu ea. Privirea lui întunecată şi extrem de excitată îi spunea că vorbeşte serios. Dar trebuia să se asigure.

— Chiar se face dragoste şi în felul ăsta între soţi?

Nu-şi mai putea controla respiraţia întretăiată. Inima îi bătea nebuneşte, se lupta să se stăpânească, în vreme ce încerca să se lămurească dacă era cu putinţă ceea ce-i spunea el. Gândurile pe care Gabriel i le sădise în minte cu bună ştiinţă o uluiau şi excitau în acelaşi timp. O ridică în picioare şi începu s-o dezbrace.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Gabriel izbucni în râs.

— Nu.

— Atunci, într-adevăr se face…

— Noi o s-o facem, îi şopti el răguşit.

Johanna se înfioră.

— N-am auzit niciodată de…

— O să-ţi placă, îi promise el.

— Ţie o să-ţi placă…

— Da.

— Şi eu va trebui să…

Vedea că soţia lui nu-şi găsea cuvintele şi îi era limpede cât e de tulburată. Îşi dădu seama că şi el era tulburat şi excitat mai ales. Mişcările îi deveniseră stângace, când încercă să-i desfacă şnururile rochiei. Oftă mulţumit, când reuşi în cele din urmă să-i scoată hainele, apoi o trase către el. O ridică apăsând-o pe şoldurile lui.

Johanna se strânse instinctiv la pieptul lui şi el gemu de plăcere.

Se lăsară să cadă pe pat şi Gabriel se rostogoli deasupra ei.

Se sprijini pe braţe ca să n-o strivească, apoi se aplecă să-i ferece buzele într-un sărut lung, ameţitor. Limba lui se juca şi o mângâia pe a ei şi, când în cele din urmă, buzele lui coborâră de-a lungul gâtului ei mătăsos, o simţi tremurând de plăcere.

Johanna nu terminase însă cu întrebările. Ştia că întotdeauna îşi făcea griji, dar de data asta voia să se lămurească.

— Gabriel, chiar vrei să mă săruţi… acolo?

— Oh, da, îi şopti el la ureche.

Îi simţea respiraţia dulce şi caldă pe piele şi tot trupul ei tremura de plăcere.

— Atunci şi eu… știi… o să te sărut… acolo.

Gabriel se opri brusc şi Johanna începu din nou să se îngrijoreze. Apoi simţi că îşi ridică încet capul s-o privească.

— Nu trebuie să faci nimic, îi zise.

— Dar ai vrea să fac?

— Da.

Rostise ultimul cuvânt foarte apăsat şi, Dumnezeule, cât de atrăgător i se părea.

Johanna simţi că îl satisfăcuse deja. Îl mângâie pe faţă şi el îşi rezemă obrazul de palma ei. Îi plăcea atât de mult când soţia lui îl atingea! Avea nevoie de atingerile ei şi Johanna îşi dădu seama că şi ea dorea la fel de mult mângâierile lui. Suspină şi îi încolăci gâtul cu braţele, încercând să-l atragă către ea pentru a o săruta din nou. Dar el se împotrivi.

— Johanna, nu trebuie să…

Ea îi zâmbi.

— O să-ţi placă.

Gabriel îşi lăsă capul pe umărul ei, muşcându-i uşor sfârcul urechii.

— Ştiu că o să-mi placă, îi zise, dar nu ştiu dacă ţie o să-ţi placă să…

Acum el era cel care nu izbutea să-şi găsească cuvintele şi era numai vina ei.

Johanna coborî mâna pe sexul lui şi începu să-l mângâie uşor. Gabriel tremura din tot trupul şi nu-şi mai putea aduna gândurile. Îşi făcea griji că nu-i va plăcea când îl va atinge cu limba. Johanna era destul de stânjenită, dar în scurt timp îşi înfrânse timiditatea şi deveni foarte înflăcărată.

Îl înnebunea. Gabriel simţi cum inima încetează să-i mai bată, când Johanna îi luă sexul în gură. Acum era pe de-a întregul nestăpânită, lipsită complet de rezerve. Îl mângâia cu gura, cu limba şi, Dumnezeule, îl făcea şi pe el la fel de nestăvilit şi dornic s-o satisfacă.

Nu mai putea rezista plăcerii chinuitoare şi începu să ejaculeze. Însă îndată ce trupul lui vlăguit îşi reveni din orgasm, îndată ce reuşi să-şi adune gândurile, nu-şi mai dori decât s-o facă şi pe ea să simtă aceeaşi plăcere.

Gemetele ei deveniră curând ţipete iar intensitatea orgasmului o făcea să uite să mai respire. Îi strigă să pună capăt acelei dulci agonii, dar în acelaşi timp se lipea de

el cerându-i cu trupul să nu se oprească.

Mângâind-o cu limba, Gabriel deveni în scurt timp nestăvilit şi începu să tremure din tot trupul, simţind nevoia disperată de a se implânta în ea. O culcă, acoperind-o cu trupul lui şi îngenunche între coapsele ei. Îi cuprinse fesele în palme şi o ridică, împingându-se adânc în ea în acelaşi timp. Se simţi de parcă ar fi murit şi s-ar fi ridicat la Ceruri. Dumnezeule, era atât de încordată şi de dulce! I se dădea cu totul şi Gabriel ştia că nu se va putea sătura niciodată.

Patul scârţâia sub trupurile lor care se mişcau frenetic. Gâfâiau amândoi şi Johanna scoase un ţipăt asurzitor când îşi găsi din nou satisfacţia.

Gabriel era şi el pe deplin satisfăcut. Se prăbuşi gemând peste ea. Îi simţea inima bătând să-i spargă pieptul şi era fericit că o făcuse să uite complet de sine. Îi făcuse şi ea acelaşi lucru şi se încruntă dându-şi seama că-i devenise imposibil acum să se mai distanţeze de ea. Nu putea să facă dragoste cu ea şi apoi să se întoarcă pur şi simplu la treburile lui şi să şi-o scoată din minte. Johanna devenise pentru el mai mult decât o femeie cu care să se culce noaptea.

Era soţia lui dar, fir’ ar să fie, era mai mult decât atât. Era iubirea vieţii lui.

— La dracu’!

Îşi ridică imediat capul s-o privească. Dormea adânc şi Gabriel răsuflă uşurat, căci nu trebuia să-i explice de ce înjurase sau de ce avea privirea aceea uluită. Nu se putea hotărî să plece. I se părea atât de frumoasă şi, totuşi, ştia că nu înfăţişarea ei îl făcuse să-şi piardă minţile şi să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Nu, era sufletul ei, inima ei care-l făcea să uite de îndatoririle lui. Frumuseţea trupului se stinge cu vremea, dar frumuseţea sufletului Johannei îi părea tot mai sclipitoare pe zi ce trecea.

Îl orbise, îl înrobise şi era prea târziu pentru a se mai apăra de ea. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Johanna va trebui să se îndrăgostească şi ea de el. Să-l ia dracu’ dacă se va lăsa să fie atât de vulnerabil fără a dobândi la fel de mult.

Se simţi mai bine, căci i se părea un plan bun. Nu prea ştia cum o va face să se îndrăgostească de el, dar era un om inteligent. Va găsi el ceva.

Se aplecă s-o sărute pe frunte, apoi se dădu jos din pat. O epuizase, se gândi el,

întinzând mâna să-şi ia pledul. Zâmbi dându-şi seama de asta, apoi se surprinse căscând şi înţelese că şi ea îl vlăguise.

O privi din nou în vreme ce se îmbrăca, apoi se duse s-o învelească. Şi, fir-ar al naibii, simţi că trebuie s-o sărute din nou înainte de a pleca. Era el însuşi uluit de propria lui purtare ruşinoasă. Dragostea este o treabă încurcată. Poate, cu timpul, îi va dezlega iţele.

Dădu să trântească uşa, dar se opri la timp şi o închise cât putu de încet.

La dracu', devenea prea grijuliu. Îşi scuturã cu putere capul pentru a-şi reveni. Se întrebă ce altă surpriză îl mai aştepta acum, când recunoscuse faţă de el însuşi că-şi iubea într-adevăr soţia.

Viitorul îl îngrijora. Dacă mai devenea şi un soţ îndatoritor, jură că va trebui neapărat să ucidă pe cineva.

Da, dragostea este o treabă încurcată.

Johanna dormi toată noaptea şi, când se trezi, Gabriel plecase deja din cameră. Îi părea bine că e singură, căci se simţea foarte rău. De fiecare dată când respira îi venea să vomite. Încercă de două ori să se dea jos din pat, dar o apucară ameţeala şi durerile de stomac.

Reuşi să ajungă la lavoar şi îşi puse o batistă udă pe frunte, dar asta n-o ajută deloc. În cele din urmă, renunţă să se mai împotrivească şi îngenunche lângă plosca pe care o avea în cameră, forţându-se să vomite până ce crezu că va leşina din nou.

Era sigură că va muri; dar după ce termină, se simţi surprinzător de bine din nou. Indiferent de ce boală suferea, se sfârşise repede sau avea simptome ciudate. Însă nu se putea îngriji, până ce nu afla despre ce boală era vorba.

De obicei nu-şi lua măsuri de precauţie prea mari, dar acum nu se putea stăpâni să nu se îngrijoreze. Crezuse că leşinul ei din seara trecută se datorase faptului că nu mâncase nimic toată ziua şi mirosului greu al mâncării. Dar aproape că leşinase din nou în dimineaţa aceea şi singurul miros din camera ei era parfumul văii ce pătrundea prin fereastra deschisă.

Încercă să nu se mai gândească la boala ei. Lipsise de la slujba de dimineaţă şi ştia că va trebui să-l ia deoparte pe părinte şi să-i explice că nu se simţise prea bine.

Culoarea îi revenise din nou în obraji până când termină cu îmbrăcatul. Îşi împleti părul, deretică puţin prin cameră, apoi se

duse să vadă ce face Clare MacKay.

Hilda îi deschise uşa şi Johanna zâmbi când o văzu pe Clare stând în capul oaselor în pat. Faţa îi era încă îngrozitor de umflată şi de vânătă, dar privirea i se limpezise şi Johanna se linişti văzând că lovitura pe care o primise în tâmplă nu fusese prea gravă.

— Cum te simţi azi, Clare? o întrebă.

— Mai bine, mulţumesc, răspunse femeia cu o voce slabă.

— N-a mâncat nimic din ce i-am adus, îi strecură Hilda. Zice că o doare rău gâtul. Mă duc la bucătărie să-i aduc un sirop.

Johanna dădu aprobator din cap, privind-o în continuare pe Clare.

— Trebuie să mănânci ca să-ţi recapeţi puterile.

Clare ridică din umeri fără a-i răspunde. Johanna închise uşa în urma Hildei şi se duse să se aşeze pe marginea patului bolnavei.

— Doar vrei să te faci bine, nu?

Clare o privi câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Cred că va trebui să mă fac bine, şopti ea.

Apoi încercă să schimbe subiectul.

— Mulţumesc pentru tot, Lady Johanna.

N-am avut când să-mi exprim recunoştinţa până acum.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, protestă Johanna. De ce erai aşa de tristă când mi-ai spus că trebuie să te însănătoşeşti?

Femeia nu-i răspunse, dar era limpede cât e de tulburată după modul în care strângea pătura în mâini.

— Tata va veni aici?

— Nu ştiu, zise Johanna mângâind-o pe mână. Ţi-ar pare bine să-l vezi, dacă vine aici?

— Da, fireşte, se grăbi Clare s-o asigure.

Dar nu părea prea sinceră. Johanna era hotărâtă să afle adevărul, dar nu voia s-o silească să-i răspundă la întrebare. Va avea răbdare cu ea şi-i va arăta că o înţelege. În cele din urmă, Clare îi va mărturisi ce o îngrijora atât de tare.

Se hotărî să încerce s-o liniștească.

— N-ai de ce să-ţi fie teamă. Eşti în siguranţă aici şi nimeni n-o să-ţi mai facă vreun rău. După ce o să naşti şi-ţi vei recăpăta puterile, eu şi soţul meu te vom ajuta să hotărăşti ce e de făcut. Poţi rămâne la noi cât doreşti, ai cuvântul meu pentru asta.

Ochii lui Clare se umplură de lacrimi.

— Sunt obosită acum şi aş dori să mă odihnesc.

Johanna se ridică imediat. O înveli cu grijă şi-i puse mâna pe frunte să se asigure că n-are febră, apoi se duse să vadă dacă mai rămăsese apă în ulcior.

Clare părea că adormise din nou, când Johanna ieşi din cameră. Hilda revenise s-o vegheze.

Mai târziu, în dimineaţa aceea, Johanna încercă să vorbească din nou cu Clare, dar de îndată ce începu să-i pună întrebări, Clare îi spuse că e obosită şi adormi din nou.

După-amiază, Megan îi luă locul Hildei, pentru ca bucătăreasa să poată supraveghea pregătirile pentru cină.

Johanna se gândi să-i pună din nou câteva întrebări lui Clare, dar tocmai atunci soţul ei intră în sală cu Alex de mână şi ea uită imediat ce voise să facă.

Tocmai terminase să-i scoată firele lui Calum şi se chinuia să-l facă s-o asculte cu atenţie, în vreme ce-l sfătuia cum să-şi îngrijească rana. Soldatul se purta ca un copil neastâmpărat, dornic să iasă cât mai repede afară.

— Nu te las să pleci până ce nu-mi promiţi

că te ungi cu alifia asta de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, vreme de o săptămână, Calum.

— Vă promit, zise el sărind în picioare şi grăbindu-se să iasă din încăpere, uitând alifia pe masă.

— Am venit! strigă Alex, întinzându-şi larg braţele într-un gest dramatic care-l făcu pe tatăl lui să zâmbească. Băiatul ăsta n-avea complexe faţă de propria lui valoare. Desigur, Gabriel îi spusese de câteva ori pe drum cât de nerăbdătoare era Johanna să-l vadă.

Reacţia soţiei lui îl amuză la fel de tare. Johanna scoase un strigăt de surpriză, îşi ridică fustele şi alergă să-l întâmpine pe Alex.

Băieţelul se aruncă în braţele ei şi ea îl sărută fericită. Abia dacă-i ajungea până la mijloc. Era un băiat adorabil, iar ei îi părea atât de bine să-l aibă acasă, încât ochii i se umpluseră de lacrimi.

Gabriel îi lăsă în sală şi urcă în camera lui Clare MacKay, pentru a încerca să-i vorbească. Era hotărât să afle numele soldatului care o necinstise, dar voia să-i dea şi vestea că tatăl ei avea să sosească a doua zi pentru a o lua acasă, fireşte în cazul

în care ea se simţea destul de bine pentru a călători.

Se întoarse însă după câteva minute. Clare era încă prea slăbită pentru a-i răspunde la întrebări. Părea atât de obosită, încât adormi imediat ce îi explică motivul pentru care urcase la ea.

Johanna şi Alex îl aşteptau în capul scărilor.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea, când îi văzu chipul încruntat.

— Femeia asta adoarme de fiecare dată când încerc să vorbesc cu ea. Cât crezi că va mai dura până să se înzdrăvenească suficient pentru a-mi răspunde la întrebări?

— Nu ştiu, Gabriel. Ai văzut cum arăta când au adus-o aici. Va dura mult până să-şi revină. Trebuie să ai răbdare cu ea. E un miracol că mai e încă în viaţă.

— Da, aşa e Johanna. Tatăl ei vine mâine s-o ia acasă.

Johanna clătină din cap nemulţumită de veste.

— Clare nu poate încă să călătorească. Tatăl ei va trebui să înţeleagă situaţia.

Gabriel nu voia s-o contrazică. Fericirea pe care i-o citise pe chip când îl îmbrăţişase pe Alex îi umpluse sufletul de bucurie şi nu

voia să strice frumuseţea zilei discutând probleme importante. Seara se va lăsa curând şi vor avea timp să discute atunci ce se va întâmpla cu Clare.

— De ce nu ieşi puţin cu Alex, nevastă? E prea frumos afară ca să stai în casă.

Îşi privi fiul. Alex o ţinea de mână pe Johanna, uitându-se cu uimire la ea. Îşi dădu deodată seama că băieţelul avea nevoie disperată de o mamă şi înţelese că şi Johanna avea la fel de mare nevoie de Alex.

— Da, e o zi frumoasă, zise ea.

Gabriel avea o privire plină de tandreţe şi părea lipsit de reţineri. Pentru ea era evident cât de mult îşi iubea fiul.

Doamne, ce sentimentală devenise astăzi! Abia se stăpâni să nu izbucnească în lacrimi şi se întoarse cu spatele pentru ca soţul ei să nu vadă cât e de tulburată, căci ştia că nu ar înţelege. Bărbaţii îşi închipuie că femeile plâng numai când sunt nefericite sau le doare ceva, dar lacrimile ei din clipa aceea se datorau pur şi simplu sentimentului de fericire şi mulţumire pe care-l simţea. Dumnezeu o binecuvântase. Era stearpă, dar acum avea un fiu pe care să-l iubească. Da, îl va iubi pe Alex, căci îi era de-a dreptul imposibil să nu-şi deschidă

inima unui copil nevinovat ca el.

— Mergem să vedem caii, mamă?

Johanna izbucni în lacrimi. Gabriel şi Alex o priveau amândoi înspăimântați.

— Johanna, ce s-a întâmplat? aproape că strigă îngrijorat soţul ei.

— Nu-i nevoie să vedem caii, dacă nu vrei, strigă şi Alex, crezând că asta era cauza tulburării ei.

Johanna încercă să se liniştească. Îşi şterse ochii cu marginea pledului înainte de a le răspunde:

— Nu s-a întâmplat nimic, îi zise soţului ei. Alex mi-a spus „mamă”. M-a luat pe nepregătite şi se pare că astăzi sunt foarte sentimentală.

— Tata mi-a spus că trebuie să-ţi spun mamă, zise Alex. Zicea că o să-ţi placă.

Micuţul o privea încruntat şi vădit neliniştit. Johanna se grăbi să-l liniştească:

— Tatăl tău are dreptate. Trebuie să-mi spui mamă.

— Atunci de ce plângi ca un copil? o întrebă din nou Alex.

Johanna zâmbi.

— Pentru că mă faci fericită, îi răspunse. Alex, e o zi prea frumoasă ca să rămânem în

casă. Hai să mergem să vedem caii!

Dădu să plece, dar Gabriel o prinse de mână.

— Mai întâi trebuie să-mi mulţumeşti că ţi-am adus fiul acasă.

Johanna înţelese că voia să audă o vorbă de laudă.

— Îţi voi mulţumi mai târziu, my lord, când voi fi pregătită pentru asta.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Îl auzi pe Alex chicotind şi izbucni în râs. Gabriel zâmbi şi el, apoi îi urmări cu privirea până când amândoi dispărură în spatele dealului.

— De ce zâmbeşti, laird? îl întrebă părintele MacKechnie, care tocmai urcase scările, oprindu-se lângă el.

— Îmi priveam familia, îi răspunse Gabriel.

Preotul dădu din cap.

— Da, da, ai o familie foarte frumoasă. Dumnezeu v-a binecuvântat pe toţi trei.

Gabriel nu era un om prea credincios, dar trebui să recunoască faptul că părintele avea dreptate. Pe vremea când era încă foarte tânăr şi lipsit de experienţă, se rugase să aibă o familie. Acum îi avea pe Alex şi pe Johanna şi, ce-i drept, trebuia să mulţumească Cerului pentru ei. Răspunsese

rugăciunii lui în cele din urmă.

Auzi râsul Johannei din curte şi zâmbi instinctiv. Să-l ia naiba dacă nu-i plăcea să audă cum se bucura.

Johanna nici nu ştia că soţul ei o aude. Alex era atât de fericit că ieşiseră afară, încât nu putea merge la pas cu ea. Alergând foarte repede, călcâiele îi atingeau funduleţul şi Johanna abia se mai putea ţine după el.

Petrecură întreaga după-amiază împreună. Mai întâi trecură să vadă caii, apoi o luară în jos spre pajişte pentru a-i face o vizită lui Auggie.

Bătrânul tocmai se întorsese de pe vârful dealului şi părea prost dispus.

— De ce eşti aşa încruntat, Auggie? strigă Johanna.

Alex îi văzu privirea şi se ascunse imediat după fusta Johannei.

— Nu-i nimic, Alex, îi şopti ea. Lui Auggie îi place să bombăne, dar are o inimă tare bună.

— Ca tata?

Johanna zâmbi.

— Da, îi răspunse, gândindu-se ce băiat deştept era şi ce iute înţelegea totul.

Auggie aşteptă până când cei doi ajunseră

în dreptul lui înainte de a le răspunde.

— Cred că o să renunţ la jocul ăsta, zise clătinând din cap cu un aer grav. Nu poţi să loveşti pietrele puţin mai tare, că se şi sparg în aer. Atunci ce rost mai are? Cine se ascunde în spatele tău, Johanna, şi mă priveşte cu ochii ăia mari, albaştri?

— E Alex, fiul lui Gabriel. Ţi-l mai aduci aminte?

— Fireşte că mi-l aduc aminte. Dar acum sunt întors pe dos, Johanna. Nu sunt omul potrivit să-ţi ţină tovărăşie azi. Du-te şi lasă-mă cu supărarea mea.

Johanna se stăpâni să nu râdă.

— Ai timp să-i arăţi lui Alex cum să lovească pietrele?

— Nu, n-am timp deloc, bodogăni Auggie în vreme ce-i făcea semn lui Alex să vină lângă el. Asta nu e joc de copii. Câţi ani ai, băiete?

Alex strângea cu putere mâna Johannei şi nu voia cu niciun chip să plece de lângă ea. Johanna trebui să-l ducă lângă Auggie.

— Nu ştie câţi ani are. Eu cred că vreo patru, cinci.

Auggie îşi scărpină bărbia, căzând pe gânduri.

— Deschide gura băiete şi lasă-mă să-ţi

văd dinţii. Îţi spun eu imediat câţi ani are.

Johanna izbucni în râs.

— Dar nu e cal!

— Când e vorba de dinţi, lucrurile stau la fel, cel puţin cu cei tineri.

Alex îşi ridică încet capul şi deschise gura.

— Văd că-ţi îngrijeşti bine dinţii, dădu Auggie aprobator din cap.

— Tata mi-a arătat cum să-i frec cu frunze de alun şi să mi-i şterg cu o cârpă de lână, îi răspunse Alex. Dar câteodată mai uit.

Auggie îl întoarse cu faţa la soare şi se aplecă să-i examineze dinţii.

— Are aproape cinci ani, cred. Nu poate fi mai mare. Are dinţi de lapte, dar nu se clatină încă niciunul, îi explică el după ce încercă să mişte dinţii din faţă ai copilului. Prea mărunţi pentru şase ani şi prea mari pentru trei. Da, merge pe cinci ani, pariez pe jocul meu că aşa e.

Îi dădu în sfârşit voie lui Alex să-şi închidă gura.

— Am când ani? întrebă băieţelul întorcându-se către Johanna.

— Aproape, îi răspunse ea. Va trebui să-ţi alegem o zi de naştere şi s-o sărbătorim. Atunci o să spunem că ai împlinit într-adevăr cinci ani.

Alex îşi înfrânsese teama de bătrân şi acum se ruga de el să-l lase să participe la jocul lui. Auggie petrecu aproape două ore dându-i sfaturi băiatului, dar Alex care nu înţelegea ce înseamnă „concentrare” continua să vorbească tot timpul. Auggie se dovedi foarte răbdător, dar îi arunca din când în când câte o privire Johannei.

Alex nu părea deloc să ţină minte că trebuia să tacă atunci când Auggie se pregătea să lovească piatra.

Johanna se aşezase deoparte să-i urmărească. Asculta istorisirile din trecut pe care le povestea Auggie şi observă curând că Alex începuse să-l privească cu teamă şi uimire pe soldat, rugându-l să-i mai povestească ceva.

Soarele începuse să apună şi Alex căsca din ce în ce mai des, când Johanna se hotărî să pună capăt jocului lor. Se ridică, îşi netezi cutele pledului şi dădu să-i mulţumească lui Auggie.

Nu-şi mai amintea ce a urmat. Când deschise ochii, îi văzu pe amândoi aplecaţi deasupra ei. Alex plângea, iar Auggie îi lovea uşor obrajii, încercând să-l liniştească şi pe băieţel în acelaşi timp. Nu-i trebui mult să înţeleagă ce se petrecuse.

— Doamne, iar am leşinat, nu-i aşa?

— Cum adică iar? o întrebă Auggie încruntat, ajutând-o să se ridice în capul oaselor.

Alex i se aşează imediat în poală, lipindu-se la pieptul ei. Johanna îşi dădu seama că băiatul avea nevoie de puţină mângâiere şi se grăbi să-l îmbrăţişeze.

— Mă simt bine acum, Alex.

— Ai mai leşinat şi înainte? insistă Auggie.

Johanna dădu din cap şi simţi că o cuprinde din nou ameţeala.

— Gabriel m-a prins. S-a întâmplat atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama.

— Cred şi eu că s-a întâmplat repede, o aprobă Auggie. Se aşezase cu picioarele încrucişate lângă Johanna, continuând s-o sprijine cu braţele. De unde stăteai aşa în picioare, deodată ai căzut ca moartă.

Auggie voia să-i explice că se întâmplase mai mult din cauza copilului. Încerca să-şi ascundă cum putea mai bine îngrijorarea.

— Nu înţeleg ce e cu mine, şopti ea.

— Mai bine te-ai duce să vorbeşti cu Glynis, o sfătui Auggie. Ştie ea nişte leacuri.

— A vrut să vadă şi rana lui Calum, aşa că bănuiesc că se pricepe, zise Johanna. Da, o să mă duc la ea mâine.

— Nu, se împotrivi Auggie, ai să te duci acum. Îl duc eu pe Alex acasă.

După privirea lui încăpăţânată, Johanna înţelese că n-avea rost să se certe cu el.

— Bine, zise. Apoi se întoarse către fiul ei. Alex, să nu-i spui tatălui tău că am leşinat. Nu e cazul să-l facem să se îngrijoreze, nu?

— Ruşine să-ţi fie că-i spui băiatului să nu…

— Auggie, mă gândesc doar la Gabriel, se împotrivi Johanna. Nu vreau să se îngrijoreze.

Auggie dădu din cap aprobator, dar intenţiona desigur să-i spună laird-ului ce se întâmplase. Şi când stăpâna lui îşi va reveni, îi va aminti că el nu-i promisese să nu spună nimic.

O însoţiră amândoi până la uşa lui Glynis. Apoi o lăsară acolo, după ce Auggie bătu la uşă şi femeia răspunse.

— Lady Johanna are să-ţi spună ceva, îi zise Auggie lui Glynis. Vino băiete, e timpul să mănânci ceva.

— Am greşit cu ceva, doamnă?

Johanna clătină din cap. Îi făcu semn s-o însoţească până la marginea drumului, căci nu voia ca soţul ei să audă ce vorbeau.

— Ia loc, Glynis, îi zise. O prietenă de-a

mea este bolnavă şi as vrea să-ți cer un sfat.

Glynis răsuflă uşurată. Se aşează pe o piatră, îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă ca Johanna să continue.

— Femeia asta a leşinat de două ori fără vreun motiv, zise Johanna stând în faţa ei şi aşteptând să vadă ce-i va răspunde.

Dar Glynis se mulţumi numai să dea din cap. Johanna nu ştia cum să interpreteze reacţia ei.

— O să moară? o întrebă frângându-şi mâinile şi încercând să-și ascundă neliniştea.

— S-ar putea, îi răspunse Glynis. Dar am nevoie de mai multe amănunte înainte de a vă spune ce e de făcut, my lady. Prietena dumneavoastră e tânără sau bătrână?

— Tânără.

— E măritată?

— Da.

Glynis dădu din cap.

— Are şi alte simptome pe care mi le puteţi spune?

— M-am… ah, adică ea… s-a simțit foarte rău când s-a trezit şi chiar a vărsat. A avut greţuri aproape toată dimineaţa. Şi totuşi, când n-are asemenea stări se simte foarte bine.

— Va trebui să vă pun câteva întrebări mai personale înainte de a vă spune părerea mea, my lady.

— Îţi voi răspunde dacă ştiu.

— Prietenei dumneavoastră i-a venit ciclul luna asta?

Johanna clătină din cap.

— Nu, şi nici luna trecută nu i-a venit. Dar nu e ceva neobişnuit, căci nu e o femeie prea voinică.

Glynis se stăpâni să nu zâmbească.

— Ştiţi cumva dacă o dor sânii?

Johanna dădu să controleze înainte de a-i răspunde, dar se stăpâni la timp.

— Poate, puţin.

— E căsătorită de curând?

Îşi zise că asta era o întrebare cam ciudată, dar dădu totuşi aprobator din cap.

— Crezi că simptomele astea ciudate se datorează faptului că e căsătorită de curând? Nu, nu cred, Glynis, sincer să-ţi spun, căci femeia a mai fost căsătorită o dată.

— Şi a avut copii cu primul…

— E stearpă, o întrerupse Johanna.

— Poate a fost stearpă cu primul bărbat.

Nu înţelegea ce voia să spună femeia asta. Dar Glynis îi distrase atenţia cu altă

întrebare.

— Sunteţi… vreau să spun prietena dumneavoastră doarme mai mult decât de obicei?

— Da, strigă Johanna uimită de întrebările inteligente puse de Glynis. Ai mai auzit de boala asta?

— Da, recunosc că am mai auzit de ea.

— Şi va muri?

— Nu, doamnă, nu va muri.

— Şi atunci, ce ar trebui să facă?

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi şi Glynis se grăbi s-o liniștească.

— Ar trebui să-i spună soţului ei că-i poartă copilul în pântece.

CAPITOLUL XV

Noroc că Glynis era o femeie voinică şi iute, căci o prinse pe stăpâna ei înainte ca aceasta să cadă şi să se lovească de piatră.

Minunata veste o făcu pe lady Johanna să leşine; când se trezi, era culcată în patul lui Glynis.

— Sunt stearpă! strigă ea.

Glynis o mângâie pe mână.

— Aţi fost stearpă cu primul bărbat, dar nu şi cu laird-ul nostru. Aveţi toate simptomele, my lady. Sunteţi într-adevăr

însărcinată.

Johanna clătină din cap. Nu putea accepta aşa ceva.

— Doar femeile sunt sterpe, nu şi bărbaţii.

— Da, aşa spun ei, râse Glynis. Doamnă, noi două ne-am sfădit puţin la început, dar acum îmi place să cred că ne înţelegem bine. Eu vă socotesc o prietenă, în special în zilele în care purtaţi pledul Maclaurin, adăugă ea zâmbind răutăcios.

— Şi mie îmi place să te am ca prietenă, Glynis, îi răspunse Johanna întrebându-se de ce oare îi vorbea despre asta.

Glynis nu întârzie să-i explice motivul.

— Prietenii îşi destăinuiesc unii altora secretele. Aşa că aş vrea să vă întreb dacă primul dumneavoastră soţ se ducea şi la alte femei. Nu încerc să vă umilesc, doamnă, dar vreau numai să-mi dau seama de unele lucruri.

— Da, aducea şi alte femei în casă, îi răspunse Johanna ridicându-se în capul oaselor. Şi nu puţine. Părea hotărât să se culce cu cât mai multe posibil şi-i plăcea să le fluture prin faţa mea. Dar mie nu-mi păsa, se grăbi să adauge, când văzu expresia de compătimire de pe chipul lui Glynis. Nu-l puteam suferi pe primul meu soţ. Era un

ticălos.

— Eu voiam însă să vă întreb dacă ştiţi de vreun copil nelegitim ce ar fi rezultat de pe urma vreuneia din aceste legături.

— Nu, soţul meu n-a avut niciun copil nelegitim. Spunea că femeile foloseau un fel de amestec de ierburi care le proteja să nu rămână însărcinate. Credea că şi eu folosesc aşa ceva şi se înfuria în fiecare lună pentru că era sigur că voiam să-i zădărnicesc încercările de a avea un copil.

— Da, există asemenea amestecuri de ierburi. Sunteţi cu siguranţă însărcinată acum, doamnă, aşa că e limpede că nu sunteţi stearpă. N-am să spun nimănui vestea aceasta minunată, căci dumneavoastră trebuie să alegeţi momentul când îi veţi da ştirea laird-ului. Sunt sigură că va fi foarte fericit.

Johanna părăsi curând casa şi Glynis o conduse până aproape de castel.

— Soţul meu nu-mi va da voie să lucrez pe câmp.

— Nu, desigur că nu. Sunteţi stăpâna noastră şi nu trebuie să faceţi munci de rând.

— Dar îmi dă voie să cos. Stau în fiecare seară în faţa focului şi brodez. Ştiu să cos

nişte fiori minunate pe… diferite lucruri.

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă? Fiţi puţin mai limpede.

— Am văzut că porţi nişte bluze galbene pe sub pled şi mă întrebam dacă nu ţi-ar plăcea să-ţi brodez gulerele.

Glynis o privi uluită.

— Dar de ce să…

— Tu lucrezi toată ziua la câmp, Glynis. Vreau să fac ceva pentru a-ţi arăta recunoştinţa mea. Dacă îmi aduci bluza, o să încep chiar din seara asta să lucrez la ea.

Era prea stânjenită pentru a mai aştepta un răspuns. Nu ’ înţelegea de ce devenise dintr-o dată atât de timidă şi nesigură pe ea. Îi făcu cu mâna lui Glynis şi o luă la fugă înspre curtea castelului.

Când ajunse în dreptul dealului îşi încetini mersul. Până acasă umblă ameţită.

Auggie o prinse din urmă, când ea ajunsese cam pe la mijlocul curţii.

— Voi veni la cină diseară, începu el. Şi să ştii că am de gând să-i spun soţului tău că… Se opri însă văzând zâmbetul de pe chipul Johannei. De ce râzi de parcă tocmai ai fi găsit o găleată cu aur?

Johanna clătină din cap:

— O să-ţi spun diseară, îi promise. Astăzi e

o zi mare, Auggie, chiar dacă vremea e neobişnuit de rece.

— Ei, fetiţo, ar fi mai bine să afli şi tu câte ceva despre vremea de pe aici.

Voia să-i spună că vremea era de fapt neobişnuit de caldă pentru perioada aceea de început de toamnă. Aflase de la Keith că stăpâna credea că în Highlands este cald tot timpul anului şi nu voia să-i lase pe soldaţi să râdă de naivitatea ei. Însă Johanna trecu absentă pe lângă el, înainte ca bătrânul să aibă timp să-i explice cum stăteau lucrurile cu vremea în Highlands. Se hotărî să mai aştepte puţin pentru a-i spune adevărul.

Johanna stătu cu Alex la masă, până când băieţelul termină de mâncat, căci era prea mic pentru a aştepta să mănânce toţi odată. După ce termină, îl trimise în bucătărie să se spele, iar ea se duse lângă foc. Dumfries intră alergând. Johanna îl mângâie, apoi se aşeză să coasă, în vreme ce dinele se trânti cu un zgomot surd alături de scaun şi îşi puse capul pe pantofii ei.

Alex se întoarse foarte repede. Mai era încă murdar de mâncare pe faţă şi Johanna fi şterse bine cu o cârpă udă. Băieţelul voia să stea cu ea pe scaun şi Johanna se grăbi să-i facă loc.

— Ţi-ar place să rămâi aici cu tatăl tău şi cu mine sau vrei să te întorci la rudele tale, Alex?

— Vreau să rămân aici, îi răspunse Alex căscând zgomotos şi rezemându-se de ea.

— Şi eu vreau să rămâi, îi şopti Johanna.

— Tata mi-a spus că ţi-a fost dor de mine.

— Da, aşa e, mi-a fost dor de tine.

— Şi ai plâns ca un copil când ţi-a fost dor de mine? o întrebă Alex, umflându-şi pieptul plin de importanţă.

Johanna zâmbi.

— Ah, desigur, minţi ea. Ţi-ar plăcea să-ţi spun o poveste înainte să te duci la culcare?

Alex dădu din cap.

— De la cine ştii povestea? De la Auggie?

— Nu. Mama îmi spunea poveşti când eram mică; apoi, când am crescut, am învăţat să citesc şi…

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce ai învățat să citeşti?

Johanna se opri să-l privească pe Alex, care se uita atent la ea şi nu observă când soţul ei intră. Gabriel se opri pe ultima treaptă a scărilor, privindu-i pe amândoi şi aşteptând ca unul din ei să-şi dea seama de prezenţa lui.

— Am învăţat pentru că mi-a fost interzis. Mi s-a spus că sunt prea neştiutoare ca să pot fi în stare să citesc şi chiar am crezut prostia asta un timp. Apoi, mi-am recăpătat curajul şi mi-am spus că sunt la fel de deşteaptă ca oricine altcineva. Atunci am învăţat să citesc, Alex, şi când ai să fii puţin mai mare am să te învăţ şi pe tine.

Alex îi mângâia pledul ascultând-o atent; apoi căscă s-o înghită aproape şi Johanna îl învăţă să pună mâna la gură. Începu să-i spună povestea ei preferată din copilărie.

Alex adormi aproape imediat şi capul îi căzu pe pieptul ei. Johanna era atât de fericită să-l ţină pe micuţ în braţe, încât închise şi ea ochii pentru a spune o rugăciune de mulţumire. Dar adormi aproape la fel de repede ca Alex.

Gabriel nu ştia pe cine să ducă sus în pat mai întâi, dar Calum îi veni în ajutor luându-l pe Alex în braţe.

— Unde să-l pun să doarmă? îl întrebă în şoaptă pentru ca micuţul să nu se trezească.

Gabriel nu ştia ce să-i răspundă. În cealaltă cameră dormea Clare şi nu-l putea duce acolo. Dar nici cu soldaţii nu voia să-l lase să doarmă. Băieţelul era prea mic şi trebuia să fie aproape de tatăl şi mama lui,

în caz că s-ar speria de ceva noaptea.

— Du-l în patul meu, îi zise soldatului. O să văd eu după aceea unde o să-l pun să doarmă.

Aşteptă până ce Calum ieşi cu Alex, înainte de a se întoarce către soţia lui. Se aşeză pe vine lângă scaunul ei şi începu s-o mângâie.

— Gabriel, rosti ea deschizându-şi ochii. Îi spusese numele cu atâta uimire în glas, încât sunase aproape ca o mângâiere.

— Mă visai cumva?

Voise s-o tachineze puţin, dar vocea îi era răguşită de emoţie. La naiba, cât de mult o iubea! Se încruntă încercând să-şi adune gândurile. O dorea, dar ştia că va trebui să mai aştepte.

— Ar trebui să te duci sus, nevastă. E clar că eşti obosită, bodogăni el. Munceşti prea mult şi ţi-am spus de nu ştiu câte ori că trebuie să te odihneşti, dar tu-mi nesocotești…

Johanna începu să-l mângâie pe obraz şi bineînţeles că el nu se mai putu gândi la nimic. Îşi zise că soţia lui o făcea probabil intenţionat.

— Nu fac cine ştie ce. Şi nu dormeam, aţipisem doar, gândindu-mă la ceva

minunat. Tot nu-mi vine să cred, Gabriel. Nu pare să fie posibil şi când îţi voi spune vestea minunată…

Se opri imediat uitându-se în jurul ei pentru a se asigura că erau singuri; nu voia să audă şi altcineva ce-i va spune.

Keith împreună cu alţi trei soldaţi Maclaurin intrară ţanţoşi exact în momentul în care Johanna observă că Alex nu mai era lângă ea.

— Vezi că dormeai? îi spuse Gabriel. Nici n-ai simţit când Calum l-a dus pe fiul meu sus.

— E fiul nostru, îl corectă ea.

Lui îi plăcu să audă asta. Johanna devenea posesivă şi îşi zise că ăsta era un semn bun. Cu timpul spera să devină posesivă şi cu el.

— Da, e fiul nostru, aprobă el. Acum spune-mi vestea.

— Va trebui să mai aştepţi puţin.

— Spune-mi acum.

— Nu.

O privi uluit; se ridică şi o ridică şi pe ea în picioare.

— Îndrăzneşti să mă înfrunţi?

Johanna zâmbi.

— Acum îndrăznesc orice datorită ţie.

Gabriel nu înţelegea ce voia să spună soţia

lui, dar îşi zise că-i va cere o explicaţie mai târziu. Acum era hotărât s-o facă să-i spună vestea.

— Vreau să ştiu ce te îngrijorează şi-mi vei spune acum, îi porunci el.

Îi vorbea din nou arogant. Dumnezeule mare, începuse să-i placă şi ei să-l audă vorbind aşa.

— Nu mă îngrijorează nimic. Îţi voi spune vestea când voi fi pregătită, my lord. Nicio clipă mai înainte. Şi nu mă poţi sili.

— Ai de gând să-i spui laird-ului ce s-a întâmplat azi pe pajişte? o întrebă Auggie din prag.

Johanna se întoarse către el. Bătrânul coborî scările şi se îndreptă către ei. Dumfiries începu să mârâie ameninţător, dar Auggie îl făcu să înceteze cu un mârâit asemănător.

— Da, îi răspunse Johanna. Îi voi spune după cină.

— Dacă nu-i spui tu, să ştii că am să-i spun eu mâine dimineaţă, fetiţo. Uite, ai să vezi.

— Ce dracului…

— Bună seara, părinte, îl întrerupse Johanna salutându-l pe preot.

Apoi se întoarse către soţul ei şi îi şopti:

— Te rog, ai răbdare de data asta. Îţi

promit că n-o să-ţi pară rău.

Gabriel mormăi ceva printre dinţi, dar pe chipul lui nu se putea citi dacă avea de gând să-i facă sau nu pe plac soţiei lui.

— Vreau să fim numai noi doi când îţi voi spune vestea mea atât de importantă.

Gabriel dădu în cele din urmă aprobator din cap, încercând să nu zâmbească. Credea că înţelege ce voia să-i spună soţia lui. Doamne, ce fericit se simţea pentru că în sfârşit prostuţa asta înţelesese că-şi iubea soţul!

Bine, va face ca ea de data asta. Dacă voia să-şi mărturisească iubirea în intimitatea dormitorului, atunci îi va face pe plac. Îşi dorea să se termine mai repede cina şi să rămână singur cu ea. Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de importantă era iubirea ei pentru el. Femeile nu erau obligate să-şi iubească soţii, dar nevastă-sa trebuia să-l iubească pe el. Nu va accepta să fie singurul care să sufere.

— Rău te mai zăpăceşte şi dragostea asta, şopti el ca pentru sine.

— Poftim? îl întrebă Johanna neștiind dacă auzise bine.

— Nu, nimic.

— Eşti ca vremea de pe aici, my lord. Greu

de prevăzut.

Gabriel ridică din umeri în loc de răspuns. Atenţia Johannei se îndrepta acum către grupul de soldaţi care intrase. Observa o schimbare serioasă în purtarea lor.

— Trebuie să vă înclinaţi în fata laird-ului şi a soţiei lui, când intraţi în cameră, le spuse ea.

Aşteptă apoi să vadă dacă soldaţii aveau de gând să se poarte politicos. Era hotărâtă să-i ceară lui Megan să-i aducă un alt vas, dacă îi dădeau de furcă.

Dar oamenii se înclinară în faţa lor şi Johanna era mulţumită. Se îndreptă apoi către masa soldaţilor MacBain, căci doi luptători mai tineri cărora le fusese acordată onoarea de a cina cu stăpânul lor în seara aceea se şi aşezaseră deja. Le ceru să se ridice.

— Nimeni nu se aşază până ce laird-ul şi soţia lui nu şi-au ocupat locurile la masă, le explică răbdătoare.

Soldaţii mormăiră ceva, dar în cele din urmă se supuseră cu toţii. Nu voia să-i bată prea mult la cap şi din cauza asta nu le făcu observaţie pentru că strigau unul la celălalt în timpul mesei.

Era mulţumită de progresele lor. Cel puţin

încercau să fie politicoşi. N-auzi pe nimeni râgâind cât timp ţinu cina.

Auggie îl întrebă apoi pe laird ce va face cu „aurul” din peşteră, dar pentru că-i pusese întrebarea în şoaptă toţi se alarmară crezând că se pune ceva la cale. Johanna era uluită. Cu o seară înainte, când ea începuse să ţipe la ei pentru a se face auzită, nimeni n-o băga în seamă, dar acum când Auggie începuse să şoptească ceva la ureche laird-ului deveniseră dintr-o dată atenţi cu toţii. Se gândi că ar fi bine să reţină lucrul acela, căci îi putea fi de folos cândva.

— Despre ce vorbeşte Auggie? îl întrebă Keith pe laird.

Gabriel se rezemă de speteaza scaunului şi le spuse soldaţilor de butoaiele din peşteră. Toţi începură să chiuie auzind vestea, iar când în sfârşit se liniştiră, Gabriel adăugă că trebuia să-i mulţumească lui Auggie pentru comoară.

— Să mergem să luăm câteva butoaie să le bem în seara asta, sugeră Bryan entuziasmat.

Johanna nu-i dădu timp soţului ei să-i răspundă. Se ridică, aruncându-le o privire nemulţumită soldaţilor. Toţi se ridicară

imediat. Dovada aceasta de respect o impresionă.

— Plecaţi? o întrebă Niall.

— Nu, rămân, îi răspunse ea. Puteţi să luaţi loc, domnilor.

— Dar dumneavoastră sunteţi încă în picioare, îi spuse Lindsay. E un vicleşug, nu-i aşa, my lady? Cum ne vom aşeza, o să începeţi să aruncaţi din nou cu farfurii.

Johanna încercă să se stăpânească.

— Nu voi face aşa ceva. Vreau numai să mă ascultaţi cu atenţie.

— De ce?

Îl privi încruntată pe soldatul care-i pusese întrebarea.

— Dacă aveţi puţină răbdare, o să vă explic. Băutura din peşteră e prea preţioasă şi trebuie s-o schimbăm pe bunurile de care avem nevoie.

Se aştepta ca soldaţii să se împotrivească şi nu fu deloc dezamăgită.

Începură să strige cu toţii în acelaşi timp. Numai părintele MacKechnie şi Gabriel o priveau tăcuţi, zâmbind văzând-o cum încearcă să-i liniştească pe oameni.

— Gândiţi-vă mai bine şi o să înţelegeţi că acesta e singurul lucru pe care-l putem face.

— Dar de ce Dumnezeu trebuie să schimbăm băutura? vru să ştie Keith.

Johanna se întoarse către el.

— Nu înţelegi că e un păcat să furi?

Văzu însă că nimeni n-o asculta şi renunţă să le mai explice. Se întoarse către soţul ei. Înţelese din privirea lui că îl amuza purtarea oamenilor. Se aplecă înspre el şi-l rugă în şoaptă să explice el motivele pentru care voia ca butoaiele de băutură să fie schimbate pe hrană. Gabriel dădu din cap aprobator. Johanna îi mulţumi şi se aşează la loc.

— Tăceţi!

„Ce barbarie să răcneşti aşa la masă”, se gândi Johanna. Dar purtarea lui Gabriel se dovedi eficientă, căci soldaţii încetară imediat să se mai certe. Gabriel dădu din cap mulţumit, apoi se întoarse către ea:

— Acum poţi să le explici motivele pentru care vrei ca băutura să fie schimbată pe hrană.

— Dar eu vreau să le spui tu.

Gabriel clătină din cap.

— Nu, tu va trebui să încerci să-i convingi, îi spuse el. Şi în acelaşi timp să mă faci şi pe mine să înţeleg.

Johanna sări ca arsă în picioare.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu mine?

— Nu, nu sunt de acord cu tine.

Aşteptă până ce soţia lui termină cu protestele, apoi continuă:

— Este eficient să furi, Johanna. Haide, nu mă mai privi aşa. Nu ţi-am trădat încrederea.

— Este un păcat să furi, nu-i aşa, părinte?

Preotul o aprobă din cap.

— Are dreptate, laird.

Dar cuvintele lui abia se mai auziră în larma care se făcu când scaunele se dădură la o parte şi oamenii se ridicară iarăşi în picioare.

— Hotărâţi-vă o dată, doamnă, îi ceru Keith.

— De data asta pleacă? întrebă Niall în şoaptă, dar destul de tare ca să-l audă toţi.

— Nu pare să plece nicăieri, zise Calum.

— Ah, nu, vă rog luaţi loc.

Niciunul însă n-o ascultă până ce nu se aşeză şi ea. Johanna continua să-l privească încruntată pe soţul ei.

— Mi-ai face mare plăcere şi-l vei mulţumi şi pe Dumnezeu, dacă vei folosi butoaiele pentru a le schimba pe bunurile de care are nevoie clanul.

— Da, l-ai mulţumi pe Dumnezeu, o aprobă preotul, îmi cer scuze că te întrerup, dar am o idee.

— Ce idee, părinte? îl întrebă Gabriel.

— Folosiţi numai o parte din butoaie pentru a le schimba pe bunuri şi păstraţi celelalte pentru clan.

Oamenii începură să discute aprins sugestia preotului. Majoritatea soldaţilor Maclaurin erau de acord, dar cei din clanul MacBain se încăpăţânau să păstreze toată băutura pentru ei. Se purtau ca nişte copii care nu voiau să-şi împartă jucăriile cu alţii. Din nefericire, Gabriel era şi el de părerea lor. Johanna îşi privea acum vădit nemulţumită soţul, iar el abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.

Problema părea însă foarte importantă pentru soţia lui şi Gabriel se hotărî să-i facă pe plac şi să renunţe la plăcerea de a mai fura.

— Vom face aşa cum a sugerat preotul, porunci el.

Johanna oftă uşurată, iar Gabriel îi făcu cu ochiul.

— Dar să ştii că n-o să obţii tot timpul ceea ce vrei, o preveni el.

— Nu, desigur, se grăbi ea să-l aprobe.

Era foarte fericită acum că soţul ei se hotărâse să-i facă pe plac şi întinse mâna peste masă să-l mângâie.

— O să aveţi nevoie de un mirositor, zise Auggie.

Toţi se întoarseră să-l privească. Soldaţii mai tineri se arătară foarte nedumeriţi de cuvintele lui şi Lindsay fu primul care-l întrebă ce voia să spună.

— Ce-i aia un „mirositor”, Auggie?

— Un specialist, răspunse bătrânul cu emfază. O să ne spună ce butoaie să păstrăm. Doar nu vreţi să schimbaţi băutura cea mai bună, nu?

— Nu, fireşte că nu, zise Niall.

— Şi mirositorul ăsta n-o să ne bea toată băutura tot încercând-o? întrebă Bryan.

— Mă pricep şi eu la degustat, se lăudă Lindsay. Mă ofer; bucuros să fiu mirositorul vostru.

Ceilalţi începură să râdă auzindu-l; când larma încetă, Auggie începu să le explice:

— Mirositorul nu degustă, ci miroase numai aroma băuturii şi după mirosul ăsta îşi dă seama dacă e bună sau nu.

— Atunci să-l luăm pe Spencer, sugeră Calum. Are cel mai mare nas din tot clanul.

Auggie zâmbi.

— Nu lungimea nasului contează, fiule, ci experienţa. Îndemânarea. Desigur, ăsta e un meşteşug care poate fi învăţat, dar cel mai bine e atunci când ai talent din naştere.

Ştiu eu un mirositor lângă Isle of Islay şi am putea trimite după el, dacă mai e în viaţă. Am mai auzit de altul şi în sud, spre Lowlands, care cred că e un MacDonnell.

— Dar nu putem să primim un străin, protestă Calum. De îndată ce ne va vedea comoara se va întoarce să-i spună laird-ului lui şi o să ne trezim cu tot clanul Macdonnell pe cap.

Johanna nu-i mai asculta de mult. Se gândea la starea ei.

Îi va spune lui Gabriel de copil chiar în seara aceea, după ce se vor fi culcat. Va lăsa luminările aprinse pentru a-i vedea expresia uluită atunci când va auzi vestea. Îşi puse mâna pe pântec. Dumnezeule, va avea într-adevăr un copil!

— Atunci, ne-am înţeles? îl auzi spunând pe Gabriel.

Toţi îl aprobară din cap şi Johanna prinse din întâmplare privirea îngrozită a părintelui MacKechnie. Preotul îi făcu un semn din cap în direcţia soţului ei şi Johanna înţelese că hotărârea ce fusese

luată nu-i plăcea deloc părintelui.

— Ce ați stabilit?

— N-ai fost atentă până acum?

— Nu.

— Dar putem trimite pur şi simplu un sol să le ceară omul, strigă Calum. Tot clanul o să înceapă să aibă bănuieli.

— Da, se vor întreba de ce avem nevoie de un mirositor şi-l vor urmări cu siguranţă, interveni şi Keith.

— Va trebui să-l răpim, le sugeră Auggie.

— Şi de unde ştim pe cine să luăm? întrebă Lindsay.

— Dacă vă hotărâţi să-l răpiţi pe Nevers, atunci vi-l arăt eu.

— Nevers? Ce fel de nume mai e şi ăsta? se întrebă unul dintre soldaţii Maclaurin.

— Gabriel, vrei, te rog, să-mi spui şi mie ce-aţi hotărât? insistă Johanna.

— Am hotărât ce să facem cu omul după ce-l răpim, îi răspunse Calum în locul lairdului, după ce a ales băutura care să ne rămână nouă.

— Da, asta am hotărât, îl aprobă Keith.

— Şi toată lumea e de acord? mai întrebă Auggie. Îl răpim pe Nevers?

Toţi îl aprobară în cor, dar Johanna aştepta în continuare să i se răspundă.

— Vă rog să-mi spuneţi şi mie… începu ea din nou.

— N-ar trebui să mutăm butoaiele în sală? întrebă Bryan în acelaşi timp.

— Unde e peştera? vru să ştie Keith.

Johanna nu mai avea răbdare. Părintele MacKechnie o privea foarte îngrijorat şi era hotărâtă să afle de ce.

— Un moment, vă rog, strigă ea. Keith, ai spus că v-aţi hotărât ce să faceţi cu omul după ce…

— Da, toţi am hotărât, o corectă el.

— Şi? insistă Johanna.

— Şi ce, my lady?

— Ce veţi face cu el? îl veţi lăsa să plece acasă, nu?

— Dumnezeule, nu, fetiţo! zise Auggie strâmbând din nas. Nu poate pleca acasă.

— De ce nu?

— Pentru că-i va spune laird-ului lui de butoaie, îi explică Keith.

— Nu-l putem lăsa să vorbească, se amestecă şi Bryan.

— Fiţi siguri că va vorbi, îl aprobă Niall. Eu unul ştiu că i-aş spune laird-ului meu.

Keith încercă să schimbe subiectul, dar Johanna nu-l lăsă.

— Nu mi-aţi răspuns încă la întrebare,

insistă ea. Ce aveţi exact de gând să faceţi cu el?

— Ei, Johanna, asta nu e treaba ta, zise Gabriel. De ce nu te duci tu lângă foc să coşi puţin?

Încerca să-i distragă atenţia şi asta o făcu şi mai bănuitoare.

— Nu-mi arde acum de cusut, my lord, şi nu voi pleca nicăieri până când cineva nu-mi va răspunde la întrebare.

Gabriel oftă.

— Eşti tare încăpăţânată.

Toţi soldaţii dădură aprobator din cap. Văzând că nimeni nu avea de gând să-i răspundă Johannei, preotul îşi zise că e de datoria lui să-i spună ce se hotărâse.

— Plănuiesc să-l ucidă, copila mea.

Johannei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îl rugă pe preot să repete, apoi scoase un strigăt îngrozit. Se ridică în picioare şi scutură vehement din cap:

— Şi tu ai fost de acord cu asta? îl întrebă pe soţul ei.

— E laird, my lady, îi spuse Calum, şi nu-şi exprimă părerile.

— Da, aşteaptă numai să audă părerile noastre şi apoi le aprobă sau nu.

— Nu va fi de acord cu ideea voastră.

— Şi de ce nu, my lady? E un plan bun, se împotrivi Michael.

Gabriel n-avusese nici cea mai mică intenţie de a fi de acord cu propunerea oamenilor, căci nu i se părea deloc cinstit să răsplătească într-un asemenea fel pe cineva care i-ar fi de folos, însă nu-i plăcu faptul că soţia lui se amesteca în treburile sale. Încercă însă să găsească şi o altă soluţie.

— Nu se va atinge nimeni de omul acela.

Câţiva soldaţi începură să protesteze.

— Dar, doamnă, este pentru prima dată când soldaţii MacBain şi Maclaurin cad la învoială, îi spuse Keith.

Johanna era de-a dreptul mânioasă.

— Înţeleg eu bine? întrebă privindu-şi soţul. Vreţi să-l ucideţi pe omul acela după ce vă veţi folosi de el?

— Da, cam aşa ceva, îi răspunse Calum în locul laird-ului.

O privea în ochi şi avu chiar îndrăzneala de a-i zâmbi, după ce recunoscu ticăloşia pe care voiau s-o facă.

— Deci aşa răsplătiţi voi binele care vi se face?

Nimeni nu-i răspunse. Johanna îi scrută cu privirea, apoi se întoarse din nou către soţul ei.

Gabriel dădu din cap pretinzând că e de acord cu planul lor. Johanna se hotărî să încerce să-l facă să înţeleagă.

— Gabriel, dacă să furi e un păcat, atunci să ucizi cum e?

— E necesar.

— Ba nu, nu e.

Vedea că soţia lui începe din nou să se enerveze şi ştia că ar fi trebuit s-o liniştească spunându-i că n-avea de gând să-i facă niciun rău acelui om. Dar, Doamne, îi plăcea atât de mult când se enerva! Cum de o crezuse atât de timidă? îşi aminti cum se purtase Johanna în prima zi când se întâlniseră. Da, era sfioasă atunci; îngrozită, de fapt. Micuţa şi delicata lui soţie se schimbase mult într-un timp atât de scurt. Şi schimbările erau toate în bine, desigur. Însă lui îi plăcea să se creadă puţin răspunzător pentru asta. Johanna nu se simţise deloc în siguranţă, când venise pentru prima dată în Highlands, dar acum lucrurile stăteau desigur altfel. Era limpede că are încredere în el, căci dacă s-ar mai fi temut, n-ar fi început să strige aşa la el.

— Nu pot să cred că-ţi vine să zâmbeşti, Gabriel. Ţi-ai pierdut cumva minţile?

— Tu mă fad să zâmbesc, Johanna. Te-ai

schimbat mult de când te-ai măritat cu mine. Desigur, ai avut dintotdeauna calităţi, dar le ţineai ascunse sub o aparentă indiferenţă. Dumnezeu mi-e martor că sunt mândru de tine când mă înfrunţi aşa.

Johannei nu-i venea să creadă că soţul ei îi făcea complimente în mijlocul unei discuţii aprinse pe care ea era hotărâtă s-o câştige. Se gândi că era un vicleşug al lui, că voia să-i abată atenţia cu vorbe de laudă. Dar ea n-avea de gând să cedeze.

— Şi tu mă faci să fiu mândră de tine. Dar să ştii că tot n-am să te las să-l ucizi pe omul acela. De data asta voi pune piciorul în prag şi-ţi voi spune răspicat că ar fi mai bine să renunţi la ideea ta. Să știi că n-am să cedez.

Părea gata să ucidă pe cineva şi Gabriel se gândi că putea fi chiar el acea persoană. Nu rezistă tentaţiei de a o mai tachina puţin.

— Am hotărât să-ți ascultăm sugestia de a schimba băutura pe bunurile de care avem nevoie pentru a-ţi face ţie pe plac, dar voi pune amândouă picioarele în prag în ceea ce-l priveşte pe omul pe care-l vom aduce aici.

Se auziră câteva exclamaţii de aprobare din partea soldaţilor.

— Nu-l putem lăsa să se întoarcă pur şi

simplu acasă. O să ne aducă pe cap o întreagă armată să ne fure butoaiele, îi explică Keith văzând privirea încruntată a stăpânei sale.

— Nu, desigur că nu putem face aşa ceva, strigă un alt soldat Maclaurin.

— Iar se ridică în picioare, zise Bryan exasperat.

— Pentru numele lui…

Oamenii începură să bodogănească, dar se grăbiră să se ridice. Johanna nu-i luă în seamă.

— Gabriel, dacă omul pe care-l veţi aduce nu va vedea drumul pe care e purtat şi nu va şti unde este peştera, atunci cu siguranţă că nu va putea conduce pe nimeni spre locul unde ţinem butoaiele, nu-i aşa? Deci…

Se opri, lăsându-l pe soţul ei să tragă concluziile. O fi el pe jumătate sălbatic, dar e un om inteligent şi va înţelege desigur ce voia să-i spună.

Calum bătu cu palma în masă.

— E o idee bună.

— Mie mi se pare puţin mârşav, zise Keith. Eu unul aş prefera să fie ucis, dar dacă stăpâna ţine morţiş să-l lăsăm în viaţă, atunci sunt de acord cu planul ăsta.

— E deşteaptă, zise Auggie plin de

mândrie.

Johanna nu înţelegea despre ce tot vorbeau. Se uita stăruitor la soţul ei, care o privea uluit la rândul lui.

— Nu mă laşi să-l ucid, nu? o întrebă după câteva minute de tăcere.

Părea foarte nenorocit; Johanna îi răspunse exasperată.

— Să ştii că n-am să te las.

— La dracu', oftă Gabriel.

Johanna interpretă înjurătura lui ca o recunoaştere a faptului că se dădea bătut.

— Mulţumesc, îi şopti. Ştiam că ai să înţelegi.

Se prăbuşi pe scaun răsuflând uşurată. Soldaţii se aşezară şi ei.

— Vom face cum ne-ai sugerat, îi zise Gabriel.

— E puţin mârşav, dar merge, adăugă Keith în semn de laudă pentru stăpâna lui.

— Mârşav?

Nu înţelegea ce voia să spună Keith, iar sclipirea din ochii lui Gabriel o nedumerea şi mai tare. Chiar îi părea bine că era nevoit să cedeze în faţa ei? îşi îndreptă privirile către părintele MacKechnie pentru a vedea care era părerea lui. Preotul nu părea deloc să se bucure de victoria ei; ba chiar arăta

îngrijorat din nou şi asta o făcu să devină bănuitoare.

— Keith, ce ţi se pare de fapt mârşav?

— Mârşav sau nu, e un plan bun, doamnă, zise Calum.

— Ce plan?

— Cel pe care ni l-aţi propus, zise el. Nu vă amintiţi?

— Se pare că are într-adevăr probleme cu memoria, îl auzi spunând pe Keith. Nu pare să-şi amintească deloc în ce zi suntem. Din nou s-a îmbrăcat cu celălalt pled.

— Îmi explică şi mie cineva ce fel de plan am propus?

— Păi, ne-aţi sugerat să-l orbim, îi dădu Keith explicaţia îngrozitoare.

Murmure de aprobare se auziră din rândurile soldaţilor. Johanna sări în picioare şi toţi se grăbiră să se ridice.

— Mă gândesc s-o legăm de scaun, mormăi Auggie. M-am săturat să mă tot ridic şi să mă așez la loc.

Johanna simţi că începe s-o doară capul. Ajunsese la capătul răbdării şi aproape că urlă la ei să se aşeze. Îşi dădu însă imediat seama că n-ar fi trebuit să ţipe şi încercă să se calmeze. Trebuia să-i facă o dată să înţeleagă pe barbarii ăştia.

— Să știți că există întotdeauna mai multe intrări într-un castel, începu ea, abia reuşind să se stăpânească.

— Doamnă, o întrerupse Keith, am mai discutat asta, chiar n-aţi înţeles? Avem una în faţă, una în spate…

— Te rog să taci din gură, ţipă Johanna. Apoi îşi coborî vocea şi continuă. Îmi vine să urlu. Doamne!

— Păi, chiar urlaţi, my lady, îi zise Lindsay.

Johanna încercă din nou să se calmeze. Îi va face până la urmă să înţeleagă sau îşi va da sufletul tot încercând. Era sigură că mulţi dintre ei îşi dădeau seama că ar fi un păcat să-l orbească pe bietul om. Dar trebuia să-i convingă şi pe ceilalţi. Doar toţi făceau parte din clanul ei şi avea datoria să-i facă să înţeleagă.

— Dumnezeu să mă ajute, şopti ea.

— Ce-ai zis? întrebă Lindsay.

— Nu pot să cred că vă gândiţi să-l orbiţi pe bietul om!

— Dar chiar dumneavoastră ne-aţi dat ideea, my lady.

— Keith, dacă aveam acum o farfurie, jur că…

— Iar se enervează, îi preveni Auggie.

Johanna se întoarse către soţul ei.

— Nimeni nu-l va orbi pe omul acela. Nici nu vreau să aud de asta. Când v-am spus că există mai multe intrări într-un castel, mă gândeam să vă dau un sfat – Dumnezeule, Keith, dacă încerci iar să-mi spui câte intrări sunt în castelul ăsta, jur că o să-ţi arunc cu ceva în cap – Gabriel voiam să spun că… Of, Doamne, am uitat.

— Încercaţi să vă amintiți cum să intrați în castel, doamnă, vru Bryan s-o ajute.

— Ba nu. Voiam să vă fac să înţelegeţi, proştilor. Există mai multe feluri de a curăţa un peşte, pricepeţi? Dacă nu vreţi ca omul acela să vadă unde este peştera, atunci puteţi pur şi simplu să-l legaţi la ochi.

— Da’ noi aici nu curăţăm peştele, îi zise Lindsay. Îl mâncăm aşa.

Îi venea să-l ucidă şi-i aruncă soldatului o privire care-l reduse la tăcere.

— Iar o enervaţi, ţipă Auggie, şi nu e bine, mai ales acum că e bolnavă. Cere-ţi scuze, băiete!

— Gabriel, vreau să-mi dai cuvântul că n-ai să-i faci niciun rău acelui om, îi ceru Johanna soţului ei, însă el o privea încruntat.

Lindsay se bâlbâia încercând să-şi ceară

scuze, Keith considera necesar să-i mai enumere încă o dată câte intrări sunt în castel, pe câtă vreme Calum se întreba cu voce tare dacă englezii curăţau într-adevăr peştele înainte de a-l mânca. Îi considera destul de neghiobi pentru a face aşa ceva.

— N-ar trebui ca doamna să poarte astăzi culorile noastre? întrebă Michael, cel mai tânăr dintre soldaţii Maclaurin, care observase de-abia acum ce pled purta Johanna.

— Da, aşa ar trebui, dădu Keith resemnat din cap.

— Auggie, ce dracului ai vrut să spui când ai zis că nevasta mea e bolnavă?

— A leşinat azi după-amiază, laird, îi explică Auggie. A căzut aşa, ca moartă.

Răcnetul lui Gabriel făcu să se cutremure pereţii. Toată lumea amuţi. Cu două luni în urmă, o asemenea purtare ar fi înspăimântat-o la culme pe Johanna. Da, se schimbase mult de când se măritase cu Gabriel. Pentru că acum purtarea lui nu făcu decât s-o enerveze. Îi tiuiau urechile și-i aruncă o privire nemulţumită soţului ei.

— Chiar trebuie să te porţi aşa?

El însă nu-i luă în seamă mustrarea.

— Deci ai leşinat cu adevărat? De data

asta nu te-ai prefăcut?

Johanna nu-i răspunse. Se întoarse către soldaţi şi-i scrută cu privirea.

— De ce trebuie să ţipaţi tot timpul? Vă previn, când vine mama aici va trebui să vorbiţi toţi în şoaptă.

Soldaţii nu-i răspunseră destul de repede.

— Aţi auzit ce-am spus? îi întrebă ea răcnind.

Soldaţii dădură aprobator din cap şi Johanna scoase un oftat de mulţumire nu prea potrivit unei doamne. Apoi prinse privirea părintelui MacKechnie şi zâmbetul lui o uimi, căci nu înţelegea ce găsea preotul atât de amuzant.

— Răspunde-mi, fir-ar al dracului, îi strigă Gabriel, hotărât să obţină o explicaţie.

Johanna tresări; se şi vedea zăcând în pat în următoarele când sau şase luni şi se strâmbă numai gândindu-se la asta. Își zise că ar fi mai bine să încerce să-l liniştească. Doar era soţul ei şi părea foarte tulburat de faptul că ea ar putea fi bolnavă.

— Nu e chiar aşa. Nu mă doare nimic.

— Ai leşinat sau nu? o întrebă din nou Gabriel ridicându-se în picioare şi aruncând cât colo scaunul pe care stătuse.

O domina cu statura lui, impunătoare ca

arhanghelul răzbunător, cu care ei îi plăcea să-l compare în visele sale. Era într-adevăr magnific. Se aplecă foarte aproape de ea, intenţionând în mod evident s-o intimideze ca s-o silească să-i răspundă.

Johanna întinse mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Promite-mi că n-ai să facă nici un rău acelui om şi-ţi explic ce s-a întâmplat.

Gabriel o prinse de mână înainte de a-i răspunde.

— Nu sunt acum în toane să negociez, nevastă. Ce motive ai avea să te prefaci că leşini în faţa lui Auggie?

— Nu s-a prefăcut deloc, laird. Mi-aş fi dat seama.

— Aş dori să discutăm asta între patru ochi, îi şopti Johanna soţului ei.

— Am dus-o la Glynis să-i dea un sfat, zise Auggie.

— Credeţi că s-a prefăcut când a leşinat aseară? îl întrebă Bryan pe laird.

— E destul de afurisită să încerce să ne păcălească, se auzi vocea lui Lindsay.

— Da, e cam afurisită, îi aprobă şi Calum pe soldaţii Maclaurin.

Johanna era uluită de îndrăzneala lor. Îşi trase mâna din strânsoarea soţului ei şi se

întoarse către soldaţi.

— Cum puteţi să spuneţi că sunt afurisită? ţipă ea.

Îl privi pe Gabriel, aşteptând ca el să-i vină în ajutor, în vreme ce soţul ei o privea în aşteptarea unui răspuns.

— Cum poţi permite oamenilor tăi să mă insulte?

— Ţi-au făcut un compliment, la dracu'! Johanna, când pun o întrebare, aştept să mi se răspundă.

— Da, desigur, îl aprobă ea încercând să-l liniştească. Dar acum nu e momentul…

Nu-şi putea scoate din cap insulta soldaţilor.

— Nu pot să cred că mă consideraţi afurisită! strigă ea.

— Păi, l-ai ucis pe Căţelandru şi încă vreo trei pe deasupra, îi aminti Calum.

— Trebuia să-i ucid. N-am făcut-o din răutate.

— Şi ne-aţi dat ideea să-l orbim pe omul care va mirosi băutura, zise Keith.

— Să-l legaţi la ochi, îl corectă ea.

— L-aţi rănit pe Robert MacInnes şi asta a fost o treabă a dracului de afurisită, my lady.

— Aş face-o din nou, zise ea.

N-avea de gând să pretindă că-i părea rău pentru faptul că-l rănise pe soldat. Voise s-o lovească din nou pe Clare MacKay, iar ea nu putea permite aşa ceva.

— Da, sunt convins că aţi face-o din nou, aprobă Keith. Şi tocmai ăsta e motivul pentru care vă credem afurisită, doamnă. E o onoare să vă avem ca stăpână.

Sunete de aprobare întăriră complimentul lui Keith. Johanna se fâstâci. Îşi dădu părul pe spate, încercând să nu arate cât de mult o impresionaseră cuvintele lui Keith.

— Înţeleg că e un compliment, dar nu vreau să vă aud spunând că sunt afurisită şi de faţă cu mama. Ea n-ar înţelege.

— Johanna! o strigă din nou Gabriel, la capătul răbdării.

Îşi dădu seama că soţul ei aşteptase prea mult răspunsul ei. Se întoarse către el şi-i zâmbi:

— Doriţi să-mi spuneţi ceva, my lord?

Gabriel strânse din ochi enervat. Da, era clar că ajunsese la capătul răbdării. Johanna îşi adună puterile, apoi începu să-i vorbească:

— Nu m-am prefăcut că leşin prima dată şi am mai leşinat o dată azi după-amiază. Totuşi, se grăbi să adauge înainte ca el să

înceapă din nou răcnetele, să ştii că nu sunt chiar bolnavă. Glynis mi-a explicat totul.

— În pat cu tine!

— Ştiam eu că asta o să zid, ţipă ea.

Gabriel o luă de mână şi o trase după el spre uşă...

— Şi cât timp trebuie să stau în pat? întrebă ea zbătându-se să se elibereze.

— Până când o să te faci bine. La dracu', ştiam eu că eşti prea firavă ca să rezişti măcar un an!

Johanna scoase un strigăt enervat. O supăraseră foarte tare cuvintele lui. Soldaţii îi priveau desigur foarte atenţi şi începură să zâmbească auzind cuvintele laird-ului şi văzând reacţia soţiei lui.

— Dacă mă credeai atât de neputincioasă, n-ar fi trebuit să te însori cu mine.

— Ha!

Johanna îşi trase mâna dintr-a lui şi Seu un pas înapoi, înainte ca el să aibă timp s-o prindă din nou de mână.

— Stai să vezi că iar devine afurisită, zise Lindsay.

— Nu şi cu laird-ul, îi răspunse părintele MacKechnie clătinând din cap. E părtinitoare cu MacBain.

— Mie nu prea-mi pare părtinitoare acum,

se auzi şi glasul lui Bryan. E la fel de încruntată ca şi el.

Johanna nu era atentă la comentariile soldaţilor. Îl privea acum fix pe soţul ei, care se dovedea atât de încăpăţânat.

— Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine, nu-i aşa?

Gabriel nu-i răspunse destul de repede.

— Te-ai însurat cu mine ca să obţii pământul! După ce am să mor, să ţii minte să te însori cu o femeie cât mai voinică, de preferat una care să râgâie la fel ca soldaţii tăi.

Privirea lui îngrozită o făcu însă să se oprească.

— Nu, n-ai să mori! îl auzi şoptind cu o voce răguşită şi plină de teamă.

Johanna era uluită. Gabriel părea de-a dreptul îngrozit.

— N-am să te pierd.

— Nu, n-ai să mă pierzi.

Se duse lângă el şi-l luă de mână. Ochii i se umplură de lacrimi privindu-l pe bărbatul acela minunat, care încerca să-i bage minţile în cap. O iubea. Nu i-o spusese încă, dar dovada era în ochii lui şi Johanna se simţea copleşită.

O ajută să urce scările; îl simţea

tremurând. Nu voia să-l mai lase să-şi facă griji. Se opri în capătul scărilor ce duceau către dormitorul lor şi se întoarse către el.

Soldaţii îşi întinseseră toţi capetele să vadă ce se va întâmpla, dar erau foarte departe pentru a putea auzi ceva.

— Gabriel, îţi aminteşti de ce eram neliniştită când ne-am căsătorit?

— Erai neliniştită de prea multe lucruri pentru a-mi aminti. Şi nu-mi mai da mâinile la o parte. O să te duc eu sus. Nu-ţi dai seama că ţi-ai putea frânge şi gâtul dacă ai leşina pe scările astea abrupte? Pe toţi dracii, dacă ţie nu-ţi pasă de ce se întâmplă cu tine, să ştii că mie îmi pasă.

Îşi dădea seama că devenise prea vulnerabil şi asta nu-i plăcea.

— Ce o să spună mama ta, dacă o să te găsească moartă, când o să vină? mormăi el.

— Mama are să te placă mult, Gabriel.

El o privi exasperat. O ridică în braţe şi Johanna începu să-l sărute.

— Să ştii că tot o să te duc în pat, îi spuse el.

— În noaptea nunţii noastre ţi-am spus că sunt stearpă.

— Nu, nu mi-ai spus tu. Nicholas mi-a

spus.

— Mi-aduc foarte bine aminte că am menţionat şi eu lucrul ăsta în noaptea nunţii.

— Da, l-ai menţionat. De fapt, chiar de câteva ori.

Gabriel începu să urce scările către dormitor şi Johanna îşi lăsă capul pe umărul lui, mângâindu-l pe păr. Se întrebă dacă şi copilul lor va avea părul de aceeaşi culoare. I-ar plăcea mult să aibă o fetiţă, dar ar fi la fel de fericită şi dacă ar avea un băietei.

— Ei bine, nu sunt, îi şopti ea.

Aşteptă până ce ajunseră la uşa dormitorului, dar el nu-i răspunse nimic.

— Ai auzit ce-am spus? Nu sunt.

— Ce nu eşti?

— Nu sunt stearpă.

Gabriel deschise uşa şi se opri în prag, privind-o. Apoi o lăsă încet jos.

— Tu chiar crezi că asta contează atât de mult pentru mine? Tu şi Alex sunteţi toată familia pe care mi-o doresc şi n-am nevoie de alt copil. La naiba, femeie, chiar n-ai înţeles cât de mult te… că tu însemni mai mult pentru mine decât…

La dracu’, se bâlbâia ca o babă. Fi făcu semn să intre înăuntru.

— Războinicii nu-şi pierd timpul cu dragostea, murmură el.

Părea tare nenorocit şi Johanna încercă să nu zâmbească. Ştia că lui Gabriel nu-i plăcea să-i spună ce simţea. Se potriveau în privinţa asta.

— Gabriel…

— Nu vreau să te mai aud vreodată spunându-mi că eşti stearpă, Johanna. Şi acum încetează să te mai agiţi atât.

Johanna se plimba prin cameră. Auzindu-l se întoarse să-l privească.

— Poate că tu nu mai ai nevoie de un alt copil, my lord, dar eu îţi spun că în vreo şase, şapte luni o să mai ai unul.

Nu părea să înţeleagă; clătină din cap.

— O să avem un copil.

Pentru prima dată în viaţa lui, Gabriel MacBain rămase fără grai şi soţia lui consideră că era cea mai potrivită reacţie.

Doar se înfăptuise un miracol, nu?

CAPITOLUL XVI

— Eşti sigură? o întrebă Gabriel în şoaptă pentru a nu-şi trezi fiul.

Alex dormea pe o saltea în aceeaşi cameră cu ei. Nu i se vedea decât vârful capului ieşind de sub maldărul de pături de care

Johanna consideră că micuţul avea nevoie pentru a nu-i fi frig.

Ei erau acum amândoi în pat şi Gabriel o ţinea în braţe. Johanna răsuflă uşurată acum că, în sfârşit, soţul ei spusese ceva. Îi dăduse vestea cea bună cu aproape o oră în urmă şi aşteptase ca el să-i spună cât de fericit îl făcuse. Dar Gabriel nu-i zisese încă nimic.

— Am toate semnele, îi şopti ea. La început nu mi-a venit să cred, firește, pentru că atât timp mă crezusem stearpă. Eşti fericit pentru copil, Gabriel?

— Da.

Johanna suspină din nou uşurată. Era prea întuneric și nu-i putea vedea chipul, dar bănuia că zâmbea.

— Glynis mi-a spus că o femeie poate fi stearpă cu un bărbat, dar poate avea copii cu un altul. Ştii ce înseamnă asta?

— Ce?

— Că şi bărbaţii pot fi sterpi.

Gabriel izbucni în râs şi Johanna se grăbi să-l liniştească! ca nu cumva să-l trezească pe Alex.

— E clar că primul tău soţ era.

— Şi de ce te bucură asta?

— Pentru că era un ticălos.

Nu-l putea contrazice.

— Dar de ce nu recunosc bărbaţii că şi ei pot fi sterpi?

— Pentru că asta le-ar răni mândria. E mai uşor să dai vina pe femei. Nu e drept, dar e mai uşor aşa.

Johanna căscă zgomotos. Gabriel o mângâia pe spate şi asta o adormea şi mai mult. Gabriel o mai întrebă ceva, dar era prea obosită pentru a-i răspunde. Închise ochii şi adormi imediat.

Gabriel mai rămase treaz aproape o oră. O ţinea strâns la pieptul lui pe Johanna, gândindu-se la copil. Şi-ar fi dorit un băiat, căci niciodată un bărbat nu poate spune că are destui fii care să-l ajute să clădească un imperiu. Dar, de fapt, spera să aibă o fetiţă, o fetiţă cu ochi albaştri şi părul blond ca mama ei. Şi dacă Dumnezeu va vrea să recreeze un lucru desăvârşit, atunci fiica lui va fi şi la fel de curajoasă.

Adormi cu zâmbetul pe buze.

Laird-ul le spuse oamenilor din clan despre copil în dimineaţa următoare. Johanna stătea alături de soţul ei pe treptele de la intrarea castelului, ţinându-l pe Alex de mână.

Toţi se bucurară în egală măsură. Alex,

căruia îi spuseseră înainte că va avea un frăţior sau o surioară, nu păruse însă prea interesat de această noutate şi asta îi convinse pe părinţii lui că micuţul se simţea în siguranţă.

Acum copilul nu-şi găsea astâmpărul şi abia aştepta ca ei să spună vestea şi celorlalţi. Tatăl său îi promisese că-l va lua la o plimbare călare şi pentru un copil de patru ani un minut de aşteptare pare o veşnicie.

După ce Gabriel scăpă de toţi cei care veniseră să-l felicite, Johanna se întoarse să-i vorbească lui Calum:

— M-am gândit la câteva nume pe care aş vrea să…

— Dumnezeule, doar nu vreţi să ne spuneţi numele copilului! strigă Keith alarmat. Părea de-a dreptul îngrozit de neştiinţa ei. Nu ştia că numele copilului nu trebuie spus nimănui înainte de botez?

O întrebă exact acest lucru de îndată ce reuşi să îngaime un cuvânt şi Johanna îi răspunse că nu-şi dăduse seama de asta.

— Niciodată nu m-a interesat să cunosc cum trebuie să mă port când voi avea un copil, le explică ea.

— Cum vine asta, my lady? o întrebă

Calum. De obicei femeile măritate sunt foarte atente la asemenea lucruri.

— Da, dar eu credeam că sunt stearpă.

— E limpede că nu sunteţi, zise Keith.

— Nu, nu sunt, zâmbi ea.

— Va trebui să ne dăm toată silinţa să vă explicăm cât este de importantă alegerea numelui unui copil.

— Numele unui om nu este pur şi simplu un nume.

Keith însă nu-i lăsă răgaz să-l întrebe pe Calum ce voise să spună.

— Dacă altcineva află numele copilului înainte de botez, i-ar putea face farmece.

Calum dădu aprobator din cap.

Privirea lor serioasă îi spunea Johannei că nu glumeau. Credeau cu adevărat toate prostiile acelea.

— Este un obicei sau o superstiţie? întrebă ea.

— Şi dacă pruncul plânge în timpul botezului, atunci înseamnă că diavolul a fost alungat din el, my lady, se amestecă Glynis în discuţie, dorind să adauge şi ea câteva lucruri foarte importante. N-aţi ştiut asta până acum?

Johanna clătină din cap în loc de răspuns. N-auzise niciodată ceva mai absurd, dar nu

voia s-o jignească pe Glynis, aşa că se abţinu să zâmbească.

— Atunci, sper că pruncul meu va plânge, zise ea.

— Puteţi chiar să-l ciupiţi puţin ca să fiţi sigură că va plânge, îi sugeră Glynis.

— Unele mame aşa fac, zise şi Keith.

— Şi dacă pruncul se naşte la miezul nopţii sau la scăpătatul soarelui, va avea darul de a prooroci viitorul. Dar Cerul fie cu el dacă va veni pe lume când vor bate clopotele, căci atunci va avea puterea de a vedea stafii şi spirite, ascunse ochilor oamenilor de rând.

— Tata, nu plecăm? întrebă Alex.

Gabriel îi făcu semn din cap că vor pleca imediat, apoi H porunci Johannei să nu se obosească prea tare, se aplecă, îşi luă fiul în braţe şi se îndreptă către grajduri. Se întâlni pe drum cu Leila, care trecu pe lângă el salutându-l, îndreptându-se; către stăpâna ei pentru a o felicita.

— E o veste minunată, my lady.

— Da, e, într-adevăr, o aprobă Glynis. Tocmai îi dădeam câteva sfaturi stăpânei.

— Iar eu îmi voi da toată silinţa să le ţin minte pe toate, promise Johanna.

— Eu nu prea cred că o să le ţineţi minte,

clătină din cap Keith. Aţi uitat iar în ce zi suntem şi din nou purtaţi celălalt pled.

— Încep să mă întreb dacă n-o face dinadins, zise Calum pe un ton glumeţ.

De îndată ce-l auzi pe soldatul MacBain vorbind, Leila se întoarse cu spatele la el, ţinându-şi privirea în pământ. Johanna observă asta şi se miră foarte tare.

— Glynis, Megan mi-a spus că te pricepi să tai părul, zise Johanna.

— Da, mă pricep.

— Clare MacKay ar avea nevoie de ajutorul tău. Soldaţii MacInnes i-au retezat pur şi simplu părul.

— Da, ştiu, zise Glynis. Voiau ca toţi cei care-o vor vedea să afle de ruşinea ei.

Johanna nu voia să mai prelungească discuţia despre Clare.

— Da, tatăl ei va veni aici azi şi mă întrebam dacă ai putea…

— Am înţeles şi aş fi fericită să vă pot fi de folos, doamnă. Mă duc să-mi aduc foarfeca și-mi voi da toată silinţa s-o fac să arate cât mai bine.

— Mulţumesc. Leila, te rog, nu pleca încă, adăugă Johanna văzând-o pe cealaltă femeie Maclaurin dând să plece.

— De vreme ce lady Johanna poartă

culorile MacBain, cred că e obligaţia ta să ai grijă de doamna astăzi, îi zise Keith lui Calum.

— Dar pot să am şi singură grijă de mine, domnilor, le răspunse Johanna. Vă pierdeţi amândoi timpul tot ţinându-vă după mine.

Dar cei doi nu luară în seamă protestele ei.

— Da, e obligaţia mea, răspunse Calum.

Johanna îşi zise că va trebui să vorbească cu Gabriel despre ordinul acela fără sens pe care-l dăduse soldaţilor lui. Ştia că oamenii vor continua să o urmeze peste tot, până ce vor primi poruncă de la laird să-şi vadă de treburi.

Keith făcu o plecăciune stăpânei lui, apoi plecă să-şi vadă de treburi. Calum tocmai voia să intre înăuntru, când Johanna îl luă de brat, silindu-l să rămână.

— Poţi să mai rămâi o clipă, Calum. Aş vrea să te prezint Leilei.

Soldatul o privi crezând că şi-a pierdut minţile.

— Dar o cunosc pe Leila de multă vreme, răspunse el fără a-i arunca măcar o privire femeii.

Johanna se întoarse către Leila, care continua cu încăpăţânare să privească în

pământ.

— Şi tu îl cunoşti pe Calum, Leila?

— Ştiţi foarte bine că-l cunosc, şopti Leila.

— Atunci spuneţi-mi, vă rog, amândoi, de ce vă purtaţi ca şi când nu v-aţi fi văzut niciodată? Sunt foarte curioasă să ştiu şi îmi dau seama că mă amestec în probleme care nu mă privesc, dar vă asigur că nu o fac cu intenţii rele. După modul în care vă ocoliţi privirile, îmi dau seama că, mă rog, s-ar putea să ţineţi unul la celălalt.

— Dar el e un MacBain.

— Iar ea e o Maclaurin.

— Scuzaţi-mă, doamnă, îi zise Calum cu voce aspră, mă aşteaptă treburi importante şi n-am timp de discuţii prosteşti.

Ieşi fără să se uite măcar la Leila, care continua să privească în altă parte. Johanna o mângâie uşor pe braţ.

— Iartă-mă, te rog, n-am vrut să supăr pe niciunul din voi. Dar tu tii la Calum, nu-i aşa?

Leila dădu din cap.

— Am încercat să-mi ţin în frâu sentimentele, doamnă, şopti ea, dar n-am reuşit.

— Iar eu cred că şi Calum ţine foarte mult la tine.

— Nu, se împotrivi Leila. N-ar putea niciodată să se îndrăgostească de o Maclaurin.

— Nu mi-am dat seama că neînţelegerile dintre cele două clanuri sunt atât de adânci.

— Cum nu v-aţi dat seama? Modul în care oamenii se încruntă de fiecare dată când încurcaţi pledurile ar fi trebuit să vă facă să vă daţi seama cât e de importantă această problemă pentru ei. Încercăm să ne obişnuim unii cu ceilalţi dar, în acelaşi timp, vrem să păstrăm distanţa care ne separă.

— Dar de ce trebuie să păstraţi distanţa?

Leila îi mărturisi că nici ea nu ştia de ce.

— Îi suntem cu toţii recunoscători laird-ului pentru răbdarea de care dă dovadă faţă de noi, zise ea. Am auzit că aţi spus la cină că pământul aparţine acum clanului MacBain. Toată lumea vorbeşte despre asta, my lady, şi mulţi vă dau dreptate. Dar soldaţilor Maclaurin nu le-a plăcut să audă acest adevăr.

— Ştii ce cred eu? Cred că avem un pled în plus.

— Da, aşa e, o aprobă Leila. Dar niciunul din clanuri nu va renunţa de bună voie la culorile lui, indiferent cât de mult aţi încerca să-i convingeţi.

— Dar nici n-am de gând să încerc să-i conving. Spune-mi, te rog, dacă şi Calum ar fi fost un Maclaurin, crezi că ţi-ar fi făcut curte?

— Sper că mi-ar fi Scut. Dar nu e un Maclaurin şi, oricum, nu simte nimic pentru mine.

Johanna schimbă subiectul.

— Ţi-ar plăcea să te întorci să mă ajuţi din când în când la treburi?

— Oh, sigur că da, my lady. Şi atunci l-aş putea vedea…

Se opri înainte de a se da în vileag.

Dar Johanna înţelese.

— Da, l-ai vedea mai des pe Calum.

Leila roși.

— Dar laird-ul nu vrea ca eu să…

— Ba sigur că vrea. Vino la cină diseară, Leila, şi ai să stai lângă mine. Vom discuta apoi despre treburile pe care va trebui să le faci.

— Aş fi onorată să stau la masa dumneavoastră, şopti Leila emoționată.

— Acum trebuie să plec, căci e rândul meu să stau cu Clare. Ne vedem diseară, Leila.

Johanna urcă grăbită scările şi se duse de-a dreptul în dormitorul lui Clare. Îi spuse lui Megan să plece şi se aşeză lângă patul

bolnavei.

— Aţi urcat singură scările, my lady? o întrebă Megan.

— Desigur, îi răspunse Johanna surprinsă de tonul ei dezaprobator.

— Dar aţi fi putut cădea. N-ar trebui să riscaţi atât.

— Megan, sunt destui care mă cicălesc. Să ştii că o să înnebunesc dacă vă tot ţineţi de capul meu zi şi noapte. Mă ţin de balustradă când urc, adăugă văzând privirea indignată a lui Megan.

— Eşti bolnavă, Lady Johanna? o întrebă Clare.

— E însărcinată la fel ca şi tine, îi răspunse Megan.

Apoi se înclină şi ieşi închizând uşa.

— Felicitări, my lady. Sper că veţi da soţului dumneavoastră un băiat sănătos, zise Clare, încercând să se ridice în capul oaselor.

Johanna o înveli mai bine înainte de a se aşeza din nou.

— Şi o fetiţă ar fi la fel de bine, zise ea.

Clare clătină din cap.

— Eu nu mi-aș dori o fată. Băieţii au mai multe avantaje. Fetele nu sunt bune decât pentru a fi vândute. Nu sunteţi de acord cu

mine?

— Ba da, îi răspunse Johanna. Apoi îşi împreună mâinile în poală şi o privi zâmbind.

Clare se încruntă.

— Atunci de ce-ți doreşti o fată? Nu ți-e teamă că soţul tău o va da unui ticălos cu care va fi silită să-şi petreacă toată viața?

— Şi de care să-i fie frică toată viaţa?

— Da. Şi să fie umilită.

— Soţul meu nu şi-ar da niciodată de bună voie fiica unui monstru. Tatăl tău ştia ce om crud e MacInnes?

— Lui nu-i pasă decât de unirea celor două clanuri, zise Clare dând din umeri.

Pe Johanna o întristară mult cuvintele ei.

— Tatăl tău te iubeşte?

— Da. La fel de mult cum îşi iubește oricare tată fiica.

— Fetele sunt mult mai deştepte, zise Johanna. Până şi părintele MacKechnie e de părerea asta.

— Şi totuşi sunt bătute şi umilite. Nici nu vă daţi seama ce norocoasă sunteţi, Lady Johanna, că soţul dumneavoastră se poartă atât de frumos.

— Aş fi plecat de mult de aici, dacă nu ş-ar fi purtat frumos, zise Johanna rezemându-se

de spătarul scaunului.

Clare o privi neîncrezătoare.

— Cum aţi fi plecat?

— Aş fi găsit un mod. Am fost măritată înainte cu un englez, Clare, şi mă rugam în fiecare noapte să nu rămân însărcinată. Nu voiam să-i dăruiesc o fată, căci ştiam că s-ar fi purtat foarte rău cu ea de fiecare dată când l-ar fi cuprins mânia. Dar nici băiat nu voiam să am, căci îmi dădeam seama că l-ar fi luat de lângă mine şi i-ar fi crescut aşa cum ar fi crezut el de cuviinţă. L-ar fi făcut să semene cu el şi nu voiam ca purtarea lui ticăloasă faţă de femei să fie transmisă şi fiului meu.

— Vă bătea?

— Da.

— Şi cum a murit englezul? L-aţi ucis?

Johanna o privi surprinsă. Clătină din cap.

— De multe ori am vrut să-l ucid şi probabil că voi arde în iad pentru păcatul mândriei, dar să ştii că n-am cedat mâniei. Nu voiam să devin ca el, Clare. Mă simţeam încolțită, dar apoi am înţeles că sunt destul de deşteaptă pentru a găsi o cale de scăpare.

— Şi cum a murit?

— Un trimis al regelui John mi-a spus că a

căzut de pe o stâncă, lângă oraşul acela înconjurat de apă. Nici măcar n-am ştiut că plecase din Anglia.

Clare dădu din cap şi nu mai zise nimic. Johanna se hotărî să schimbe subiectul.

— Glynis trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Mi-a promis că va încerca să-ţi aranjeze părul.

— Când va veni tata?

— Cred că în după-amiaza aceasta.

— Nu vreau să-mi aranjeze părul. Îl aveam la fel de lung ca al dumneavoastră înainte ca ei să mi-l taie. Vreau ca tata să vadă ce i-au făcut fiicei lui.

— Şi mama ta?

— A murit acum patru ani. Mă bucur că nu mai e, căci i s-ar fi frânt inima, dacă m-ar fi văzut aşa.

— Şi copilul tău… crezi că tatăl tău…

— Sunt obosită acum, my lady. Aş vrea să mă odihnesc. Johanna o privi îndelung fără a-i mai spune nimic. Clare îşi închisese ochii şi se preafăcea că doarme.

— Să ştii că nu poţi continua aşa. Odată şi odată tot va trebui să ne spui ce s-a întâmplat.

— Sufăr cumplit, lady Johanna. N-aveţi pic de milă pentru mine?

— Ştiu că suferi.

— Atunci, vă rog…

— Clare, o întrerupse Johanna, soţul meu este foarte nerăbdător să afle numele soldatului care…

— Nu-i voi spune numele, strigă Clare, izbucnind în lacrimi.

Johanna întinse mâna s-o mângâie.

— Totul va fi bine, îi şopti. N-ai de ce te teme.

— Şi eu m-am simțit încolțită aşa cum v-aţi simțit şi dumneavoastră. Nu mă puteam mărita cu ticălosul acela. Nu puteam face asta. Şi atunci am făcut ceva ce acum mi-aş fi dorit să…

— Spune.

Clare clătină din cap.

— N-are importanţă. Oricum se va afla curând. Vă rog, lăsați-mă să mă odihnesc acum. Nu mă simt încă în stare să vorbesc despre cele întâmplate.

Johanna renunţă. Tocmai atunci se auzi un ciocănit în uşă şi Glynis intră în cameră, cu o foarfecă şi o perie în mână.

— Sunt gata, anunţă ea din prag. O să văd ce pot face cu părul ei.

Johanna se ridică în picioare.

— Clare nu vrea să-i aranjezi părul.

— Vreţi să spuneţi că m-am chinuit degeaba să găsesc foarfeca, my lady?

— Nu, nu Glynis. De fapt, am şi eu nevoie de ajutorul tău. De mult voiam să-mi tai părul. Te rog, vino după mine în dormitor.

Glynis se învioră. Eforturile ei nu fuseseră în zadar. Însă curând se iscă o discuţie aprinsă între ele, căci Glynis nu voia să taie din păr chiar atât de mult cât îi cerea stăpâna ei. Dar Johanna nu se lăsă convinsă.

După ce Glynis termină, părul abia dacă-i mai ajungea până la umăr.

— Recunosc că vă stă foarte bine, my lady.

— Nu ştiam că este atât de ondulat.

— Era prea greu şi buclele se întindeau.

— Da, era prea greu şi mă durea capul în fiecare zi, adăugă Johanna. Îţi mulţumesc foarte mult, Glynis.

Îşi trecu mâinile prin păr şi izbucni în râs.

— Nu ştiu cât de bine arată, dar mă simt minunat.

— Credeţi că laird-ul se va înfuria, când va vedea ce-am făcut?

Johanna îşi dădu seama că femeia glumeşte.

— Mă îndoiesc că va observa măcar.

— A, e sigur că va observa. Observă întotdeauna totul la dumneavoastră. Cu toţii

zâmbim când îl vedem cum vă priveşte. Ţine foarte mult la dumneavoastră, my lady.

— Sper că va continua să ţină la mine şi în seara asta. Sunt sigură că se va înfuria când voi coborî la dnă. Şi cred că toată lumea va fi uluită de surpriza pe care le-o pregătesc.

Vorbele ei stârniră desigur curiozitatea lui Glynis.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu pot să-ţi spun, îi zise Johanna. Va trebui să aştepţi până diseară.

Glynis mai insistă puţin, apoi renunţă.

— Vreţi să coborâţi acum? O să vă ajut eu ca să nu căderi cumva pe scări.

— Nu, voi rămâne aici. Poţi să-mi împrumuţi foarfeca ta? O să ţi-o înapoiez diseară.

— A, nu păstraţi-o aici. Voi şti unde s-o caut când Clare va fi de acord să mă lase să-i aranjez părul. La revedere, doamnă.

Glynis dădu să iasă, dar Johanna o opri.

— Toate femeile au aceleaşi semne când sunt însărcinate?

— Majoritatea. De ce mă întrebaţi?

— Voiam doar să ştiu, îi răspunse Johanna. Şi când începe să se vadă sarina?

— Depinde. La unele femei începând cu luna a patra, la altele din luna a cincea.

Cred că aţi început deja să vă pierdeţi talia.

— Da, aşa e.

Apoi Johanna îi mulţumi din nou lui Glynis şi când uşa se închise în urma femeii, începu să-și pregătească surpriza, întinse un pled MacBain pe pat şi-l tăie în două. Făcu acelaşi lucru cu pledul Maclaurin, apoi se aşează pe pat şi începu să coasă. Le potrivi atât de bine, încât după ce termină, îţi era imposibil să-ţi dai seama de cusătură.

Keith va zăcea probabil o săptămână în pat, când va vedea ce făcuse. Era sigură că va stârni o ceartă între cele două clanuri, dar nu-i păsa. Era timpul ca oamenii să lase deoparte toate nemulţumirile şi să înţeleagă că făceau parte dintr-un singur clan, condus de Gabriel. Probabil că ar trebui să-i spună soţului ei ce intenţiona să facă.

Împături fâşiile de material care-i mai rămăsese şi le puse sub pat. Ascunse acolo şi pledul pe care tocmai îl cususe. Îl va pune la vremea cinei.

Începu să caşte. Simţea nevoia să se odihnească puţin. Îşi scoase pledul, îl puse pe un scaun şi se întinse în pat. Nu voia decât să stea câteva minute lungită, dar adormi aproape imediat gândindu-se la Clare MacKay. Femeia voise să-i spună

ceva, apoi se răzgândise şi părea foarte speriată de ceva. Asta o nedumerea mult pe Johanna. Ce voise oare să-i spună, când îi zisese că în cele din urmă tot va fi descoperită?

Dormi mai bine de trei ore şi când se trezi îl găsi pe Alex dormind lângă ea. Îi udase tot braţul de salivă. Johanna îl privi, sperând că şi fratele sau sora lui vor avea somnul la fel de bun.

Se ridică încet ca să nu-l trezească şi aproape că izbucni în râs când îl văzu pe Dumfries dormind şi el la capătul celălalt al patului.

Nu-l putea da jos din pat fără să-l trezească pe Alex, aşa că se sculă, se spălă şi se îmbrăcă din nou cu pledul MacBain.

Din cauza senzaţiilor de greaţă pe care le avea, toată această muncă simplă părea să nu se mai sfârşească. Trebui să se aşeze de câteva ori pe un scaun pentru a-şi reveni.

Gabriel deschise uşa exact în momentul când ea îşi prindea cureaua. Îşi văzu fiul şi îi făcu un semn cu mâna Johannei să iasă în hol. Se uită vădit nemulţumit la părul ei, dar ea îşi zise că în cele din urmă se va obişnui şi îi va trece supărarea.

Se grăbi să iasă din cameră, zâmbindu-i

soţului ei, şi Gabriel închise uşa în urma lui.

— Eşti foarte palidă.

— Şi de aceea te încrunţi?

Gabriel dădu aprobator din cap. Johanna îşi dupi puţin obrajii pentru a se mai îmbujora, apoi îl întrebă:

— Ai observat cumva şi altceva?

— Oamenii mei l-au văzut pe tatăl lui Clare venind către castel.

Johanna uită de complimentele pe care voia să le audă.

— Vreau ca tu şi Alex să rămâneţi în cameră până când laird-ul MacKay şi oamenii lui vor pleca.

— Cu câţi soldaţi sosește laird-ul?

Gabriel ridică din umeri.

— Sunt destui.

— Dar vreau să vorbesc cu tatăl lui Clare, îi spuse ea văzându-l că se întoarce să plece.

— N-o să fie dispus să se poarte politicos, Johanna. Fă aşa cum ţi-am poruncit.

— Dar laird-ul e supărat pe clanul MacInnes, nu pe noi.

— Nu. Pe noi e supărat. Ne învinovăţeşte pentru ceea ce a păţit fiica lui.

Johanna se schimbă la faţă şi din palidă cum era se înroşi toată de mânie. Totuşi,

nu-l întrebă pe Gabriel cum de ştia cele ce-i spusese. Dacă el zicea că laird-ul MacKay îi învinovăţea pe ei, atunci aşa trebuia să fie. Nu era Gabriel omul care să tragă concluzii pripite.

— Cine e acum cu Clare?

— Hilda, răspunse el. Acum du-te înăuntru. Nu vreau ca MacKay să-şi verse mânia şi asupra ta.

Johanna nu-i spuse nimic şi Gabriel presupuse că de data aceasta va face după cum îi poruncise el.

Ea se înapoie în cameră, dar numai pentru câteva minute, până ce se asigură că soţul ei coborâse să-l întâmpine pe tatăl lui Clare. Apoi, se grăbi să ajungă în camera bolnavei şi o trimise pe Hilda să aibă grijă de Alex.

— Tatăl tău va sosi aici curând, Clare. Să rămân cu tine sau vrei să vorbeşti cu el între patru ochi?

Clare se chinui să se ridice în capul oaselor, gemând de durere. Insă Johanna nu ştia dacă această durere se datora faptului că încercase să-şi schimbe poziţia sau veştii pe care o primise. O durea teama din ochii femeii.

— Te rog să rămâi.

Johanna îi aranjă păturile, încercând mai

mult să-şi ascundă propria neliniştе.

— Nu ştiu ce să-i spun.

— Spune-i exact ce s-a întâmplat, o sfătui Johanna.

— Dar nu pot, strigă Clare izbucnind în lacrimi.

Johanna tresări. Se aşeză imediat pe scaun înainte de a cădea.

— Nu înţelegi, Johanna.

— Oh, Dumnezeule, cred că înţeleg acum. Ai inventat totul, nu-i aşa? N-a fost nici un MacBain… nu eşti însărcinată…

Clare începu să plângă; scutură din cap încercând să nege vorbele Johannei, dar teama din ochi o trăda.

— Nu, te înşeli.

— Chiar mă înşel? De fiecare dată când unul dintre noi încerca să-ţi pună întrebări, te prefăceai că eşti obosită.

— Dar eram obosită, o întrerupse Clare.

Johanna simţea panica ce-o cuprinsese. Voia să o liniştească. Totuşi, nu schiţă niciun gest, ba chiar încercă să se arate cât mai crudă, căci era hotărâtă să afle adevărul. Numai atunci o putea ajuta.

— Te-ai dat singură de gol.

— Nu-i adevărat.

— Mi-ai spus că te simţeai încolţită să că

ai făcut ceva ce ştiai că va ieşi la iveală în cele din urmă. Când te prefaci că eşti însărcinată, ştii că mai devreme sau mai târziu se va afla adevărul. Nu ţi-ai dat seama că oamenii vor observa că talia ta nu se îngroaşă?

— Nu m-am gândit la asta, îi mărturisi Clare printre suspine.

— Cum Dumnezeu să ieşim din încurcătura asta acum?

— Să ieşim? Dar eu sunt singura care va trebui să sufere consecinţele, când tata va afla că am minţit.

— Dar de ce ai mințit?

— Eram disperată. Nu înţelegi? E îngrozitor să trăieşti acolo. Şi lucrurile se înrăutăţeau pe zi ce trecea.

— Da, înţeleg. Dar…

Clare n-o lăsă însă să continue. Era dornică să-i explice totul, căci nu voia ca Johanna să-i condamne fapta.

— Tata m-a trimis la clanul MacInnes de probă. Trebuia să mă căsătoresc cu fiul laird-ului peste şase luni, dar nu mi-a trebuit atât de mult ca să-mi dau seama cât erau de josnici. Ştiai că laird-ul are două fete mari? S-au născut înaintea mult iubitului lui fiu. Una dintre servitoare mi-a

spus că de fiecare dată când afla că soţia lui îi născuse o fată, laird-ul urca în camera ei şi o bătea cumplit. Sărmana, a murit după ce i-a născut un fiu şi probabil că a fost o uşurare pentru ea. Eu aş fi fost fericită să mor, dacă aş fi fost căsătorită cu un asemenea monstru.

— Şi fiul semăna leit tatălui, nu-i aşa?

Johanna ştia deja răspunsul la întrebare, căci şi-l amintea foarte bine pe fiul laird-ului stând cu pumnii încleştaţi în faţa ei.

— E mai rău decât tatăl lui, îi răspunse Clare cu o voce plină de dezgust. Nu puteam suferi gândul că va trebui să mă mărit cu el. Am încercat să vorbesc cu tata, dar n-a vrut să mă asculte. Am fugit de la MacInnes şi m-am întors acasă, dar…

Nu mai putu continua. Suspinele o înăbuşeau şi Johanna se străpânea cu greu să-şi păstreze calmul. Clare nu numai că fusese dată unui monstru, dar fusese trădată de însuşi tatăl ei. Pentru Johanna era de neconceput aşa ceva, căci tatăl ei l-ar fi ucis pe Raulf, dacă ar mai fi fost în viaţă şi ar fi aflat de suferinţele fiicei lui.

— Şi tatăl tău te-a trimis înapoi la clanul MacInnes, nu-i aşa?

— Da, şopti Clare. Niciodată nu m-am

simţit atât de abandonată… şi… disperată. După câteva zile, am auzit o discuţie între câțiva soldaţi MacInnes care spuneau că zăriseră câţiva luptători purtând pledul MacBain trecându-le graniţa.

— Şi atunci ţi-a venit în minte minciuna?

Clare clătină din cap.

— Soldaţii nu şi-au dat seama că ascultam ce spuneau. I-am auzit şoptind numele soţului tău şi am simţit teama din vocile lor. Atunci m-am hotărât să-i caut pe acei soldaţi. Nu ştiu ce-mi imaginam că s-ar putea întâmpla, dacă i-aş găsi. N-aveam nici un plan, Johanna. Căutam doar ajutor.

— Înţeleg, şopti Johanna mângâietor, întinzându-i lui Clare o batistă să-şi şteargă ochii şi mângâind-o apoi pe mână. Şi eu as fi făcut la fel.

— Adevărat?

— Da.

Convingerea din vocea ei o linişti pe Clare. Johanna simţea că ceva puternic o leagă de femeia aceea. Erau amândouă la fel şi amintirea coşmarurilor prin care trecuseră le unea împotriva atrocităţilor pe care femeile trebuie să le sufere din partea câtorva bărbaţi tiranici şi înfricoşaţi.

— Odată m-a bătut pentru insolenţă, zise

Clare. Şi ştiam că se va repeta iar şi iar. Nu i-am găsit pe soldaţii MacBain şi a trebuit să renunţ la căderea serii; am rămas peste noapte într-o colibă părăsită. Doamne, ce teamă mi-a fost! îmi era frică la gândul că va trebui să mă întorc la castelul MacInnes, dar mi-a fost şi mai frică să nu mă întorc, adăugă ea. M-au găsit în dimineaţa următoare.

Strângea atât de tare braţul Johannei, încât aproape că-i învineţise pielea.

— Te-ai simţit complet neajutorată, nu-i aşa?

— Da, dar nu-mi venise încă în minte minciuna aceea. După trei luni, laird-ul mi-a spus că se hotărâse să schimbe data căsătoriei. Trebuia să mă mărit cu Robert în sâmbăta următoare, zise Clare cu vocea răguşită, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns.

Johanna ar fi vrut să se ridice să-i dea un pahar cu apă, dar Clare nu voia să-i dea drumul la mână.

— Nu mi-am plănuit minciuna din timp, spuse ea. Mi-am adunat tot curajul şi l-am înfruntat pe Robert. I-am spus că nu vreau să mă mărit cu el şi asta l-a înfuriat foarte tare. E un om posesiv şi foarte gelos, dar

ştiam că nu mă va voi, dacă ar fi crezut că m-am dat de bună voie altui bărbat. Mi-am amintit de luptătorii MacBain care trecuseră graniţa noastră şi de teama din glasurile soldaţilor MacInnes când au vorbit de laird-ul vostru şi atunci mi-a venit în minte minciuna. Ştiam că făceam ceva rău şi îmi pare rău că te-am minţit şi pe tine. Ai fost atât de bună cu mine, Johanna. Hilda mi-a spus ce i-ai făcut lui Robert. Mi-ar fi părut bine dacă săgeata ta i-ar fi străpuns inima neagră. Dumnezeule, cât îl urăsc! îi urăsc pe toţi bărbaţii, chiar şi pe tata.

— Ai dreptate să-l dispreţuieşti pe Robert, dar cu timpul îţi va trece ura şi poate chiar o să-ţi fie milă de el.

— Nu sunt atât de iertătoare.

— Clare, ştiu că acum nu mă poţi asculta, dar trebuie să-ţi spun că nu trebuie să condamni toţi bărbaţii pentru păcatele pe care le fac numai unii.

— Tu nu l-ai urât pe primul tău soţ?

— Ba da, oftă Johanna. Dar nu i-am urât pe toţi bărbaţii. Dacă tata ar mai fi fost în viaţă, m-ar fi apărat de Raulf şi ştiu că aş fi putut găsi adăpost la el. Iar fratele meu Nicholas mi-a venit în ajutor, când a înţeles ce se petrecea.

— Când a înţeles ce se petrecea? Dar nu i-ai spus că soţul tău te bătea?

— Mi-e greu să-ţi explic, Clare. Raulf nu era ca Robert, iar eu eram mult mai tânără atunci. Bătăile n-au început imediat după cununie. Mai întâi Raulf a vrut să-mi distrugă încrederea în mine. Eram atât de naivă şi de înspăimântată; iar când cineva care ştii că ar trebui să te iubească şi să te protejeze îţi spune tot timpul cât eşti de ignorantă şi de nevrednică, o parte din tine începe să creadă toate prostiile astea. Nu i-am spus nimic fratelui meu fiindcă mi-a fost ruşine. Mă gândeam că aş putea face ca lucrurile să se îndrepte. N-am crezut niciodată că meritam ca el să se poarte atât de urât cu mine; în cele din urmă, am înţeles însă, că Raulf nu se va schimba niciodată. Şi atunci mi-am dat seama că trebuie să găsesc o cale de scăpare. M-aş fi dus la Nicholas, dar n-a mai fost necesar să fug, căci soţul meu a fost ucis.

Johanna se opri pentru a se calma, apoi adăugă:

— Nu l-ai uri pe Nicholas, dacă l-ai cunoaşte. El m-a făcut să mă mărit cu Gabriel. Şi nu cred să-l urăşti pe soţul meu. Adevărul e că nu-mi pot închipui că cineva l-

ar putea uri.

— Nu, nu-l urăsc, recunoscu Clare. M-a apărat şi-i sunt recunoscătoare pentru asta. Şi totuşi mă înspăimântă. Vezi şi tu ce statură de uriaş are şi ştii că se poartă foarte… aspru.

— Da, deodată te copleşeşte, dar numai atunci când îl laşi, îi răspunse Johanna cu un zâmbet. Clare, ai dat dovadă de un curaj incredibil înfruntându-l pe Robert. Nu se poate să nu-ţi fi dat seama ce se va întâmpla. Fapta ta putea să te omoare.

— Dar jocul meu s-a sfârşit, nu-i aşa? O să-i spun tatălui meu adevărul. Promit.

— Şi te va sili să te întorci la clanul MacInnes?

— Nu ştiu. Îşi doreşte mult unirea celor două clanuri.

Johanna simţi că i se face rău. Se îngrozea la gândul că femeia aceea va fi aruncată din nou în braţele lui Robert. Ştia doar un singur lucru. Că nu putea lăsa ca aşa ceva să se întâmple.

— Nu-i spune încă tatălui tău adevărul. Lasă-mi răgaz să mă gândesc. Nu te pot lăsa să te întorci înapoi. Nu, nu, asta nu se poate. Trebuie să ne gândim amândouă la o soluţie.

— Dar de ce vă pasă atât de mine, my lady? Vă puneţi în primejdie ţinându-mă aici. Mila voastră vă va aduce necazuri. Tatăl meu…

— Clare, cred că ai trecut deja peste ce a fost mai greu, o întrerupse Johanna.

— Adică ce a fost mai greu, Johanna?

— Te-ai aflat într-o situaţie aproape fără ieşire şi ai făcut un pas important. Eu n-aş fi ales o asemenea cale, dar asta n-are importanţă acum. Important e că te-ai salvat, nu înţelegi? Nu se poate să te mai gândeşti acum să te întorci la MacInnes.

— Şi ce se va întâmpla când soldaţii tatălui meu vor pomi la luptă împotriva clanului MacBain din pricina minciunii mele?

— Vom găsi o cale să ocolim războiul.

— Cum?

— Nu ştiu… încă, dar amândouă suntem femei deştepte şi sunt sigură că vom izbuti să ieşim din încurcătura asta.

— Dar de ce să-ţi amesteci clanul în asta?

— Nu cred că va fi vorba de vreun sacrificiu. Şi apoi femeile sunt datoare să aibă grijă una de cealaltă. Când una dintre ele e încolţită şi suferă, atunci toate celelalte suferă alături de ea.

Ştia că-şi pierduse şirul, dar era dificil să-şi exprime coerent sentimentele.

— Unii bărbaţi privesc cu dispreţ femeile, continuă Johanna, şi mulţi de aceeaşi credinţă cu noi ne consideră inferioare. Dar Dumnezeu nu ne crede astfel, ţine minte asta. Mie mi-a trebuit mult până să înţeleg acest adevăr, Clare. Bărbaţii sunt cei care fac legile, nu noi femeile, şi ei ne spun că înţeleg adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu şi ne consideră destul de naive ca să-i credem întru totul. Dar nu le suntem deloc inferioare, spuse cu hotărâre în glas. Ca femei trebuie să ne ajutăm una pe cealaltă… ca surorile şi trebuie să intervenim de fiecare dată când se face o nedreptate, împreună… şi dacă suntem mai multe îi putem face pe bărbaţi să-şi schimbe purtarea faţă de noi.

— Şi cu cine să începem? Cu fiii noştri?

— Deocamdată începem prin a ne ajuta una pe cealaltă. Mai târziu, când vom avea copii, îi vom învăţa să se iubească şi să se respecte unii pe ceilalţi. Cu toţii, bărbaţi şi femei, suntem făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Se auzi zgomot de paşi dinspre sală şi discuţia se întrerupse. Clare nu părea prea

înfricoşată şi asta o surprinse pe Johanna. Îi dăduse drumul mâinii şi îşi îndreptase spatele, aranjându-şi păturile în jurul ei.

Uşa se deschise şi Johanna o auzi pe Clare şoptindu-i:

— Împreună.

Dădu aprobator din cap şi promisiunea ei răsună ca un ecou:

— Împreună.

CAPITOLUL XVII

Primul care intră în cameră fu Gabriel şi pe faţa lui se citi un sentiment de dezaprobare când îşi văzu soţia în încăpere, îi Seu un semn dojenitor din cap, dar Johanna se prefăcu că nu observă nimic.

Părintele MacKechnie îl pofti pe laird-ul MacKay în cameră, apoi o salută din cap pe Johanna înainte de a se întoarce către Clare.

— Arăţi un pic mai bine astăzi.

Laird-ul MacKay se apropie de preot pentru a-şi vedea mai bine fiica.

— Dumnezeule!

Chipul învineţit al fiicei lui îl făcu să pălească. Johanna era hotărâtă să nu-l placă pe omul acesta, care refuzase să asculte rugăminţile fiicei lui şi o silise să se întoarcă

la clanul MacInnes, dar reacţia lui o făcu să-şi schimbe părerea despre el. Poate că nu-şi dăduse seama de situaţia îngrozitoare în care o împinsese pe Clare.

Dar, nu, îşi zise. Nu era cazul să-i acorde șansa de a se îndoi de motivele purtării lui. Nu-i păsa dacă fusese numai neîngăduitor sau dacă era într-adevăr un om crud. Clare MacKay se aflase la un pas de moarte şi tatăl ei era la fel de vinovat ca şi Robert MacInnes.

N-avea o statură prea plăcută. Era de înălţime medie şi Gabriel îl domina pur şi simplu, iar şuviţele cărunte din părul lui şaten îi spuneau că trebuie să fi avut cel puţin de două ori vârsta soţului ei. Avea riduri adânci în jurul ochilor şi al gurii şi un nas mare, ca de vultur. Clare moştenise ochii căprui ai tatălui ei, dar din fericire nu şi nasul acela proeminent.

Gabriel se duse alături de soţia lui, în faţa ferestrei. Blana fusese dată la o parte şi Johanna simţea o briză uşoară mângâindu-i spatele.

— Bună ziua, părinte.

Laird-ul MacKay îşi reveni în sfârşit din surpriză. Se duse lângă pat şi luă mâna fiicei lui în mâna sa.

— Clare, ce ți-au făcut?

Vocea îi răsună plină de blândeţe, dar întrebarea i se păru Johannei nelalocul ei. Se înfurie cumplit şi făcu câţiva paşi, aşezându-se între Clare şi tatăl ei. Laird-ul dădu drumul mâinii fiicei lui şi se dădu un pas înapoi. Prinse privirea furioasă din ochii Johannei şi se îndepărtă şi mai mult de ea.

— Cum puteţi întreba asta? Chiar credeţi că s-a rănit singură?

Laird-ul o privi surprins. Mai făcu un pas înapoi parcă vrând să se îndepărteze de mânia Johannei, care se revărsa asupra lui ca un şuvoi de apă fierbinte.

— Nu, nu cred că s-a lovit singură.

— Robert MacInnes şi tatăl lui sunt vinovaţi pentru asta… şi dumneavoastră, laird MacKay. Da, sunteţi la fel de vinovat.

Tatăl lui Clare se întoarse către Gabriel.

— Cine e această femeie? strigă el.

— E soţia mea, îi răspunse aspru Gabriel, ducându-se alături de soţia lui. Să nu mai ridici vocea în fata ei.

— Nu e de prin părţile noastre, zise laird-ul mai îmblânzit parcă.

— E englezoaică.

— Şi oare fiicelor nobililor englezi le este îngăduit să vorbească nerespectuos celor

mai în vârstă decât ele?

Gabriel se întoarse către Johanna, convins că soţia lui de-abia aştepta să-i răspundă laird-ului.

— Vă spune singură ce are de spus.

— Majoritatea nobililor englezi le îngăduie fiicelor lor să-şi spună părerea, zise ea ţintuindu-l în continuare pe MacKay. Cum să vă spun, taţii lor le iubesc şi le preţuiesc. Şi le protejează de asemenea, nu aşa cum fac unii conducători de clan, care pun alianţele cu alte familii mai presus de fericirea şi siguranţa fiicelor lor.

MacKay se înroşise la faţă şi Johanna înţelese că abia se mai putea stăpâni. Dar nu-i păsa.

— Vă iubiţi fiica?

— Desigur. Şi o preţuiesc mult.

— Şi vă daţi seama, sir, că fiica dumneavoastră a fost la un pas de moarte?

— Nu mi-am dat seama de asta, clătină din cap laird-ul.

Părintele MacKechnie îşi drese vocea pentru a-i anunţa că vrea să vorbească.

— Poate că ar trebui să vă explic cum a ajuns Clare la noi.

Aşteptă până ce laird-ul îi dădu încuviinţarea şi începu să povestească

împrejurările în care ajunsese Clare la ei. Spuse că a fost adusă într-un sac, goală puşcă şi nu uită niciun amănunt al întâmplării, nici chiar faptul că Robert MacInnes scuipase trupul aproape lipsit de viaţă al lui Clare.

— Tocmai voia s-o lovească cu piciorul când o săgeată a doamnei Johanna l-a oprit.

Tatăl lui Clare stătea cu mâinile împreunate la spate, ascultând povestea înfiorătoare a preotului. Niciun muşchi nu se clintise pe faţa lui, dar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Clanul MacInnes va plăti pentru purtarea ticăloasă faţa de fiica mea, zise MacKay cu vocea tremurând de furie. Acum va fi război, nu alianţă, MacBain. Comandantul tău mi-a spus că şi tu ai gânduri de răzbunare. Care-ţi sunt motivele?

— Robert MacInnes a îndrăznit să tragă cuţitul şi l-ar fi aruncat înspre soţia mea, dacă nu l-aş fi oprit la timp.

Johanna nu ştia nimic de planurile soţului ei de a porni la război împotriva clanului MacInnes. O înspăimântă furia din vocea lui.

— Dar nu ţi-a atins soţia, spuse MacKay.

— Ce vrei să spui?

— Robert e al meu. E dreptul meu să-mi răzbun fiica.

Gabriel se văzu nevoit să accepte.

— Da, trebuie să țin seama de asta.

Laird-ul MacKay dădu aprobator din cap, apoi se întoarse din nou către fiica lui. Johanna se interpuse între el şi bolnavă, dar laird-ul făcu un pas lateral ca s-o vadă pe Clare.

— Am crezut că ai exagerat puţin când mi-ai povestit de MacInnes. Ştiam că nu vrei să te căsătorești cu Robert, dar am fost destul de prost să cred că te vei obişnui cu timpul alături de el. Nu m-am gândit niciodată că vei fi tratată cu atâta brutalitate. Fapta lor e de neiertat… ca şi fapta mea, fetițo. Ar fi trebuit să te ascult. Şi sunt vinovat.

— Oh, tată, şopti Clare. Îmi pare rău. Te-am Scut de ruşine cu… Dar suspinele o înecară şi nu mai putu continua. Johanna îi întinse o batistă pentru a-şi şterge ochii.

— Încetează, îi spuse tatăl ei poruncitor. Nu vreau să te văd plângând.

— Îmi pare rău, dar nu pot să mă stăpânesc.

— Ar fi trebuit să mă silește să te ascult, când te-ai întors acasă, copila mea, în loc de

a-ţi păta onoarea. Nu asta era soluţia. Acum spune-mi numele ticălosului care te-a necinstit şi voi îndrepta ruşinea ta.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise Johanna, dar credeam, că fiica dumneavoastră s-a întors acasă după prima bătaie pe care a primit-o. N-a fost aşa?

— N-avea nici o urmă pe faţă şi am crezut că a inventat toată povestea aceea pentru a mă atrage de partea ei. Eu îmi recunosc greşelile.

Părintele MacKechnie fu mulţumit să-i audă cuvintele.

— E un început bun, zise el.

— Spune-mi numele acelui om, Clare.

— Tată, îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu trebuie să-i învinuieşti pe cei din clanul MacBain. A fost numai vina mea.

— Vreau să-mi spui numele lui, fetiţo.

Johannei nu-i păsa de tonul aspru al laird-ului. Făcu un pas şi se interpuse între el şi fiica lui. Gabriel îi observă expresia de pe chip şi întinse mâna s-o prindă de braţ.

— Vrei s-o aperi pe Clare chiar şi de mine? o întrebă MacKay uluit, înţelegând ce voia Johanna să facă.

Ea însă nu-i răspunse. Încercă în schimb să-i abată atenţia.

— V-am judecat greşit, sir. Îmi dau acum seama cât de mult vă iubiţi fiica, dar Clare are nevoie de odihnă. A primit câteva lovituri serioase în cap şi este încă foarte slăbită. Nu vedeţi cum se chinuie să-și țină ochii deschiși?

Se rugă în gând ca şi Clare să înţeleagă unde bate. Apoi clătină din cap pentru a da mai multă importanţă celor spuse şi se dădu un pas în lături pentru a-l lăsa pe laird să-şi vadă fiica.

Clare înţelesese ce voia Johanna şi închise imediat ochii.

Părea că a căzut deja într-un somn adânc.

— Vedeţi, laird? îi zise Johanna aproape în şoaptă. Trebuie s-o lăsăm să se odihnească, dacă vrem să-şi revină, căci încă mai este în pericol.

— Dar voiam s-o iau acasă cu mine, îi şopti laird-ul.

— Este bine îngrijită aici, interveni părintele MacKechnie. Fiica ta este mult prea slăbită pentru a putea călători. E mai bine s-o laşi aici. Este sub protecţia laird-ului MacBain şi mai bine de atât nu se poate.

— Ba se poate, zise Gabriel, căci este sub protecţia soţiei mele.

— Asta am văzut şi eu, spuse MacKay zâmbind pentru prima dată.

— Poate că ar trebui să coborâm, să discutăm ce ne frământă, le sugeră părintele MacKechnie. Problema tatălui copilului mai poate aştepta, nu?

— Va trebui să se însoare cu fiica mea şi vreau cuvântul tău pentru asta, MacBain.

Gabriel se încruntă.

— I-am întrebat pe toţi…

— I-a întrebat pe câţiva din soldaţii lui, îl întrerupse Johanna, dar nu pe toţi, fireşte. Sunt… atât de mulţi şi unii nu s-au întors încă de la îndatoririle lor, nu-i aşa, my lord?

Gabriel nici nu clipi, auzindu-i minciuna.

— Da, așa e.

— Dar vreau să ştiu dacă eşti de acord cu mine în problema căsătoriei, zise MacKay. Îi vei porunci soldatului vinovat de ruşinea lui Clare să se însoare cu ea?

— Îi voi porunci.

MacKay păru mulţumit de răspuns şi preotul se grăbi către uşă. Laird-ul îşi mângâie stângaci fiica, apoi se întoarse să iasă. Gabriel îi aruncă Johannei o privire care nu prevestea nimic bun şi-l urmă pe tatăl lui Clare afară.

— Ai avut grijă de fiica mea, MacBain, şi

ai apărat-o, iar soţia ta s-a dovedit milostivă cu ea, aşa că nu voi porni la luptă împotriva ta, dacă se încheie căsătoria. Ne-am putea uni…

Părintele MacKechnie închise uşa şi ultimele cuvinte ale laird-ului nu mai putură fi auzite. Johanna se prăbuşi într-un scaun oftând uşurată.

— Poţi să deschizi ochii acum, Clare.

— Ce ne facem, Johanna? Va trebui să-i spun adevărul tatălui meu.

Johanna îşi muşca buza de jos, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Cel puţin ştim sigur acum că nu te va mai trimite înapoi la clanul MacInnes. Poate că a fost orbit înainte de dorinţa lui de a obţine alianţa, dar acum cu siguranţă că i s-au deschis ochii. L-au convins vânătăile de pe chipul tău. Te iubeşte mult, Clare.

— Şi eu îl iubesc, şopti Clare. Nu era adevărat când am spus că-l urăsc. Hram doar… furioasă. Doamne, în ce încurcătură am intrat! Nu ştiu ce va zice tata, când va afla că nu sunt însărcinată.

Trecură câteva minute lungi de tăcere.

— Există o singură soluţie, spuse Johanna îndreptându-şi umerii.

— Ştiu, zise Clare care se aştepta să fie

sfătuită să mărturisească adevărul. Trebuie…

— Să te măriţi, îi spuse Johanna zâmbind.

— Ce?

— Nu mă privi aşa uluită, Clare. E singura soluție posibilă.

— Dar cine ar dori să se însoare cu mine? Doar se presupune că sunt însărcinată!

— Suntem destul de deştepte pentru a găsi o soluţie, insistă Johanna. Vom găsi un bărbat potrivit.

— Dar nu vreau să mă mărit.

— Eşti încăpăţânată sau numai sinceră?

— Şi una şi alta, cred. Numai gândul de a mă mărita cu un bărbat ca Robert MacInnes îmi întoarce stomacul pe dos.

— Te înţeleg, firește, dar n-ai fi fericită să te măriţi cu un bărbat care să te respecte şi să-ţi aprecieze meritele?

— Nu există un asemenea bărbat.

— Ba da. Soţul meu este aşa.

— Da, dar el e deja însurat, zâmbi Clare.

— Da, este. Dar sunt şi alţi bărbaţi aproape la fel de desăvârşiţi, adăugă Johanna în şoaptă.

— Eşti tare norocoasă, Johanna.

— De ce?

— Pentru că-ți iubeşti soţul.

Johanna nu-i răspunse imediat. Apoi, după câteva clipe de tăcere, se rezemă de spătarul scaunului, hotărâtă să lase deoparte toată nehotărârea şi nesiguranţa ei.

— Da, îl iubesc.

Uimirea din vocea ei o făcu pe Clare să zâmbească.

— Abia acum ţi-ai dat seama de asta?

Johanna clătină din cap.

— Nu, nu, îl iubesc. Dar de-abia acum mi-am dat seama de cât timp îl iubesc. Nu-i ciudat că n-am putut să-mi mărturisesc sentimentele nici măcar mie însămi? Am încercat în mod prostesc să mă apăr, adăugă clătinând din cap. Nimănui nu-i place să se ştie vulnerabil. Dumnezeule, îl iubesc din toată inima!

Râsul ei umplu încăperea. Era atâta veselie în el, încât Clare nu se putu stăpâni să nu râdă şi ea la rândul ei.

— Presupun că nu i-ai mărturisit ce simţi.

— Nu, răspunse Johanna.

— Atunci ce-i spui, când el îţi spune că te iubeşte?

— Oh, Gabriel nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Nu şi-a dat încă seama de asta, înţelegi. Însă în cele din urmă va trebui să

recunoască şi el că mă iubeşte, dar nu cred că mi-o va spune vreodată.

Izbucni din nou în râs.

— Soţul meu e atât de diferit de nobilii din Anglia şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea asta. Englezii cântă serenade dulcegi doamnelor pentru a le cuceri şi plătesc pe câte cineva să le scrie poezii de dragoste pe care ei să le recite. Acolo bărbaţii vorbesc în cuvinte înflorite, dar lipsite de sens şi ipocrite. Insă nobilii le consideră cavalereşti, căci ceea ce le place cel mai mult este să facă curte doamnelor.

Clare o ascultă plină de curiozitate şi-i mai puse câteva întrebări despre nobilii din Anglia. Petrecură o oră întreagă discutând, apoi Johanna îşi dădu seama că o ţinuse prea mult pe Clare şi insistă ca ea să se odihnească.

— Acum că tatăl tău te-a văzut, las-o pe Glynis să-ţi aranjeze părul.

Clare fu de acord şi Johanna se ridică să plece.

— Ai să-i spui soţului tău adevărul despre mine?

— Da, îi răspunse Johanna. Până la urmă o să-i spun, se grăbi să adauge. Va trebui să aleg momentul potrivit.

— Şi ce crezi că o să facă?

Johanna deschise uşa înainte de a-i răspunde.

— O să înjure puţin şi apoi o să mă ajute să găsesc o soluţie.

Hilda tocmai venea cu o tavă cu mâncare şi Johanna se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

— Laird-ul MacKay a plecat, le spuse bucătăreasa. A spus că o să vă lase să rămâneţi aici, până când vă veţi înzdrăveni destul pentru a putea călători. Lady Johanna, oamenii vă aşteaptă să coborâţi la cină. Le e tare foame şi ar fi bine, dacă v-aţi putea duce mai repede. Iar tu să mănânci tot, zise întorcându-se către Clare şi punându-i tava în poală. Să ştii că am să stau aici să mă conving că mănânci. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Johanna se întoarse să plece, dar se opri în pragul uşii:

— Dacă auziţi larmă în sală, să nu vă speriaţi prea tare. Am pus la cale o mică surpriză, dar s-ar putea ca soldaţii să se supere puţin.

Hilda şi Clare vrură să ştie care era surpriza, dar Johanna clătină din cap:

— Veţi afla curând, le promise ea,

nelăsându-se înduplecată.

Apoi coborî în camera ei pentru a-şi pune pledul pe care-l ascunsese sub pat. Alex intră tocmai când ea îşi aranja cureaua.

— Grăbeşte-te şi închide uşa!

— De ce?

Micuţul însă nu părea să aibă nevoie de explicaţie, căci nu observă pledul schimbat. Alergă către salteaua lui şi trase de dedesubt o sabie de lemn.

— Auggie o să mă înveţe să mă lupt cu sabia.

— Ai mâncat?

— Am mâncat cu Auggie, îi răspunse Alex fugind către ușă.

— Stai puţin, te rog.

Alex se opri, alunecând pe podea.

— Vino să mă săruţi înainte de plecare, îi ceru ea.

— Dar nu vreau să pleci, ţipă Alex.

Johanna se grăbi să-l liniştească.

— Nu plec nicăieri.

Dar el nu părea convins. Îşi azvârli sabia şi alergă către mama lui, aruncându-se în braţele ei şi strângând-o cu putere.

— Nu vreau să pleci!

Doamne, ce încurcătură!

— Alex, sunt mama ta şi vreau să mă

săruţi din când în când, înainte să pleci, înţelegi? Mi-ai spus că pleci cu Auggie şi din cauza asta ţi-am cerut să mă săruţi, spuse mângâindu-l pe spate.

Îi trebuiră vreo zece minute să-l convingă.

— Dar nu plec nicăieri, insistă Alex. Mă duc doar până afară.

— Dar văd că pleci şi-ţi cer încă o dată să mă săruţi.

Se aplecă înspre el şi Alex se întinse s-o sărute pe obraz. Apoi îşi luă sabia şi fugi către uşă.

— Tata a zis că trebuie să stai lângă foc şi să coşi.

— Chiar aşa?

Alex deschise uşa:

— Da. Aşa a zis tata.

— Şi ce altceva ţi-a mai zis tata?

— A zis că trebuie să stai locului, nu-ţi mai aduci aminte? îi zise Alex, întorcându-se către ea.

— Ba îmi amintesc, îi răspunse Johanna, gândindu-se că va trebui să discute cu Gabriel despre lucrurile pe care i le spunea copilului. Acum du-te. Nu-l mai face pe Auggie să te aştepte.

Alex ieşi, uitând să închidă uşa. Johanna îşi aranjă pledul, apoi îşi adună puterile şi

coborî.

Megan tocmai o luase în sus pe scări ca să-şi cheme stăpâna şi aproape că se prăbuşi peste balustradă când o văzu ce purta.

— Nu se poate să vă fie atât de frig încât să purtaţi două pleduri, my lady. E înăbuşitor aici.

— Dar nu port două pleduri, Megan. Port unul singur.

Megan mai sui câteva trepte ca s-o vadă mai bine.

— Dumnezeule, aţi cusut un pled nou! Laird-ul ştie ce-aţi făcut?

— Încă nu.

Megan se închină.

— Dar sunt sigură că soţul meu mă va sprijini, încercă Johanna s-o facă să înţeleagă. Părerile şi sugestiile mele contează foarte mult pentru el. Da, sunt sigură că va fi de acord cu mine.

Megan se mai închină o dată, deloc convinsă de ce-i spunea stăpâna ei. Johanna era exasperată.

— Totul va fi în regulă. Şi nu te mai închina atât, adăugă ea, văzând că Megan îşi duce din nou grăbită mâna la frunte.

— Nu v-a văzut încă nimeni. Mai e timp să

vă schimbaţi.

— Prostii, îi răspunse Johanna încercând să-şi păstreze curajul, căci reacţia lui Megan o speriase puţin.

Îşi îndreptă umerii şi începu să coboare din nou scările. Megan se grăbi în urma ei.

— Unde te dud? o întrebă Johanna, văzând-o că se îndreaptă către uşa din spate a coridorului.

— Mă duc să aduc câteva farfurii, my lady. Cred că aveţi nevoie de cel puţin cinci ca să vă faceţi ascultată.

Dispăru înainte ca Johanna să-i spună că n-avea nicio intenţie de a arunca farfurii. Îl văzu apoi pe părintele MacKechnie venind către ea şi îi zâmbi. Preotul o privea prostit.

— Vai de mine! şopti el când îşi mai reveni din surpriză.

— Bună seara, părinte.

Dar el nu-i răspunse la salut. Era prea uluit şi reacţia lui o nelinişti.

— Crezi că soţul meu şi soldaţii vor fi foarte supăraţi pe mine?

— Vedem noi. Oricum, te voi sprijini, îi răspunse preotul zâmbind. Şi aş fi onorat să te conduc jos.

O luă de braţ, dar ea nici nu observă asta.

— Cred că vor fi puţin supăraţi la început,

zise ea. Dar numai puţin.

— Da, da. Spune-mi, copilă, când te-ai spovedit ultima dată?

— De ce mă întrebi, părinte?

— Ar fi bine să primeşti iertarea păcatelor înainte de a te înfăţişa Domnului.

— Exagerezi reacţia oamenilor, părinte, îi răspunse ea zâmbind forţat. Niciunul nu va îndrăzni să mă atingă.

— Nu mă gândeam la soldaţi, ci la soţul tău. Hai, vino, copilă. De-abia aştept să văd ce va urma.

— O să le treacă supărarea.

— În cele din urmă, da. Highlander-ii îşi consideră pledurile sacre.

— Dumnezeule, n-ar fi trebuit să…

— Ba fireşte că da, o contrazise preotul, încercând să-i descleştеze mâna de pe balustradă.

— Părinte, eşti de acord sau nu cu ceea ce am făcut?

— Sunt de acord, îi răspunse preotul, izbucnind în râs. Voiam să postesc astăzi pentru îndreptarea păcatelor, dar acum mă bucur că n-am făcut-o. N-aş fi vrut să pierd…

Dar n-apucă să termine, căci Johanna scoase un geamăt speriat.

— Părinte, mă faci să-mi fie teamă.

— Iartă-mă, copilă. N-am vrut să te necăjesc. Hai, lasă balustrada în pace.

— O să mă port de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ce crezi, e bine?

— Adică să te prefaci că nu ştii nimic?

— Da, zise Johanna, dând drumul balustradei şi luându-l de braţ pe preot. O să mă fac că nu ştiu nimic. Îţi mulţumesc, mi-ai dat o idee foarte bună.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş preface nebună.

Îi păru rău imediat ce rosti cuvintele acelea; şi trebui să plătească pentru gluma lui, căci aproape că îşi târî stăpâna în jos pe scări.

— O să te susţin, îi promise. Nu-ţi face griji, o să treacă.

Soldaţii stăteau toţi în picioare în jurul mesei. Gabriel stătea lângă uşa bucătăriei, vorbind cu Calum şi Keith. El o observă primul în momentul în care intră pe uşă, o privi atent şi îşi scutură capul de parcă n-ar fi văzut bine.

Johanna îi zâmbi şi se îndreptă către locul ei la masă.

Keith şi Calum se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

— Dumnezeule, ce-ai făcut cu pledul nostru? răcni Calum.

— Oare văd eu bine? strigă şi Keith în acelaşi timp.

Toţi se întoarseră s-o privească şi un strigăt de groază ieşi din piepturile lor. Johanna se prefăcu că nu observă nimic.

— Ţi-am spus că o să fie totul bine, îi şopti preotului.

Gabriel se rezemă de perete fără a-şi lua ochii de la ea.

— MacBain, mai bine-ai face ceva înainte ca Cerul să se prăbuşească peste noi, zise Calum.

— E prea târziu acum, clătină Gabriel din cap. Şi era cazul ca unul din noi să facă ceva.

— Lady Johanna, ce-aţi făcut? o întrebă Keith vânăt la faţă.

— Am încercat să-ţi fac pe plac, Keith.

Soldatului nu-i venea să creadă ce auzise.

— Aţi vrut să-mi faceţi pe plac unind pledul meu cu pledul MacBain? Dar cum credeţi că… cum de v-a venit în minte…

Nu-şi găsea cuvintele şi Johanna se rugă în gând să fie din cauza surprizei şi nu a indignării.

— Ştii că încurc tot timpul zilele. Ai

observat şi tu acest defect al meu, nu?

— Defect?

— Memoria mea proastă, vreau să spun. Vino să stai alături de mine, Keith, şi-ţi voi explica pe de-a-ntregul de ce-am Scut ce-am făcut. Calum, tu poţi să stai în locul lui Keith la cealaltă masă.

Vorbindu-le soldaţilor, Johanna îi aruncă priviri îngrijorate lui Gabriel, care nu spusese nimic până atunci.

— Eşti gata să te aşezi la masă, Gabriel? îl întrebă strângând cu putere mâna părintelui MacKechnie, care o mângâie încurajator, încercând să-şi elibereze braţul.

— Şi eu unde-ai vrea să stau, copilă?

— În stânga lui Gabriel, în faţa mea. Îmi va fi mai uşor să-mi dai ultima binecuvântare, dacă va fi cazul, adăugă apoi în şoaptă.

— Aţi uitat în ce zi suntem şi din cauza asta v-aţi pus amândouă pledurile? vru să ştie Lindsay.

— Este un singur pled, îl lămuri Johanna. Am tăiat două pleduri pe din două şi le-am cusut la mijloc. Culorile se potrivesc foarte bine.

Apoi se duse către scaunul ei şi se întoarse spre Gabriel, care stătea în

continuare rezemat de perete, privind-o. Tăcerea lui o speria şi mai tare.

— Gabriel?

Dar el tot nu-i răspunse. Johanna nu mai putea aştepta să-i audă părerea.

— Spune-mi, te rog, ce crezi de schimbarea aceasta?

Gabriel se desprinse imediat de perete şi-i spuse cu voce aspră şi mânioasă:

— Sunt foarte supărat.

Johanna se întoarse cu spatele la el, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Sperase, desigur, ca el s-o sprijine. Se aşteptase chiar la asta, dar acum dezamăgirea o copleşea. Auzi câteva murmure de aprobare, dar nu-şi ridică privirea să vadă din partea cui veneau.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însumi, Johanna.

Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că de fapt soţul ei îşi exprimă aprobarea.

— Eşti mult mai deşteaptă decât mine.

Vru să-i mulţumească pentru compliment, dar nu putu; o năpădiră lacrimile.

Toţi începură să strige unul la celălalt. Keith dădea vina pe purtarea grosolană a lui Calum, iar Calum pe vorbele mânioase ale lui Keith şi fiecare îl învinovăţea pe celălalt

pentru faptul că-şi supărase stăpâna.

Gabriel era singurul care nu părea prea afectat de lacrimile soţiei lui. Îi ceru să se aşeze, apoi ducându-se în spatele ei, cuprinzând-o de umeri, le ceru soldaţilor să facă linişte.

— Văzând-o pe soţia mea îmbrăcată în ambele pleduri am înţeles cât de multe a făcut Johanna ca să vă mulţumească. I s-a spus cum să se îmbrace, pe ce scaun să stea, cu cine să se plimbe şi aşa mai departe, iar ea s-a purtat cum a putut mai frumos ca să vă facă pe plac. Din ziua în care a sosit aici, v-a acceptat pe toţi, fie că vă numeaţi Maclaurin sau MacBain. S-a purtat la fel de bine cu Calum ca şi cu Keith şi v-a dat tuturor toată afecţiunea ei. Aţi răsplătit-o însă cu criticile şi dispreţul vostru. Ba chiar unii au numit-o laşă, dar ea n-a venit niciodată să mi se plângă. A înghiţit umilinţa în tăcere, dovedind fără îndoială că este mult mai înţelegătoare şi mai iertătoare decât aş putea fi eu vreodată.

Tăcerea se aşternu după cuvintele lui. Gabriel strânse afectuos umărul soţiei lui înainte de a continua:

— Da, a fost foarte dornică să vă facă pe plac, repetă el. Şi aşa am fost şi eu.

Vocea lui trăda acum mânie.

— Am încercat să am răbdare cu voi, dar văd că e un lucru dificil, căci nu sunt un om răbdător. M-am săturat de nemulţumirile voastre şi se pare că şi soţia mea s-a săturat. De-acum înainte suntem un singur clan. Pe mine m-aţi acceptat deja ca laird; acum va trebui să vă acceptaţi unii pe alţii. Cei ce nu pot face asta au permisiunea mea să plece în zori.

Urmară alte minute de tăcere. Apoi Lindsay făcu un pas înainte ca să vorbească:

— Şi ce pled vom purta, laird MacBain?

Gabriel se întoarse către soldat:

— Mi-aţi jurat credinţă, iar eu sunt un MacBain. Veţi purta culorile mele.

— Dar tatăl vostru a fost un Maclaurin, îi aminti Keith.

— Nu m-a recunoscut niciodată şi nici nu mi-a dat numele lui, îi răspunse Gabriel încruntat. Şi nici eu nu-l recunosc. Sunt un MacBain, iar dacă vreţi să mă urmaţi, veţi purta culorile mele.

Keith dădu aprobator din cap:

— Eu te urmez.

— Şi eu, laird, zise Lindsay. Dar mă întreb ce vom face cu pledurile Maclaurin.

Gabriel dădu să le spună că ar trebui să le

ardă, dar se răzgândi.

— Pledurile ţin de trecutul vostru acum. Le veţi păstra şi le veţi da copiilor voştri, povestindu-le istoria lor. Pledul MacBain pe care-l veţi îmbrăca mâine este începutul viitorului vostru. Uniţi, vom fi de neînvins.

Ultimele lui cuvinte risipiră încordarea din încăpere şi toţi soldaţii izbucniră în urale.

— Avem un motiv să sărbătorim, zise părintele MacKechnie.

— Să bem, propuse Gabriel.

— Dar fără să vărsaţi berea, le strigă Johanna.

Din cine ştie ce motive, cuvintele ei li se părură oamenilor foarte amuzante. Ea nu-şi explică de ce se purtau aşa, apoi îi veni în minte că probabil râdeau pur şi simplu de uşurare. Fuseseră câteva momente foarte tensionate, când vorbise Gabriel. Cel puţin ea una fusese îngrijorată.

Îşi duse batista la ochi, stânjenită că nu-şi putea opri lacrimile. Mulţumea lui Dumnezeu că se căsătorise cu Gabriel. Întreaga ei viaţă de până atunci fusese pustie şi tristă. Nu cunoscuse ce însemna fericirea, până ce nu-l întâlnise pe el.

Gândurile acestea o făceau s-o podidească şi mai tare lacrimile. Dar oamenii n-o mai

băgau în seamă acum. Îl auzi pe Keith şoptind că probabil condiţia ei delicată o făcea atât de emotivă şi-l văzu pe Calum dând din cap în semn de aprobare.

Îşi ridică privirile şi-o văzu pe Leila stând în pragul uşii. Se ridică imediat şi-i făcu semn femeii să vină lângă ea.

Leila păru că ezită.

Soldaţii se ridicară toţi în picioare, cu cupele în mână, trecându-şi unul altuia carafa şi umplându-şi pocalele. Johanna trecu pe lângă ei, îndreptându-se către Leila.

— Ai auzit…

— Da, desigur, my lady, o întrerupse Leila. Soţul dumneavoastră a vorbit foarte frumos.

— Vino şi aşează-te lângă mine la masă, Leila.

— Dar sunt o Maclaurin. Cel puţin eram până acum câteva minute, şopti Leila roşind.

Johanna îi zâmbi.

— Eşti în continuare o Maclaurin, dar eşti în aceeaşi măsură şi o MacBain. Calum nu va avea nicio scuză să nu-ți facă curte, adăugă în şoaptă.

Leila se înroşi şi mai tare. Johanna o luă de mână conducând-o către masă. Soldaţii

tocmai terminaseră de închinat pocalele pentru laird-ul lor şi pentru viitor şi erau pe punctul de a-şi ocupa locurile obişnuite la masă, când Johanna le ceru să facă linişte.

— Aş dori să fac câteva schimbări la masă, începu ea.

— Dar ne place cum stăm, my lady, îi zise Michael.

Johanna îl ignoră însă protestele.

— Se cade ca amândoi comandanţii să stea la aceeaşi masă cu laird-ul lor. Keith va sta în partea stângă a soţului meu, iar Calum în partea dreaptă.

Gabriel clătină însă din cap.

— De ce nu? vru să ştie Johanna.

— Tu vei sta lângă mine.

Vocea lui îi spunea că n-avea rost să încerce să-l contrazică.

— Bine. Atunci, Calum, tu vei sta lângă mine. Vino, Leila. Aşează-te lângă Calum.

După ce termină cu schimbările, fiecare Maclaurin avea ca vecin de masă pe câte un MacBain. Părintele MacKechnie stătea în capul celei de-a doua mese, în locul lui Keith; era încântat de onoarea care i se făcuse. Iar Keith era la fel de mulţumit de schimbare, judecând după zâmbetul lui, căci acum stătea alături de laird-ul lui.

— Şi de ce contează unde stăm noi, ceilalţi? îşi întrebă Lindsay stăpâna.

Johanna nici nu se gândea să-i spună adevăratul motiv, şi anume că voia să elimine disensiunile din clan, şi fiindcă nu-i venea în minte niciun răspuns rezonabil pe care să i-l dea curiosului, îi dădu unul complet lipsit de sens.

— Pentru că vine mama şi din cauza asta.

Lindsay dădu din cap mulţumit de răspuns şi se întoarse către vecinul său MacBain pentru a-i repeta explicaţia.

— Vine mama ei şi doamna vrea ca totul să fie cum spune ea.

— Da, da, îl aprobă soldatul MacBain.

Johanna se întoarse pentru ca oamenii să nu-i vadă zâmbetul. Îi venea să râdă de naivitatea lui Lindsay, dar se abţinu.

Cina fu o adevărată reuşită datorită schimbărilor ei.

Calum şi Leila se purtară foarte rece unul cu celălalt la început, dar încetul cu încetul le trecu stânjeneala şi începură să vorbească chiar în şoaptă. Johanna se tot chinuia să audă ce-şi spuneau, când Gabriel, dându-şi seama ce făcea, o trase către el.

— Vom avea curând o nuntă, îi spuse soţul ei, arătând cu capul în direcţia lui Calum.

— Da, îi răspunse Johanna zâmbind.

Vorbele soţului ei însă îi aduseră aminte de Clare. Şi ea avea nevoie de un soţ şi erau câteva partide bune printre cei care stăteau acum cu ea la masă.

— Keith? Te-ai gândit... începu Johanna dorind să-l întrebe dacă-şi făcuse planuri de căsătorie.

Keith însă n-o lăsă să termine.

— Aşteptam să aduceţi vorba de asta, my lady, spuse el.

— Cum aşa? îl privi Johanna surprinsă.

— Era de datoria mea să-i spun soţului dumneavoastră, my lady. Am încercat să-mi ţin cuvântul pe care vi l-am dat şi chiar m-am simţit uşurat la început că mi-aţi cerut să tac, căci mă simţeam răspunzător pentru femeile Maclaurin şi pentru insultele lor, dar n-a trecut nicio zi şi mi-am dat seama că trebuie să fiu în primul rând credincios laird-ului.

— Despre ce tot vorbeşti?

Johanna nu mai văzuse niciodată până atunci un bărbat roşind.

— N-are importanţă, my lady, îi răspunse Keith stânjenit.

Dar ea n-avea de gând să se dea bătută.

— Ce i-ai spus soţului meu?

— Mi-a explicat poreclele, Johanna, îi răspunse Gabriel în locul soldatului, şi cum Glynis…

— I-a părut foarte rău după aceea, îl întrerupse Johanna. Nu trebuie să te superi pe ea. Promite-mi, te rog, că n-ai să-i spui nimic.

Cum Gabriel avusese deja o discuţie cu Glynis, consideră mai sigur să-i promită Johannei ce-i cerea.

Soţia lui îi zâmbi mulţumită.

— Mă întrebam cum de-ai auzit că am fost numită lasă. Dar niciodată nu mi-a dat prin cap că tu îi vei spune soţului meu, adăugă ea întorcându-se către Calum. Credeam că altcineva a auzit-o pe Glynis şi s-a dus să-i spună laird-ului.

— Era de datoria lui să-mi spună, zise Gabriel. Şi trebuie să-i mulţumeşti, nu să-l dojeneşti pentru asta, nevastă.

— Dar totul s-a terminat cu bine, spuse Johanna.

— Ce naiba vrei să spui? o întrebă Gabriel.

— Probabil o altă cugetare, laird, îi explică Keith zâmbind ironic.

— Ah, înţeleg, răspunse Gabriel.

— Nu, nu înţelegeţi, laird. Nimeni nu înţelege cugetările soţiei dumneavoastră.

Johanna tocmai voia să-i explice ce voise să spună, când Alex intră alergând în sală. Johanna îi văzu chipul speriat şi se ridică imediat.

Alex ocoli masa şi i se aruncă în braţe, îngropându-şi faţa în pledul ei.

— Ce s-a întâmplat, Alex? îl întrebă Johanna îngrijorată. Ai visat urât?

— E ceva sub pat. Am auzit.

Gabriel îşi ridică ochii exasperat. Încercă să-l desprindă pe Alex de Johanna, dar băieţelul nu vru să-i dea drumul, până ce nu i se porunci s-o facă.

— Dormi pe o saltea, pe jos, Alex. E imposibil să fie ceva dedesubt.

— Nu, tata, m-am culcat în patul vostru. E ceva dedesubt şi poate să mă prindă, dacă închid ochii.

— Alex… începu din nou tatăl lui.

— Mai bine te duci cu el să te uiţi sub pat, Gabriel. E singurul mod de a-l convinge. Şi apoi s-ar putea chiar să fie ceva sub pat.

— Păi este, insistă Alex.

Gabriel oftă, dar se supuse dorinţei familiei sale. Se ridică luându-și fiul în braţe şi ieși din sală.

Johanna se aşează din nou zâmbindu-i lui Keith. Era fericită că poate vorbi cu el fără

ca Gabriel să fie de faţă, căci era sigură că soţul ei ar fi intervenit.

— Copiii, începu ea. Sunt o mare bucurie! Când te vei însura şi vei avea propria ta familie, vei înţelege ce spun. Te-ai gândit la însurătoare?

— Da, my lady, îi răspunse Keith. O să mă însor chiar vara viitoare cu Bridgid MacCoy.

— Ah!

Nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Îşi întoarse privirea spre cealaltă parte a mesei şi-l zări pe Michael. Soldatul o văzu privindu-l şi-i zâmbi.

— Copiii, începu ea din nou. Sunt minunaţi, nu-i aşa, Michael?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, my lady.

— Desigur că spun. Când te vei însura, vei înţelege cuvintele mele. Te-ai gândit la însurătoare?

— Da, o să mă însor şi eu până la urmă, ridică din umeri soldatul.

— Te-ai gândit la cineva anume?

— Vreţi să ne însuraţi, doamnă? o întrebă Keith.

— De ce crezi asta?

— O să mă însor cu Helen, când mă voi simţi pregătit, îi răspunse Michael. I-am spus şi ei şi a fost de acord să mă aştepte.

Johanna se încruntă. Partidele se cam duceau. Se întoarse către Niall.

— Copiii, începu din nou.

— Chiar vrea să ne însoare, strigă Keith.

Parcă ar fi dat alarmă că erau asediaţi. Toţi soldaţii se ridicară imediat în picioare, se înclinară scurt în faţa ei şi ieşiră în mai puţin de două minute. Johanna nici n-avu timp să le poruncească să se aşeze la loc.

Rămaseră în sală numai soldaţii cu care vorbise deja. Şi părintele MacKechnie rămăsese, desigur, dar el nu era o posibilitate viabilă, căci preoţii nu se pot căsători.

Gabriel se întoarse şi găsi sala aproape pustie. Privi împrejur uimit, apoi ridică din umeri şi se aşează la locul lui să-şi termine cina. Îşi privi soţia zâmbind.

— Ei bine? vru ea să ştie.

— Era ceva sub pat, într-adevăr, îi răspunse el.

Johanna izbucni în râs, crezând că soţul ei glumeşte.

— Dumfries se vârâse dedesubt.

Leila şi Calum se ridicară amândoi în picioare.

— Mulţumesc pentru onoarea de a cina cu dumneavoastră, spuse Leila înclinându-se în

faţa laird-ului.

Gabriel dădu din cap şi Leila se înroşi. Apoi zise, întorcându-se către Johanna.

— Şi dumneavoastră vă mulţumesc, my lady.

— E întuneric, spuse Calum.

Nu mai găsi însă nimic altceva să adauge. Johanna încercă să nu zâmbească.

— Atunci poate că ar trebui s-o conduci pe Leila acasă, dacă e întuneric, sugeră ea.

— Cum doriţi doamnă, dădu din cap aprobator Calum.

Apoi îi făcu semn Leilei să treacă înainte şi Johanna se întoarse către soţul ei. Văzu privirea surprinsă de pe chipul lui Keith şi înţelese că soldatul de-abia atunci îşi dăduse seama că se înfiripa ceva între Leila şi Calum. Îl văzu zâmbind răutăcios.

— Stai puţin, Calum, zise Keith ridicându-se şi înclinându-se în faţa laird-ului. Vin şi eu cu tine.

Johanna simţi râsul din vocea soldatului, dar Calum nu era deloc amuzat de oferta lui.

— Nu e nevoie…

— Dar vreau să te însoţesc, zise Keith, grăbindu-se să-i ajungă pe cei doi din urmă. E întuneric afară.

Calum încercă să-l dea deoparte, dar Keith nu voia să înţeleagă nimic. Continuară să se împingă unul pe celălalt până ieşiră afară şi dispărură din vedere.

— Mă întreb dacă soldaţii ăştia doi vor ajunge vreodată să se înţeleagă, zise Johanna.

— E vorba numai de o rivalitate în sensul bun, între doi comandanţi, zise părintele MacKechnie luându-şi cupa şi mutându-se în locul lui Keith pentru a nu sta singur la masă. Ai vorbit foarte bine în seara asta, laird.

— Da, într-adevăr, îl aprobă şi Johanna. Dar mă întreb de ce ai aşteptat atât de mult? De ce nu le-ai vorbit aşa încă de acum trei luni? M-ai fi scutit de multe neplăceri, să ştii.

Gabriel se rezemă de scaun.

— Nu erau pregătiţi atunci, Johanna.

— Însă erau pregătiţi în seara asta, remarcă părintele MacKechnie.

— Ce i-a făcut să fie pregătiţi? întrebă Johanna nedumerită.

— Nu ce, ci mai degrabă cine, fetiţo, îi zise preotul.

Ea însă tot nu înţelegea.

Gabriel dădu aprobator din cap auzind

cuvintele preotului şi o lumină caldă îi luci în ochi.

— Tu i-ai făcut să accepte schimbarea asta.

— Cum aşa?

— Vrea să-i facem complimente.

— Se pare că da, îl aprobă preotul.

— Vreau să mă faceţi să înţeleg.

— I-ai înfruntat în tăcere, îi explică Gabriel.

Johanna însă tot nu-şi dădea seama despre ce vorbeau. Preotul însă dădu aprobator din cap.

— Explică-mi cum i-am înfruntat.

Gabriel izbucni în râs.

— N-ai să mă faci niciodată să cred că nu reuşeai să ţii minte ce pled să porţi în fiecare zi. Uitai intenţionat, nu-i aşa?

— Gabriel, nimeni nu uită intenţionat, se împotrivi ea.

— Da, dar nu dădeai importanţă problemei, spuse preotul.

— Asta e adevărat, recunoscu Johanna. Mi se părea lipsit de sens, dar nu…

— Aşadar, îi înfruntai în tăcere, repetă Gabriel. În acelaşi mod ai învățat să citeşti, nu-i aşa?

— Da, dar aia era altceva.

— Era acelaşi lucru.

Johanna oftă. Îşi dădea seama că nu trebuia să-l lase pe soţul ei să creadă că încurca în mod intenţionat pledurile doar pentru a Ie arăta oamenilor cât de lipsită de sens era hotărârea lor de a păstra distanţa între clanuri. N-ar fi fost demn să accepte o laudă pe care n-o merita.

— Nu sunt atât de deşteaptă.

— Ba da, eşti, zise Gabriel. L-ai convins pe laird-ul MacKay să mai aştepte câteva săptămâni înainte de a-şi lua fiica acasă.

— Clare nu s-a înzdrăvenit încă pentru a putea călători.

— Şi m-ai oprit să-i spun că niciunul din soldaţii mei nu s-a atins de fiica lui. Mi-am dat seama că minţi în mod intenţionat pentru ca femeia să mai rămână aici şi am tăcut. Dar va trebui să-i spun laird-ului adevărul, când se va întoarce.

— Atunci îi va spune ea totul, zise Johanna. Se va simţi mult mai bine atunci.

„Şi cu puţin noroc va fi şi măritată, dacă găsim o partidă bună”, îşi zise în gând. Gabriel le putea ajuta.

— Găsesc că este într-adevăr un lucru demn de laudă să ai atâta încredere în soldaţii tăi. Să fii aşa de sigur că nici unul

nu s-a atins de Clare…

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Tu ai spus-o, îi răspunse ea nedumerită la întrebare.

— Ei, Johanna, doar nu crezi că oamenii mei n-ar lua ceva ce li se oferă.

— Dar le-ai luat apărarea şi mi-ai dat să înţeleg că niciunul nu s-a atins de ea.

Gabriel o privi exasperat.

— Vorbim de două lucruri diferite. Nu cred că vreunul din oamenii mei ar refuza ocazia de a se culca cu o femeie care li se oferă. Dar cred de asemenea că, dacă s-a culcat cu ea, ți-ar părăsi-o aşa. Ar aduce-o acasă cu el.

Deşi mai e şi faptul că soldatul şi-ar recunoaşte fapta. Şi nu şi-ar minţi laird-ul, adăugă părintele MacKechnie.

— Da. Şi ăsta e argumentul principal, îl aprobă Gabriel, dând din cap.

Johanna nu prea înţelegea, dar nu voia să-l contrazică. După părerea ei, complica prea mult lucrurile.

Părintele se ridică să plece. Îl lăudă din nou pe Gabriel pentru cuvintele lui hotărâte şi viclene în acelaşi timp, apoi se întoarse către Johanna.

— Îţi dai seama, copilă, că i-ai salvat pe

cei din clanul Maclaurin de la o expulzare sigură? I-ai păcălit şi i-ai făcut mai binevoitori. Şi le-ai câştigat încrederea.

Johanna era stânjenită de cuvintele preotului; îi mulţumi în şoaptă, gândindu-se că va trebui să-i explice totuşi a doua zi cum stăteau lucrurile. Gabriel era adevăratul motiv pentru care soldaţii Maclaurin se dovediseră atât de binevoitori, iar preotul va înţelege asta până la urmă.

Părintele MacKechnie părăsi sala şi Johanna şi Gabriel rămaseră în sfârşit singuri la masă. Ea se simţea puţin stânjenită şi intimidată, căci lauda pe care tocmai o primise o copleşea.

— Îi voi explica părintelui mâine adevărul, şopti ea.

— Ce adevăr?

— Că numai din cauza ta s-au dovedit soldaţii Maclaurin atât de binevoitori.

Gabriel se ridică în picioare şi o cuprinse în braţe:

— Trebuie să înveţi să accepţi un compliment.

— Dar adevărul…

El n-o lăsă însă să termine. Îi cuprinse bărbia în palmă silind-o să-l privească.

— Adevărul e simplu, copilă. Ai devenit

îngerul păstor al clanului Maclaurin.

Pentru Johanna erau cele mai frumoase cuvinte pe care Gabriel i le spusese vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi, însă ştia că se putea stăpâni să nu plângă.

Dar Gabriel o Seu să uite complet stăpânirea de sine, când adăugă:

— Şi eşti şi îngerul meu păzitor, Johanna.

CAPITOLUL XVIII

Gabriel părăsi castelul în dimineaţa următoare. Fusese foarte evaziv în privinţa călătoriei sale şi Johanna devenise imediat suspicioasă, cerându-i să-i spună dacă se ducea din nou să fure. Asta îl supără, firește, şi începură să se certe.

— Ţi-am dat cuvântul că n-am să mai fur. Să nu mă mai insulţi niciodată cu asemenea acuzaţii, femeie.

— Dar sunt îngrijorată pentru tine. Aş fi foarte nefericită, dacă ţi s-ar întâmpla ceva, când… vânezi.

— Poftim, încă o insultă, zise Gabriel cu voce ceva mai domoală acum. Atât de puţină încredere ai în mine? Eu şi oamenii mei ne furişăm atât de uşor când furăm, încât nimeni nu ne aude. Intrăm şi ieşim din hambare înainte chiar ca animalele lor să ne

simtă mirosul.

Johanna nu era însă prea impresionată de laudele soţului ei.

— Să ştii că am deplină încredere în tine, îi spuse puţin enervată. Dar eram numai curioasă să ştiu unde te duci. Atât te-am întrebat, iar dacă nu vrei să-mi spui, atunci nu-mi spune.

Nu-i spuse. Când Johanna auzi însă şi că va fi plecat cel puţin două săptămâni, poate chiar trei, deveni şi mai curioasă.

Dar nu mai încercă să-l descoasă, deşi cu siguranţă nu din cauză că se considera nedemnă de asemenea tactici. Însă Gabriel pur şi simplu nu-i dădu timp. Îi spusese că pleacă, se certă cu ea câteva minute, apoi o sărută şi ieşi din cameră.

Adevărul e că nu-i spusese unde se duce doar pentru că nu voia ca soţia lui să-şi facă griji. Plecă împreună cu un grup numeros de soldaţi să se alăture laird-ului MacKay în lupta împotriva clanului MacInnes. Iar după ce termina cu ticăloşii aceia, voia să facă o vizită laird-ului Gillevrey, căci sosise un alt sol din partea baronului Goode, care cerea din nou o audienţă la Johanna. Se părea că englezul nu înţelegea ce înseamnă cuvântul „nu”, iar Gabriel voia să-l facă o dată să

înţeleagă că trebuie să renunţe. Voia să-i arate ce s-ai întâmpla dacă va mai îndrăzni s-o deranjeze pe Johanna. Se rugă numai ca baronul să nu fi trimis un vasal în locul său.

Între timp, soţia lui era ocupată cu Alex, Clare MacKay şi cu celelalte treburi gospodăreşti. Glynis aranjase puţin părul lui Clare şi, după încă două săptămâni petrecute în cameră, femeia începuse să se simtă destul de bine pentru a coborî să ia cina cu Johanna în sală.

Pe zi ce trecea, Clare se făcea tot mai drăguţă şi după ce-i trecură vânătăile şi trăsăturile nu-i mai erau desfigurate, se putu vedea că era de fapt o femeie extraordinar de frumoasă. Avea şi un minunat simţ al umorului şi pronunţa cuvintele în galeză atât de melodios, încât Johanna încercă chiar s-o imite, spre marele amuzament al lui Clare.

Johanna încercă să-şi concentreze toată atenţia asupra pregătirilor pentru vizita mamei ei. Era nerăbdătoare s-o vadă, dar spera în acelaşi timp că nu va sosi mai devreme de două, trei luni. Astfel, cu puţin efort, o putea convinge să rămână până după naşterea copilului.

Mijlocul începuse să i se rotunjească, dar

nu se cunoştea încă sarcina. Dormea însă foarte mult; îl lua pe Alex şi dormeau împreună câteva ore după-amiaza, iar seara se culcau devreme. Devenise aproape un ritual să-l culce pe băieţel. Mai întâi îl punea să se spele pe mâini şi pe dinţi, apoi îngenuncheau împreună la capătul patului şi începeau amândoi să se roage.

Pe Johanna o cuprindea de obicei somnul înainte să-şi termine rugăciunea. Alex, vrând să mai întârzie la culcare, îi pomenea pe toţi cei pe care-i cunoştea în rugăciune. Gabriel era, desigur, întotdeauna primul pe listă. Se rugau mai întâi pentru el, apoi pentru rudele lor; după ce îi pomeneau pe toţi cunoscuţii, Johanna îşi începea rugăciunea pentru Arthur, nepotul regelui John. Alex voise să ştie de ce se rugau pentru el şi Johanna îi spuse că Arthur ar fi trebuit să fie rege şi, cum dreptul acesta îi fusese luat, se rugau ca el să fie răsplătit în Cer.

Gabriel se întoarse acasă la câteva minute după ce Johanna urcase cu Alex, dar când intră în dormitor, după ce ascultase raportul lui Keith şi mâncase, soţia şi fiul lui dormeau de mult.

Era înăbuşitor înăuntru. Era toamnă şi

soţia lui nu putea suporta vântul rece din Highlands. Ferestrele erau acoperite cu blănuri groase şi Johanna era ascunsă sub un maldăr de pleduri. Văzând că fiul lui nu dormea pe saltea, Gabriel îşi dădu seama că trebuie să fie şi el ascuns pe undeva sub pături îl găsi la capătul patului şi-l duse în braţe pe saltea. Probabil că fusese o zi foarte obositoare pentru Alex, căci micuţul nici nu deschise ochii.

Gabriel se pregăti de culcare fără a face vreun zgomot. Se dezbrăcă, se spălă, apoi începu să dea păturile la o parte încercând să-şi găsească soţia.

Johanna dormea în mijlocul patului şi Gabriel se întinse lângă ea, cuprinzând-o tandru în braţe. O dorea mult în seara aceea. De fapt o dorea tot timpul. Nu trecuse nicio oră câtă vreme fusese plecat fără să se gândească la ea. Era ruşinos, trebuia să recunoască, căci se purta ca un soţ bolnav de dragoste care-şi doreşte să stea acasă numai lângă soţia lui. Liniştea vieţii de familie îi spulberase toată plăcerea războiului.

Johanna purta o cămaşă de noapte lungă şi albă, pe care Gabriel nu putea s-o sufere. Voia să-i simtă trupul neted lipindu-se de al

lui. Îşi strecură mâna pe sub cămaşă, ridicându-i-o peste pulpe şi începu s-o mângâie, sărutând-o pe gât.

Johanna nu se grăbi să se trezească, dar pe el nu-l deranjă deloc asta. Când în cele din urmă îşi dădu seama unde era şi ce voia soţul ei să facă, îi răspunse foarte entuziasmată.

Se dovedi a fi foarte greu s-o împiedice să scoată gemetele excitante care lui îi plăceau foarte mult, dar nu voia să-l trezească pe Alex, aşa că îi opri strigătele de plăcere închizându-i gura cu sărutări lungi şi fierbinţi.

Trupul Johannei se încordă în orgasm şi ea gemu încetişor, dar Gabriel, găsindu-şi satisfacţia, nu se putu controla să nu scoată un ţipăt.

— Tata?

Johanna deveni rigidă în braţele soţului ei; îşi duse mâna la gură ca să nu izbucnească în râs.

— Nu s-a întâmplat nimic, Alex. Culcă-te la loc.

— Noapte bună, tata.

— Noapte bună, fiule.

Gabriel îşi lăsă capul pe umărul ei.

— Bun venit acasă, îi şopti Johanna la

ureche.

Zâmbi auzindu-i mormăitul neinteligibil şi adormi ţinându-l strâns în braţe. Gabriel adormi şi el dorindu-şi să mai aibă putere să facă încă o dată dragoste cu ea. Fusese o primire pe de-a-ntregul mulţumitoare.

Nicholas sosi în după-amiaza următoare. Gabriel îl privea de pe scările castelului, aşteptându-l să descalece.

— Îl veţi ucide de data asta? îl întrebă Calum, care stătea lângă el, văzându-i expresia de nemulţumire pe faţă.

Gabriel clătină din cap.

— Nu pot, răspunse puţin supărat. Soţia mea ar fi foarte nefericită, dar jur că ăsta e singurul motiv care-l mai ţine în viață.

Calum îşi ascunse zâmbetul. Ştia că supărarea stăpânului său e prefăcută.

— S-a-ntâmplat ceva, laird. Englezul nu mai are zâmbetul acela tâmpit pe faţă.

Nicholas venise singur. Sări din şa înainte ca armăsarul să se oprească şi se îndreptă grăbit spre MacBain. Calul era tot numai spume, ceea ce dovedea că fusese gonit foarte tare.

Era într-adevăr limpede că se întâmplase ceva. Nicholas nu era omul care să-şi gonească armăsarul în halul acela fără

vreun motiv serios.

— Aveţi grijă de cal, porunci Gabriel.

Apoi coborî treptele să-şi întâmpine cumnatul. Niciunul dintre ei nu se pricepea la politeţuri. Nicholas vorbi primul:

— E de rău, MacBain.

Gabriel nu-l întrebă nimic. Aştepta ca Nicholas să continue.

— Unde-i Johanna?

— Sus. Îl pregăteşte pe Alex de culcare.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut.

Gabriel încercă să-şi stăpânească nerăbdarea. Îl urmă pe Nicholas înăuntru, îi spuse lui Megan care aranja masa pentru cină să plece, astfel încât el şi Nicholas să poată vorbi în linişte, apoi aşteptă lângă uşa bucătăriei, până ce cumnatul său îşi turnă ceva de băut.

— Aşează-te undeva ca să nu cazi, când o să-ţi spun vestea, îi zise Nicholas. Johanna e într-o încurcătură foarte mare.

Johanna tocmai coborâse scările, când auzi vocea fratelui ei. Dar nu-şi ridică poalele fustei să alerge către Nicholas, ci se opri brusc, căci vocea lui mânioasă şi cuvintele îngrijorate o îndemnară să aştepte să audă despre ce încurcătură vorbeau.

Ştia că nu se cade să tragă cu urechea,

dar îngrijorarea şi curiozitatea învinseseră bunele maniere; ştia de asemenea că dacă i-ar fi întrerupt, probabil că bărbaţii ar fi schimbat subiectul. Amândoi se gândeau numai cum s-o protejeze cât mai bine. Da, cu siguranţă că ar schimba subiectul şi ar trebui să-i bată la cap mult timp până să obţină de la ei un răspuns ca lumea. Apoi îşi auzi numele şi înţelese că se afla într-o încurcătură. Se trase înapoi de la uşă şi aşteptă ca fratele ei să vorbească din nou.

— Zii odată ce s-a întâmplat, Nicholas, îl auzi pe Gabriel spunând.

Johanna îşi aprobă soţul în gând, simţindu-se la fel de nerăbdătoare ca şi el.

— Raulf s-a întors din morţi şi acum îşi vrea soţia înapoi.

Johanna nu mai auzi răspunsul soţului ei. Era prea uluită; se simţea de parcă tocmai ar fi primit o lovitură puternică. Un ţipăt de groază i se opri în gât. Făcu câţiva paşi înapoi lipindu-se de balustradă şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi adevărat. Raulf căzuse de pe stâncă. Exista chiar şi un martor care-l văzuse murind. Iar demonii nu se mai întorceau din iad?

Începu să fugă. Nu ştia încotro se va îndrepta. Voia doar să găsească un loc unde

să fie singură până ce îşi va recăpăta stăpânirea de sine şi-şi va învinge teama.

Se îndreptă spre fundul coridorului şi abia când ajunse la uşa din spate îşi dădu seama ce făcea. Frica imediată ce-o cuprinsese fusese instinctivă. Ţinea de trecutul ei întunecat, când trăise numai cu teamă-n sân. Dar nu se va lăsa copleşită din nou de acest sentiment.

Se aşează pe bancă şi se rezemă de perete, încercând să se calmeze. După câteva minute, panica îi mai trecu şi, cu ea şi frica ce o cuprinsese. Era o femeie complet schimbată acum, îşi zise. Găsise în ea curaj şi putere şi nimeni, niciun demon, nu i le putea lua.

Îşi duse mâna la pântec într-un gest protector şi ochii i se umplură de lacrimi. Plângea însă de bucurie, nu de teamă, gândindu-se la minunea ce creştea în ea.

Spuse o rugăciune de mulţumire în gând pentru binecuvântarea ce i se dăduse. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Gabriel şi Alex şi pentru copilul ce dormea în ea. Îi mulţumi apoi pentru că-i dăduse un cămin unde putea fi în siguranţă, lipsită de griji şi unde învăţa să iubească. În cele din urmă, mulţumi lui Dumnezeu pentru că o făcuse

puternică şi deşteaptă.

Se hotărî să-şi folosească isteţimea pentru a ieşi din încurcătură. Stătu pe bancă în întuneric mai bine de o oră, dar când în cele din urmă se ridică, avea deja un plan foarte limpede în minte. Era liniştită acum şi, ce era mai important, pe deplin stăpână pe ea.

Da, se schimbase mult. Zâmbi de complimentul pe care şi-l făcuse singură, apoi clătină din cap gândindu-se la comportarea ei prostească. Şi totuşi nu înnebunise. Credea cu adevărat că totul se va sfârși cu bine. Într-o încleştare a minţii, Raulf n-avea nicio şansă în faţa ei, căci, după părerea ei, bărbaţii care-şi băteau soţiile nu puteau fi decât nişte neputincioşi, lipsiţi de puterea minţii şi copleşiţi de fiică. Şi Raulf avea toate „calităţile” astea. Da, victoria va fi a ei dacă se ajungea la ameninţări şi învinuiri în faţa vreunui tribunal din Londra. Va şti să folosească tot ce ştia despre faptele lui ticăloase.

Dar dacă Raulf se hotăra să-şi folosească pumnii şi sabia pentru a învinge, atunci nu avea puterea fizică pentru a rezista atacului lui. Dar nu conta. Raulf nu putea strânge o armată şi apoi tot ea va ieşi victorioasă, căci îl avea pe Gabriel. El era învingătorul ei,

protectorul ei, îngerul păzitor. Avea încredere deplină în puterea lui de a-şi proteja familia. Raulf nu era un adversar pe potriva lui. Şi-apoi un demon e zdrobit cu uşurinţă de un arhanghel.

Lăsă să-i scape un oftat. Era gata să dea ochii cu soţul ei şi să-l lase s-o încurajeze. Îşi ridică poalele fustei şi alergă în sală, către Gabriel.

Nicholas o prinse şi o ridică în braţe, învârtind-o.

— Oh, Nicholas, ce bine-mi pare să te văd, strigă Johanna.

— Pune-o jos, fir-ar să fie, răcni Gabriel. Şi ia-ţi mâinile de pe ea. E într-o situaţie prea delicată ca s-o arunci în aer ca pe o minge.

Dar niciunul dintre ei nu-l ascultă. Johanna îl sărută, cuprinzându-l în braţe pe Nicholas, care în cele din urmă o lăsă jos, ţinând-o însă pe după umeri.

— Sora mea pare delicată, MacBain, dar cred că ai observat până acum cât e de puternică.

— Am observat că nu i-ai dat încă drumul, îi tăie vorba Gabriel. Johanna, vino aici. Trebuie să stai lângă soţul tău.

Părea foarte mânios, dar lucirea din ochii lui îi spunea că era mulţumit s-o vadă

fericită. Johanna se gândi că poate în cele din urmă Gabriel va ajunge chiar să-l placă pe Nicholas, dar ştia că soţul ei ar muri mai degrabă decât să recunoască aşa ceva. Învăţase deja că bărbaţii se purtau foarte ciudat.

Se desprinse de fratele ei şi se duse lângă Gabriel. El o cuprinse imediat pe după umeri, ţinând-o strâns lipită de el.

— De ce n-ai adus-o şi pe mama cu tine, Nicholas? I-ar fi plăcut să călătorească cu tine, căci se gândea să ne facă o vizită, nu-i aşa Gabriel?

Gabriel dădu aprobator din cap:

— Da, Nicholas. De ce n-ai adus-o cu tine?

— Nu era încă gata să părăsească Anglia, răspunse Nicholas. Şi apoi, s-a ivit problema, Johanna…

— Mama ta va veni luna viitoare, îl întrerupse Gabriel.

— Ce problemă s-a ivit? întrebă ea.

Amândoi o priviră îngrijoraţi şi Johanna crezu că nu ştiau cum să-i dea vestea cea proastă. Dar după încă alte câteva întrebări, tei dădu seama că niciunul dintre ei n-avea intenţia de a-i spune despre Raulf.

Gabriel nu se putea desprinde de Johanna. Chiar şi după ce se aşezară la masă, o

cuprindea adesea de mână.

Nicholas stătea lângă Gabriel în faţa surorii sale, iar Keith lângă el. După câteva minute coborî şi Clare la dnă şi îşi ocupă locul lângă Johanna. Amândoi, Nicholas şi Gabriel se ridicară când intră ea. Johanna trebui să le facă un semn soldaţilor să se ridice şi ei.

Nicholas o privi atent pe femeia extraordinar de frumoasă care trecuse pe lângă el. Gabriel îşi privi atent cumnatul, aşteptând vreun semn de recunoaştere din partea lui.

— O cunoşti pe femeia asta, Nicholas? îl întrebă el.

Pe Nicholas însă îl deranjă tonul lui.

— De unde dracu' vrei s-o cunosc? N-am văzut-o în viaţa mea.

Johanna se grăbi să facă prezentările; Clare făcu o reverenţă, însă, văzând chipul încruntat al lui Nicholas, nu zâmbi deloc.

Gabriel nu voia încă să admită că greşise. Credea că analizase bine problema şi găsise singura explicaţie posibilă. Pledul MacBain fusese văzut în împrejurimile castelului MacInnes şi Nicholas purtase culorile lui la întoarcerea sa în Anglia. Din moment ce englezul venise neînsoţit de soldaţii săi,

atunci el trebuia să fie vinovatul pentru starea lui Clare MacKay.

— Vrei să spui că n-ai mai văzut-o niciodată pe Clare? îl întrebă el.

— Exact asta vreau să-ţi spun.

— La dracu'!

— Gabriel, ce s-a întâmplat? îl întrebă Johanna. Clare, așează-te lângă mine, te rog.

— Credeam că fratele tău e de vină pentru starea lui Clare.

— Cum de ţi-a venit în minte aşa ceva? strigă Johanna. N-ar fi părăsit-o…

— Era singura explicaţie logică, se apără Gabriel.

— Era o ticăloşie.

Nicholas încercă să înţeleagă despre ce vorbeau. Îşi dădu sema că Gabriel îl învinovăţea de ceva şi Johanna îi lua apărarea, dar nu putea pricepe ce se întâmplase.

— Şi de fapt pentru ce lucru mă crezi vinovat? îl întrebă pe Gabriel.

— Nicholas, problema asta nu te priveşte, îi spuse Johanna.

— Cum să nu-l privească? întrebă Gabriel. Dacă el e tatăl…

— Nu e, îi tăie vorba Johanna.

— Aha, zise Gabriel şi mai încruntat acum. Se aşeză, făcându-i semn lui Nicholas să se aşeze şi el, apoi se întoarse către soţia lui. Asta însemnă că ştii cine e tatăl, nu-i aşa, Johanna?

Ea dădu aprobator din cap. Intenţiona să-i explice totul soţului după ce rămâneau singuri.

— Avem musafiri, îi şopti, sperând că asta l-ar face să înţeleagă că nu voia să discute subiectul acela delicat.

Dar el nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Spune-mi numele soldatului, îi porunci.

Johanna lăsă să-i scape un oftat. Clare stătea cu privirea plecată şi-şi ţinea mâinile încrucişate în poală. Însă auzind întrebarea laird-ului, îşi ridică fruntea şi adunându-şi toate puterile, zise:

— Nu există niciun nume, laird MacBain.

Gabriel nu se aşteptase la răspunsul ăsta. Se rezemă de spătarul scaunului, ţintuind-o îndelung cu privirea pe Clare. Apoi se întoarse din nou către soţia lui, care întări afirmaţia, clătinând din cap:

— Într-adevăr, nu există.

Johanna înfruntă privirea soţului ei, apoi se întoarse către Clare, prinzând-o de mână.

— Pregăteşte-te, îi şopti.

— Pentru ce, my lady?

— Pentru mârâieli.

Gabriel însă nu luă în seamă spusele ei. Încă nu-şi revenise după răspunsul primit. I se părea incredibil şi nu izbutea să înţeleagă de ce îşi primejduise femeia aceea viaţa pentru o minciună. Clătină din cap.

— Este o veste minunată, Gabriel.

Dar soţul ei se înroşise de mânie şi asta îi spunea că nu consideră deloc vestea ca fiind minunată. Clare strângea înspăimântată mâna Johannei, care se grăbi s-o liniştească.

— N-are de ce să-ți fie teamă. Soţul meu nu-ți va face nimic. A fost însă o surpriză mare pentru el, dar o să-i treacă repede.

— Îmi spune şi mie cineva ce naiba se întâmplă? întrebă Nicholas.

— Nu! strigară Gabriel, Johanna şi Clare în acelaşi timp.

Johanna îşi dădu prima seama cât de nepoliticoşi erau fată de fratele ei.

— Gabriel, putem discuta asta mai târziu, zise ea. Te rog! adăugă văzând că soţul ei nu voia să cedeze.

În cele din urmă, Gabriel dădu aprobator din cap.

— Vreau să avem o discuţie plăcută la masă, zise Johanna. Nu-i aşa, Clare?

— Da, îi răspunse Clare, dând drumul mâinii Johannei şi îndreptându-şi umerii. I-ai dat vestea bună fratelui tău?

— Soţul meu i-a spus.

— Nu, nu i-am spus, răspunse Gabriel.

Părea încă iritat, dar pe Johanna n-o supără tonul lui.

— De ce nu i-ai spus?

— M-am gândit că ai vrea să-i spui tu.

Johanna zâmbi. Discuţia lor stârnise desigur curiozitatea lui Nicholas.

— Ce veste?

— Vreau să-i spui tu, insistă Johanna.

— Ce să-mi spună? întrebă Nicholas.

— Fratele tău e un om foarte nerăbdător, zise Clare. De fapt toţi englezii sunt aşa, nu?

— Nu, nu sunt, îi răspunse aspru Nicholas. Johanna, despre ce veste e vorba?

Clare tresări auzind tonul aspru al lui Nicholas. Îşi îndreptă încă şi mai mult umerii şi-l privi încruntată pe omul acela, despre care era convinsă acum că era un necioplit.

— Nu e stearpă, îl vesti Gabriel pe Nicholas zâmbind.

Toţi soldaţii dădură aprobator din cap.

— Aşa e, nu e stearpă, zise şi Keith.

Şi din nou soldaţii făcură un gest aprobator.

Calum şi Leila intrară în acel moment în sală, ţinându-se de mână. Leila îi dădu imediat drumul când ajunseră la trepte şi Johanna zâmbi văzându-i atât de fericiţi. Îşi întoarse apoi din nou privirea către fratele său, care tot nu părea să înţeleagă.

— Voi avea un copil, Nicholas.

— Cum e posibil aşa ceva?

Întrebarea lui o făcu să roşească şi Gabriel izbucni în râs văzând cât e de stânjenită. Era încă hotărât să-i arate cât e de supărat pe ea, pentru că nu-i spuse adevărul despre Clare, dar n-avea de gând să ridice glasul la ea, având în vedere situaţia ei delicată.

— E măritată cu un highlander, zise Gabriel ca răspuns la întrebarea ridicolă a lui Nicholas. Uite aşa s-a întâmplat.

Nicholas izbucni în râs. Îl lovi uşor pe Gabriel pe umăr, felicitându-l, apoi se întoarse către sora lui:

— E o veste minunată, îi spuse emoţionat. Mama va fi foarte fericită.

Johannei îi dădură lacrimile şi îşi duse batista la ochi.

— Da, mama va fi foarte fericită. Să nu uiţi

să-i dai vestea, când te întorci în Anglia, Nicholas. Probabil că va vrea deja să înceapă să-i coasă hăinuţe copilului.

— Acum înţelegi de ce nu vreau s-o tulburi pe soţia mea cu veşti proaste? întrebă Gabriel.

— Înţeleg, răspunse Nicholas.

Chiar n-aveau deloc de gând să-i spună despre Raulf, nu mai încăpea îndoială. Amândoi voiau s-o ocrotească de griji. Totuşi trebuiau să-i spună până la urmă şi se întrebă câtă vreme vor mai putea să păstreze secretul. Desigur că erau bine intenţionaţi, dar ea nu voia să fie tratată ca un copil. Şi apoi, trebuiau să discute cu toţii problema. Întocmise un plan foarte bun pentru a-l împiedica pe Raulf să le facă necazuri şi voia să-i vorbească lui Gabriel despre el.

Soţul ei părea foarte preocupat; şi Nicholas părea adâncit în gânduri. Amândoi priveau încruntaţi şi abia dacă se atinseseră de mâncare. Însă ea nu voia să discute subiectul ce-i preocupa pe amândoi până ce nu se termina dna De aceea se hotărî să vorbească despre lucruri obişnuite.

— Ai văzut că zidul e aproape terminat, Nicholas? Oamenii au muncit foarte mult de

la ultima ta vizită aici.

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Keith, ţi-am spus cât de bine îţi stă cu pledul MacBain? întrebă ea.

— Da, my lady, de cel puţin zece ori, zâmbi soldatul.

— Mie mi-a spus că umerii mei par mai laţi şi mai puternici în pledul MacBain, se amestecă şi Michael.

— Iar mie mi-a spus că arăt mai înalt, strigă Lindsay.

— Şi fiecare din complimente e întemeiat, spuse Johanna Toţi arătaţi mai bine în pledul MacBain.

Soldaţii izbucniră în râs.

— Am acceptat deja culorile laird-ului, doamnă. Nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Dar nu-mi fac griji deloc, se apără ea.

— Atunci de ce ne faceţi dintr-o dată complimente? o întrebă Keith.

Johanna ridică din umeri şi toţi izbucniră în râs. Schimbă în mod intenţionat subiectul, începând să vorbească despre ceva mai puţin stânjenitor.

Soldaţii îl ignoraseră până atunci cu totul pe Nicholas; dar după ce unul pomeni de întâmplarea cu lupii, începură să strige toţi

în acelaşi timp, dornici să-i povestească despre viclenia stăpânei lor.

Johanna încercă să le spună că nu era cazul să-i spună fratelui ei întâmplarea aceea, dar ei îi ignorară protestele. Râdeau şi strigau unii la alţii şi în mijlocul acelui haos Johanna îl simţi pe Gabriel luând-o de mână.

— Johanna, ştii că am să te apăr, indiferent ce s-ar întâmpla, nu-i aşa? o întrebă, aplecându-se către ea.

— Ştiu, îi şopti Johanna, sărutându-l.

Nicholas dădu din cap mulţumit, văzând momentul de tandreţe. Da, făcuse un lucru bun insistând ca sora lui să se mărite cu laird-ul.

Calum îl întrebă ceva pe Gabriel şi Johanna se întoarse către Clare întrebând-o în şoaptă.

— Te simţi bine?

— Da, my lady, îi răspunse Clare.

Dar Johanna nu era convinsă. Clare nici nu se atinsese de mâncare şi fusese neobişnuit de tăcută în timpul mesei. Se gândi că probabil Nicholas era motivul purtării ei timide. Din cine ştie ce cauză, cei doi păreau să nu se poată suferi. Dacă nu era bolnavă, atunci numai Nicholas putea fi

motivul purtării ei ciudate. Se priveau amândoi pe ascuns şi fiecare se încrunta, când îi prindea privirea celuilalt aţintită asupra lui.

Purtarea lor era ciudată şi-i dădea de gândit Johannei, care începuse să ţină mult la Clare şi ar fi vrut ca noii ei prietene să-i placă familia ei. Oamenii îi cerură permisiunea să se ridice de la masă şi Johanna uită deocamdată lucrurile ce o frământau.

— Unde este părintele MacKechnie? întrebă ea.

Keith se ridică în picioare înainte de a-i răspunde:

— Auggie l-a rugat să se ducă să-i guste băutura pe care tocmai a făcut-o.

— Dacă-l întâlneşti, spune-i, te rog, că aş dori să-i vorbesc.

— Despre ce să-i vorbeşti? o întrebă Gabriel.

— Despre o problemă importantă.

— Îmi vei spune şi mie problema ta importantă, îi porunci el.

— Desigur. Dar vreau să aud şi părerea părintelui MacKechnie.

Se întoarse către dare înainte ca soţul ei să apuce să-i mai pună întrebări.

— Ce părere ai despre fratele meu? E un bărbat chipeş, nu-i aşa?

— Chipeş? My lady, e englez, şopti Clare.

Johanna izbucni în râs.

— Lui Clare se pare că nu-i plac englezii, Nicholas.

— E o neghiobie să nu-ţi placă o întreagă naţie, zise el.

— Nu sunt deloc neghioabă, se apără Clare. Dacă fratele tău n-ar fi englez, aş spune că e un bărbat chipeş.

Era tot ce avea de gând să accepte. Lui Nicholas nu părea să-i pese de părerea ei. Johanna însă nu se lăsă păcălită de purtarea indiferentă a fratelui ei. Era limpede pentru ea că-l interesează mult Clare MacKay şi că încearcă să nu lase să se observe asta. Iar Clare încerca prea mult să se apere. Johanna tresări dându-şi seama de toate astea şi Gabriel, care observă expresia surprinsă de pe chipul ei, o întrebă ce naiba păţise.

Johanna îl mângâie pe mână, spunându-i că nu-i pasă de tonul lui aspru. Ocoli intenţionat răspunsul la întrebare.

— Nicholas?

— Da, Johanna?

— Când ai de gând să te însori?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Nicholas izbucni în râs.

— Încerc să amân pe cât de mult posibil, recunoscu el.

— De ce?

— Pentru că am probleme mai importante pe cap.

— Dar ai pe cineva anume în minte?

— Nu, nu m-am gândit la nimeni, clătină din cap Nicholas. Când mă voi simţi pregătit, o să mă însor. Şi-acum să isprăvim cu discuţia asta.

Dar Johanna nu epuizase încă subiectul.

— Şi alegerea ta ar depinde mult de o zestre mare?

— Nu, îi răspunse Nicholas, oftând exasperat. Nu am nevoie de o zestre mare.

Johanna zâmbi, întorcându-se către Clare:

— Nu vrea o zestre mare, repetă ea.

Clare se încruntă nedumerită, apoi dându-şi seama ce voia să spună Johanna, o privi surprinsă, clătinând cu putere din cap:

— Doar nu crezi că m-aş mărita cu un englez? şopti ea.

Johanna încercă s-o liniştească:

— Nu ţi-am cerut aşa ceva.

Era desigur o minciună, dar o spunea cu bune intenţii şi de aceea nu considera că

face un păcat. Şi apoi, îşi atinsese scopul, căci nu voise decât să sădească ideea aceea în mintea lui Clare.

— Tata ar muri.

— Și-ar reveni el.

— Cum să-şi revină, dacă moare? întrebă Gabriel.

Johanna nu-l luă în seamă.

— Nimeni n-o să te silească să faci ce nu vrei, îi spuse lui Clare.

Apoi se întoarse către soţul ei.

— Nu-i aşa, Gabriel?

— Ce anume, Johanna? Habar n-am despre ce vorbeşti.

Pe ea însă n-o deranja iritarea din vocea lui.

— Când vine tatăl lui Clare?

— Mâine sau poimâine.

Nicholas o privea atent pe Clare, căci expresia de pe chipul ei îl intrigă foarte tare. Când auzise că tatăl ei va veni în vizită, ochii i se împăienjeniseră de lacrimi şi să-l ia naiba dacă nu i se părea speriată. Nu-şi înţelegea însă propria reacţie/De-abia o cunoscuse pe femeie şi se hotărâse deja că n-o place prea mult şi totuşi, simţea nevoia să încerce s-o ajute.

— Nu vrei să-ţi vezi tatăl? o întrebă.

— Ba sigur că vreau să-l văd, îi răspunse Clare.

— Oare nu e gata să plece acasă mâine sau poimâine, îi spuse Johanna soţului ei. Nu şi-a revenit complet.

— Johanna, începu Gabriel pe un ton prevenitor.

— Mie mi se pare sănătoasă, remarcă Nicholas, întrebându-se despre ce dracului vorbeau. Ai fost cumva bolnavă? o întrebă pe Clare.

Clare clătină din cap, dar Johanna făcu un semn aprobator, aşa că Nicholas era pe de-a-ntregul exasperat.

— Clare a fost foarte bolnavă, zise Johanna. Şi are nevoie de timp pentru a-şi recăpăta puterile.

— Ah, deci de asta i-aţi tăiat părul aşa de scurt. A avut febră, nu-i aşa?

— N-a avut febră. Gabriel, insist să-i spui laird-ului MacKay că fiica lui nu poate face încă această călătorie.

— Nu cred că am să-l mai pot amâna, îi răspunse Gabriel. Apoi se întoarse către Nicholas. Ce păcat că nu eşti tu tatăl copilului. Asta ar fi rezolvat toate problemele.

Nicholas deschise gura pentru a vorbi, dar

era prea uluit pentru a putea spune ceva.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că fratele meu s-ar putea purta atât de josnic.

— Era logic, pe toţi dracii, se împotrivi Gabriel.

— Şi cum crezi că asta ar fi rezolvat problema? vru să ştie Johanna.

— E aici, nu? Şi preotul i-ar fi căsătorit imediat. Doar m-ai auzit promiţându-i lairdului că va fi o căsătorie.

— Dar nu pot să mă mărit cu el.

Din moment ce Clare îl privi când rosti cuvintele acelea atât de hotărâte, Nicholas presupuse că vorbea despre căsătoria cu el.

— Ai dreptate că nu te poţi căsători cu mine, îi spuse tăios. Mi-aş promite să-ţi amintesc că nici măcar nu ţi-am cerut asta.

Clare sări ca arsă în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi. Simt deodată nevoia să ies la aer.

Gabriel dădu aprobator din cap şi Clare ieşi imediat. Nicholas o urmări cu privirea până ce părăsi sala, apoi se întoarse către sora lui care-l privea încruntată.

— Îmi spune şi mie cineva ce naiba se întâmplă?

— Ai supărat-o pe Clare, Nicholas. Mai

bine te-ai duce după ea să-i ceri scuze.

— Cu ce am supărat-o?

— Ai refuzat să te însori cu ea, îi explică Johanna. Nu-i aşa, Gabriel, că a refuzat?

Soţul ei se amuza copios văzând expresia încurcată a lui Nicholas.

— Da, aşa e, zise aprobator, doar pentru a-şi mai stârni puţin cumnatul.

— Explicaţi-mi şi mie, le ceru Nicholas.

— N-ar fi cinstit să vorbim despre problemele lui Clare, îi răspunse Johanna. Îţi va spune ea totul când va fi pregătită pentru asta. Nicholas, de ce-ai venit aici?

Schimbarea bruscă a subiectului îl luă prin surprindere şi nu izbuti să găsească repede un răspuns potrivit. Se întoarse către Gabriel, cerându-i ajutor din priviri.

Părintele MacKechnie îi salvă însă fără voia lui.

— Keith mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti, my lady, zise el intrând grăbit în sală. Se poate acum sau vrei să vin mai târziu?

Gabriel şi Nicholas se agăţară de ocazie pentru a abate atenţia Johannei.

— Vino să stai cu noi, părinte, zise Gabriel.

— Îmi pare bine să te revăd, strigă şi Nicholas în acelaşi timp.

Dacă preotul era puţin surprins de purtarea entuziasmată a celor doi luptători, nu lăsă să se vadă.

— Am auzit că te-ai întors, Nicholas. Ai venit să-ți vezi sora? Să ştii că e foarte fericită, adăugă părintele întărind cu un semn din cap.

— De asta ai făcut atâta drum? îl întrebă Johanna.

Era un păcat, dar trebuia să recunoască faptul că-i plăcea să-şi vadă fratele atât de stânjenit. Ştia că-i era greu s-o mintă şi vedea asta şi pe chipul lui. Sprâncenele lui încruntate erau o dovadă grăitoare, având în vedere că-i pusese doar o întrebare nevinovată.

Gabriel veni însă în ajutorul cumnatului său.

— Ai luat cina, părinte? Johanna, unde-ţi sunt manierele? Porunceşte servitoarelor să aducă ceva de mâncare omului.

— Am mâncat deja, zise preotul.

Se aşează refuzând oferta Johannei de a bea ceva şi începu să le vorbească despre băutura lui Auggie.

— E într-adevăr grozavă. Te duce de la prima înghiţitură.

Johanna izbucni în râs auzindu-l.

— Te încălzeşte în nopţile lungi… preotul însă se opri înainte de a pomeni de nopţile lungi şi reci de iarnă din Highlands şi schimbă vorba. Dacă mai rămâne ceva din ea.

— Despre ce nopţi vorbeai? îl întrebă Johanna.

— Despre nopţile lungi şi calde de iarnă, bolborosi preotul, aruncându-i o privire grăitoare lui Nicholas.

Încă îi mai reproşa englezului minciuna pe care i-o spusese surorii sale despre vremea călduroasă din Highlands.

Nicholas era surprins să vadă că nu-i spuseseră încă adevărul Johannei. Aproape că izbucni în râs, dar se stăpâni la timp.

— Nicholas, ştii că de când am venit aici, vremea s-a dovedit a fi foarte imprevizibilă? Câteodată e chiar frig.

— Ei, nu, Johanna, nu e niciodată frig, se împotrivi Gabriel.

— Johanna… începu Nicholas.

— Îmi spui odată de ce-ai venit? E limpede că s-a ivit o problemă, căci altfel ai fi aşteptat-o şi pe mama, Nicholas.

— De ce-ai venit, fiule? vru să ştie şi preotul.

Nicholas era înghesuit din toate părţile să

dea un răspuns.

— Din cauza vremii, zise el după câteva clipe de gândire. N-am mai putut rezista, Johanna şi am venit să-ţi spun adevărul.

Johanna izbucni în râs şi Nicholas îşi dădu seama că nu credea o iotă din ce-i spusese. Însă odată minciuna începută, n-avea de gând să mai dea înapoi.

— Te-am minţit. Uite, asta am venit să-ţi spun.

— Vrei să-mi spui că m-ai înşelat în privinţa vremii?

Râsul ei era contagios şi Nicholas zâmbi sigur pe sine.

Deodată, îi trecu prin minte că sora lui ştiuse totul de la început.

— Ai ştiut… tot timpul nu-i aşa? o întrebă, nevenindu-i să creadă.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Port un pled de lână, Nicholas. Fireşte că am ştiut.

— Atunci de fiecare dată când unul din noi minţea în legătură cu vremea neobişnuit de rece, tu ştiai adevărul, fetiţo? o întrebă şi preotul uluit.

— A fost foarte drăguţ din partea dumitale să susţii minciuna fratelui meu, părinte, căci te gândeai numai la fericirea mea.

— Ai un simţ al umorului cam sucit, îi zise Gabriel.

— Zii mai bine încovoiat ca un scut lăsat afară în ploaie prea mult, îl completă Nicholas.

Râsul ei le spunea că nu o supăraseră deloc jignirile lor.

Apoi Johanna căscă şi îşi ceru scuze imediat. Gabriel îi ceru să se ducă la culcare.

— Mai întâi aş dori să vorbesc cu voi, zise ea. Apoi, mă voi duce la culcare.

— Ce vrei să ne spui? o întrebă Nicholas.

— O să te ajut, dacă am să pot, îi promise preotul.

— Am o problemă, începu ea.

— Spune-ne despre ce e vorba, copilă, insistă părintele MacKechnie.

— Se pare că am doi soţi, spuse ea privindu-l pe Gabriel.

CAPITOLUL XIX

— N-ai decât un singur soţ, Johanna.

Tonul lui Gabriel îi spunea că ar fi mai bine să nu-l contrazică şi Johanna îl luă de mână, dând aprobator din cap.

— Ai ascultat la uşă când îi spuneam soţului tău despre Raulf, nu-i aşa, Johanna?

o întrebă Nicholas.

— Da, recunoscu ea.

— Nu te-ai purtat prea frumos, o dojeni soţul ei.

— Tu nu te-ai purtat prea frumos creând că ai putea să-mi ascunzi vestea asta atât de importantă, clătină din cap Johanna.

— Încerc să înţeleg despre ce vorbiţi, se amestecă părintele MacKechnie. Vreţi să-mi spuneţi că baronul Raulf este în viaţă?

— Da, îi răspunse Nicholas.

— Dumnezeule din Ceruri! murmură preotul. Unde-a fost atâta timp?

— A stat închis într-o temniţă, departe, zise Nicholas. A fost trimis la celălalt capăt al lumii de către regele John să negocieze pentru un tratat comercial. Raulf a părăsit Anglia înainte de cearta lui John cu Biserica şi regelui nici că-i mai pasă să-l împace pe papă.

După ce-i explică toate acestea preotului, Nicholas se întoarse către sora lui.

— Cât ai auzit din discuţia noastră?

— Am auzit-o pe toată, minţi Johanna.

— La dracu'!

— Spune-mi, te rog, părinte, în ce încurcătură am intrat, zise Johanna fără să mai acorde atenţie înjurăturii fratelui ei.

Nicholas îşi ridică pocalul şi-l goli dintr-o înghiţitură. Johanna simţi dintr-o dată nevoia de a fi aproape de Gabriel; se ridică şi se duse lângă el. Gabriel o cuprinse de mijloc, trăgând-o spre el şi ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui, plecându-se către el.

— Raulf a căzut de pe o stâncă şi toată lumea a crezut că a murit.

— Eram în Anglia când s-a auzit vestea, îi aminti preotul lui Nicholas.

— Ei bine, n-a murit. S-a întors în Anglia şi e nebun de furie, căci nu şi-a mai găsit soţia şi toate pământurile i-au fost date. Regele se pare că vrea să-l liniştească pe ticălosul ăsta, deşi numai Dumnezeu ştie de ce, aşa că i-a poruncit Johannei să se întoarcă la Raulf. Iar ca să-l împace pe MacBain şi să evite războiul, s-a-nvoit să-l lase să păstreze castelul.

— N-are importanţă ce doreşte regele, băiete. Căsătoria Johannei a fost anulată, asta nu poate nega nimeni. Doar papa însuşi a semnat decretul, nu aşa mi-ai spus, copilă? întrebă preotul.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Aşa e. N-am crezut că voi avea într-adevăr nevoie de o anulare a căsătoriei. Am

cerut decretul numai ca să câștig timp.

— John s-a hotărât să se proclame el papă şi de când a început cearta cu Biserica s-a tăiat practic orice legătură cu Sfântul Scaun. Preoţii au început deja să fugă în Lowlands, presimţind interdicţia ce va urma, căci John va fi cu siguranţă excomunicat.

— Deci regele tău crede că poate schimba soţii la fel de uşor ca şi când ar pocni din degete? întrebă Gabriel.

— Da, răspunse Nicholas. Nu vrea să asculte nici un argument logic. Am încercat să-i vorbesc, dar a rămas la fel de încăpăţânat şi de hotărât să-i facă pe plac lui Raulf. Aş vrea tare mult să ştiu de ce.

— Şi ce se va întâmpla când laird-ul va refuza să renunţe la Johanna? întrebă preotul.

— John îi va da o armată lui Raulf.

— Cu ce scop?

— Război, ziseră Nicholas şi Gabriel în acelaşi timp.

— Nu pot lăsa ca aşa ceva să se întâmple, şopti Johanna. De-abia am refăcut castelul, Gabriel. Nu-i voi lăsa să-l distrugă din nou.

— Mi-e teamă că nu poţi face nimic, îi spuse fratele ei.

— L-ai văzut pe Raulf? întrebă Johanna.

— Dacă l-aş fi văzut, l-aş fi ucis pentru ce ţi-a făcut. Nu, nu l-am văzut.

— Nu-l poţi ucide, clătină din cap Johanna. Regele îşi va întoarce mânia asupra ta.

— Ascultă ce-ţi zice, fiule, îl sfătui preotul, oftând îngrijorat. Avem o problemă foarte mare de rezolvat.

— Cât timp are Gabriel pentru a se hotărî?

— Johanna, doar nu crezi că m-aş gândi vreo clipă să renunţ la tine, zise soţul ei.

— Doi soli însoţiţi de patru soldaţi vor veni aici mâine sau poimâine pentru a-l anunţa de hotărârea regelui.

— Şi Raulf?

— Regele mi-a promis că-l va ţine la Curte până ce se va lămuri totul.

Johanna se rezemă de soţul ei şi Gabriel îşi îndepărtă imediat scaunul de masă ca s-o poată ridica în braţe.

— Asta nu ne dă răgaz suficient pentru a ne alcătui un plan de acţiune, zise preotul.

— Ba da, se împotrivi Gabriel. Solii vor trebui să se întoarcă în Anglia cu refuzul meu şi vom avea astfel răgaz suficient.

— Pentru ce? întrebă Johanna.

— Să ne pregătim, îi răspunse Nicholas.

— Ce-ai mai auzit de Arthur? schimbă

subiectul Johanna. Noi am auzit că ar fi fost ucis. Ai mai aflat şi altceva?

Nicholas se încruntă văzând că sora lui schimbase vorba, dar arăta atât de obosită încât se gândi că probabil voise să discute despre ceva mai puţin îngrijorător.

— S-au auzit tot felul de zvonuri contradictorii, îi răspunse el. Goode s-a jurat să afle ce s-a întâmplat cu Arthur şi răscoleşte pământul, căutându-l. Din ce în ce mai mulţi cred că Arthur ar fi fost ucis fiindcă era pretendent la tron, explică el în locul părintelui MacKechnie, şi o adevărată ameninţare pentru John. Goode nu era singurul care-l sprijinea. Arthur avea o adevărată armată de partea sa.

— Şi ce spune regele vostru de misterul acesta? întrebă Johanna.

— Jură că nu ştie nimic de moartea nepotului său, îi răspunse Nicholas. Zvonul cel mai răspândit e că susţinători extrem de înflăcăraţi ai regelui l-ar fi prins pe Arthur şi l-ar fi ameninţat că-l castrează şi că el ar fi murit de frică.

— Da, e plauzibil, murmură Gabriel.

— Încă se mai fac speculaţii, zise Nicholas. Însă un lucru e sigur. Dacă vreunul dintre nobili ar avea vreo dovadă că

John a fost implicat în uciderea nepotului său, ar izbucni revolta. Nobilii l-ar spânzura pe John de… dar se opri înainte de a pronunţa vreun cuvânt care ar fi putut s-o supere pe Johanna… De picioare, adăugă, găsind un termen potrivit.

Johanna căscă zgomotos, apoi îşi ceru scuze şi zise:

— Uite, vedeţi, din cauza asta vrea regele să-l mulţumească pe Raulf.

Gabriel ghici imediat ce voia să spună Johanna, înainte ca ea să mai adauge un cuvânt. Totul se potrivea acum. Johanna nu numai că ştia sigur că Arthur fusese ucis, dar ştia şi cine o făcuse.

— Ce vrei să spui, Johanna? o întrebă Nicholas. Ştii de ce vrea John să-l mulţumească pe Raulf?

Johanna dădu să-i răspundă fratelui ei, când simţi mâna lui Gabriel strângând-o uşor pe a ei.

— Raulf e unul din nobilii lui favoriţi.

Simţi imediat mâna lui Gabriel relaxându-se şi bănui că răspunsul ei îi fusese pe plac. Îşi zise însă că va trebui să aştepte până ce vor rămâne singuri pentru a-l întreba de ce n-o lăsase să-i spună adevărul lui Nicholas.

— John nu vrea să-l mulţumească pe

Raulf, zise Gabriel. Vrea ca el să fie ucis şi din cauza asta îl trimite la mine.

Discuţia se încinsese şi Johanna era prea obosită pentru a mai sta să asculte părerile fratelui şi soţului ei în legătură cu ce era de făcut.

Părintele MacKechnie îi ceru onoarea de a o însoţi în cameră. De fapt voia să rămână singur cu ea şi de îndată ce ieşiră din sală îi cuprinse mâinile într-ale sale, întrebând-o dacă va începe să se neliniştească din cauza veştilor pe care le primise sau îşi va lăsa problemele în mâinile lui Dumnezeu şi se va duce să se odihnească aşa cum ar face orice copilă deşteaptă.

Gabriel era şi el preocupat că soţia lui se va îmbolnăvi tot făcându-și griji din cauza veştilor proaste primite. Era pregătit să încerce s-o liniştească, dar intrând în cameră, văzu că nu era nevoie de aşa ceva. Soţia lui dormea dusă şi nu izbuti nici măcar s-o trezească pentru a o săruta înainte de culcare.

Johanna se trezi pe la miezul nopţii, simţind o greutate rostogolindu-se pe piciorul ei. De îndată ce o simţi tresărind, Gabriel se ridică în capul oaselor. Îşi zări fiul la capătul patului şi-i porunci să se

întoarcă imediat pe salteaua lui.

— Nu-l trezi, îi şopti Johanna. E în patul nostru de mai bine de o oră. Ia-l numai de pe piciorul meu, te rog.

Gabriel oftă atât de tare încât ar fi putut scula şi morţii din somn, dar Alex nici nu se clinti. Dormea dus şi când tatăl lui îl mută de pe pat pe saltea.

— L-ai învelit bine? îl întrebă Johanna în şoaptă. E frig aici.

— E fiul meu, îi răspunse Gabriel întorcându-se în pat şi cuprinzând-o în braţe. Nu simte frigul.

Johannei i se păru explicaţia lui de-a dreptul ilogică şi tocmai era pe punctul de a-i spune asta, când el îi abătu atenţia, şoptindu-i răguşit să-l sărute.

Gabriel voise numai s-o îmbrăţişeze înainte de a adormi la loc, dar ea îi răspunse atât de plăcut, încât îşi zise că mai vrea puţin. O mai sărută o dată lung şi apăsat şi apoi se hotărî să meargă până la capăt.

Era un adevărat chin să facă dragoste fără a scoate vreun zgomot şi ultimul gând coerent al lui Gabriel, înainte ca soţia lui să-l facă să-şi piardă controlul, fu acela că va fi extrem de fericit când Alex se va muta în cealaltă cameră.

Îi plăcu mult să-şi simtă soţia strângându-se la pieptul lui după aceea. La naiba, dar îi plăcea tot ce făcea ea, se gândi zâmbind.

— Gabriel?

— Cee?

— Vreau să-ţi spun ceva, şopti ea în întuneric. Ştiu de ce vrea regele John să scape de Raulf.

— Culcă-te acum, Johanna. Vorbim mâine.

— Dar eu vreau să vorbim acum.

— Bine, cedă Gabriel. Dar să ştii că dacă începi să-ţi facă griji, amânăm discuţia pentru mâine.

— Voiam să-ţi spun mai devreme, începu ea fără a lua în seamă cuvintele lui.

— Voiai să-i spui şi lui Nicholas, nu-i aşa?

— Da. De ce m-ai oprit?

— Pentru că Nicholas nu e numai fratele tău, ci e în primul rând un nobil englez. Dacă ar auzi ceva nedemn despre regele lui, s-ar simţi obligat să facă ceva şi nimeni nu-l poate detrona acum pe John. Dacă Nicholas ar încerca asta, ar fi ucis.

Johanna nu se gândise că Nicholas s-ar simţi obligat să-l înfrunte pe rege şi-i era recunoscătoare lui Gabriel că nu o lăsase să-i spună ce ştia.

— Cum de ți-ai dat seama…

— Vreau să-ţi pun doar o singură întrebare, Johanna, o întrerupse el. Îţi promit că răspunsul tău nu va părăsi această cameră.

— O să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

— Cine l-a ucis pe Arthur? Regele sau Raulf?

— Cred că Raulf l-a ucis, dar ordinul a venit din partea regelui, îi răspunse ea fără nicio ezitare.

— De unde știi?

— L-am auzit pe trimisul regelui citind ordinul. Raulf nu ştia că ascultam, dar trimisul m-a zărit în pragul uşii. Nu ştiu dacă i-a spus sau nu soţului meu, dar sunt sigură că i-a spus regelui. Raulf a plecat cu puţin timp înainte de Paşte. S-a întors acasă abia pe la mijlocul verii. Cam o lună după aceea, am auzit zvonul că Arthur ar fi dispărut. După câțiva ani, când am fost anunţată că Raulf a murit, mi s-a poruncit să plec la Londra şi am fost ţinută sub pază severă acolo. Regele a venit să mă vadă de câteva ori şi de fiecare dată a adus vorba de Arthur.

— Voia să afle ce ştii.

— Dar eu m-am prefăcut că nu ştiu nimic, dădu Johanna aprobator din cap.

— Cine era trimisul care a adus ordinul regelui pentru uciderea lui Arthur?

— Williams. John n-ar fi avut atâta încredere într-un mesager oarecare de la Curte. Williams şi Raulf erau sfetnicii lui apropiaţi. Şi totuşi, cei doi n-aveau deloc încredere unul în celălalt.

— Ai avut mare noroc că regele nu te-a ucis. A riscat lăsându-te să trăieşti ştiind câte știi.

— Dar nu era sigur că ştiam ceva. Şi apoi, era convins că nu puteam depune mărturie împotriva lui. Femeile n-au dreptul să depună mărturie în faţa Curţii împotriva nimănui, cu excepţia soţilor lor, şi atunci doar pentru ofense minore.

— Goode e sigur că ştii ceva, nu? Şi din cauza asta tot încearcă să vorbească cu tine.

— Da. Toţi nobilii ştiau de relaţia dintre John şi cei doi favoriţi ai lui, Raulf şi Williams. După cum ştii, Raulf a plecat din Anglia cu puţin înainte ca Arthur să dispară şi Goode bănuieşte că există o legătură. Probabil că vrea să mă întrebe când a plecat Raulf. N-are cum să ştie că am auzit ceva.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu vreau să mai spui cuiva ce ai auzit, nici măcar fratelui

tău. Promite-mi, Johanna.

— Dar trebuie neapărat să mai vorbesc cu cineva, şopti ea.

— Cu cine?

— Cu regele John.

Gabriel se stăpâni să nu ţipe la ea.

— Nici nu vreau să aud.

— Cred că-l pot face să mă asculte şi asta e singura cale. Nu vreau război.

Gabriel se hotărî să-i explice că nu voia s-o lase să-şi primejduiască viaţa.

— Mi-ai spus puţin mai înainte că nu poţi depune mărturie împotriva regelui. Dacă te gândeşti să-l ameninţi că le vei spune nobililor ceea ce ştii, îndemnându-i la revoltă, John te va reduce pur şi simplu la tăcere înainte de a apuca să-ţi duci la îndeplinire planul.

Trecură câteva minute de tăcere şi Gabriel crezu că
Johanna înţelesese în cele din urmă ce naivă fusese dorinţa ei de a vorbi regelui.

— Nu la asta mă gândisem, şopti ea.

— Atunci la ce Dumnezeu te-ai gândit? Crezi că poţi să-l faci pe John să înţeleagă?

— Nu, nu e vorba de asta, clătină ea din cap. Mă gândeam să-i pomenesc de mesajul pe care i l-a trimis lui Raulf.

— Şi la ce ar ajuta asta?

— A trimis un mesaj scris, Gabriel. Scris de mâna lui. Raulf crede că l-a ars.

Gabriel încremeni.

— Şi nu l-a ars?

— După ce Williams i-a citi lui Raulf ordinul, a pus pergamentul pe masă şi şi-a luat rămas bun. Atunci s-a întors şi m-a zărit. I-am făcut un semn de salut cu capul şi m-am îndreptat prin coridorul din spate către ieşire. Voiam ca William să creadă că venisem abia în momentul acela.

— Şi apoi? o îndemnă Gabriel nerăbdător.

— Raulf l-a condus pe Williams afară, iar când s-a întors a luat pergamentul şi l-a aruncat în foc. A stat lângă cămin să se asigure că a ars complet.

Chipul lui Gabriel se destinse într-un zâmbet slab. Deşteaptă femeie!

— Şi ce ai ars în locul ordinului?

— Una din predicile importante ale episcopului Haliwick despre inferioritatea femeilor.

— Raulf nu ştia că ai învăţat să citeşti, nu-i aşa?

— Ah, nu, nu ştia, se grăbi Johanna să-l asigure. M-ar fi bătut dacă ar fi aflat că am ţinut neapărat să-i arăt că se înşelase în

privinţa mea, căci tot timpul îmi spunea că sunt prea proastă ca să pot învăţa să citesc. Desigur că mă bătea şi pentru că eram proastă, aşa că nu cred că…

Era pentru prima dată când îi vorbea deschis despre bătăile pe care le primise şi, deşi el ştia demult adevărul, se cutremură s-o audă pomenind despre asta.

— Ce nu crezi? o întrebă cu voce răguşită de emoţie.

Johanna se strânse la pieptul lui înainte de a-i răspunde:

— Nu cred că a avut vreodată nevoie de vreun motiv ca să mă bată.

— Nu te va mai atinge niciodată.

Furia din vocea lui o îngheţă.

— Ştiu că vei avea grijă de mine.

— Să fii sigură.

N-o deranja vocea lui aspră, dimpotrivă, o alina. Gabriel era mânios pentru ea.

— Ai riscat foarte mult când ai înlocuit pergamentele. Ce te făceai dacă Raulf se hotăra să mai citească o dată ordinul regelui?

— Cred că a meritat să risc. Era un document important, care trebuia salvat. Avea semnătura şi sigiliul lui John pe el.

— A fost tare prost să semneze…

— Se crede de neînvins, zise ea. Şi cred că se gândise că Raulf nu l-ar crede pe Williams fără un ordin scris. N-avea nici prea mult timp, deşi nu prea ştiu din ce pricină, aşa că regele nu l-a putut chema pe Raulf la Londra.

— Unde e pergamentul?

— L-am înfăşurat în fâșii de pânză şi l-am ascuns în altarul capelei pe care Raulf tocmai o construise pentru episcop. Este între două lespezi de marmură.

Gabriel o simţi înfiorându-se şi o strânse şi mai tare în braţe.

— Ştii, mă hotărâsem să-l distrug înainte să aflu de moartea lui Raulf, dar m-am răzgândit.

— De ce?

— Voiam ca cineva, în viitor, să afle adevărul.

— Pe mine mă interesează mai mult să te ştiu în siguranţă, Johanna. Nu-ţi dau voie să pled în Anglia să-l vezi pe rege.

— Dar nu vreau să fie război, şopti ea aproape izbucnind în lacrimi.

Gabriel o sărută pe frunte, rugând-o să nu-şi mai facă atâtea griji.

— Îl voi convinge eu pe rege să ne lase în pace.

— Doar nu vrei să pleci în Anglia? încercă ea să se împotrivească.

— E târziu, Johanna. Culcă-te, îi zise el, neluând în seamă întrebarea ei.

Oboseala o învinse şi Johanna se hotărî să aştepte până dimineaţă pentru a-şi convinge soţul să nu întreprindă nimic înainte de a alcătui un plan limpede. Nu-l va lăsa să plece fără a lua cu el o armată de highlander-i.

Dar dimineaţă se dovedi a fi prea târziu pentru a-l mai convinge de ceva pe Gabriel. După ce se îmbrăcă şi coborî pentru a-şi găsi soţul, Nicholas îi dădu de veste că el părăsise deja castelul.

Johanna avea nevoie de toată puterea ei de stăpânire pentru a nu izbucni în plâns. Îşi petrecu ziua plimbându-se îngrijorată, dar nervii o părăsiră până la vremea cinei.

Părintele MacKechnie se aşezase în capul mesei la insistenţele ei; Johanna stătea în dreapta lui, lângă Clare, iar Nicholas în stânga preotului.

Numai gândul la mâncare o făcea pe Johanna să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu putea suporta nici măcar să-i vadă pe ceilalţi mâncând, dar nu scoase un cuvânt până ce tăvile nu fură ridicate de pe masă.

— Nicholas, de ce l-ai lăsat să plece? strigă ea.

— Să-l las să plece? Johanna, nu ştii cât m-am certat cu el, dar încăpăţânatul n-a vrut să mă asculte.

Johanna încercă să se calmeze.

— Atunci, şi tu îţi dai seama de primejdia…

Nicholas clătină din cap.

— Nu m-am certat cu el pentru că voia să plece, ci am încercat să-l conving să mă lase să plec cu el.

— N-a luat destui soldaţi cu el.

— Soţul tău ştie ce face, Johanna, îi luă Nicholas apărarea.

— Dar n-a avut timp destul pentru a alcătui un plan. Nu poate să dea pur şi simplu buzna la Curte şi să ceară o audienţă regelui.

— Ba poate, zâmbi Nicholas. Soţul tău poate fi foarte convingător, când vrea. Sunt sigur că va obţine audienţa.

— Ar fi trebuit să te duci cu el, Nicholas, zise şi Clare. Eşti unul din nobilii lui şi regele te-ar fi ascultat.

Nicholas se întoarse către femeia aceea frumoasă, care se încrunta vizibil indignată la el.

— Exact de asta am încercat şi eu să-l conving.

Dar Johanna clătină din cap:

— Numai Gabriel îl poate sili pe rege să înţeleagă cum stau lucrurile.

Nicholas se rezemă de speteaza scaunului, privind-o atent:

— Ce vrei să spui, Johanna?

Ei îi păru imediat rău de remarca pe care o făcuse.

— Pentru că e soţul meu, îi răspunse fratelui ei. Şi-apoi, aseară ai spus că ai încercat să vorbeşti cu regele, dar el n-a vrut să te asculte.

— Ar fi trebuit totuşi să mă duc cu el.

— Şi de ce nu te-ai dus? îl întrebă Clare.

— Pentru că mi-a cerut să rămân aici, să am grijă de tine, Johanna. Şi să ştii că va fi foarte supărat, când se va întoarce, dacă te va găsi bolnavă de câte griji ţi-ai făcut.

— Dacă se va întoarce, murmură Johanna.

— Îl faci de ruşine pe Gabriel cu vorbele astea, spuse Nicholas. Ar trebui să ai încredere în el.

Johanna izbucni în lacrimi. Părintele MacKechnie îşi lăsă bucata de pâine din mână şi se grăbi s-o consoleze.

— Ei, haide, haide, copila mea. Va fi totul

bine.

În vreme ce preotul încerca s-o liniştească pe Johanna, Clare se întoarse din nou către Nicholas pentru a apăra purtarea prietenei ei.

— Îşi iubeşte soţul, strigă ea. Cum îndrăzneşti s-o certi? E îngrijorată pentru el şi nu e cazul s-o faci să se simtă vinovată sau ruşinată de temerile ei.

Clare sfârşi prin a ţipa la el; se ridicase în picioare şi îşi încrucişase braţele la piept, privindu-l încruntată. Pe chipul lui Nicholas nu se putea citi nimic. Adevărul era că nu se simţea deloc jignit de purtarea sau vorbele ei, dimpotrivă chiar, i se părea admirabil modul în care Clare luase apărarea Johannei.

— Cum ai ajuns atât de credincioasă surorii mele într-un timp atât de scurt?

Vocea îi era blândă şi mângâietoare şi furia păru s-o părăsească imediat pe Clare. Se prăbuşi înapoi pe scaun, îşi aranjă pledul pe umăr şi îşi dădu părul Ia o parte din ochi, apoi ridică din nou privirea către Nicholas. El îi zâmbi. Era într-adevăr un bărbat chipeş şi privirea lui blândă o încălzea, îşi scutură capul pentru a alunga astfel de gânduri şi încercă să-şi amintească întrebarea lui.

— Sora ta mi-a salvat viața.

Johanna îşi şterse ochii şi-i mulţumi preotului, apoi se întoarse către Clare.

— Te-ai salvat singură, Clare.

— I-ai dat şi tu o mână de ajutor, îi zise părintele MacKechnie.

Alex apăru în acel moment în uşă, sărind de pe un picior pe celălalt şi aşteptând să fie observat. Johanna îl zări şi se scuză imediat de la masă.

— Trebuie să-l culc.

— Te mai întorci jos? o întrebă Clare.

— Sunt prea obosită în seara asta, îi răspunse Johanna. Cred că am să mă culc şi eu.

— Atunci vin cu tine.

Clare se ridică în picioare, se înclină în faţa preotului, apoi se întoarse către Nicholas:

— N-am vrut să ţip la tine.

Nicholas se ridicase o dată cu sora lui; Clare ocoli masa pentru a ieşi, dar se opri lângă el. Era foarte înalt şi trebuia să-şi dea capul pe spate pentru a privi în ochii lui. Avea ochi frumoşi… pentru un englez.

— Mi-am cerut scuze. N-ai nimic de spus?

— Ca să ţipi din nou la mine? Se pare că te supără orice aş spune, Clare MacKay.

— Nu-i adevărat, se apără ea.

Nicholas zâmbi.

— Te-a prins aici, izbucni în râs părintele MacKechnie. I-ai arătat că are dreptate.

Clare nu-şi dădea seama dacă Nicholas glumeşte sau nu, dar simţea că se-nroșise toată şi nu înţelegea de ce. Doar nu făcuse nimic pentru a se simţi stânjenită. Îşi zise că pierduse destul timp încercând să-l înţeleagă pe englezul acela ciudat. Se întoarse către preot, îi ură noapte bună, apoi îi murmură acelaşi lucru şi lui Nicholas.

— Somn uşor, Clare.

Mângâierea din vocea lui o făcu să se-nfioare. Îl privi şi-l văzu făcându-i cu ochiul.

Se stăpâni să nu fugă afară din sală; ieşi ca o lady. Şi nici nu râse până ce n-ajunse la uşă. Apoi, chipul i se destinse într-un zâmbet şi începu să suspine în vreme ce urca scările. Englezul era absolut de neacceptat pentru ea, dar, Dumnezeu s-o ajute, începuse să-l placă puţin.

Nicholas o urmări cu privirea până ce ieşi din sală, apoi îl auzi pe părintele MacKechnie rugându-l să ia din nou loc.

— Nu pleca încă. Hai să mai bem ceva. Niciunul din noi nu va dormi prea mult în

noaptea asta, aşa îngrijoraţi cum suntem.

Nicholas umplu paharul preotului.

— Clare mă intrigă, spuse el.

— Da, e foarte frumoasă, nu-i aşa?

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Erai aici când a venit?

— Da.

Nicholas aşteptă ca preotul să continue, dar văzând că nu părea dornic să mai spună ceva, adăugă:

— Sunt răspunzător pentru ea câtă vreme e aici, părinte.

— Da, aşa e.

— MacBain mi-a spus că tatăl ei va veni s-o ia mâine sau poimâine.

— Nu ştiam de asta. Ce ai de gând să faci? O laşi să plece?

— Trebuie să-mi spui ce i s-a întâmplat. Altminteri nu pot să iau nicio decizie. Clare pare foarte neliniştită de vestea pe care a primit-o.

— Vrei să spui de sosirea tatălui ei?

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Ar fi mai bine să ştii şi tu ce i s-a întâmplat bietei copile, oftă preotul. Clare MacKay a fost adusă la noi plină de sânge de parcă ar fi sfâşiat-o lupii. E un miracol că nu i-au rămas semne pe faţă şi e un miracol

că mai trăieşte. Îi dădusem deja ultima binecuvântare, adăugă el pentru ca Nicholas să înţeleagă că nu exagera cu nimic.

Apoi îi povesti englezului întreaga întâmplare. Îi plăcu reacţia lui. Nicholas era pur şi simplu înfuriat.

— Deci e însărcinată cu un MacBain? întrebă el, când preotul se opri.

— Nu, fiule, nu e însărcinată. A minţit, înţelegi, şi a mărturisit totul laird-ului nostru abia aseară. Mi-a spus şi mie azi dimineaţă, dar nu la spovedanie şi nici nu mi-a cerut să păstrez taina, aşa că pot să-ţi vorbesc despre asta, se grăbi să adauge. Mi-a spus că se simte uşurată acum. E o femeie mândră, nu-i place să mintă.

— Atunci, de ce a mințit?

— Era singura cale pe care a găsit-o pentru a scăpa de MacInnes. A riscat mult. Putea fi ucisă.

— Din câte mi-ai spus, a lipsit foarte puţin ca să nu fie ucisă.

Preotul dădu din cap aprobator.

— Tatăl ei e singurul care n-a aflat adevărul. Se aşteaptă să-l întâlnească mâine pe tatăl copilului ei şi să stabilească data cununiei.

Discuţia ciudată din seara aceea începea dintr-o dată să capete sens pentru Nicholas.

— MacBain mă tot întreba dacă o recunosc pe Clare. Credea că eu sunt vinovat pentru situaţia ei.

— Nimeni nu te mai poate acuza, fiule. Ar fi fost convenabil ca tu să fii de vină, cel puţin cred că laird-ul găsea că ar fi fost convenabil.

Nicholas clătină din cap.

— Nenoro… se opri însă la timp. Ce va spune tatăl lui Clare când va afla că l-a mințit?

— Nu se poate şti. Eu voi încerca, firește, să-l liniştesc, dacă-şi pierde cumpătul, dar adevărul e că mi-e teamă pentru ea. Laird-ul MacKay e un om aspru. Îşi iubeşte mult fiice, dar când va afla că l-a minţit s-ar putea s-o mărite cu primul care-i iese în cale. Prevăd că n-o să-i fie prea bine.

Nicholas se gândi în tăcere, câteva clipe, la cele ce-i spusese preotul.

— N-am putut s-o salvez pe Johanna, şopti el moale, de parcă ar fi vrut să se spovedească.

Preotul îşi aşează cupa pe masă şi se întoarse către el.

— Nu te poţi învinovăţi pentru ceea ce i s-

a întâmplat Johannei. Mi-a mărturisit că ţi-a ascuns adevărul pentru că-i era ruşine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de ceea ce se întâmplă, murmură Nicholas. Raulf o ţinea tot timpul ascunsă şi ar fi trebuit să înţeleg din ce cauză. Era clar că nu voia să-i văd chipul vânăt. Dumnezeule, cât de mult aş vrea să fiu eu cel care-l va ucide!

Preotul se hotărî să schimbe subiectul.

— Ar fi mai bine să te hotărăşti ce vei face când laird-ul MacKay va ajunge aici. Johanna nu vrea s-o lase pe Clare să plece şi te previn, fiule, vei avea de-a face şi cu sora ta, nu numai cu tatăl lui Oare. Pe deasupra mai vin şi trimişii regelui să-i ceară Johannei să se întoarcă în Anglia.

— John m-a asigurat că va trimite numai doi soli însoţiţi de patru soldaţi ca escortă. Va dura numai câteva minute să le dau răspunsul lui Gabriel şi să-i trimit înapoi.

— Laird-ul crede că va putea să-l convingă pe rege, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Mă întreb cum crede că va reuşi.

— Era foarte încrezător că va reuşi să-l convingă pe rege să-şi retragă sprijinul acordat lui Raulf, dar n-a vrut să-mi spună exact ce are de gând să facă.

— Eşti prins la mijloc, după câte văd eu. Nu-ţi poţi chema vasalii să lupte alături de tine, căci eşti în Highlands şi asta ar putea fi interpretată ca o revoltă împotriva propriului tău rege.

— Trăim timpuri foarte grele. E de necrezut ca un vasal să-şi piardă încrederea în stăpânul său. Majoritatea nobililor englezi însă s-au săturat să mai înghită purtarea lui John şi se vorbeşte tot mai mult de revoltă.

— Nici nu mă mir. Regele vostru şi-a făcut mai mulţi duşmani decât prieteni.

— Cam aşa e. L-a stârnit chiar şi pe Sfântul Papă împotriva lui. Pluteşte ceva în aer, părinte, şi dacă John nu ia seama la timp, va fi silit în cele din urmă să renunţe la putere pentru a-şi salva tronul.

— Un rege fără putere? Cum e posibil aşa ceva?

— John va fi silit să renunţe la câteva din prerogativele sale în favoarea nobililor.

Preotul nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Şi totuşi, nu mai văzuse nicicând în viaţa sa destul de lungă un om mai nepotrivit să poarte coroana ca John. Auzise multe lucruri despre purtarea regelui şi nu se putea ca toate faptele ce i se povestiseră

să fie neîntemeiate. Dacă numai jumătate din ele erau adevărate, atunci John va avea multe de explicat când va sta în faţa Creatorului său.

— Ai încredere în regele tău?

— Voi continua să-l slujesc până ce legătura dintre noi va fi ruptă. Sunt vasalul lui.

— Dar ai încredere în el?

Nicholas nu-i răspunse. Îşi dădu scaunul la o parte, îi ură noapte bună părintelui şi ieşi fără a mai spune un cuvânt.

Dar tăcerea era şi ea un răspuns.

CAPITOLUL XX

A doua zi se dezlănţui urgia.

Vremea îngrozitoare prevestea parcă o catastrofă. Un bubuit de tunet rupse tăcerea zorilor şi fulgerele ce urmară culcară la pământ doi pini uriaşi. Unul din ei se prăbuşi peste casa tăbăcarului, iar celălalt distruse acoperişul bucătăriei. Tunetele zguduiau pereţii castelului şi furtuna era necruţătoare.

Bubuiturile îl înspăimântaseră pe Alex, care venise lângă Johanna şi la fiecare tunet încercă să-şi îngroape faţa în braţele ei. După ce furtuna trecu, erau amândoi

epuizaţi şi dormiră până târziu.

Clare veni să-i trezească:

— Te rog, Johanna, trezeşte-te. Trebuie să-ţi vorbesc. Soldaţii l-au văzut pe tata venind înspre castel. Doamne, ce mă fac? O să se înfurie foarte tare. Nici nu ştiu ce să-i spun. Oh, Alex, te rog, nu plânge. N-am vrut să te sperii.

Johanna se ridică în capul oaselor exact la timp ca să-şi prindă fiul care se aruncase în braţele ei. Începu să-l mângâie pentru a-l linişti; în cele din urmă, îl convinse că nici el nici mama lui nu erau în vreun pericol şi micuţul se potoli. Fusese foarte agitat de când plecase tatăl său şi Johanna ştia că ea purta o mare parte din vină. Copilul pricepuse teama ei şi Johanna înţelese că va trebui să-şi ascundă mai bine îngrijorarea.

— Clare, ajută-l pe Alex să se îmbrace, te rog. Trebuie să mă grăbesc ca să pot vorbi cu Nicholas înainte ca tatăl tău să ajungă aici. Unde mi-oi fi pus pledul?

Se grăbi să se îmbrace. Îi părea bine că în dimineaţa aceea scăpase de greţuri; n-avea timp de aşa ceva. Se spălă pe dinţi şi pe faţă cu apă rece, dar nu mai pierdu vremea cu pieptănatul, îşi trecu degetele prin păr în timp ce cobora pe scări, încercând să-l mai

aranjeze puţin.

— Mamă, aşteaptă-mă şi pe mine, strigă Alex.

Johanna se opri la capătul scărilor şi Alex fugi după ea în hol, luând-o de mână.

— Ţi-ar plăcea să-i faci o vizită lui Auggie în dimineaţa asta? Lindsay te va duce la casa lui. Lui Auggie o să-i pară bine să te vadă.

Alex era încântat. Auggie devenise unul din prietenii lui preferaţi. Dădu din cap aprobator, apoi lăsă mâna Johannei şi coborî scările în fugă, strigându-l pe Lindsay.

Johanna nu-l putu găsi pe Nicholas în sala mare; o auzi pe Clare strigând-o şi se duse lângă ea.

— A venit tata, zise Clare privind prin uşa abia crăpată. Nicholas s-a dus să-l întâmpine.

— Stai aici, Clare. Voi încerca să vorbesc cu fratele meu…

— Vin cu tine.

Johanna nu se mai împotrivi. Clare deschise larg uşa şi o urmă afară.

Era o vreme rece şi umedă. Cerul era acoperit de nori cenuşii şi nu se vedea la un pas din cauza ceţii.

Laird-ul MacKay îşi zări fiica şi o salută cu o mişcare grăbită a capului. Nu descălecase încă, iar în spatele lui erau cel puţin douăzeci de soldaţi.

— Unde e MacBain? strigă laird-ul.

Nicholas îl aşteptă să descalece înainte de a-i răspunde.

— A avut o problemă foarte importantă de rezolvat şi a plecat ieri dimineaţă. V-aş sfătui să vă întoarceţi peste vreo două, trei săptămâni. Cred că-l veţi găsi atunci.

Laird-ul se încruntă mânios.

— Clare MacKay, strigă el.

— Da, tată?

— Te-ai măritat?

Clare coborî treptele şi se îndreptă către el. Glasul îi tremura puţin de frică atunci când îi răspunse.

— Nu, tată.

— Atunci e război, răcni MacKay, căruia i se umflaseră venele gâtului de furie.

— MacBain n-are timp de războiul ăsta acum, clătină din cap Nicholas. Are o luptă mult mai importantă de purtat.

MacKay nu ştia dacă să se simtă sau nu insultat.

— Cu cine se bate? vru el să ştia. Cu Gillevrey? Sau cu O’Donnell? Oricum sunt

nişte fricoşi. N-are importanţă cu care dintre ei se bate, căci oamenii lor sunt prost pregătiţi şi-i poate învinge într-o zi.

— Laird-ul MacBain e în război cu Anglia, tată, minţi Clare.

Cuvintele ei câştigară însă atenţia tatălui său.

— Ei, asta nu-i rău deloc, se hotărî el.

— Laird MacKay, sunteţi ud până la piele. Nu vreţi să intraţi să vă încălziţi la foc? încercă Johanna să joace rolul gazdei primitoare, în speranţa că-l va mai domoli pe bătrân. Trebuie să vă fie tare foame după călătoria lungă pe care aţi făcut-o, adăugă ea coborând scările.

— Nu-mi e deloc foame şi nu înţeleg de ce aş avea nevoie să mă încălzesc. E cald afară.

— Te rog, tată, intră.

— Nu mă mişc de aici până ce nu-mi spui numele celui care te-a necinstit, Clare, clătină din cap tatăl ei. Vreau să ştiu cine-mi va fi ginere şi ai să-mi spui numele lui imediat. Care soldat MacBain te-a necinstit, fetiţo?

— N-a fost niciun MacBain, îi zise Clare cu voce tremurândă.

Johanna încerca s-o facă să tacă înainte de

a-i spune totul.

— Dar tot va trebui să afle până la urmă, îi şopti Clare clătinând din cap.

— Ce-ai spus? N-a fost un MacBain?

— Tată, te rog, ascultă-mă, îl imploră Clare. Trebuie să-ţi explic ce s-a întâmplat.

— Singurul lucru pe care vreau să-l aud e numele celui care se va însura cu tine.

Nicholas nu scosese niciun cuvânt până atunci. Părea că nici nu-i pasă de ce se va întâmpla. Totuşi, când Clare dădu să treacă pe lângă el pentru a se duce lângă tatăl său, o prinse de mână nelăsând-o să mai facă un pas.

— Nicholas? şopti Johanna.

— La naiba, mormăi fratele ei.

— Te rog, dă-mi drumul, îi zise Clare nedumerită de purtarea lui. Problema asta nu te priveşte.

— Ba mă priveşte, se împotrivi el.

Clare clătină din cap.

— Sunt răspunzător pentru tine, zise Nicholas. Iar tu, Clare, trebuie să-mi dai ascultare. Nu ţi-am dat voie să te duci nicăieri. Treci în spatele meu şi nu te mai mişca de acolo.

Clare era prea uluită pentru a se împotrivi. Se întoarse către Johanna

neștiind ce să facă, dar o văzu ridicând din umeri, la fel de nedumerită de purtarea lui Nicholas ca şi ea.

— Fă ce ţi-am spus.

Clare îl ascultă înainte de a-și da seama ce face. Trecu în spatele lui, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i şopti:

— Nu sunt silită să te ascult.

Nicholas catadicsi să-i răspundă la fel de încet:

— Vei fi, în curând.

Clare tot nu înţelegea purtarea lui Nicholas, dar Johanna pricepu pe dată. Vru să se ducă lângă fratele ei, dar Keith apăru ca din pământ şi-i blocă drumul. Era limpede că nu voia s-o lase să se apropie prea mult de MacKay.

— Nicholas? zise ea, încercând să-l ignore pe soldat. Eşti sigur că vrei să faci asta?

Nu primi niciun răspuns. Laird-ul MacKay făcu un pas înainte, vrând s-o tragă pe Clare către el.

— MacBain mi-a promis că va fi o nuntă şi nu e omul care să-şi retragă cuvântul.

— Nu, nu e, îl aprobă Nicholas. Va fi o nuntă.

Laird-ul păru mai domolit. Dădu aprobator din cap, mormăind înfundat.

— Tată, nu e…

— Taci, fetiţo, până lămuresc eu lucrurile, îi porunci el neslăbindu-l din ochi pe Nicholas. Şi cine e viitorul meu ginere?

— Eu.

Laird-ul deschise gura dând să spună ceva; ochii îi erau încă şi mai bulbucaţi, de parcă i-ar fi ieşit din orbite. Scutură cu putere din cap, refuzând să creadă ce auzise şi se dădu un pas înapoi, încercând parcă să se îndepărteze de englez.

— Nu! răcni el.

Nicholas însă nu-l slăbi deloc.

— Ba da, rosti, apăsat.

Clare îl prinse de braţ, încercând să-l tragă înapoi.

— Eşti nebun?

Johanna îl dădu pe Keith la o parte din calea ei şi se grăbi către Clare.

— Lasă-l în pace, îi zise ea.

Clare încercă să nege mărturisirea îngrozitoare pe care Nicholas i-o făcuse tatălui ei, dar Johanna o prinse de braţ, cerându-i în şoaptă să mai aştepte puţin.

— E cumva un vicleşug? întrebă Clare, gândindu-se că poate Nicholas nu voia decât să mai câştige puţin timp.

— Ar putea fi, admise Johanna, deşi ştia că

fratele ei vorbea întotdeauna serios.

Îşi dădea seama că era hotărât să se însoare cu Clare MacKay şi privirea lui fermă îi spunea că nimic nu-l va putea opri, nici măcar o mireasă care s-ar împotrivi.

— Eşti englez, strigă laird-ul. E inadmisibil.

Nicholas nu părea prea impresionat de furia bătrânului.

— N-o să cer zestre mare, zise zâmbind.

— Clare MacKay, mai bine-i implântai un cuţit în inimă tatălui tău, se văită bătrânul.

— Dar, tată…

— Taci, îi porunci Nicholas fără a-şi lua ochii de la tatăl ei. Nu ştia dacă bătrânul va izbuti să se calmeze sau se va năpusti asupra lui.

Johanna încerca s-o liniştească pe Clare, dar îi era greu să fie atentă la ce spunea şi să-şi concentreze în acelaşi timp atenţia asupra laird-ului. Purtarea lui o uluia. Ştia că un laird nu plânge niciodată, dar tatăl lui Clare părea gata să izbucnească în lacrimi în orice moment. Nu putea accepta ce auzise.

— Fata mea să se mărite cu un nobil englez? Mai bine mor.

Johanna renunţă s-o mai liniştească pe

Oare şi se întoarse către laird.

— Un nobil foarte bogat, zise ea făcând câțiva paşi înainte.

Laird-ul se încruntă indignat.

— Asta n-are importanţă, mormăi el. Cât de bogat?

Într-o oră erau căsătoriţi.

N-au avut timp să sărbătorească. Părintele MacKechnie nici nu sfârşise binecuvântarea, când Michael intră în fugă în sala mare a castelului, căutându-i pe Keith sau pe Nicholas pentru a Ie da o veste foarte importantă. Primul pe care-l văzu fu englezul.

— Unul din străjerii noştri a sosit cu nişte veşti importante. A zărit soldaţi englezi trecându-ne graniţa. E o întreagă armată şi la o distanţă de nici o oră de castel.

— Câţi sunt? îl întrebă Keith.

— Prea mulţi ca să-i poţi număra.

Nicholas răcni atât de tare şi de mânios, încât răsună întreg castelul. Fusese trădat de regele său şi legătura dintre vasal şi stăpân se rupsese. John îl minţise, căci nu trimisese doar o escortă, ci o întreagă armată.

Castelul avea să fie sub asediu în mai puţin de o oră şi Keith începu imediat să se

ocupe de problemele de apărare, pregătind curtea şi împrejurimile castelului şi postând soldaţi de-a lungul zidurilor. Nicholas trebuia să iasă în întâmpinarea englezilor, cu un număr destul de mare de soldaţi, pentru a-i ataca în flanc. Îi spuse laird-ului MacKay să se întoarcă acasă înainte de a începe lupta, dar bătrânul refuză şi încălecă pentru a porni la luptă alături de ginerele său. Îşi trimise imediat unul dintre oameni la castelul său pentru a-i strânge cât mai repede pe toţi soldaţii lui. Nicholas îi era foarte recunoscător pentru ajutor. Ştia că vor avea nevoie de toţi soldaţii disponibili.

Clare nu ştia dacă să înceapă să plângă, căci se vedea acum măritată cu un englez, sau să-i ajute cum va putea în lupta împotriva invadatorilor. Îl văzu pe Nicholas întorcându-se să plece şi alergă după el.

— Să nu îndrăzneşti să mă laşi văduvă. Vreau o anulare a căsătoriei, nu o înmormântare.

— N-ai să obţii niciuna nici alta, îi răspunse Nicholas încălecând.

Clare nu mai ştia ce să-i spună. Nicholas o privi câteva clipe, apoi îşi dădu seama că pierduse prea mult timp cu noua lui soţie şi se întoarse să plece.

— Stai puţin.

— Cee?

Clare tot nu-şi putea găsi cuvintele, aşa că se aruncă pur şi simplu în braţele lui. Nicholas ştia ce trebuie să facă în continuare. Lăsă frâiele calului din mână ca s-o ia în braţe. O simţi tremurând şi o sărută într-un gest plin de promisiuni, tandreţe şi dorinţă.

— Arăţi ca un băiat că părul ăsta scurt, dar să mă ia dracu' dacă nu săruţi ca o femeie, Clare MacKay.

Ei i se tăie respiraţia. Când îşi reveni, soţul ei era deja departe.

— Ai grijă de tata I strigă ea cât putu de tare.

— O să am, fetiţo. Du-te înăuntru şi rămâi acolo.

Clare se întoarse să facă ce i se spusese, când o zări pe Johanna ieşind în fugă din castel.

— Johanna, unde te duci? E primejdios să ieşi din castel.

Johanna însă nici n-o ascultă. Alergă până la casa lui Auggie plângând. Alex o văzu şi începu şi el să plângă.

— Auggie, du-l te rog pe Alex în camera mea, zise îmbrăţişând copilul. Te rog ai

grijă de el să nu păţească ceva. Promite-mi că n-o să-i laşi să se atingă de el.

— Îţi promit. Şi unde te duci între timp?

— N-am vreme să-ţi explic acum. Regele John a trimis o armată de patru ori mai numeroasă decât a noastră.

— Am mai supravieţuit noi o dată, copilă. Vom rezista şi acum.

Dar preţul era prea mare pentru ca Johanna să-l accepte. Nu putea îngădui să moară nici măcar un singur om din cauza ei. Ştia că era singura care ar fi putut opri masacrul.

— Regele l-a trădat pe fratele meu. A folosit un vicleşug, Auggie, iar eu voi folosi adevărul pentru a opri toate astea înainte de a fi prea târziu.

Johanna îl sărută pe Alex şi i-l încredinţă lui Auggie.

— Duceţi-vă, şopti ea. Trebuie să vă ştiu pe amândoi în siguranţă.

— Dacă devine prea primejdios, îl iau pe băiat şi ne ascundem amândoi. Îl aduc înapoi după ce se termină totul.

— Şi cum ai să ieşi din castel?

— Ştiu eu nişte drumuri, se lăudă Auggie. Încetează cu plânsul, băiete. Pornim într-o aventură. Ia-ţi sabia de lemn şi hai la luptă.

Johanna mai rămase câteva clipe în casa lui Auggie pentru a spune o rugăciune. Când termină, îşi făcu semnul crucii, se ridică şi-i văzu pe Clare şi pe Keith în pragul uşii privind-o.

— Se văd deja roind pe dealuri, doamnă, îi zise Keith. Va trebui să găsim un mod să vă scoatem de aici. Sunt prea mulţi şi nu ne putem apăra.

Clare se stăpânea cât putea să nu izbucnească în plâns.

— Tata şi Nicholas vor fi amândoi ucişi. N-am mai văzut niciodată atât de mulţi soldaţi, Johanna. Nu ştiu ce-o să ne facem.

— Am un plan, zise Johanna. Au venit pentru mine, nu-i aşa? Keith, o să-i laşi pur şi simplu să mă ia.

— Nu pot, my lady, clătină din cap soldatul.

— N-ai de ales. Ascultă-mă cu atenție. Am fost luaţi prin surprindere, nu-i aşa? Aşteptă până ce soldatul dădu aprobator din cap, apoi continuă. Dacă am fi avut timp să ne pregătim, ceai fi făcut?

— I-aş fi chemat pe toţi aliaţii noştri, îi răspunse Keith. Când vor sosi, vom fi cu mult mai numeroşi decât englezii. Zvonul se va răspândi ca fulgerul din clan în clan, căci

o asemenea armată numeroasă nu poate trece neobservată.

Totuşi, majoritatea aliaţilor noştri sunt în nord şi probabil că de-abia acum află vestea. Dar vor veni sigur.

— Însă va fi prea târziu, nu-i aşa?

— Există întotdeauna speranţă, my lady.

— Şi există întotdeauna un plan mai bun. Dacă mă duc de bună voie la ei, se vor retrage.

— Dar te vor duce înapoi în Anglia, ţipă Clare.

— Numai dacă Keith nu va putea organiza un atac la timp. Cât de repede poţi strânge oamenii?

— Îi pot strânge într-o zi.

— Gabriel n-a ajuns încă în Anglia. Probabil că a aflat deja. Pune-l şi pe el la socoteală.

Johanna încerca să-l convingă pe soldat să urmeze planul ei, dar Keith nu voia cu niciun chip să fie de acord, spunându-i că şi-ar da şi viaţa s-o ştie în siguranţă. În cele din urmă, se văzu nevoită să recurgă la un vicleşug. Se prefăcu cedează şi Keith îi ceru să se întoarcă la castel şi să aştepte acolo până ce el va trimite câţiva soldaţi să le scoată pe amândouă pe furiş din castel.

Johanna dădu aprobator din cap şi plecă împreună cu Clare spre castel, dar de îndată ce Keith încălecă şi dispăru din vedere, se opri şi se întoarse către prietena ei:

— Trebuie să mă ajuţi. Ştii şi tu că e o singură soluţie, Clare. N-o să păţesc nimic.

— Nu poţi şti sigur asta, Johanna, şopti Clare înfricoşată. Ce se va întâmpla cu copilul tău?

— Vom scăpa amândouă cu bine. Raulf nu ştie că sunt însărcinată şi cutele pledului îmi ascund mijlocul. Vom scăpa cu bine, repetă ea.

— Şi dacă Raulf se află în fruntea armatei? Cum ai să-l împiedici să-ţi facă vreun rău?

— N-am uitat să mă port cu umilinţă, îi răspunse Johanna cu tristeţe. Voi încerca să nu-l mâniez. Clare, îmi iubesc fratele şi-i iubesc pe toţi aceşti oameni buni de aici. Nu-i pot lăsa să moară din cauza mea.

— Dumnezeule, nu ştiu ce să fac!

— Te rog, ajută-mă.

Clare se înduplecă în cele din urmă; dădu aprobator din cap:

— Dar nu ţi-e frică, Johanna?

— Ba da, dar frica nu mă copleşeşte. Ştiu că planul meu e foarte bun. Gabriel mă va

găsi.

Clare izbucni în lacrimi.

— Aş fi vrut să am şi eu un bărbat ca Gabriel pe care să-l iubesc şi în care să am încredere, zise ea încercând să zâmbească pentru a-şi ascunde frica.

— Oh, Clare, dar ai deja un astfel de bărbat. Nicholas e la fel de bun şi de tandru ca soţul meu.

— Dumnezeule, am uitat că sunt măritată, zâmbi Clare. Hai, vino. Trebuie să ieşi de aici până nu-mi piere curajul.

Se îndreptară amândouă către grajduri şi douăzeci de minute mai târziu, după nenumărate vicleşuguri la care trebui să apeleze, Johanna se strecură afară din castel, călărind în jos pe dealuri se întorcea din nou în iad. Şi totuşi, când îl zări pe Raulf călărind spre ea, nu-şi simţi inima încetând să mai bată şi nici nu se cutremură de frică. Nu mai era terorizată acum; era hotărâtă. Avea un plan bun în minte. Şi îl avea pe Gabriel.

CAPITOLUL XXI

O duseră la castelul Gillevrey. Raulf şi armata lui atacaseră acest clan imediat după ce trecură graniţa pământurilor lor şi

deşi highlander-ii sunt foarte curajoşi în luptă, laird-ul MacKay avusese dreptate. Soldaţii Gillevrey erau atât de prost pregătiţi şi atât de puţini, încât nu le luă englezilor mai mult de o zi să le ocupe castelul.

Laird-ul Gillevrey împreună cu alţi treizeci de oameni erau închişi în beci, iar ceilalţi soldaţi erau ţinuţi prizonieri în cazărmile din curte.

Johannei nu-i trebui mai mult de câteva minute să se predea. Coborî dealul şi intră direct în ghearele duşmanilor. Se trezi imediat înconjurată.

Deşi era la numai câțiva paşi de Raulf, nu-i vorbi deloc. Aşteptă numai, cu mâinile împreunate, să vadă ce va face el.

Raulf era îmbrăcat în armură şi purta pe cap un coif demodat, în formă conică şi deschis în partea din faţă, pe care îl prefera celui mai modem, fără vizieră. Îi spusese cândva că aşa vedea mai bine, dar Johanna ştia că adevăratul motiv era numai vanitatea lui.

Îi era greu să se uite la el. Nu se schimbase prea mult. Ochii îi erau la fel de verzi şi nicio cicatrice nu-i brăzda încă faţa. Numai obrajii înguşti aveau parcă mai multe

riduri acum. Apoi, când îşi scoase coiful, văzu că de fapt se petrecuse o schimbare radicală în înfăţişarea lui. Părul, blond cândva, îi albise de tot.

— Ne vom întoarce acasă, Johanna, şi vom uita toate astea.

— Da, se grăbi ea să-l aprobe.

Răspunsul ei dat fără întârziere îl mulţumi. Îşi îmboldi calul să se apropie de ea şi o mângâie pe obraz.

— Te-ai făcut încă şi mai frumoasă. Mi-ai lipsit, dragostea mea.

Johanna îşi plecă privirea pentru ca el să nu-i vadă expresia de dezgust din ochi, prefăcându-se că-l ascultă supusă.

Raulf părea mulţumit. Îşi puse din nou coiful, întoarse calul şi dădu ordin soldaţilor să se îndrepte spre castel. Nu se opriră nici pentru apă şi nici să se odihnească până ce nu ajunseră la castelul Gillevrey, târziu în după-amiaza aceea.

Johanna se prefăcu imediat vlăguită. Raulf o conduse înăuntru pe uşa strâmtă a castelului. În faţă era o scară, iar în dreapta sala cea mare, o încăpere pătrată, înconjurată de terasă. Asta o descurajă, căci ştia că dacă i se dădea una din camerele de sus, nu se va putea furişa afară fără a fi

văzută de gărzile din sala aceea.

I se dădu cea de-a treia cameră. Uşa ei era în mijlocul terasei. Raulf îi deschise uşa şi Johanna încercă să treacă pe lângă el cu capul plecat. El însă o prinse de braţ şi încercă s-o sărute, dar ea îşi întoarse capul, dezgustată. Raulf o îmbrăţişă atunci cu de-a sila, trecându-şi degetele prin părul ei.

— Ei te-au silit să-ţi tai părul?

Johanna nu-i răspunse.

— Fireşte că ei te-au silit, continuă el. Nu l-ai fi tăiat niciodată de bună voie, căci îţi aminteşti cât de mult îmi plăcea.

— Îmi amintesc, şopti ea.

— O să crească din nou, oftă el.

— Da.

Deodată Raulf o strânse cu putere de braţ.

— De ce ai anulat căsătoria noastră?

Johanna tresări de durere.

— Regele voia să mă mărite cu Williams. Am cerut o anulare a căsătoriei ca să mai câştig timp. N-am crezut că ai murit.

Răspunsul îl mulţumi pe deplin.

— John nu mi-a spus că Williams voia să se însoare cu tine. Ticălosul te-a râvnit, nu-i aşa? Dar ţie nu ţi-a plăcut niciodată prea mult.

— Sunt foarte obosită. Nu mă simt deloc

bine.

Raulf îi dădu în cele din urmă drumul.

— Fericirea a fost prea mare pentru tine. Întotdeauna ai fost firavă, Johanna, şi numai eu ştiu să am grijă de tine. Du-te şi culcă-te. N-am să vin la tine în seara asta. Ţi-am pus una din rochii pe pat. Să te îmbraci cu ea mâine. Când vei coborî, îţi voi pregăti o surpriză.

În sfârşit plecă. Uşa avea încuietoare, dar cheia fusese scoasă. Trebuia să găsească ceva ca s-o blocheze. N-avea încredere în cuvântul lui Raulf că o va lăsa în pace în seara aceea. Iar dacă încerca să se furişeze în camera ei în timpul nopţii, trebuia să fie pregătită. Dacă încerca s-o atingă, îl va ucide… sau va muri.

Până atunci reuşise să se stăpânească foarte bine şi deşi încercarea o vlăguise, se simţea mândră că nu se lăsase dusă de teamă şi mânie. Era singura ei datorie să-şi protejeze copilul până ce va sosi Gabriel s-o scape. Da, atâta lucru putea şi ea să facă.

De îndată ce armata engleză fusese zărită pe dealuri, câţiva soldaţi plecaseră după Gabriel. Se ruga numai ca ei să nu trebuiască să străbată tot drumul până la Londra după laird-ul lor.

Şi apoi, aliaţii lor se pregăteau cu siguranţă să le vină în ajutor. Până mâine seară sau poimâine probabil că vor veni s-o salveze.

Începu să-şi pregătească micuţa cameră pentru atac. Blocă uşa cu un dulap gol. Ştia desigur că asta nu va împiedica pe nimeni să intre în încăpere, dar spera ca zgomotul făcut o va trezi din somn dacă se va întâmpla cumva să adoarmă.

Se grăbi către fereastră şi dădu la o parte blana. Privi în jos şi murmură o înjurătură printre dinţi. N-avea cum să fugă pe acolo. Era la o înălţime de două etaje şi zidurile de piatră erau prea netede pentru a putea coborî pe ele.

În cameră era o dădură umedă. Se simţi dintr-o dată atât de obosită, încât trebui să se aşeze. Îşi scoase cureaua şi se înfăşură în pled, apoi se îndreptă către pat.

Văzu rochia întinsă pe pătură şi o recunoscu imediat. Oboseala o părăsi pe dată şi o copleşi o furie cum nu mai cunoscuse până atunci. Nu-şi mai putea stăpâni firea; îi venea să răcnească precum un războinic care se avântă în luptă.

Era rochia ei de nuntă. Văzu şi pantofii pe care-i purtase atunci şi chiar panglicile,

Dumnezeule, panglicile pe care şi le împletise în păr, erau şi ele aşezate pe pătură.

— E nebun, rosti în şoaptă. „Şi hotărât”, adăugă ea în gând.

Îi spusese că o aştepta o surpriză dimineaţa şi acum înţelegea ce-i pregătise. Neghiobul credea că se va mărita iar cu el. Tremura pur şi simplu de mânie, când întinse mâna după rochie. O luă şi o azvârli în celălalt colţ al camerei împreună cu panglicile şi pantofii.

Mânia îi vlăgui şi ultimele rămăşiţe de putere şi se întinse în pat, acoperindu-se cu pledul până peste cap. Îşi scoase pumnalul din teaca pe care şi-o legase cu o sfoară în jurul pulpei şi luă arma în mână. După un timp adormi.

O trezi zgomotul dulapului împins pe podeaua de piatră. Razele soarelui pătrundeau în cameră de după blana care acoperea fereastra.

Pumnalul îi căzuse în timpul nopţii, dar îl găsi într-una din cutele pledului. Îl strânse în mână şi se ridică în capul oaselor pregătită.

— Pot intra, my lady? întrebă o bătrână în şoaptă. Îi aducea o tavă cu mâncare, dar

rămase în pragul uşii până când i se dădu permisiunea de a intra.

— Poţi, îi răspunse Johanna.

Femeia se grăbi înăuntru şi închise uşa cu piciorul.

— Mi s-a poruncit să vă slujesc, zise ea apropiindu-se de pat.

— Eşti o Gillevrey, spuse Johanna văzându-i pledul.

— Da. Iar dumneavoastră sunteţi soţia laird-ului MacBain, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Johanna puţin tăios, căci se grăbea să-i pună nişte întrebări foarte importante.

— Sunt gărzi afară, în faţa uşii?

— E un singur soldat.

— Şi jos în hol câţi sunt?

— Prea mulţi să-i poţi număra, îi răspunse femeia aşezând tava la capătul patului. Laird-ul nostru e închis în beci, my lady. Se poartă cu el de parcă ar fi un hoţ ordinar. V-a trimis însă un mesaj important; Mi s-a permis să-i duc de mâncare mai devreme şi mi-a şoptit câteva cuvinte pe care să vi le spun.

— Ce cuvinte?

— MacBain va răzbuna această ticăloşie.

Johanna zâmbi. Servitoarea părea că

aşteaptă un răspuns.

— Vrea să-i aduci răspuns.

— Da.

— Atunci spune-i că, într-adevăr, MacBain va răzbuna această ticăloşie.

— Aşa să fie, zise femeia dând aprobator din cap. Cuvintele răsunară ca o rugăciune.

— Cum te cheamă?

— Lucy, răspunse femeia.

Johanna se ridică din pat, ţinându-şi pledul cu o mână, în timp ce pe cealaltă i-o întinse bătrânei.

— Eşti o femeie curajoasă, Lucy, şopti ea. Vreau să-ţi cer un serviciu.

— Fac orice să vă ajut, my lady. Sunt bătrână şi slabă, dar vă voi sluji cu credinţă.

— Trebuie să găsesc o cale să rămân în cameră cât mai mult posibil. Ştii să minţi?

— Când trebuie, da.

— Atunci spune-i lui Raulf că mai dorm încă dusă. Spune-i că ai lăsat tava fără să mă trezeşti.

— Aşa voi face, îi promise Lucy. Englezul nu pare grăbit să vă vadă coborând, my lady. Se plimbă nerăbdător prin hol, dar asta numai din cauză că omul după care a trimis n-a sosit încă.

— Ce om?

— Nu i-am înţeles numele, dar am auzit că e episcop şi trăieşte pe undeva prin Lowlands.

— Episcopul Haliwick?

— Vă rog, doamnă, mai încet, că vă aude soldatul de afară. Nu i-am înţeles numele.

Inima Johannei începu să bată nebuneşte.

— Desigur că e Haliwick, murmură ea.

— O să vă ajute, my lady?

— Nu, e un om tare rău, Lucy. L-ar ajuta şi pe Lucifer, dacă ar câştiga bani din asta. Spune-mi, te rog, de unde ştii că Raulf a trimis după cineva?

— Nimeni nu mă ia în seamă, pentru că sunt bătrână. Iar când vreau, pot să par tare neghioabă. Stăteam într-un colţ al sălii, când soldaţii au ocupat castelul şi nobilul a trimis degrabă şase oameni în Lowlands ca să-l escorteze pe episcop.

Johanna se înfurie. Raulf se gândise la toate. Se întrebă ce surprize o mai aşteptau oare.

— Mai bine cobor înainte să se observe că am stat prea mult, iar dumneavoastră întoarceţi-vă în pat pentru ca soldatul să creadă că mai dormiţi încă atunci când voi deschide uşa.

Johanna îi mulţumi slujnicei şi se grăbi să-

i asculte sfatul. Rămase în pat multă vreme aşteptând să fie chemată.

Raulf o lăsă în pace. Binecuvântarea aceasta dură până în după-amiaza următoare. Johanna îşi petrecu mai tot timpul privind pe fereastră. Dealurile erau împânzite de soldaţi englezi. Probabil că înconjuraseră întreg castelul.

Oare cum va putea Gabriel să răzbească până la ea?

Îşi îndreptă umerii. Asta era problema lui, nu a ei. Dumnezeule, dar ar fi vrut să se grăbească puţin.

Lucy intră în cameră târziu în după-amiaza aceea, aducându-i o altă tavă cu mâncare.

— S-au vânzolit de colo colo toată ziua, my lady. Acum cară găleţi cu apă fiartă şi au adus şi un cazan mare de lemn. Nobilul a poruncit să vi se pregătească baia. De ce Dumnezeu se gândeşte la confortul dumneavoastră acum, nu pot să înţeleg.

— Crede că am să mă mărit cu el, îi explică Johanna. A venit şi episcopul, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Lucy. Şi mai e încă un nobil, Williams. E îngrozitor de urât şi are un păr spălăcit şi creţ şi ochi negri. S-a

certat tot timpul cu Raulf şi e limpede cât sunt de porniţi unul împotriva celuilalt. N-ar fi o binecuvântare dacă s-ar ucide între ei şi l-ar scuti pe soţul dumneavoastră?

— Da, ar fi într-adevăr o binecuvântare, Lucy, zâmbi Johanna. Te rog ţine uşa închisă câtă vreme fac baie.

— Îi veţi face pe plac ticălosului?

— Vreau să arăt cât mai bine pentru soţul meu, îi explică Johanna. Trebuie să vină dintr-un minut în altul.

— Vă veţi îmbrăca apoi cu rochia englezească? o întrebă Lucy arătându-i rochia aruncată în colţul camerei.

— Voi purta pledul meu.

Lucy dădu aprobator din cap.

— Vă voi aduce lenjerie curată când mă voi duce după săpun şi cârpe de şters pe corp.

Johanna era hotărâtă să se îmbrace cu pledul. Ştia că Raulf se va mânia, dar era sigură că nu va îndrăzni s-o lovească de faţă cu altcineva. Va trebui să se asigure că nu rămânea singură cu el, dar încă nu ştia cum va reuşi minunea asta. Unde naiba era Gabriel?

Refuza cu îndârjire să se gândească la posibilitatea că soţul ei nu va reuşi să

ajungă la timp şi îndepărtă toate gândurile negre ce-i veneau în minte.

Nu se grăbi deloc să-şi termine baia. Se spălă pe cap, apoi se aşeză pe marginea patului să-şi usuce părul cu cârpele pe care i le adusese Lucy. Slujnica insistă să-i perie părul şi după ce termină, îi spuse că arată ca o prinţesă de frumoasă cu buclele acela care-i cădeau pe umeri.

O oră mai târziu i se trimise vorbă să coboare. Lucy îi repetă ordinul frângându-şi mâinile, dar Johanna era foarte calmă. Ştia că nu mai putea amâna confruntarea. Se rugă încă o dată ca Dumnezeu să-l ajute pe Gabriel să ajungă la. Timp, apoi îşi legă pumnalul de curea, acoperindu-l cu pledul şi coborî în hol.

O lăsară să aştepte vreo zece minute înainte de a o pofti să intre în sala cea mare a castelului. Raulf şi Williams stăteau amândoi în picioare lângă o masă rotundă în partea cealaltă a încăperii, certându-se în legătură cu o hârtie pe care Williams o flutura în mână. Cei doi arătau complet diferit, dar semănau mult la fire. Se năpusteau unul asupra celuilalt ca nişte câini turbaţi, unul cu o claie de păr şocant de alb, celălalt cu buclele lui şatene şi suflet

negru. I se păreau amândoi hidoși.

Episcopul Haliwick era şi el acolo. Stătea pe un scaun înalt în mijlocul încăperii, ţinând un pergament în mână şi citind ce era scris acolo. Clătina din când în când din cap, nemulţumit. Îmbătrânise mult în ultimii ani şi obrajii lui galbeni arătau cât e de bolnav. Probabil că Lucifer dansa de bucurie, se gândi ea. Haliwick era bătrân şi obosit şi în curând va fi chemat probabil acasă de către diavol însuşi.

Johanna văzu ceva mişcându-se sus; îşi ridică privirea şi o zări pe Lucy trecând de-a lungul balconului. Slujnica se oprea la fiecare cameră, deschizând uşile, apoi trecea mai departe. Probabil că i se poruncise să aerisească încăperile.

— Vă spun că această căsătorie nu e decât o formalitate, o reînnoire a jurămintelor, dacă vreţi, zise Raulf atât de tare şi de mânios, încât Johanna îl auzi foarte limpede din cealaltă parte a încăperii.

— Da, da, îl aprobă Williams. O reînnoire. Când regele nostru se va împăca apoi cu papa, voi trimite o explicaţie la Roma şi mă îndoiesc că Inocenţiu se va amesteca în problema asta.

Raulf se întoarse şi o zări pe Johanna

lângă uşă; se încruntă văzând cum era îmbrăcată.

Williams îi porunci să se apropie şi Johanna îl ascultă, însă nu străbătu toată încăperea, ci se opri la câţiva paşi de episcop. Haliwick îi făcu un semn de salut din cap, dar ea nu-i răspunse. Williams observă insulta.

— Ai uitat că trebuie să îngenunchezi în prezenţa unui slujitor al Domnului, lady Johanna?

Batjocura din vocea lui o dezgusta.

— Nu văd niciun slujitor al Domnului în camera asta, ci doar o maimuţă caraghioasă îmbrăcată în sutană.

Amândoi nobilii o priviră uluiţi. Williams îşi reveni primul.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti cu atâta lipsă de respect episcopului Haliwick?

Raulf dădu aprobator din cap; privirea lui mânioasă te îngheţa.

— Când Sfinţia Sa îţi va asculta spovedania şi îmi va spune ce pedeapsă să-ţi dau, te vei căi, Johanna, pentru vorbele astea necugetate.

Îl văzu cu coada ochiului pe Haliwick dând aprobator din cap, însă refuză să-l privească pe bătrân, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui

Raulf.

— Haliwick nu e deloc un om sfânt. Nu voi îngenunchea niciodată înaintea lui şi nici n-am să-i mărturisesc păcatele. Nu mai are nicio putere asupra mea acum, Raulf. Predică numai blasfemii împotriva femeilor şi e de fapt un despot şi un ticălos. Nu, niciodată nu voi îngenunchea în faţa lui.

— Vei plăti pentru păcatele tale, femeie.

Vocea ascuţită a preotului era plină de răutate. Johanna îşi întoarse în cele din urmă privirea către el.

— Iar dumneata vei plăti pentru pedepsele pe care le-ai dat tuturor acelor femei cinstite care ţi-au cerut sfat şi ajutor şi a căror singură vină era aceea că te credeau cu adevărat slujitor al Domnului. N-au înţeles cum înţeleg eu ce monstru eşti de fapt. Mă întreb, Haliwick, dacă te cuprinde teama când te duci să te culci noaptea. Ar trebui să te cuprindă, să ştii, căci eşti bătrân şi bolnav şi vei muri curând. Şi apoi, pe tot ce e mai sfânt, va trebui să dai socoteală de ticăloşiile tale.

Episcopul se împletici încercând să se ridice în picioare.

— Asta e erezie, ţipă el.

— E adevărul curat.

— În seara asta vei învăţa că pe viitor va fi mai bine să-ţi păstrezi părerile pentru tine, îi zise Raulf. Apoi, îi făcu un semn cu capul lui Williams şi făcu câţiva paşi către ea.

Johanna nu se dădu înapoi din faţa lui.

— Eşti un prost, Raulf. N-am să mă prefac că vreau să mă mărit din nou cu tine. Am deja un soţ, dar se pare că tu ai uitat lucrul acesta foarte important.

— Doar nu vrei să rămâi cu sălbaticul ăla, zise Williams. Mintea îi e rătăcită, Raulf, şi demonii vorbesc prin ea.

Raulf se opri.

— Ai fost posedată de duhuri rele?

Episcopul aprobă imediat posibilitatea aceasta, nelăsând să-i scape o asemenea ocazie. Se întoarse către o uşă laterală, blocată acum de Williams.

— Va trebui să fie purificată înainte de a-ţi jura credinţă, zise el. Mă duc să aduc apă sfinţită şi băţul. Va trebui să alungi tu demonii din ea, Raulf, căci eu n-am atâta putere.

Când sfârşi, bătrânul abia-şi mai trăgea suflarea de oboseală. Ieşi, fluturându-şi sutana. Johanna nu se lăsă impresionată de ameninţarea pe care o primise. Încercă să se arate cât mai liniştită. Raulf o urmărea

atent.

— Se pare că nu te temi de ce va urma, zise el.

Johanna se întoarse din nou către el. Îi văzu privirea mânioasă şi nedumerită în acelaşi timp şi izbucni în râs.

— Tu eşti cel posedat de duhuri rele, Raulf, dacă într-adevăr crezi că te-aş prefera laird-ului meu.

— Doar nu e cu putinţă să-l iubeşti pe sălbatic, strigă Williams.

Johanna îi răspunse neslăbindu-l din ochi pe Raulf:

— Ba da, îl iubesc, zise cu voce fermă.

— Vei fi pedepsită pentru infidelitatea pe care mi-ai arătat-o, o ameninţă Raulf.

Dar nu reuşi s-o impresioneze şi nici s-o înspăimânte. Johanna îl privi sfidător pe omul care o terorizase atât de mult în trecut. I se părea dintr-o dată demn de milă şi o cuprinse scârba.

N-o va putea distruge niciodată. Niciodată.

— Chiar crezi că tu, Williams şi Haliwick sunteți mai buni decât un singur highlander? Doamne, ce proşti sunteţi! adăugă ea clătinând din cap.

— Suntem sfetnicii cei mai apropiaţi ai

regelui John, îi strigă Williams ca pe o laudă.

— Ah, da, regele John. Sunteţi toţi trei demni unul de celălalt.

Dispreţul din vocea ei era o palmă pe obrazul lui Raulf.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă printre dinţi, tremurând de furie. Nu mi-ai fi vorbit niciodată atât de nerespectuos. Te simţi în siguranţă doar pentru că eşti în Scoţia? Asta e, Johanna? Sau mă crezi atât de copleşit de fericirea de a mă avea înapoi încât să fiu în stare să uit jignirea ce mi-o aduci? Ar fi mai bine să-ţi aminteşti ce ai suferit în trecut, când m-ai silit să te pedepsesc. Da, da, ar fi mai bine să-ţi aminteşti cât e de dureros să nu te supui.

Johanna însă îl privi şi mai sfidător şi Raulf era de-a dreptul uluit de purtarea ei. Nu vedea teama din ochii ei, ci sfruntare de-a dreptul.

— Îţi voi arăta în curând ce păţeşte o soţie care-şi uită locul, o ameninţă el.

Voia s-o înspăimânte, dar îşi dădu seama că nu reuşise, când o văzu clătinând din cap.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el din nou.

— Eşti prea ignorant ca să poţi înţelege vreodată ce s-a întâmplat cu mine.

— Din cauza scoţienilor s-a schimbat aşa! strigă Williams.

Raulf dădu aprobator din cap.

— Nu există nici o asemănare între noi şi gunoaiele astea scoţiene.

Johanna îl aprobă imediat şi asta îl făcu să se oprească, însă imediat îşi clarifică poziţia.

— E primul adevăr pe care-l spui. Nu există într-adevăr nici o asemănare între tine şi Gabriel al meu şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Îmi spuneai de nenumărate ori că mă iubeşti şi mi-ai arătat dragostea ta cu pumnii. Gabriel nu mi-a vorbit niciodată de asta, dar ştiu că mă iubeşte. N-ar ridica niciodată mâna împotriva mea sau a altei femei. E un bărbat curajos şi de onoare şi are un suflet mai curat decât al unui arhanghel. O, nu, nu există nicio asemănare între voi doi.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui blasfemiile astea? ţipă Raulf atât de tare, încât venele gâtului i se umflară de violenţa strigătului.

Ştia că-i provoca mânia, dar simţea că trebuia să-i spună toate aceste lucruri. O jignise pur şi simplu faptul că se con

siderase superior unui singur highlander. Avea o părere greşită despre el şi voia să-l facă odată să înţeleagă.

— Spune-mi cu cine te-nsoţeşti şi-ţi voi spune cine eşti. Ştiu acest lucru foarte important de la mama mea, dar mă îndoiesc că vreunul din voi ar putea înţelege ce înseamnă. Eu am tovarăşi foarte buni. Clanul meu e familia mea şi oricare din noi şi-ar da viaţa pentru celălalt. Sunt toţi bărbaţi şi femei de onoare.

Îi privi clătinând din cap şi adăugă cu dezgust:

— Nu, nu puteţi înţelege. Cum aţi putea oare? Voi nu ştiţi ce înseamnă onoarea. Şi priviţi la tovarăşii voştri. Nu vă întoarceţi cu spatele unul la celălalt de teamă să nu primiţi un cuţit între umeri. Amândoi v-aţi ucide chiar şi tatăl, dacă aţi putea câştiga astfel mai multă putere. Tu, Raulf, ai încălcat toate poruncile sfinte, la fel ca şi regele tău. Tu şi Williams aţi conspirat împreună cu John ca să comiteţi crimă după crimă, dar veţi plăti cândva pentru toate păcatele voastre şi curând va trebui să plătiţi pentru că m-aţi silit să-mi părăsesc căminul. Sunteţi nebuni dacă vă gândiţi că veţi putea scăpa după ticăloşia asta. Dacă

soţul meu are vreun defect, atunci acela e faptul că e un om teribil de posesiv. Ah, sunt sigură că va veni să mă scape. Aţi îndrăznit să-i luaţi femeia pe care o iubeşte şi nu vă va arăta niciun pic de milă; iar după ce veţi muri, mă îndoiesc că Dumnezeu va avea milă de voi. Eşti un demon, Raulf, iar Gabriel e arhanghelul meu. Te va zdrobi.

Raulf nu-şi mai putu stăpâni furia şi scoase un răcnet care cutremură pereţii. Johanna strânse pumnalul în mână, adunându-şi toate puterile pentru a-l înfrunta.

Raulf se năpusti asupra ei cu pumnul ridicat pentru a o lovi, dar când se afla la numai câțiva paşi de ea, o săgeată îi străpunse pumnul făcându-l să se oprească cu un răcnet de durere. Făcu câţiva paşi înapoi, împleticindu-se, şi îşi ridică privirile pentru a-l vedea pe cel care-l atacase.

Erau pretutindeni.

Balconul era plin de războinici purtând pledul MacBain. Toţi aveau arcurile încordate, ţintuindu-l pe Raulf.

Englezul îl privi ţintă pe războinicul uriaş din spatele Johannei, recunoscându-l parcă, şi o sclipire de moarte îi luci câteva clipe în ochi. Gabriel trase încet a doua săgeată din

tolbă, ţintuindu-l cu privirea pe Raulf.

Englezul înţelese că-i sosise sfârşituL Următoarea săgeată îi străpunse fruntea, punându-i capăt vieţii. Şi apoi altă săgeată şi alta vâjâră prin aer, înfigându-se în ţintă. Forţa atâtor săgeţi lovind în acelaşi timp azvârli trupul lui Raulf mult înapoi şi când în cele din urmă se prăbuşi pe podea, mai bine de cincizeci de săgeţi stăteau înfipte în corpul neînsufleţit.

Şi Lucifer îi luă sufletul.

Johanna se întoarse şi îşi ridică privirile către Gabriel care era exact deasupra ei. Îl văzu şi pe Nicholas lângă el; amândoi îşi întinseră arcurile şi tolbele cu săgeţi soldaţilor de lângă ei şi se întoarseră să coboare. Toţi ceilalţi luptători aveau arcurile încordate, ţintindu-l pe Williams, care se retrăsese înfricoşat în celălalt capăt al încăperii.

Johanna nu-l aşteptă pe Gabriel să ajungă lângă ea. De îndată ce-l văzu intrând în sală, îşi aruncă pumnalul şi fugi către el. Dar el n-o lăsă să-l îmbrăţişeze. Nici măcar nu se uită la ea; privirea îi era aţintită asupra lui Williams.

— N-am terminat încă, spuse cu voce răguşită, dând-o uşor la o parte din calea

lui. O să-mi arăţi afecţiunea ta mai târziu, nevastă.

Răspunsul ei însă salvă viaţa lui Williams. Gabriel se îndreptă către englez, dar se opri auzind-o şoptindu-i:

— Iar tu ai să-mi explici de ce ai întârziat atât, my lord.

O umbră de zâmbet trecu peste chipul lui încruntat. Se apropie de Williams, îl înşfăcă de umeri, silindu-l să se ridice şi-i trase un pumn în faţă.

— Am să te las în viaţă doar pentru un singur motiv, îi zise Gabriel. Ai să-i duci un mesaj regelui tău ca să mă scuteşti de un drum la Londra. Am fost şi aşa prea mult timp despărţit de soţia mea şi ideea că va trebui să-l văd pe John îmi cade greu la stomac.

— Da, da, îngăimă Williams cu faţa plină de sânge din cauza nasului spart. Îi voi spune exact orice mesaj îmi daţi.

Gabriel îl târî către masă, silindu-l să se aşeze pe un scaun. Vorbea însă prea încet pentru ca Johanna să audă ce-i spunea lui Williams. Încercă să se ducă lângă ei, dar se trezi deodată înconjurată de soldaţi care-i tăiară calea.

Şi Nicholas ar fi vrut să audă ce-i spunea

Gabriel englezului, dar soldaţii nu-l lăsară nici pe el să se apropie. Se întoarse atunci către sora lui şi, văzând-o cu ochii aţintiţi asupra cadavrului lui Raulf, se duse imediat lângă ea.

— Nu te mai uita la el, îi spuse poruncitor. Nu-ţi mai poate face niciun rău acum. E mort.

Era o remarcă ridicolă, căci săgeţile acopereau pur şi simplu trupul lui Raulf şi Johanna tocmai se pregătea să-i spună asta fratelui ei, când Nicholas continuă:

— Eu l-am omorât. Cuvintele sunară ca o laudă.

— Nu, Nicholas. Eu l-am omorât, strigă Keith făcând un pas înainte.

— Nicholas, tu nici n-aveai săgeata pregătită, când eu am tras şi l-am ucis, zise şi Calum.

Dintr-o dată, toţi soldaţii din sală începură să strige, lăudându-se fiecare că el fusese acela care pusese capăt vieţii englezului. Johanna nu înţelegea ce se petrecea şi de ce era atât de important pentru fiecare din ei să mărturisească faptul că-l ucisese pe Raulf.

Nicholas zâmbi. Îi văzu privire nedumerită şi se grăbi să-i explice:

— Soţul tău vrea să mă ocrotească de regele meu, Johanna. Gabriel n-o să recunoască asta niciodată, desigur, dar eu ştiu că vrea să se asigure că nu voi putea fi învinovăţit de uciderea altui nobil. Fiecare din soldaţi va continua să se laude că el l-a ucis pe Raulf. Dar, adăugă Nicholas când îl văzu pe Keith dând aprobator din cap, să ştii că eu l-am ucis.

— Nu, băiete, eu l-am ucis, strigă laird-ul MacKay de la balcon.

Şi o luară din nou de la capăt. Sala vuia de strigătele lor, când Gabriel termină cu Williams. Îl sili să se ridice în picioare, apoi privi în jurul lui şi dădu din cap mulţumit. Aşteptă până ce strigătele se potoliră, apoi îi zise lui Williams:

— Să-i spui regelui că cel puţin şaizeci de oameni au recunoscut că l-au ucis pe favoritul lui.

— Da, da, am să-i spun, se grăbi să-l asigure Williams.

— Şi după ce-i transmiţi şi celălalt mesaj important, ţi-aş sugera să faci încă un lucru ca să mă mulţumeşti.

— Orice. Fac orice.

Gabriel îl privi lung câteva clipe înainte de a vorbi din nou.

— Ascunde-te.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Williams pricepu foarte bine mesajul. Dădu aprobator din cap şi fugi afară din sală.

Gabriel îl urmări cu privirea până ce ieşi, apoi se întoarse către soldaţi şi le porunci să ia cadavrul de acolo. Lindsay şi Michael se grăbiră să-i asculte ordinul.

Nicholas stătea lângă Johanna în partea cealaltă a încăperii, împreună cu Keith şi Calum.

— S-a terminat, surioară, şopti Nicholas, cuprinzând-o pe Johanna pe după umeri. Nu-ţi mai poate face nici un rău.

— Da, îi răspunse ea. S-a terminat, şi acum poate că ai să încetezi şi tu să te mai simţi vinovat. N-a fost vina ta pentru ce mi s-a întâmplat. Am reuşit să mă ocup şi singură de soarta mea, chiar şi în timpurile acelea vitrege.

— Nu, ar fi trebuit să-mi dau seama, clătină din cap fratele ei. Ar fi trebuit să te apăr.

Johanna îşi ridică fruntea să-l privească.

— Din cauza asta te-ai însurat cu Clare, nu-i aşa? Voiai s-o aperi.

— Cineva trebuie s-o apere, admise el.

Johanna zâmbi. Însă nu era atât de

important motivul pentru care fratele ei se însurase cu Clare. Conta mai mult viitorul lor împreună. Johanna credea că, în cele din urmă, Clare se va îndrăgosti de fratele ei. Nicholas avea o inimă de aur şi Clare va înţelege norocul pe care l-a avut. Şi era sigură că şi el va ajunge s-o iubească. Clare era atât de drăguţă! Da, cu siguranţă, va fi o căsnicie fericită.

Gabriel o privea intens. Laird-ul MacKay stătea în faţa lui vorbindu-i şi dând agitat din mâini. Din când în când, Gabriel clătina din cap, nefiind de acord cu ceea ce-i spunea laird-ul.

— Mă întreb de ce-o fi supărat MacKay, zise Johanna.

— Probabil că vrea să jefuiască întreg castelul înainte ca laird-ul Gillevrey să fie eliberat, îi răspunse Nicholas.

Johanna nu-şi putea lua ochii de la soţul ei. Dură o veşnicie până se hotărî să vină la ea. Nu-şi dădea seama cât de mult avea nevoie de mângâierile lui?

— De ce nu mă bagă în seamă Gabriel? îl întrebă pe fratele ei.

— Nu pot să-i citesc gândurile, îi răspunse Nicholas. Cred că încearcă să se liniştească înainte să-ţi vorbească. L-ai speriat al naibii

de tare şi mai bine te-ai gândi la o scuză potrivită. Ar fi bine să te arăţi smerită, o sfătui el.

— Nu văd de ce-aş avea nevoie să-mi cer scuze.

— N-aţi stat deloc locului, doamnă, îi zise Keith. Nicholas se abţinu să nu izbucnească în râs. Îşi dădea seama după privirea surorii lui că nu-i plăcea deloc explicaţia pe care o primise. Dacă privirile ar fi putut face vreun rău, probabil că Keith s-ar fi zvârcolit pe podea în dureri îngrozitoare.

Johanna îi dădu mâna fratelui ei la o parte.

— Am făcut ceea ce era necesar, îi zise soldatului.

— Ce ai crezut tu că era necesar, o corectă Nicholas. Gabriel dădu aprobator din cap din colţul celălalt la camerei. Johanna îşi dădu seama că asculta ce vorbeau.

— Mi-am apărat clanul plecând, zise cât putu de tare.

— Oricare din noi şi-ar da viaţa pentru celălalt, îi repetă Calum cuvintele, zâmbind. Era limpede că stătuse undeva ascuns, la balcon, şi auzise cum îl înfruntase pe Raulf.

— Cât ai auzit?

— Am auzit totul, îi răspunse Calum.

— Da, noi avem tovarăşi buni, zise şi Keith dând aprobator din cap. Am înţeles cu toţii lecţia pe care ne-aţi dat-o, my lady.

Johanna se înroşi toată. Nicholas înţelese că adoraţia cu care o priveau şi-i vorbeau soldaţii era cauza stânjenelii ei.

Amândoi, Keith şi Calum, păreau gata să îngenuncheze în faţa ei pentru a-i arăta cât de mult o preţuiesc.

— Ne-aţi făcut să ne simţim tare mândri, my lady, îi şopti Calum emoţionat.

Johanna roşi şi mai tare. Ştia că dacă vor continua cu laudele, va începe să plângă şi asta i-ar stânjeni foarte tare pe soldaţi. Nu putea face aşa ceva, aşa că se grăbi să schimbe subiectul. Îşi ridică privirile către balcon, zicându-i lui Keith:

— Ferestrele sunt foarte înalte şi pereţii netezi. Cum Dumnezeu aţi reuşit să intraţi?

Keith izbucni în râs.

— Nu pot să cred că-mi puneţi întrebarea asta.

— Desigur că-ţi pun întrebarea asta, se împotrivi ea, întrebându-se ce era atât de amuzant. Explică-mi, te rog, cum aţi intrat.

— Lady Johanna, există întotdeauna mai multe intrări într-un castel.

Johanna izbucni în râs. Era atâta veselie în

râsul acela, încât Gabriel se cutremură din tot trupul. Simţi că i se pune un nod în gât şi inima începu să-i bată furioasă. I se tăiase respiraţia şi ştia că dacă n-o cuprindea curând în braţe îşi va ieşi din minţi. Voia să rămână singur cu ea, căci o dată ce va începe s-o sărute, ştia că nu se va mai putea opri. Dumnezeule, cât o iubea!

Voia să se ducă la ea, dar se înfrână. Va trebui mai întâi s-o facă să înţeleagă prin ce iad trecuse din cauza ei. Îi luase douăzeci de ani din viaţă. Când oamenii lui îl ajunseseră din urmă şi îi spuseseră că Johanna era în mâinile lui Raulf, o teamă cum nu mai cunoscuse el niciodată îi cuprinsese sufletul şi mintea. Îşi dăduse sufletul de o mie de ori în drum spre castelul Gillevrey. O altă sperietură ca aceea i-ar pune cu siguranţă capăt vieţii. Numai după ce o va face să-i promită că niciodată nu va mai risca inutil, o va lăsa să-i domolească mânia.

Gabriel îi ceru lui MacKay să coboare în beci pentru a-l elibera pe laird-ul Gillevrey, apoi se întoarse către Johanna.

— MacBain se uită la tine, Johanna, îi şopti Nicholas.

Johanna îşi întoarse privirile către Gabriel.

El dădu aprobator din cap, făcându-i semn cu degetul să se apropie. Privirea lui îi spunea că va căpăta o dojană foarte aspră. Insă ea nu voia să piardă timpul ascultându-i vorbele despre primejdiile care o pândiseră. Acum totul se terminase şi era în siguranţă. Asta conta. Şi apoi, voia să-l domolească şi aşteptase şi-aşa destul. Nu mai avea răbdare şi simţea o nevoie disperată de mângâierile lui.

Singurul mod în care putea obţine ce voia era să-l ia prin surprindere şi să-l facă să-şi uite furia. Făcu un pas către el şi se opri. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sili să-l privească încruntată. Spera că expresia ei era plină de nemulţumire.

Gabriel era uluit de purtarea ei.

— Johanna?

Nesiguranţa din vocea lui o amuză, dar nu îndrăzni să zâmbească. Voia să-i domolească furia nu s-o stârnească şi mai tare.

— Da, Gabriel?

— Vino încoace.

— Numaidecât, my lord, îi răspunse ea cu o voce senină şi blândă ca briza de vară. Dar mai întâi aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Ce întrebare?

— Expresia „în al doisprezecelea ceas” îţi spune ceva?

Lui îi veni să zâmbească, însă preferă să se încrunte la ea.

Ştia ce voia să facă. Voia să-i arate că el trebuia să se simtă vinovat pentru că n-ajunsese mai vreme.

Dar n-avea de gând s-o lase să-l scoată vinovat. Dacă cineva îşi va cere scuze, atunci acel cineva trebuia să fie nevasta lui atât de încăpăţânată.

— O să-ţi trebuiască o viaţă întreagă ca să-mi potoleşti mânia, zise el clătinând din cap.

Johanna nu voia să-l contrazică, însă ştia că nu-i vor trebui decât câteva minute. Se duse lângă el, îşi împreună mâinile şi-l privi zâmbind. Se uita la el cu ochii aceia albaştri fermecători şi Gabriel îşi dădu seama că nu va mai rosti nicio dojană în seara aceea.

— Iar ţie îţi trebuie o viaţă întreagă ca să-i spui soţiei tale că o iubeşti? întinse mâna şi-l mângâie tandru pe faţă. Te iubesc, Gabriel MacBain, îi spuse cât putu de suav.

— Nici pe jumătate cât te iubesc eu, Johanna MacBain, îi răspunse el cu voce tremurătoare.

O cuprinse în braţe sărutând-o şi

şoptindu-i cu voce întretăiată cât de mult o iubea şi cât de nedemn se considera de ea, că asta nu conta de fapt, fiindcă tot nu va renunţa la ea niciodată, căci devenise toată viaţa lui.

Ştia că vorbea fără şir, dar nu-i păsa. Unele lucruri pe care le spunea aveau sens, dar cele mai multe nu. Nu conta însă pentru ea. Plângea şoptindu-i şi ea cuvintele de dragoste pe care le ţinuse până atunci ascunse în ea.

Sărutările deveniră tot mai înflăcărate şi când, în cele din urmă, Gabriel se desprinse de ea, Johanna tremura din tot trupul. Îi dădu drumul pentru numai câteva secunde, apoi o prinse de mână şi se îndreptă către uşă.

Johanna se înroşi şi îşi plecă fruntea stânjenită, când trecură pe lângă fratele ei şi ceilalţi oameni din clan.

Când ajunseră la scări, Gabriel îşi încetini mersul pentru ca ea să se poată ţine după el, apoi îşi făcu loc printre soldaţii de la balcon, îndreptându-se spre prima cameră de la etaj. Deschise uşa şi intrară amândoi. Începură din nou să se sărute şi curând hainele deveniră un obstacol. Gabriel nu voia să se desprindă de ea nici măcar atât

cât să-i scoată* hainele şi încercă s-o sărute şi s-o dezbrace în acelaşi timp.

Fără să se oprească, se îndreptară către pat şi făcură dragoste cu o intensitate care-i vlăgui pe amândoi. El era foarte tandru, ea foarte insistentă, iar în final amândoi îşi găsiră pe deplin satisfacţia.

Rămase în ea mult timp după aceea. Îi acoperi tot trupul cu trupul lui, sprijinindu-se pe coate pentru a nu o zdrobi, şi-i sărută fruntea, apoi nasul şi bărbia.

Johanna căscă zgomotos şi cu poftă şi Gabriel se întoarse pe spate, acoperind-o cu pledul lui şi cuprinzând-o în braţe.

— Ar trebui să dormi acum, îi şopti.

— Nu sunt deloc firavă, Gabriel.

— Nu, nu eşti firavă, încuviinţă el zâmbind în întuneric. Eşti puternică, curajoasă şi cinstită.

Se aplecă s-o sărute pe creştet, apoi adăugă:

— Dar eşti însărcinată, iubirea mea. Trebuie să te odihneşti de dragul copilului. Alex şi cu mine am fi pierduţi fără tine. Tu eşti temelia familiei noastre, Johanna. Mi-am dat seama de asta de multă vreme şi cred că de aceea am exagerat puţin cu protecţia ta. Voiam să te ţin închisă în casă

pentru ca nimic să nu ţi se întâmple.

— Dar mă lăsai să cos, zise ea pe un ton hazliu.

— Spune-mi din nou că mă iubeşti. Îmi place să aud asta.

— Te iubesc, îi şopti ea cuibărindu-se la pieptul lui. Te-am iubit din prima zi când ne-am întâlnit.

— Nu-i adevărat, o contrazise el. Ţi-era teamă de mine.

— Mi-a fost teamă până când mi-ai făcut promisiunea aceea.

— Ce promisiune ţi-am făcut?

— Că n-ai să muşti.

— Dar tot ți-a mai fost teamă.

— Poate, doar un pic, încuviinţă ea. Dar apoi, Dumnezeu mi-a dat un semn şi am ştiut că totul va fi bine.

— Ce semn? o întrebă el intrigat.

— Ai să râzi dacă-ţi spun.

— N-am să râd.

— Numele tău, şopti ea. Nu-l mai auzisem înainte de cununie. Nicholas îţi spunea MacBain, ca şi oamenii tăi, de altfel, dar a trebuit să-ţi spui numele de botez preotului şi atunci am ştiut că voi fi în siguranţă.

Gabriel îşi încălcă promisiunea şi izbucni în râs, dar ea nu se supără. Aşteptă ca el să

termine, apoi continuă.

— Ţi s-a dat numele celui mai de seamă înger. Mama îmi spunea tot timpul să mă rog arhanghelului Gavriil. Şi ştii de ce?

— Nu, dragostea mea, nu ştiu de ce.

— Pentru că el e ocrotitorul celor nevinovaţi şi răzbunătorul tuturor relelor. Apără femeile şi copiii şi este îngerul lor păzitor.

— Dacă e aşa cum spui, atunci de tine n-a avut prea mare grijă, zise el gândindu-se la anii pe care ea îi petrecuse îndurând umilinţele lui Raulf. Mânia îi revenise în glas.

— Ah, nu, arhanghelul meu a avut grijă de mine.

— Cum?

— Mi te-a dat pe tine, îi răspunse ea sărutându-i bărbia. N-are importanţă dacă înţelegi ce spun sau crezi că am înnebunit, Gabriel. Vreau numai să mă iubeşti.

— Te iubesc, copilă, te iubesc. Nici nu-ţi închipui ce mândru am fost în seara asta, când te-am auzit aducându-mi o asemenea laudă.

— Când? Când erai în balcon?

— Da.

— Raulf trebuia să afle adevărul. El nu

putea înţelege ce înseamnă iubirea adevărată, zise ea.

Apoi îl privi zâmbind.

— Ştiu când ţi-ai dat seama că mă iubeşti, se lăudă. A fost atunci când m-ai găsit sus în copac şi ai văzut lupii.

— Nu, clătină el din cap. A fost cu mult înainte de întâmplarea aia îngrozitoare.

Johanna îl iscodi curioasă.

— A fost atunci când l-ai acceptat imediat pe Alex. Când te-a întrebat dacă ţi-am dat vreun dar de nuntă, îţi aminteşti ce i-ai răspuns? Eu îmi amintesc fiecare cuvânt, adăugă înainte ca ea să aibă timp să dea aprobator din cap. I-ai spus: „Mi-a dat un fiu”. De atunci am început să te iubesc Doar că mi-a luat puţin timp până mi-am dat eu însumi seama de asta.

Johanna se încruntă auzind numele lui Alex:

— Micuţul e cu siguranţă tare neliniştit. Vreau să mergem acasă… împreună. Nu vreau să mai pleci în Anglia.

— Nu mai e nevoie să plec. Williams îi va da mesajul meu regelui.

— Ce mesaj i-ai transmis?

— Să ne lase în pace.

— I-ai spus lui Williams de pergamentul pe

care l-am ascuns în capelă?

— Nu.

Răspunsul lui o surprinse.

— Dar am crezut că…

— Raulf e mort, o întrerupse Gabriel. Regele nu mai are niciun motiv să ne caute ceartă acum. Dar, dacă totuşi se hotărăşte să trimită din nou soldaţi aici, pentru cine ştie ce motiv, îi vom pomeni atunci de proba zdrobitoare pe care o avem împotriva lui.

Johanna se gândi un timp la explicaţia lui, apoi îşi dădu seama că avea dreptate. Nu era nevoie ca regele să afle de pergament.

— Vrei să-l laşi să creadă că totul s-a terminat.

— Da.

— Va afla vreodată cineva adevărul despre Arthur?

— Cei mai mulţi dintre nobili bănuiesc deja că regele l-a ucis. Chiar şi Nicholas are bănuielile lui. Şi apoi, are şi alt motiv pentru a se întoarce împotriva regelui său.

— Ce motiv?

— John i-a înşelat încrederea. I-a promis fratelui tău că va trimite doar un mesager însoţit de patru soldaţi şi l-a asigurat că-l va ţine pe Raulf la Londra.

— Şi l-a mințit.

— Da.

— Şi Nicholas ce va face?

— Se va alătura lui Goode şi celorlalţi nobili.

— Revoltă?

— Nu, îi răspunse el simţind teama din vocea ei. Dar un rege fără vasali fideli şi fără armată are puţină putere. Nicholas mi-a spus că nobilii vor să-l silească pe John să facă unele concesii. Ştii de ce Nicholas mi te-a dat mie?

Johanna zâmbi auzindu-i întrebarea.

— Nu m-a dat ţie, şopti ea. A aranjat numai căsătoria.

— Te iubeşte.

Johanna nu înţelese ce voia să-i spună.

— E fratele meu. Fireşte că mă iubeşte.

— A fost în casa voastră când te-ai născut şi te. A văzut crescând, dar mi-a spus că a plecat în serviciul regelui când tu aveai doar nouă sau zece ani şi s-a întors câțiva ani mai târziu.

— Da, s-a întors cu câteva luni înainte ca eu să mă mărit cu Raulf.

— Şi tu deveniseşi o femeie foarte frumoasă, îi zise Gabriel. Iar Nicholas avea dintr-o dată sentimente nu prea frățești.

Johanna sări ca arsă.

— Din cauza asta v-aţi certat în ziua nunţii? Erai foarte mânios şi l-ai târât pe Nicholas după tine.

Gabriel încuviinţă dând din cap.

— Când ţi-am auzit numele întreg, mi-am dat seama că nu sunteţi... frate şi soră şi observasem deja că părea puţin prea protector pentru un frate.

— Te înşeli, clătină din cap Johanna.

— Venea foarte rar să te vadă când erai măritată cu Raulf. Acum se simte foarte vinovat din cauza asta, căci dacă n-ar fi fost atât de hotărât să-şi ascundă sentimentele, şi-ar fi dat seama cât de urât se purta cu tine ticălosul.

Johanna clătină din nou hotărâtă din cap. El nu voia s-o mai contrazică, aşa că o cuprinse în braţe, aşezând-o pe pieptul lui.

— Se pare că i-a mai trecut iubirea.

— N-a fost niciodată îndrăgostit de mine, se împotrivi ea. Şi apoi, acum e însurat.

— Nicholas?

Johanna zâmbi auzindu-l atât de uluit.

— Da, Nicholas. S-a însurat cu Oare MacKay. Încetează cu râsul, ca să-ţi pot explica totul, adăugă ea. Vor fi fericiţi împreună, după ce Oare se va obişnui cu

gândul că e măritată cu un englez.

Hohotele de râs ale lui Gabriel răsunară în toată încăperea şi pieptul i se zgudui atât de puternic, încât Johanna nu-şi mai putea ţine capul pe umărul lui.

— Mă miram eu de ce a luptat laird-ul MacKay alături de noi, zise el.

— Nu ţi-a spus?

— Mi-a spus numai că voia să-şi apere interesele, dar n-a pomenit nimic de căsătorie. Oricum, probabil că nu l-aş fi ascultat nici dacă ar fi încercat să-mi explice. Eram prea preocupat să te găsesc.

— Ţi-a luat destul de mult timp.

— Nu mi-a luat aproape deloc timp, se împotrivi el. Mă întorsesem deja din drum şi mă îndreptam spre castel, când oamenii mei mi-au ieşit înainte să-mi spună că fuseseşi luată de englezi.

— Te întorseseşi deja? Atunci înseamnă că auziseşi de armată, nu?

— Da. Mi-a spus unul dintre soldaţii MacDonald.

— Nici nu v-am auzit când aţi intrat în balcon, Gabriel. Tu şi oamenii tăi v-aţi furișat ca nişte hoţi, îl lăudă ea.

— Păi, suntem hoţi.

— Aţi fost, îl corectă ea. Acum nu mai

sunteţi. Tatăl copiilor mei nu fură, se târguie pentru lucrurile de care are nevoie.

— Am tot ce mi-aş putea dori vreodată, îi şopti el. Johanna… lucrurile alea pe care mi le-ai spus despre mine… să te aud spunând… să ştiu că tu mă crezi…

— Spune, Gabriel.

— Nu prea mă pricep eu la vorbe, murmură el.

— Ba da, te pricepi. Mi-ai spus că mă iubeşti şi nu-mi trebuie nimic altceva. Îmi place aşa cum eşti.

Zicându-i acestea, îşi închise ochii şi căscă mulțumită.

— Pe viitor n-ai să mai rişti niciodată inutil, îi spuse el. Nici nu-ţi închipui cât de îngrijorat am fost din cauza ta.

Aşteptă ca ea să-i răspundă, apoi îşi dădu seama că adormise deja. Ieşi din cameră câteva minute mai târziu pentru a-i mulţumi laird-ului Gillevrey pentru ospitalitate. Soldaţii englezi se împrăştiaseră ca șoareci pe dealuri, urmăriţi de aliaţii din nord ai lui Gabriel, care acum erau de trei ori mai numeroşi decât armata engleză şi îşi făceau simţită prezenţa.

Williams ar fi fost un neghiob să se mai gândească la vreun atac şi, deşi Gabriel era

sigur că nobilul va fugi înapoi la John, nu voia să rişte inutil. Dublă numărul gărzilor din jurul castelului şi insistă ca aliaţii lui să rămână atâta vreme cât Johanna era la castelul lui Gillevrey.

Johanna dormi mai bine de douăsprezece ore şi se trezi complet odihnită în dimineaţa următoare şi nerăbdătoare să ajungă acasă.

Şi totuşi, când sosi momentul să-şi ia rămas bun, insistă să se întoarcă în sala mare a castelului. Gabriel n-avea de gând s-o mai scape din ochi, aşa că o însoţi înăuntru, veghind-o din uşă.

Îşi văzu soţia luând-o de mână pe una dintre slujnice şi silind-o s-o urmeze în faţa laird-ului Gillevrey.

— Nu pot pleca fără să vă spun ce femeie de treabă şi curajoasă este Lucy, începu ea. N-aveţi altă slujnică mai credincioasă decât ea, laird Gillevrey.

O lăudă aproape când minute pe femeie şi după ce termină, laird-ul se ridică zâmbind:

— Vei fi pe deplin răsplătită, Lucy.

Johanna era complet mulţumită că făcuse ceea ce trebuia. Se înclină în faţa laird-ului, îi mulţumi din nou lui Lucy pentru ajutorul şi mângâierile date, apoi se întoarse să plece. Dar se opri brusc.

Episcopul Haliwick îi atrase atenţia. Stătea în capătul celălalt al sălii, în pragul uşii, privind-o. Johanna îl privi câteva clipe, suficient însă pentru a-i vedea expresia de dezgust şi dispreţ.

Purta mantia roşie de cardinal. Oare hotărâse să-şi mărească rangul peste noapte? La picioare îi stătea o traistă cu lucrurile pe care le adusese cu el. În spatele lui erau doi soldaţi Gillevrey, cărora, probabil, li se poruncise să-l escorteze până acasă.

I se întorcea stomacul pe dos uitându-se la el. S-ar fi întors să plece fără a-i spune nimic necredinciosului, dar văzu băţul lung şi subţire ieşind din traistă şi îşi dădu seama că nu putea pleca fără a se ocupa mai întâi de un lucru foarte important.

Se îndreptă încet către episcop, ţintuindu-l cu privirea, înainte ca Haliwick s-o poată opri, îi smulse băţul de pedepse şi se dădu câțiva paşi înapoi pentru a sta exact în faţa lui.

Haliwick se dădu un pas înapoi, încercând să fugă, dar soldaţii îi blocară calea. Johanna ridică încet băţul în dreptul ochilor lui şi expresia de ură de pe chipul episcopului se preschimbă în teamă.

Johanna îl privi aşa câteva clipe, fără a scoate un cuvânt, apoi îşi ridică ochii către băţul pe care-l ţinea în mână. Haliwick se uita la ea îngrozit şi toţi priveau scena în tăcere. Probabil că unii se gândeau că Johanna îl va lovi pe episcop, dar Gabriel ştia mai bine ce se va întâmpla. Îşi urmă soţia lângă bătrân şi se opri la câţiva paşi în spatele ei.

Johanna prinse băţul şi cu cealaltă mână, strângându-l îndârjită de ambele capete şi ţinându-l în faţa episcopului, încercă să-l rupă, dar lemnul era prea gros şi prea nou pentru a se rupe atât de uşor. O dureau mâinile, însă nu se lăsă; chiar dacă va trebui să stea acolo toată ziua, tot va reuşi până la urmă. Îi tremurau mâinile în vreme ce apăsa cu toată puterea de care era în stare cele două capete ale băţului.

Şi dintr-o dată simţi că are o forţă înzecită. Gabriel îşi puse mâinile peste ale ei, privind-o şi aşteptând un semn. Johanna dădu aprobator din cap şi băţul de pedepse se rupse în două. În tăcerea care se lăsase în sală, pocnitura răsună ca un bubuit de tunet.

Gabriel îşi retrase mâinile şi se dădu un pas înapoi. Johanna continuă să tină

bucăţile de lemn în mâini câteva clipe, apoi le aruncă la picioarele episcopului.

Se întoarse, îi dădu mâna soţului ei şi ieşiră amândoi din sală, fără să privească o clipă înapoi.

Seara era momentul zilei care-i plăcea lui Gabriel cel mai mult De obicei rămânea mai mult la masă pentru a discuta întâmplările de peste zi şi pentru a plănui ce vor face în ziua următoare el şi soldaţii lui. Dar n-asculta niciodată sugestiile sau remarcile oamenilor.

Se prefăcea numai că le ascultă, însă toată atenţia lui era îndreptată asupra Johannei.

Nicholas şi Clare plecaseră în Anglia cu mai bine de trei luni în urmă. Clare nu voia să plece din Highlands şi Nicholas avu nevoie de multă răbdare pentru a o convinge în cele din urmă.

Aşadar una din rude plecase, iar cealaltă era pe drum. Mama Johannei era aşteptată să sosească în dimineaţa următoare sau peste două zile. De îndată ce aflase că bătrâna pornise la drum, Gabriel trimise o escortă ca s-o aştepte la graniţa teritoriului lor şi s-o însoţească până la castel.

După vreo două săptămâni trebuia şi el să plece pentru a lua parte la prima sa

întrunire cu căpeteniile clanurilor. Însă nu putea întârzia prea mult acolo, căci Johannei îi venea sorocul să nască peste o lună.

Auggie şi Keith furaseră pe unul din membrii clanului Kirkcaldy pentru a le sorta băutura. Laird-ul Gillevrey le spusese că omul era cel mai bun specialist din Highlands.

Auggie îl ţinuse închis o lungă perioadă după ce le sortase băutura, dar Giddy, căci acesta era numele omului, părea inofensiv. Aşa că după vreo două luni de plictiseală, lui Auggie i se făcu milă de el şi-l lăsă să-şi încerce norocul la lovitul pietrelor. Într-o lună, Giddy prinse şi el febra jocului şi acum erau doi fanatici, nu unul, care săpau gropi în curtea castelului, pe pajişte şi pe dealurile din împrejurimi.

Gabriel bănuia că probabil Giddy nici nu va mai voi să se întoarcă la clanul lui, după ce băutura va fi schimbată şi i se va da permisiunea să plece. Se împrietenise foarte mult cu Auggie şi când nu săpau gropi târau tot felul de tinichele la casa bătrânului pentru noul aparat de fierbere a băuturii pe care Auggie voia să-l construiască.

Johanna stătea în fiecare seară lângă foc, brodând. Dumfries o aştepta să se aşeze pe scaun, apoi se întindea la picioarele ei. Iar pentru micuţul Alex devenise aproape un ritual să se aşeze lângă ea şi să-i adoarmă în braţe, în vreme ce-i asculta poveştile despre războinici aprigi şi fecioare frumoase. Însă toate poveştile semănau între ele, căci niciuna dintre eroinele ei nu avea nevoie să fie salvată de cavalerul ei în armură strălucitoare. Cel mai adesea fecioarele erau cele care-i salvau pe cavaleri.

Gabriel nu se putea supăra pe ea pentru poveştile acelea, căci îi spunea lui Alex adevărul. Într-adevăr, fecioarele puteau salva războinici mândri şi puternici, aşa cum Johanna îl salvase pe el de la o existenţă rece şi întunecată. Îi dăruise o familie şi un cămin şi era marea lui iubire, bucuria lui şi tovarăşul lui de viaţă. Era îngerul lui păzitor.

EPILOG

Anglia, 1210

În cameră era un aer greu şi persista un miros putred de trup în descompunere. Încăperea era plină de preoţi şi novici, care

stăteau toţi în jurul patului, ţinând lumînări şi spunând rugăciuni de laudă a episcopului.

Haliwick era pe moarte. Respiraţia îi era scurtă şi inegală şi n-avea nici măcar putere să deschidă ochii. În colţul celălalt al camerei era o masă rotundă acoperită cu monezi pe care preoţii le strânseseră de la credincioşi pentru a cumpăra cu ele indulgenţe pentru episcop. Credeau că-i puteau cumpăra cu aur un loc în Cer, iar banii urmau să fie daţi Bisericii ca o asigurare a faptului că, indiferent de păcatele pe care Sfinţia Sa le-ar fi comis, desigur fără voie, în trecut, acestea îi vor fi iertate.

Haliwick nu încercase niciodată să-și ascundă ura şi dezgustul faţă de femei. Totuşi, preoţii care-i fuseseră novici nu vedeau un adevărat păcat în asta. Acceptau ca adevărate şi drepte toate regulile învăţate de la episcop şi erau hotărâţi să predice mai departe convingerile Sfinţiei Sale, astfel încât cuvintele lui înţelepte să fie transmise din generaţie în generaţie.

Şi totuşi, pe patul de moarte, episcopul îşi contrazise convingerile, căci muri strigând numele mamei lui.

JULIE GARWOOD

Johanna

"Îi zări apoi ochii galbeni fixînd-o. Nu ţipă. Doamne, cît ar fi vrut să ţipe, să fugă de acolo! Dar nu îndrăzni să facă un pas. Alt sunet asemănător veni din partea cealaltă a potecii... şi văzu o altă pereche de ochi galbeni şi fioroşi privind-o. Auzi apoi încă un zgomot în spatele ei şi îşi dădu seama că era înconjurată."

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-47-1